

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖKTUĞ CANBABA

Tilsim
Kudrèt

Göktuğ Canbaba 1981 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini yine Ankara'da tamamladı. 2006 yılında Anadolu Üniversitesi Basın-Yayın bölümünden mezun oldu. Bitirme tezini "Şarap ve İnsan" adlı belgesel fotoğraf projesiyle yaptı. İlk romanı olan Kuzey Kıtalar Efsaneleri - Ozanın Şarkısı 2007 yılında Ankira Yayınevi'nden çıktı.

İstanbul Fotoğrafevi ve Eskişehir'de fotoğraf sergilerine katıldı. Kültür ve edebiyat dergisi Patika için fotoğraf çekti. Tayland ve Nepal'i kapsayan uzun soluklu bir uzak-doğu seyahatine çıktı ve kişisel fotoğraf projeleri üzerinde çalıştı. Daha sonra kendi fotoğraf şirketi olan En Mutlu Günüm'ü kurdu. Belgesel evlilik, doğum ve ürün fotoğrafları üzerine hizmet veriyor.

TILSIM-I KUDRET

Göktuğ Canbaba

**Tanıtıcı kısa yazılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Tüm hakları saklıdır.**

Laika Yayınları - 63

ISBN: 978-975-8904-67-9

Sertifika No: 12654

1. Basım: Ekim 2010

Baskı: Arı Matbaacılık

(Emintaş San. Sit. No:103/431 Topkapı / İstanbul

Tel:0 212 493 34 55)

OZ

Editör: Kayra Küpçü

Kapak Resmi: Ertaç Altınöz

Bu kitap Laika Yayıncılık tarafından Emre Yerlikhan'a ithaf edilmiştir.

Laika Yayıncılık Kitapçılık Müzik ve Oyun Dağ. Paz. Ltd. Şti.

Çatalçeşme Sok. Torun Han. No:40

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 527 09 92 Faks: 0212 527 13 35

www.laika.com.tr / laika@laika.com.tr

TILSIM-I KUDRET

Göktuğ Canbaba

Muska fikrini ortaya atan ablam Selin'e ve ilk gün bu fikir üzerinde keyifli bir sohbet yaptığımız Ulaş Çakmak'a ve Aylin Duysak'a teşekkür borçluyum.

Projenin başından beri Tılsım-ı Kudret'le birlikte olan sevgili dostum Kayra "Keri" Küpçü'ye, harika kapak illüstrasyonu için sevgili dostum Ertaç Altınöz'e sonsuz teşekkürler. Bu gizemli yolda beraber yürüdük ve şimdi Tılsım-ı Kudret'i yaşarken görebilmek gerçekten çok güzel...

Tılsım-ı Kudret şu anki halini alana kadar epey zorluk atlattı. Birçok değerli insanla tanıştı ve çoğu zaman talihsizlikler yakasını bırakmadı; ama şimdi düşündüğümde her kişiden bir şeyler kazanmış olduğunu görüyorum. Şimdi karşımda yaşlı ve bilge bir adam gibi duruyor ayakta. Bu yüzden ona elini değen herkese teşekkür etmek istiyorum...

Tılsım-ı Kudret'in gizemli yolculuğuna başlamak üzeresiniz ama unutmayın yolculuğa başlamak için öncelikle adım atmak gerekir; ya zihinde ya toprakta atılmalıdır adım; ya da hem zihinde hem toprakta...

İyi Yolculuklar...

- Göktuğ Canbaba
2010

Anneme ve babama,

Hep yanımda olduğunuz ve güneş gibi parladığınız için...

İstanbul 2010

“Bir bardak daha lütfen,” dedi Mösyö Frederic. Nam-ı diğer Fransız.

“Ama efendim artık kapatmak üzereyiz. Hem biraz fazla içmediniz mi?”

İri yarı barmen kendinden beklenmeyecek bir kibarlıkla konuşuyordu Fransızla. Gece boyunca üzerine sinen sigara dumanı ve türlü alkolün kokusu beyinde dolarken bakışları Mösyö Frederic’in şişmiş, yer yer morarmış ve o anda çok uzaklarda olan gözlerindeydi.

“Hadi dostum, son bir içki daha. Bir skoç daha ver. Bu elimden kaçırdığım kayıp İskoçyalı’nın hazinesi için olsun,” dedi adam ve elinde tuttuğu boş viski bardağını havaya kaldırdı. Edinburg’da yaşlı bir adamdan öğrendiği, eskiden yasaklanmış olan bir şarkıyı mırıldanmaya başladı.

“Tamam Fransız, son bir içki daha dolduracağım ama artık şu İskoçyalı’dan bahsetmek ve kulağa hayli ürkütücü gelen şarkıları söylemek yok, anlaştık mı? Şu haline bak dostum. İki sene önce buraya gelen ve sohbetinle kadınları ayartan adam sen miydin bazen hatırlamakta gerçekten zorlanıyorum.”

Sabahın ilk ışıkları *Throne* adlı barın pencerelerinden içeri sızmaya başladığında Fransız içkisini fondiplemiş ve barmene akşam görüşürüz der gibi bir bakış atarak barı terk etmişti.

Mösyö Frederic 1940’larda namı tüm dünyaya yayılmış ünlü hazine avcısı ve arkeolog Ed Krelunberg’in torunuydu. Bu bile aslında kendi camiasında sözünün geçmesine yeter de artardı ama Fransız lakaplı adam sadece boş sözler sarf eden veya gösteriş

peşinde koşan biri olmamıştı hiç. Yaşlı Ed ortadan kaybolduğunda söylentiler eğer sadece dedikodudan ibaret değilse; yaşlı adamın Beş Mühürlü Kristal Tapınağı'nı ararken öldüğünü söylüyordu. Hayli ilginç bir hikayeye sahip olan bu tapınağın Atlantis döneminde kaldığı rivayet edilirdi.

Ed'in oğlu yani Fransız'ın babası da kendi babasının izinden gitmiş ve o da haklı bir üne kavuşmuştu. Eski Türk imparatorlarından birinin kayıp odalı mezarlarını bulduğunda hem büyük bir servete hem de haklı bir üne kavuşmuş ve dede Ed'e olan vazifesini fazlasıyla yerine getirmişti. O zamanlarda yani servetini bitirmeye çalışırken Melis adlı bir Türk ile tanışmış ve hemen evlenmişti. İşte Fransız da bu vesileyle dünyaya gelmişti.

Fransız otuzlu yaşlarının başındaydı ama henüz ne büyük bir keşif yapabilmiş ne de ailesi kadar büyük bir servete konabilmişti. Adam yıllardır bir İskoç hazinesinin peşinden koşmuş, Edinburg'un kesif kokulu zindanlarında dolanmış, Ness'in lanetli hikayeleri içinde yürümüş hatta İskoçya sınırını aşip hazinenin peşinde dünyayı dolaşmış ama sonunda aradığının izini kaybetmişti. Bu arayış hem ailesinden kalan servetin oldukça azalmasına hem de itibarının ayaklar altına alınmasına sebep olmuştu. Antikacı görünümündeki hazine iz sürücüler bile onunla iş yapmaya çekiniyorlardı artık.

Fransız, hazine avcıları camiasında tanınan biriydi kuşkusuz ama bu ünün günden güne azalmakta olduğunun ve hükümetlerden gizli bir yapıya sahip olan A.B.T. (Antik Bilgi Toplayıcıları) topluluğunda da istenmeyen adam konumuna yaklaştığının farkındaydı. A.B.T.; yetenekli ve yararlı hazine avcılarını ki hiçbirisi kendine hazine avcısı demez; bilgi toplayıcıları, iz sürücüler ya da daha çok arkeolog derlerdi, yardım etmesiyle meşhur bir topluluktur. Tabii ki bu yardımları hayrına da yapmıyorlardı. Hazine avcıları ya da arkeologlar buldukları eski ve değerli metinleri, bilgileri, önemli eserleri topluluğa teslim ediyor karşılığında da kurumdan hayli yüklü ödemeler alıyorlardı. A.B.T. kuşkusuz ki yasadışı bir topluluktur ve gizliliğini tehlikeye atacaktır herhangi bir olay, kişinin başına hayal bile edemeyeceği sorunlar açabilirdi. A.B.T.'nin ne zaman ve ne için kurulduğunu önemli yöneticilerden başka kimse bilmi-

yordu. Ama kabul gören gerçek, bu teşkilatın İsa'nın doğumundan bile önce var olduğu ve amacının dünyanın eski ve çok önemli gizli bilgilerine ulaşmak için binyıllardır bilgi topladığıydı. Her araştırma, her arayış, üyelerinin bulduğu her metin topluluğu daha da güçlendiriyor ve nihai amaçlarına bir adım daha yaklaşıtıyordu; dünyanın kalbinin bilgisine. Arayıcılar A.B.T. topluluğunun gizli kalması üzerine yeminler ederek ve günlerce devam eden bir seremoni eşliğinde topluluğa katılırlardı. Şüphesiz ki bu topluluk gizemli ve kimsenin hayal bile edemeyeceği güce sahip kişilerden oluşuyordu. Üst düzey bürokratlar, önemli yazarlar hatta bazı devlet başkanları bile zamanında A.B.T. çatısında toplanmıştı. Topluluğun ayrıca çeşitli birlikler ve gizemli localarla da ilişkisinin olduğunu inkâr etmek büyük bir yalan olurdu. Topluluğun varlığını tehlikeye düşürecek herhangi bir adım, üyenin ölümü ile sonuçlanırdı; bunu geçen yıllarda birkaç defa görmüşlerdi.

Fransız'ın dedesi Ed, gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunda kurumun ileri gelen yöneticilerinden biriydi. Babası ise üst düzey toplayıcı olarak görev yapmayı sürdürüyordu. Fakat Fransız yetkili olmak bir yana neredeyse topluluktan atılma noktasına gelmişti. Topluluğa üye olduğundan beri sadece birkaç değersiz parşömen ve birkaç tane eski Yunan şairine ait dörtlükler dışında hiçbir katkı sağlayamamıştı. Belki de o zamana kadarki en önemli keşfi I. İbrahim'e ait olan *delilik sikkesini* bulmasıydı. Kayıp İskoçyalı'nın hazinesi ona ün ve itibar kazandıracaktı ama artık o şans da elinden kaybetmişti.

Fransız ara sokaklardan birinde son sigarasını içerek ilerlerken telefonu çalmaya başladı. Hayli sarhoş olan adam, telefonunun çaldığını epey geç fark etti. Pardösüsünün cebinde oynayan şeyin ne olduğunu anlaması biraz vaktini almıştı.

“Ben muhteşem hazine arayıcısı Mösyö Frederic. Nam-ı diğer Fransız. Eğer siz de paranızı ve itibarınızı kaybetmek istiyorsanız lütfen beni arayın,” dedi ve telefonu kapattı. Karşıda kimin olduğuyla ilgilenmeyecek kadar sarhoş ve umutsuzdu. Sigarasından derin bir nefes çekti ve yeni yeni aydınlanmaya çalışan şehrin kalbinde ilerleyişine devam etti. Fakat telefonun ardındaki kişi ısrarla

aramayı sürdürüyordu.

“Evet,” dedi bu sefer sertçe.

“Kendine acımayı bıraktığın an seni tekrar arayacağım Fransız. Elimde ilgileneceğin şeyler var,” dedi karşıdaki ses ve hemen sonra telefonu kapattı. Arayan eski bir antika dükkanı sahibiydi. Normal insanlar Yusuf’un antika dükkanına eski şeyler aramak için gelir ve şanslılarsa birkaç Osmanlı kandili ya da eski bir mermi gibi saçma şeylere epey para verdikten sonra çıkıp giderlerdi. Kimsenin ciddiye almadığı ve hatta gençlerin dükkanın önünden geçerken *bu adam da yıllardır burada nasıl para kazanıyor hayret*, gibi saçma yorumlarına maruz kalan Yusuf, nam-ı diğer Tilki, aslında büyük bir iz sürücüydü. Değerli şeylerin kokusunu kilometrelerce öteden alır, izlerini sürer, onları bir şekilde satın alır ve hazine avcılarına daha büyük paralara satardı. A.B.T. tarafından birçok kez ödüllendirilmiş bu kişi oldukça genç ama bir o kadar da yetenekliydi.

Tilki ve Fransız’ın dostluğu birkaç sene öncesine dayanıyordu. Hayli saçma bir şekilde tanışmışlardı. *Throne* adlı barda gerçekleşen bir tartışmayı sonlandırmaya çalışırken kavgaya tutuşmuşlar, daha sonra kimliklerini fark edince bu tatsız karşılaşma dostluğa dönüşmüştü. Tilki, Fransız’ın babasına ve dedesine hayranlık duyan bir antikacıydı. Çocukluğunda onların hikayeleriyle büyümüş ve A.B.T.’ye hiçbir şekilde girme şansı olmadığını fark edince antika-cılığa merak salmıştı.

“Yine aynı şeyi yaptı. Yine telefonu suratıma kapattı!” diye bağırdı Fransız. Aslında hayli sakın ve huzurlu bir mizaca sahip olan Fransız son günlerde bir kurtadam gibi değişim halindeydi. Cihangir’deki evine varmasıyla kendini yatağına atması bir oldu. Düzensiz soluk alıp verişleri rahatsız bir uykunun habercisiydi.

Sabah olduğunda korkunç bir baş ağrısı ve mide sancısı onu karşılamıştı.

“Dün beni aradın değil mi? Tam hatırlamıyorum dostum. İyi misin? Bir sorun yoktur umarım,” dedi alkolden ve sigaradan başkalaşım geçirmiş ses tonuyla.

“Dükkana gel. Çabuk ol ve mümkünse içmemiş ol!”

“Peki. Sinirlenme ve sakin ol. Bak ben ne kadar sakinim. Her şey yolunda,” dedi gülümseyerek.

“Saçmalamayı bırak ve dükkana gel.”

Tilki telefonu kapatmıştı. Başı çatlayacak kadar ağrıyan Fransız, yanındaki ahşap masada duran bir bardak suyu başından aşağıya boşalttı ve ayılmayı diledi. Kalktığında dünya ayaklarının altında dans ediyordu.

Altmış dokuz model kırmızı Mustang’iyle dükkana ulaştığında hava çoktan kararmıştı. Arabasından indi ve bir sigara yaktı. Kafasında düşünceler vardı. Tilki’nin onu çağırmasının nedeni ne olabilirdi? Eskisi gibi ona önemli bir iş mi satacaktı yoksa sadece nasihat vermek miydi amacı? İki düşünce de kötü kokuyordu ve nasihat dinleyecek hali kesinlikle yoktu!

“İşte özlediğim adam,” diye yaklaştı Fransız.

“Sonunda,” dedi Tilki. “Yine akşamdan kalmasın. Ama bu bedbaht durumunu düzeltecek bir iş var elimde.”

“Hemen konuya girmenden hoşlandığımı söylemeliyim dostum.”

“İçecek bir şey alır mısın?”

Fransız, tam *kırmızı şarap fena olmaz*, diyecekken Tilki, “Evet sert bir kahve iyi olur,” diye mırıldanarak kendi sorusunu cevapladı ve kahveleri getirmeye koyuldu. Mösyö Frederic etrafa bir göz attı. Büyük sayılmayacak bir dükkandı burası. Tepeden sarkan eski tarz bir mumluk ve ahşap dolaplardaki bin bir çeşit eşya, dükkanı gerçekten dolu gösteriyordu. Fakat iyi bir hazine avcısı olan Fransız biliyordu ki bu dükkanda bulunan ıvır zıvırın toplam bedeli Tilki’nin hazine avcılarına sattığı tek bir maldan bile kat be kat düşüktü. Fransız birbirine girmiş kömür karası saçlarını eliyle düzeltmeye çabaladı ve omzuna astığı deri çantasından çıkardığı yuvarlak camlı gözlüğünü taktı; artık her şey daha aydınlık ve beraktı.

“İşte kahveler,” diye belirdi adam birden. Tilki’nin kızıl saçları mumun cılız ışığında parlıyordu.

“Daha iyi görünüyorsun dostum,” dedi Tilki gülümseyerek. Fransız, adamı başıyla onayladı ve getirdiği sıcak kahveyi içmeye

koyuldu.

“Şimdi iyi dinle Fransız. Sana satacağım bilgiler önemli ve değerli şeyler. Eski bir Osmanlı bilgininin yazdığı garip bilgilere ulaştım. Bunlar sana değerli bir servet kazandırmayacak kuşkusuz ama A.B.T.’deki itibarını sana tekrar kazandırabilir. Belgeleri tarihlendiremedim çünkü ne tarihe ne de imparatorluk bilgilerine dair bir şey var elimde. A.B.T.’nin bu bilgileri değerli görmesi halinde sana bir hazinenin kapıları açılabilir. Bilirsin değerli bilgiler A.B.T.’ce ödüllendirilir. Bu bilgiler de tam onların isteyeceği türden gizemli şeyler.”

“Vereceğin haberin beni heyecanlandıracağını düşünmüştüm açıkçası,” dedi Fransız kahvesinden bir yudum alarak. Şişmiş gözleriyle Tilki’ye bakıyordu. Fransız çok değerli olduğunu düşündüğü kayıp İskoçyalı’nın hazinesini kaybettiğinden beri her bilgiyi küçümsüyor, her avı basit bir kahvaltı gibi görüyordu.

“Kendini toparlaman için bu bir şans!” diye bağırdı Tilki. “Anlasana be adam, yakında seni alt düzey görevli bile yapabilirler. Bu senin sonun olur. Selis gibi hazine avcılarına yeniyetmeler gibi kahve mi taşımak istiyorsun? Kaybettiğin servetini de düşünürsek tamamen hapı yutarsın!”

“Ah,” diye inledi birden Fransız acı çekercesine. “Bana lütfen o şeytandan bahsetme dostum olur mu? Selis benim için bitti. O beni kandırdı, bana ne yaptığını hatırlıyorsun değil mi?” diye sesini yükseltti adam.

“Evet,” dedi Tilki gülmemek için kendini tutarak. “Biliyorum.”

“Güzel, o zaman bir daha onun ismini ağzına alma lütfen. Şimdi ne kadar istiyorsun bunun için?”

Tilki kendini toparlamaya çalıştı ama aklına sürekli Selis’le Fransız’ın çalkantılı ilişkisi geliyordu. Hele de Selis’in bir üst mertebeğe geçmek için Fransız’ın arkasından çevirdiği o iş gelince adam gülmesine engel olamıyordu.

“Elli bin,” dedi Tilki.

“O işi kapmak için beni kıcımdan bıçaklayıp, elimdeki tsantsa*’yı alarak kayıplara karıştı. Ona o zaman da söylemiştim Jivaro yerlilerine göre, çalınan bir tsantsa kadar lanet getiren bir şey yok-

* Jivaro yerlilerinin kestikleri, özel işlemlerden geçirip, küçülttükleri, minik kafa.

tur. Er ya da geç lanet seni bulacak, dedim ama beni dinlemedi bile. Ona...” Tilki, Fransız’ın anılar diyarında sürüklenmesine engel olmak zorunda olduğunu biliyordu, dahası bu hikayeyi binlerce defa dinlemişti ve artık eskisi kadar heyecanlı bile gelmiyordu.

“Hâlâ burada mısın Frederic?” diye sordu kahve fincanını ses çıkaracak şekilde masaya koyduktan sonra. Frederic bir anda kendine geldi. Hafifçe morarmış gözleriyle Tilki’ye baktı.

“Gerçi o hâlâ hayatta ve A.B.T.’de benden daha fazla söz sahibi,” dedi zorla gülümseyerek.

“Eğer beni dinlemeyi seçersen hayatını ona kahve yaparak geçirmekten kurtulabilirsin,” dedi Tilki sertçe.

“Evet haklısın dostum. Seni dinliyorum,” dedi derin bir iç çekerek. Tilki biliyordu ki Nadaje burada Frederic’in yanında olsa adam kesinlikle bu halde olmazdı. Fransız’ın tek aşkıydı Nadaje. Onu küçüklükten, eski çiftlik evi zamanlarından beri tanıyordu ve adamla uzun süreli bir ilişkileri olmuştu ama bu güzel ilişkinin de içine hazine, gizem ve tılsımlar girince birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kalmışlar ve zamanla konuşmayı bile unutmuşlardı. Kadının nerede olduğunu ve neler yaptığını kimse bilmiyordu artık.

“Artık eski dostlara da hiç güvenilmiyor,” dedi birden Fransız gülümseyerek. Bu tarz bir parçanın aslında daha fazla ettiğini biliyordu; belli ki Tilki, dostuna iyilik yapmak istemişti. Fransız çek defterini çıkarıp Tilki’ye istediği parayı verdi. Hesabının bu parayı karşılayacağını biliyordu ama böyle giderse birkaç aya elinde eski arabasından başka bir şeyi kalmayacaktı. Aldığı kağıtları ceketinin iç cebine yerleştirdi.

“Onlara bakmayacak mısınız?” diye sordu Tilki merakla.

“Ne hakkındalar ki?” diye sordu adam ruhsuzca.

“Asla arayıcı ruhunu kaybetme Fransız. Bunu kaybedersen yaşayan bir ölüden farkın kalmaz. Şimdi dükkanı kapatmalıyım, çok geç oldu. Üzgünüm,” dedi Tilki sinirli bir şekilde. Yıllar önceki Fransız’ın artık orada olmadığını çok iyi biliyordu. Nadaje’i kaybetmesi, Selis’ten pek az kişinin yiyebileceği kadar çirkin bir kazık yemesi ve İskoçyalı’nın hazinesini elinden kaçırması adamı yiyip bitirmiş gibiydi.

Fransız, dostunun söylediklerine hak veriyordu vermesine ama hayatının da istediği gibi gitmediği aşikârdı. Uzun süre bir şeylerin düzelmesini beklemiş ama her defasında hayat adama bir tekme daha savurmuştu.

Fransız, Cihangir'deki evine ulaştığında yorgun ve bitkindi. Sanki her geçen gün hayatından birden fazla yılı alıp götürüyordu. Elinden kaçan her hazine adama insanların düşündüğünden çok daha fazla acı veriyordu. Penceresini açıp İstanbul'un kirli havasını soluduktan ve karmakarışık sokaklarında kaybolduktan sonra Tilki'nin ona verdiği kağıtları karıştırmaya başladı. Arapça yazılan sözcükleri bir bir okudu. İbn-i Reşad adında gizemli bir hoca tarafından yazılmıştı kağıttakiler. Yazılanlar gerçeklikten epey uzak görünüyordu. *Öte Diyar* diye adlandırdığı bir yerden hatta yerin katlarından birinden gelen bir iblisten bahsediyordu yazılanlar. Garip bir Şehzade'den ve içinde o iblisin kanı ve tükürükleriyle yazılmış olan bir muskadan bahsediyordu. Adam gecenin içinde hocanın yazdıklarını okurken uzun zamandır o an olduğu kadar ürpermediğini fark etti. Yazılanlar bir hikayeydi kuşkusuz ama adamın anlatış tarzındaki gerçekçi üslup okuyanı oldukça korkutuyordu. Sayfaları teker teker okuduktan sonra onları şeffaf dosyaların içine özenle koydu ve ertesi gün bırakacağı A.B.T.'ye vermek üzere çantasına yerleştirdi.

İrtesi sabah evinden kağıtlarla ayrılıp da A.B.T.'ye doğru yola koyulduğunda telefonu yine cebinde oynamaya başlamıştı. Arayan Tilki'ydi. Belli ki dostunun uyanıp uyanmadığını merak etmişti.

"Evet evet, uyandım dostum. Beni merak etmekten vazgeç artık tamam mı!" diye azarladı dostunu Fransız.

"Hemen dükkana gel," dedi adam sertçe.

"Ne oldu dostum yoksa elimde bulunan kağıtları çok ucuza mı sattığını anladın. Artık çok geç," dedi neşeyle.

"Çabuk ol. Bekliyorum. Kağıtları A.B.T.'ye götürme. Beni anladın mı?"

"Sorun ne Tilki?"

"Muska," dedi Tilki titreyerek. "Muskanın tılsımlı karanlığı,"

dedi adam ve sesi aniden kesildi.

“İyi misin Tilki, beni korkutuyorsun.”

“O gerçek olabilir Frederic. Elinde tuttuğun karanlık öykü gerçek olabilir.”

“Neden bahsediyorsun Tilki, aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırdı Fransız ve sertçe frene basıp arabayı durdurdu.

“Beni dinle Fransız. Sakın A.B.T.’ye gitme. Hemen buraya gel. Sana muska hakkında bulduklarımı göstereceğim.”

Frederic hemen Tilki’nin dükkanına doğru sürmeye başladı arabasını. Aklında tılsımlarla örülü muskadan başka bir şey yoktu uçarcasına ilerlerken...

İlk Muskanın Nasıl Ortaya Çıktığına Dair

Büyük uygarlıklar kurulmadan önce, dünya ne çok genç ne de çok yaşlı iken başladı muskanın gizli serüveni. Eski diller onun ortaya çıktığı yere “iki nehir arasında kalan yer,” diyordu. Kültürlerin birleştiği, insanoğlunun geleceğe armağanlar bıraktığı bir yerdi orası. Verimli toprakları ve yüce tanrılarının kullarının yaşadığı bir yer... Maveraünnehir...

Tanrılar insanlarla o kadar yakındılar ki onlara inanan, adaklar adayan ve seven insanların kaderlerini görebilsinler diye büyük taş tabletlere yazıyor ve gökyüzüne asıyorlardı. Her bir yaşayanın geleceği böylece bilinmiş oluyordu. İnsanlar yaşamdan korkmuyor, başlarına neler geleceğini bildikleri için zamanlarını geleceği düşünmekle geçirmiyorlardı. Sadece yaşıyor ve hayattan zevk almaya çalışıyorlardı. Korku yoktu hayatlarında. Kaygı yoktu...

Efsaneye göre bir gün gökyüzünün asi çocuğu, uzun zamandır o topraklarda görünmeyen gümüş kanatlı kuş-adam Anzu, hiç olmadığı kadar öfkelenmişti. Kendisinin tanrılar kadar değerli olmadığı gibi bir hisse kapıldı. Diyarda adaletsizlik olduğunu ve adaleti de ancak kendisinin getirebileceğini hissediyordu. Günlerce aya en yakın yuvasında düşündü olanları. Neler yapabileceğini aklından geçirdi. Gümüşü renkteki kanatlarını çırpmadan sadece baktı ufka ve hayal etti yapacağı şeyleri. İşte böyle geldi aklına kader tabletlerini çalma fikri. Bunu düşünemediği için günlerce kutladı kendini. Övgüler yağdırdı vahşi bir nehir gibi akan zihnine. Hiç vakit kaybetmeden tüm tabletleri çaldı gökyüzünde asılı durdukları yerlerden. Tek bir tablet bile kalmayınca kadar hepsini aldı götürdü uzak bölgelere.

O gün uyandıklarında kaderlerini gökyüzünde göremeyen insanlar arasında büyük bir kargaşa yaşandı. Herkes birbirini suçlamaya, en yakın arkadaşlarına, tanıdıklarına zarar vermeye başlamıştı. Gökyüzünün tanrıları ise bulutların tepesinde oturdukları tahtlarında huzursuzdular. Bu işi kimin yaptığını anlayamıyor, dahası hangi deli ruhun böyle bir şeye kalkışmış olabileceğini bilemiyorlardı...

"Söyle," dedi Enlil, gökyüzüne hükmeden, fırtınaları ve yağmuru getiren. "Söyle Enki, kimdir bize aldırmandan kader tabletlerini durdukları yerden çalıp yokluğa karışan? Kimdir çok önceden beri senin topraklarının üzerinde gezinen insanoğlunun kaderleri ile oynamaya cüret eden?"

Kargaşanın hakim olduğu şehrin çok ama çok üzerinde, zamanın ve mekanın ötesindeki ulaşılmaz yerde de kaos hakimdi. Eski zamanın tanrıları bizzat kendilerinin işlediği tabletleri hangi deli zihnin çalmış olabileceğini sorguluyorlardı. En eskilerinden biri olan Enlil'in her bir haykırışında gökyüzü yarılacakmış gibi çılgınlık atıyor, ışığın parlaklığını taşıyan gözleri nereye bakarsa orası yanıp kavruluyordu. O, en tepedeki mavi diyara hükmedendi. Fırtınanın ve kasırganın babası, insanoğlunu birçok defa yeryüzünden silen büyük tufanların yaratıcısıydı.

"Her bir ayağın nereye bastığını hissederim Enlil bilirsin. Ben toprağın sesini duyanım, suya hayat verenim," dedi Enki. Çamur sakallarını kurumuş toprakla kaplı elleriyle karıştırdı. Görkemli tahtında otururken rahatsız görünüyordu.

Enlil ise o sırada sinirli bir şekilde Tanrılar Salonu'nda dolaşıyordu. Yere her basışında ayaklarından çıkan yıldırımlar nedeniyle zemin acıyla inlemekteydi. Diğer tanrı ve tanrıçalar fırtınanın babasının etrafında dolanan rahatsız edici ve tehditkar esintiyi fark etmişlerdi. Enki, toprağın ve suyun babası, oturduğu yerden okyanusun en derinini bile görebilen mavi gözleriyle Enlil'e baktı bir süre.

"Bilmiyorum," diyebildi sonunda.

Enlil yeri göğü inletecek şekilde bağırdı tanrı ve tanrıçalara. "Hangi karanlık tohum çaldı gören tabletleri?"

İnsanların dünyası bir kere daha sarsıldı. Tabletlerin kaybolması kendilerini zaten oldukça güçsüz ve savunmasız hissetmelerine sebep olmuştu insanoğlunun. Gökten gelen sarsıntı ve garip çılgınlıklar ise korkularını körükliyordu.

"Söyle İnanna. Sen insanlar arasında en çok gezinensin. Onları duyansın. Sen de mi bir şey bilmiyorsun?" diye sordu Enlil. Olumsuz bir cevap almak istemiyordu.

Baş tanrının, önüne çıkan her şeyi parçalayan bakışları aşkın ve aynı zamanda savaşın tanrıçasının neredeyse gözlerini kör edecekti. Tanrıça gözlerini kapadı ve bakışlarını fırtına bulutlarının altındaki korkmuş şehre çevirdi. Çaresizce soluk alıp verdi. Her nefes verişinde içinden kara dumanlar çıktı. Enlil'in bakışları tanrıçanın bir parçasını alıp götürmüş gibiydi. Tanrıça, tepesinde tuttuğu kömür karası saçlarını çözdü. Saçlar İnanna'nın yüzünü kapatmak istercesine savruldu.

"Onlar bizim çocuklarımız. Bize bunu yapmış olamazlar," dedi tanrıça kederle.

"Hâlâ onları korumaya kalkıyorsun demek! İçlerinden birisi belli ki gücü elinde tutmak için çaldı gören-tabletleri. Belki de bizim yerimizi almak için. İnsanoğlunun karanlık tarafının ne kadar kudretli ve önüne geçilmez olduğunu biliyorsun. Hırs ve öfkenin onların ruhlarında gezindiğinden de haberdarsın. Onlar dışında bunu kim yapmış olabilir öyleyse?"

"Onları siz benden daha iyi bilirsiniz gökyüzü hükümdarı. Onlar tabletleri alacak kadar güçlü değiller artık. Onların kudreti çok önceleri yok oldu. Eski krallıklar okyanusların diplerinde bilinmezliğe karıştı. Bizi görebilenlerin tümü telef oldu gitti," dedi ve şiddetle öksürmeye başladı. Ağzından çıkan duman suratındaki savaş yaralarına dokundu bir süre. Daha sonra ise kara saçlarının arasında kayboldu gitti.

"Kimin çaldığını bilememeniz hatta onu görememeniz sizi çıldırtıyor değil mi Enlil," diye belirdi birden Ninlil, yaratıcı ve iyileştirici tanrıça. Tanrılar salonu onun gelmesiyle sanki aydınlanmıştı.

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin Ninlil. Biliyorum onlara hayatın tozunu sen üfledin ama şunu unutma ki onların yaşamasını

sağlayan benim. Ben olmasam hiçbiri hayatta olmazdı," dedi Enlil ve havada süzülerek Ninlil'in yanına konuverdi. Yaratıcı tanrıçanın neredeyse iki katı olan ve gözlerinden ilahi yıldırımlar saçan Enlil dokunduğu her şeyi eriten elleriyle Ninlil'in ellerini tutuverdi. Tanrının devasa elleri arasında ışıklar içinde kalan ellerine bakan Ninlil'in acısı tarif edilmezdi.

"Aramızda fark yok bunu biliyorsun. Hepimiz ilahi olanın çocuklarıyız. Ne güneşin hüküm sürdüğü topraklardaki Ra, ne beyaz sütunlu şehre ışık saçan Apollon, ne uç diyarlarda ışığını aktaran Vişnu, ne de biz senden farklıyız. Söylediklerini ancak bir insandan duyabiliriz. Ne kara bir gün!" diye haykırdı Ninlil. Bunu duyan Enlil öfkeden deliye döndü. Tanrıçanın elleri adamın ellerinin içindeki yakıcı ışıktaki yok oluyordu. Işık her şeyi parçalayarak artıyordu. Şifa tanrıçasının ışığı sanki yavaş yavaş sönüyordu.

"Artık dur!" diye çılgılık attı aşk ve savaş tanrıçası İnanna. Tanrıçanın sesi bulutlar diyarında yankılanırken savaş tanrıçasının sağ elinde kristalden bir mızrak -ki bu savaş aletin adı Buyruk Mızrağı'ydı ve sahibinin sözlerine itaat ederdi- sol elinde de Güneş Tanrısı Utu'un bir zamanlar onun için dövdüğü ışıldayan kalkan belirdi. Enlil acı içinde kıvranan yaratıcı tanrıçayı bir kenara bıraktı ve İnanna'ya küçümser bir ifadeyle baktı. Acı içinde yere düşen Ninlil harap olan ellerine bakıyordu. İyileştirme gücü böyle bir yarayı yüzlerce insan yılında ancak eski haline getirebilirdi.

"Sen buraya gelmeden önce de ben buradaydım. Kudretim seni yok eder İnanna," dedi gülümseyerek ve ellerini havaya kaldırarak. Hırs ve öfke eski tanrıyı yiyip bitirmiş olmalıydı. İşte tam o anda, Enlil gökyüzüne bakarken, zeminden fışkıran çamur birden Enki'nin şeklini aldı ve tanrı, İnanna'yı arkasına alarak fırtına tanrısının önünde belirdi.

"Tabletleri biz yaptık. İnsanoğlu bin yıllarca tanrıları birbirine düşürdü. Onların mutlulukları, acıları, aşkları, öfkeleri zamanla bize geçti Enlil. Görmüyor musun? İnsana dönüşüyoruz. Buraya geldiğimizde cenneti keşfetmiştik ama artık gitme zamanımız geldi. Tabletleri bulalım ve bu diyardan gidelim. Biz insanlara anlayamayacakları şeyler bıraktık. Bırak gerisini kendileri düşünsünler."

Ama Enlil hiçbir şey dinleyecek halde değildi. Kendisine ait olduğunu düşündüğü tabletleri bir insana kaptırmayı kaldıramamıştı. Öfkeyle elini gökyüzüne kaldırdı. Tanrıların kadim sözcüklerini haykırmaya başladı. Bulutlar karardı ve birbirlerine kenetlen-diler. Enki, merakla gökyüzüne bakıyordu. Enlil'in gerçekten de kendisine saldırmabileceğini düşünmüyordu. Tanrı kanı dökmek en yüce tarafından yasaklanmıştı. Bu sadece anlık bir öfkeden ibaret olmalıydı.

"Dur Enlil!" diye kükredi tekrar İnanna. Ama Enlil'in durmaya niyeti yok gibiydi. Bulutlar tepesinde dönmeye devam ederken tanrı korkunç kahkahalar atıyordu. İşte tam o sırada İnanna Enlil'in yanından fırlayarak kristalden mızrağını fırtına tanrısının karnına sokuverdi. Mızrak karnından girip sırtından çıkmıştı. "Orada kal!" diye çığlık attı kadın. Daha sonra korkunç bir sessizlik oldu. Kötü şeyler olacağını fısıldayan bir sessizlik... Sadece Enlil'in karnından insan dünyasına akan tanrı özünün sesi duyuluyordu. Bir nehrin şarkısını ya da okyanusun söylediği bir ilahiyi andırıyordu ses. Enki şaşırarak arkasını döndüğünde ışıldayan kalkanyla İnanna'yı gördü.

"Hiçbirimiz ölmeyecektik," dedi kederle. "Bu asıl yaratıcının, en yücenin, yok olmayanın buyruğuydu. Şimdi..." ve sessizlik bozuldu. Enki sözü bitiremeden tepesine yıldırımlar boşalmıştı. Her şey ışıkla doldu. İnanna, Enlil'in karnına soktuğu mızrağı bırakmak zorunda kaldı. Kalkanını da çabukça atıp gözlerini kapadı. Acı içinde Enki'ye sesleniyordu. Fakat toprağın ve suyun tanrısı bir daha onunla konuşamayacaktı.

Enlil acıyla diz çöktü. Mızrağı vücudundan çıkarmaya çalıştı. Karnından insan dünyasına akan özü durduramıyordu. Bildiği tüm kadim sözcükleri sayıyor ama mızrağı yine de çıkaramıyordu. Ninlil'in ismini haykırdı. Acı ve kederle onu çağırdı yanına ama yaratıcı ve şifa tanrıçası çoktan orayı terk etmişti. Birçok kez onun yaralarını yok eden tanrıça belli ki tanrılar salonunu sonsuza dek terk edip gitmişti. Enlil yarasına baktı. Kristal mızrak bir tanrı tarafından yapılmıştı. Mızrağa dikkatlice baktığında onu neden çıkaramadığını anladı. Buyruk Mızrağı sadece efendisinin sözünü dinler-

di. İnanna'nın, "Orada kal," diye haykırması boşuna değildi. Yarası asla kapanmayacaktı. Kısa süre sonra öleceğini biliyordu.

İnanna'nın gözlerinden içeri giren ilahi yıldırımlar onu kör etmişti. Daha önce de tanrılar birbirlerine düşmüşler ama öfkeleri hiç bu kadar yok edici olmamıştı. Aşk ve savaş tanrıçası dizleri üzerinde her şeye hükmedene, ilk var olana sesleniyordu. Ondan yardım istiyordu. Sonra bir ses duyuldu. Uzaktan gelen bir sestir bu. Tanrıların sarayında eski olan biri belirdi. Uzun giysisi yıldızlarla ve ayla süslü, siyah kıvrıkcık sakalları olan bu kara saçlı adam bir elinde uzun bir asa diğerinde de üçgen bir kürek çapa taşıyordu. Yavaş adımlarla tanrıların salonunda ilerliyordu. İnanna yabancı'nın ayak seslerini duyuyor ama kim olabileceğini çıkaramıyordu. Gelen belki de gören tabletleri çalan kişiydi. Bir insan nasıl olur da tanrılar salonuna girebilirdi?

"Olduğun yerde kal!" diye kükredi İnanna. Mızrağını Enlil'in vücudundan söküp çıkardı. Geleni beklemeye başladı.

"Demek artık tanrılar bu salonda böyle karşılaşmıyor, öyle mi İnanna?" diye sordu gelen.

"Sen...sen..." diye mırıldandı tanrıça.

"Devrinizin bittiğini söylemeye geldim," dedi yabancı rahatça.

"Marduk!" dedi kadın. Mızrağı elinden düşüverdi. Tekrar dizleri üzerine çöktü ve af dilemeye başladı.

"Elimde ne var biliyor musun İnanna?" diye sordu kadına iyice sokulan tanrı, fakat tanrıça sesini çıkarmıyordu.

"Elimde birlikteliğimizin sembolü var. Üçgen çapa. Ama görüyorum ki bunun bir anlamı kalmamış, birliğimiz bozulmuş ve sen içindeki özü taşıyanlardan birini öldürdün. Binlerce insan yılı alt dünyada bir insan olarak yaşayacaksın." Tanrı, İnanna'ya doğru ilerlerken yerde hareket etmeden yatan fırtına tanrısına baktı. Mermer salonun ortasında ışığı çoktan sönmüştü. Açık mavi renge sahip parıldayan tanrı özü insan dünyasına damlıyordu.

Marduk'un sözlerini işiten tanrıça acı içinde çığlık attı. "Ben bir şey yapmadım. Enlil bizi öldürmeye kalktı. Ben onu durdurmaya çalıştım."

"İnanna sen insana dönüşmüşsün. Işığın artık parıldamıyor.

Buraya gelen niceleri gibi sen de bu topraklarla kardeş olmuşsun. Geldiğin yerleri unutmuşsun. Artık gitme vaktin geldi."

Marduk elinde tuttuğu çapayı tanrıçanın alnına değdirdi ve ardından da esasını havaya kaldırıp eski sözcüklerde haykırmaya başladı. Tanrının sözcükleri bittiğinde, İnanna artık orada değildi...

Günler geçti. Haftalar ve aylar geçti. İnsanlar korkmaya başlamışlardı. Kendilerini artık eskisi gibi güvende hissetmiyorlardı. Birçoğu geçen zaman içinde bilinmezliğe yenik düşüp kendini öldürdü. Başkaları ise yaşadıkları yeri terk edip uzaklara, başka tanrıların tabletler yazdığı yerleri aramaya gittiler. Marduk ise kayıp tabletlerin izini sürüyordu. İnsanlara ait olan kader yazılarının başka ellerde olması kötü sonuçlar doğurabilirdi. İnsan dünyasındaki kargaşa her geçen gün daha da artıyordu.

Zaman, kum saatinin içinde akmaya devam ederken, diyarda yaşayanlardan biri en az ateşin keşfi kadar önemli bir şey bulduğunu fark etti bir gün. Ölümden nasıl kurtulacağını bulmuştu. Karanlığı içinde yaşatan zalim yaratıklardan nasıl korunacağını bulduğunu haykırıyordu dostlarına. İlk önce kimse inanmadı muskayı keşfedene. Dalga geçtiler onunla, aşağıladılar. Delirdiğini düşünüp ilgilenmediler günlerce. Fakat bir gün insanların düşüncesine göre, tanrılar da tabletleri aramakla uğraştığı bir sırada, bin suratlı ifrit çıka geldi şehre. Bin suratlı ifrit, Enlil'in insan dünyasına düşen tanrı özlerinin çok küçük bir parçasından oluşan bir yaratıktı. Bu iblis Enlil'in karanlık tarafının insan dünyasına bıraktığı bir kabustu.

İfritin gelmesiyle yaşayanlar kaçıştılar izbe mekanlara. Onun suratına bakan kimse ayakta duramıyor, gözlerinde kendini görenler etlerini parçalıyordu vahşice ve istemsizce. Tek bir kişi bakabilmişti bin suratlı ifrite. Muskanın sahibi. Enlil'in kanyla hayat bulan ifriti muskasını göstererek kovdu adam. Onu toprak ananın üzerinden def etti ve bir daha geri gelmesini engelledi. İşte o günden sonra insanlar muskalar yapmaya başladılar. Silindir ya da yassı mühürlerin üzerine kazıdıkları resim ve şekillerle muskalar hazırlıyorlar, bu yolla doğaüstü yaratıkların yardımını sağlıyorlardı. İşte bu şekilde usta muska efendileri yetismeye başlamıştı.

Mutluluk ve güven o diyardaki insanlara tekrar dönüyor, korku ve endişe yavaş yavaş iki nehir arasında kalan yeri terk ediyordu.

Marduk uzun uğraşlardan sonra tabletleri, göğe uzanan ve kuş yuvasını andıran bir yerin tepesinde buldu. İşte o zaman tanrıları birbirine düşüren bu varlığın kim olduğunu hemen anladı. Uzun zaman önce ortadan yok olan bu varlık Anzu'ydu. Gümüş kanatlarını eski tanrılardan alan, uzun yaşayanlardan biriydi bu varlık. Tanrıların insan dünyasına hükmetmesiyle ortadan kaybolmuş ve ismini bilenler unutulmuştu. Marduk, Kuş Adam Anzu'yu günlerce aradı. İnsan topraklarının en ücra köşelerine bile baktı. Tam da onun izini kaybettiğini düşünmeye başladığında, insanların şehirlerinden birine yakın bir yerde varlığı karşısında buldu. Belli ki Anzu, tanrılar salonunu ziyaret etmişti. İnanna'nın kristal mızrağı ve güneş kalkanı elindeydi. Gümüş kanatları güneş ışınlarını yansıtıyordu.

"Sizin çağımız sona erdi eski tanrı," dedi küstahça. "Seni de öldürmeden buradan gitsen iyi olur." Marduk olanları artık daha iyi anlıyordu. Tabletleri çalma fikrinin insanların kaderlerine hükmetme ya da onları kandırmakla bir alakası yoktu. Kuş Adam Anzu, tanrıları birbirine düşürmek istemiş ve bunu da başarmıştı.

"Gerçekten benimle boy ölçüşebileceğini mi düşünüyorsun uzun yaşayan?" dedi Marduk, Anzu'ya doğru ilerlerken. Kuş Adam olduğu yerde rahatsızca kıpırdadı. Elinde tuttuğu mızrağı kendi etrafında bir tur çevirdi ve Marduk'a doğru doğrulttu.

"Öğrenmek ister misin?" dedi ve ardından garip bir çığlık attı.

"Sen ölmeyi hak ediyorsun ama uzun süre acılar içinde yaşayacak kadar kara bir ruha sahip değilsin. O yüzden bırak tanrıların emanetlerini ve önümde eğil. Daha fazla kan dökülmesin."

"Ben eski zamanda insanlara yardım edendim. Onların sesini duyan ve onlarla yaşıyandım. Ne zaman ki siz geldiniz o zaman insanlar benden korkmaya başladı. Benden uzaklaştılar. Neden mi Marduk?" diye sordu Anzu. Marduk sessizce kuş adamdan gelecek cevabı bekliyordu.

"Çünkü bu topraklara sadece korku ve kölelik getirdiniz," dedi ve kanatlarını çırparak bir anda havalandı. Hızla uçup Marduk'a

mızrağını salladı. Mızrak tanrıyı teğet geçmişti. Marduk hamlelerden korunuyor ama karşı bir hamle yapmıyordu.

"Biz insanlığa hayatlarını verenleriz. Onlar bizim çocuklarımız. Her şey onların iyiliği için yapıldı," diye karşı çıktı Marduk. Bir yandan da hamlelerden korunmaya çalışıyordu.

"İyiliği için mi? Tanrılar kaç insanın canını aldı, kaç insanla yarışmaya kalktı ve onlarla çarpıştı biliyor musun?" diye sordu Anzu.

"Geçmişte ne olduysa artık tekrarlanmayacak. İnsanoğlunun dünyasında yeni bir devir başlıyor ve ben onlara adalet getireceğim," diye kükredi Marduk.

"Hiçbir şey getiremeyeceksin," diye salladı mızrağını Anzu. Mızrağın keskin ucu Marduk'un kolunu kesti ve kanı yere sıçrayıverdi. Anzu belli ki böyle başarılı bir hamle yapmayı ummuyordu. Hemen bir zafer çığlığı attı. Marduk geri çekildi. İşte tam o sırada Anzu ve Marduk arasında bir kule boyanmaya başladı. Tanrı Marduk'un kanıyla hayat bulan bu kuleye insanlar zaman geçtikçe farklı isimler takacaklardı. Zihinçözen Kulesi, Nephilimaph, Sırhilen, kimileri de zamanı geldiğinde Ezel-i Kısmet diyecekti.

Şaşkına dönen Anzu kuleye bakarken Marduk'un asasını fark edemedi ve kafasına aldığı sert darbeye yere kapaklandı. Son çare olarak güneş kalkanını Marduk'a doğru fırlatmıştı ama bu da çaresizce bir hareketti. Anzu'nun üzerine çöken Marduk sinirlenmişti.

"Yaptığın kötülükler..." diye söze başladı Marduk ama Anzu dinlemeyi reddetti.

"Ben kötülük yapmadım!" diye haykırdı.

"İnsanoğluna verdiğin zararlar..." diye devam etmeye çalıştı Tanrı.

"Ben onlara özgürlüklerini verdim!" diye bağırdı Kuş Adam çığlığı andıran sesiyle.

"Tanrıların sonunu getirmen..." diye kükredi Marduk.

"Yok olmayı hak ediyorlardı," dedi sessizce Anzu.

"Tüm bunlar için seni mahkum ediyorum. Gökyüzündeki evinden çok uzaklarda olacaksın. Gümüşü kanatlarını alıyorum. Onları ulaşamayacağın bir yere götüreceğim. Artık onlara ihtiyacın olma-

yacak...” Anzu, Marduk’un elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ona eskiden verilen kanatları artık olmayacaktı. Çığlık attı, çırpındı, Marduk’a küfürler yağdırdı ama onun, kanatlarını almasına engel olamadı.

“Seni bu kulenin altına hapsediyorum. Çok uzun zaman yaşayacak ve acı çekeceksin. O kadar derine hapsedeceğim ki, seni bir daha ne duyacak ne de görebilecekler. Ölümün geldiğinde ise kendini bilmeden, hiçbir şey hatırlamadan öleceksin. Hiç yaşamamış gibi...”

Marduk, Kuş Adam’ı yerin dip katlarından birine hapsedtikten sonra tabletleri hemen yerlerine geri astı. Fakat insanlarda düşündükleri sevincin gerçekleşmediğini gördüğünde şaşırılmıştı. Marduk, insan kılığında diyara sızdığında acı gerçekle yüz yüze geldi. İnsanlar artık kaderleri öğrenmek yerine onu kendileri yaratmaya başlamışlardı. Hazırladıkları muskalara o kadar çok güveniyorlardı ki, tabletlerle ilgilenmiyorlardı bile. Bir kere muskaların gizemli dünyasıyla tanışan diyar insanı, artık onu ebediyete kadar bırakmayacaktı.

Marduk, insan dünyasının değişmeye başladığına şahit olmuştu. Bir yanı Anzu’yu haklı görüyor diğer yanı ona lanetler döküyordu. Ama olan olmuştu artık. Anzu ebedi işkencesine, insanların dünyası ise kendi kararlarını almaya başlamıştı.

“Görebilme yeteneklerini yitirmiş tanrılar kendi sonlarını hazırladılar,” dedi Marduk. “Hissedebilme, anlama ve kabullenme yetilerini kaybetmişlerdi. İnsandan farkları kalmamıştı. Özlerini unutmışlardı. Artık Tanrılar Salonu ortadan kalkacak, insanlar değişecek ve ben bu topraklara adalet getiren olarak anılacağım. Uzaklardan insanoğlunu izleyecek ve onlara doğru olanı göstereceğim. Onlara bir şans daha vereceğim. İnsanlar da iyiliğe yüzlerini dönmeye çalışacaklar. Eğer zamanında dönemezlerse onlar için tekrar geleceğim. Gelişim toz, kül ve ölüm getirecek...”

Küf'ün Sırrı

Fransız arabadan inip Tilki'nin ara sokaklardaki dükkanına doğru hızla ilerliyordu. Kahverengi pardösüsünün cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı içindeki merakı bastırmaya uğraşırken. Tilki'nin efsanelere ve gizemli olaylara olan merakını iyi biliyordu; boşuna Fransız'ın babasının ve dedesinin hayranı olmamıştı genç adam. Fakat Fransız, maceralar ve tehlikelerle dolu hayatında henüz doğaüstü bir olaya rastladığını hatırlamıyordu. İzlediği maceralar, peşinden koştuğu hazineler ve gizemli eşyalar ona ne dünyanın sırlarını bahsetmiş ne de bir lanet bulaştırmıştı. O tılsımlı denilen eşyalardan elde ettiği sadece dokunabildiği ve hissedebildiği para olmuştu.

Frederic dükkanın önüne geldiğinde kocaman bir kapalı yazısı ile karşılaşınca biraz şaşırdı. Ahşap dükkanın önünde kimsecikler görünmüyordu. Cama bir iki defa hafifçe tıklattı, ses gelmeyince kulağını dayadı ve içeriyi dinlemeye başladı; kimsecikler yok gibiydi. Frederic tam cebinden telefonunu çıkarıp Tilki'yi aramaya niyetlenirken kapı yavaşça aralandı ve Tilki'nin kızıl saçlarıyla birlikte beyaz teninin üzerine işlenmiş okyanus mavisi oyları andıran gözleri görüldü.

“İçeri gel dostum,” dedi adam kapıyı açarak. Frederic içeri girince Tilki bir süre dışarıyı izledi; gelen giden var mı diye etrafı kolaçan ediyordu. Kimsecikler yoktu, sokak boş ve sessizdi.

“Sorun ne dostum?” diye sordu Frederic on dokuzuncu yüzyıldan kalma meşe ağacından sallanan sandalyeye oturduğunda. Bir jleri bir geri sallanıyor ve şöminenin içinde çıtırdayan odunların sesini dinliyordu.

“Yazıları okudun mu?” diye sordu Tilki telaşla elindeki kağıtları göstererek. “Elindekilerin, bana verdiğin orijinalerin kopyaları olmadığını söyle Tilki.”

Tilki gibi gizem avcıları ve Fransız gibi hazine kovalayıcıları arasındaki en basit ve en önemli anlaşma, nesnelerin ya da bilgilerin tamamı ile para veren kişiye teslimiyetine dayanıyordu. Para verildikten sonra antikacı ya da gizem avcısı kim ne derse desin, asla ama asla giden bilgi üzerine bir daha hak iddia etmemeli ve onu tamamıyla unutmalıydı. Bundan sonrası için iş artık hazine kovalayıcısına kalırdı. Yoksa bir başka kişiye de önemli bilgileri parayla satabilir ve bilgiye ulaşmada kan dökülebilirdi. Bu A.B.T. yasalarında çok ama çok önemli bir suçtu.

“Üzgünüm Frederic ama bu işe hakkıyla sarılabilmen için bilgilerin kopyalarının çıkarılmasını ve biraz daha araştırılması gerektiğini düşündüm. Kağıtları ilk incelediğimde bu işte garip bir koku aldım. Bilirsin bana niye Tilki dediklerini; iyi koku alırım ve kafam birçok kovalayıcınınkinden çok daha iyi çalışır.”

“Tüm bunlar,” dedi Fransız sinirli bir şekilde ayağa kalkarken, “Seni haklı göstermiyor eski dostum.”

“Hadi Fred. Bana güvenebileceğini biliyorsun. Ben senin en iyi dostunum.”

“Eskiden kuralları çiğnemezdin dostum,” dedi Fransız afallamış ve üzülmüş bir şekilde. Tilki, dostunu kırdığının farkındaydı. Omzuna elini koydu ve içten bir özür diledi.

“Bu bilgiler çok önemli olabilir Frederic. Düşündüğünden çok daha fazlası olabilir. Bilgileri defalarca okudum ve elimizdeki bu belgeler odalarda bulunanların küçük bir kısmı sadece. Hepsini almayı başaramamıştım ama eski dostum Küf sayesinde diğerlerinde de önemli bilgiler olduğunu anladım. Bunlar çok önemli, anlasana Fred!” Tilki heyecanından yerinde duramıyor, bir oraya bir buraya kendini kaybetmişçesine ilerliyordu.

“Biraz yavaş ol Yusuf,” dedi Fransız. Tilki, Fransız’ın sadece çok sinirli veya üzgün olduğunda ona gerçek ismiyle seslendiğini biliyordu. O anda ise her iki sebep de geçerli olabilirdi. Yuvarlak çerçeveli cam gözlüğünü taktı ve adamın gözlerine baktı. Karanlık

saçları hırçın çöl rüzgarları sayesinde yorgun düşmüş oraya buraya sallanan palmyeler gibi alnına ve kulaklarına düşüyordu.

“Bu bilgileri benim için mi yoksa kendin için mi istiyorsun Yusuf?” diye sordu adam. Konuşurken ismini bastırarak söylemişti.

“Bunu nasıl söylersin Fred. Sana yardımcı olmak için elimdeki şeylerden kimseye bahsetmiyorum bile. Eski günlerine geri dönebilmen için, bilgilerin peşinden gidiyorum ve senin okumaya bile tenezzül etmediğin kağıtları ben gece gündüz okuyorum. Ne için?” diye sordu ellerini iki yana açarak. Şöminenin parıltısında adam bir an İsa’yı çağırıştırmıştı Fransız’a. Her an yardımcı olmaya gönüllü iyi bir dost...

Fransız ileri gittiğini anlamıştı. Uzun yıllardır tanıdığı dostunun kalbini kırdığını fark etmişti. Tilki hep iyi bir dost ve sırdaş olmuştu. Belli ki bu sefer gerçekten de iyi bir bilgi yakalamış ve bunu dostu Frederic için parçalamaya adanmıştı kendini.

“Üzgünüm Tilki. İleri gittim. Doğru söylüyorsun, iyi günler geçirmiyorum ve bana verdiğin kağıtları da hakkıyla araştırmadım bile. Dedğin gibi önemli bilgilerse bunlar, emin ol ki eski Fransız karşında durmaya başladı bile!” Fransız’ın gözlerindeki ışıltıyı görmek Tilki’yi mutlu etmişti.

“Gel benimle,” deyip Frederic’i kolundan çekerek masaya doğru götürdü. Masanın üzerinde karalanmış, üzeri çizilmiş kağıtlar duruyordu.

“Bunlar da ne?” diye sordu Frederic merakla. O sırada Arapça olan metinlerin çevirisinin yapıldığını ve içlerinden bir şeyler çıkarılmaya çalışıldığını fark etmişti.

“Bunlar sana verdiğim kağıtlardaki yazıların çevirisi ve Küf’ün elindekilerle ilgili bana söylediği birkaç bilgi.”

“Küf’e gerçekten güveniyor musun?” diye sordu Frederic yüzünü ekşiterek. Onunla kötü anıları olduğunu bilmeyen yoktu.

“Her zaman değil ama şu an güvenmek zorundayım. Şimdi beni dinle dostum, bir süre önce kayıp imparatorluk odaları bulundu ve sadece belli kişilerin bundan haberi oldu çünkü içinde toplumu sarsacak bazı ilginç bilgiler vardı ama şimdi bunlardan bahsetmeyeceğim. Bu odaların içinden bu ilginç bilgiler de çıktı dışarı. Bunlar

bazı şeyleri bilmeden çok da değerli görünmeyebilir, hatta basit bir öykü gibi algılanabilir ama gerçek bundan biraz daha farklı Fransız.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu adam.

“Yazılan şeylerin gerçek olma ihtimalinden bahsediyorum, tılsımlı muskadan ve ortaya çıkan karanlıktan,” dedi adam Fransız’ın gözlerine bakarak. Tilki’nin gözlerinde çocuksu bir sevinç ve tarifi zor bir pırıltı vardı.

“Tamam, ben gidiyorum,” diye ayağa kalktı Fransız. Dedesi ve babası gibi efsane avcılığı yapmak, tanrıların dövdüğü zırları ya da büyülü olduğuna inanılan eşyaları aramak ona göre sadece zaman kaybıydı. Bu tarz şeylerin bulunması elbette tarihin en önemli keşiflerinden biri olabilirdi ve A.B.T. tabii ki o zaman önünde eğilirdi ama gerçek her zaman gerçektir.

“Gitmeden şunları okumanı öneririm. Bunlar kayıp odalardan çıkan imparatorluk eski tarihçisinin ve birkaç kişinin daha yazdıkları. Bunlar gerçek bilgiler Frederic.”

Fransız, Küf lakaplı adamdan sızan bilgileri okumaya koyuldu. Okudukça şaşkınlığı artıyordu. Tarihçinin yazdıkları gerçek bilgilerdi ve doğru olmalıydılar. Bu bilgiler İbn-i Reşad Hoca diye anılan ilginç kişinin yarattığı tılsımlarla örülü muskadan ve bununla birlikte gerçekleşen ölümlerden bahsediyordu. Korkunç ve sıra dışı cinayetler yazılanlara göre lanetli bir muskanın işiydi; dahası bu muska farklı diyarlara kapı açılmasıyla oluşmuştu. Tarihçi bu muska nedeniyle imparatorluğun yıkılıp yok olma tehlikesi bile olduğunu yazmıştı. Bu garip ve lanetli tılsımın yol açtığı bazı sonuçlar anlatılmıştı yazılarda ama Küf belli ki tüm detayları vermek istememişti. Yazılanların çoğu eksik olsa da Frederic, Tilki’nin neden bu kadar heyecanlandığını anlayabiliyordu. Büyücülerin ve eski tılsım üstatlarının efsane sanıldığı günümüzde, eskinin yetkili kişilerinin yazdıkları farklı gerçekler sunuyordu onlara. Dahası Küf adlı adam bundan daha fazlasının elinde olduğunu ve tılsımın gerçek olup ona ulaşabileceğinden bile bahsetmişti.

“Bu inanılmaz!” dedi Fransız gözlerini kağıtlardan ayırmadan. “Sence bunlar gerçek mi? Ya bunlar deli bir adamın oyunuysa?”

“Bu şimdiye kadar yapılan birçok keşfin ötesinde. Büyülü ve bu dünyaya ait olmayan bir keşif!” diye mırıldandı Tilki sesi titreyerek.

“Acaba elinde neler var hastalıklı Küf’ün?” diye sordu Fransız kendi kendine.

“İşte bunun için oraya gidiyorsun,” dedi Tilki. “Onları alacaksın.”

Fransız şaşırılmıştı. Tilki birkaç gecedir planlar yapıyor olmalıydı.

“Yani onunla konuştun ve anlaştın mı?” diye sordu merakla.

“Evet bilirsin dostum, ben bu eski ve büyülü şehirdeki en iyi efsane kovalayıcısıyım. İşim onları bulmak ve A.B.T. üyelerine satmak.”

“Bu işte bence bundan fazlası var,” dedi Fransız dostuna gülümseyerek.

“Evet Fransız, dediğin gibi daha fazlası var. Sen bu keşifle A.B.T.’ye damga vuracaksın ve baban, büyükbaban gibi adı anılan bir efsane avcısı olacaksın. Ben ise sana yolu açan meşhur antikacı Tilki olarak anılacağım. Ama bundan fazlası var Frederic. Bu bilgiler doğruysa bize bambaşka bilgilerin ve bilmediğimiz, daha önce görmediğimiz, hayal olarak aklımıza işlenen şeylerin de kapılarını açabilir. Bu bilgiler her şeyi değiştirebilir,” dedi adam hayaller içinde yüzerken.

“Yavaş ol bakalım Tilki. Büyükbabam her zaman derdi ki, yalanın kokusu gerçek kokuyu gizleyebilir. O yüzden bırak yavaş yavaş gidelim. Nerede bulacağım Küf’ü?”

“Harabe denilen eski ahşap evinde olacak. Yerini biliyorsun İstanbul çıkışına doğru.”

“Peki bu bana ne kadara patlayacak?”

“Bana verdiğin ellinin üzerine bir yüzlük koyacağım, sen de birkaç yüzlük daha ekleyeceksin,” dedi Tilki.

“Belgeler umarım dediğin gibi önemlidir Tilki, yoksa dükkanını temizlemek için senden iş istemek zorunda kalabilirim,” dedi Fransız kapının eşliğinde dostuna gülümseyerek bakarken.

“Gece yarısı burada ol dostum,” dedi Tilki ve sağ elini yumruk yapıp kalbinin üzerine koydu, sonra yumruğunu açtı. Bu *güvende ol dostum yolun açık olsun*, demektir. Bunu ona Frederic öğretmişti, o

ise uzun zaman önce büyükbabasından öğrenmişti. O henüz ortadan kaybolmadan çok önce...

Frederic'in keyfi yerine gelmişti, eline çok değerli bir bilgi geçmiş olabilirdi. Gerçi hikayede konu edilen şeyler epey karanlık ve gizemliydi ama işi tamamlayabilirse istediği yere gelebileceğine de inancı sonsuzdu. Arabasıyla hızla ilerlerken radyoyu açtı ve çatlak sesli kadının avaz avaz bağırarak söylediği şarkıyı dinlemeye başladı, *Aşkı yakalamak için çabalamak lazım bebeğim, beklersen sana ulaşamaz...* Keyfi yerindeydi ama bu saçma şarkıyı dinleyecek kadar da değil! Radyoyu kapattı ve şehrin gözlerine dikti koyu kah-verengi gözlerini.

İstanbul'un sıkıcı trafiği yavaş yavaş geride kalmaya başlamıştı. Sokak ışıkları birbirinden uzaklaşmaya ve sokak kadınlarının bağırışları kesilmeye yüz tutmuştu. Şehrin kalbindeki karamsar hava her bir kilometrede dağılmaya devam ediyordu. Frederic bir sigara yaktı ve çektiği dumanı gecenin içine salıverdi. Her şey yolundaydı. Uzun zamandan sonra hiç bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu adam. İskoçyalı'nın hazinesi faciasından sonra eline geçen bu fırsatı çok iyi değerlendirmeliydi. Tilki'ye çok şey borçluydu ve ona gereğinden fazla sert davranmış olabileceğini düşündü. Belki de adam kendi mesleğini Frederic için tehlikeye atmıştı

Küf, diye aklından geçirdi sonra bir anda. O yaşlı ve hastalıklı herifin gerçek ismini asla öğrenememişti. Bildiği tüm insanlar ona böyle sesleniyordu; gerçi içinde bulunduğu camiada insanlara gerçek ismiyle hitap etmek pek yakışık almıyordu. Küf'le ilk tanışmaları Fransız'ın bizzat Leonardo Da Vinci'ye ait olduğunu öğrendiği gümüş bir kadehi soruşturmasıyla gerçekleşmişti. Küf, Tilki gibi A.B.T. için hazine ya da değerli eşyalar bulan ve onları arayıcılara satan biri değildi. Küf eski bir suçluydu ve A.B.T. bu konulara fazlasıyla hassasiyet gösterirdi. Küf, kimi arayıcının bildiği kiminin ise hiç duymadığı bir yeraltı bilgi sızdırıcısıydı. İstanbul'da o kadar fazla adam tanırırdı ki, nerede bir şey bulunmuş olsa hemen orada bitiverirdi. Hastalıklı gülümsemesi ve şiddetli balgam yüklü öksürük nöbetleriyle adam tam bir baş belasıydı. O kadar zayıftı ki sade

ve ferahlatıcı bir deniz melteminde bile ikiye ayrılabilir bir yapıya sahipti.

Frederic sigarasından derin bir fırt çekerken adamı uzun zamandır görmediğini düşündü ama emindi ki o iğrenç ve ölgün simasından pek bir şey kaybetmemiş olmalıydı. *Vinci Kadehi* diye bilinen nesne daha önce de birçok arayıcı tarafından araştırılmış ama kimse eline geçmemişti. Fransız ise Tilki sayesinde onun nerede olduğunu öğrenmişti. Vinci Kadehi'nin bu kadar önemli olmasının Leonardo'nun özel eşyası olmasıyla da pek bir ilişkisi yoktu aslında; önemli olan üzerine kazanmış kadim mason sembolleriydi. Bu sembollerin mason tarikatının ilk ve bir o kadar da karanlık dönemlerine ışık tutacağı ve bazı gizli bilgileri açığa çıkaracağı bekleniyordu. Fransız, Tilki'nin ele geçirdiği eski bir parşömen sayesinde bazı bilgilere ulaşmış bunları da Küf'ün verdiği haritayla birleştirdiğinde kadehin saklı olduğu sandığın yerini bulmayı başarmıştı. Sandığı kasvetli bir gece Floransa'nın kanalizasyonundan çıkarmış ve ayın ışığında onu açabilmişti fakat işler Frederic'in beklediği gibi gelişmemişti. Küf ile olan kavgası da işte o zaman patlak vermişti. Frederic sandığı açtığında içinin boş olduğunu ve sandığın da düşündüğü kadar eski olmadığını anlamıştı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu ki o da Küf'ün Fransız'dan evvel bilmeceyi çözdüğü ve kadehi masonlara sattığıydı. Fakat aklında tek bir soru işareti kalmıştı genç arayıcının; kadehe giden yolun önemli bir kısmını Tilki'den aldığına göre Küf o bilgiye nasıl ulaşmış olabilirdi?

Anayoldan karanlık taş yola saptığında Frederic'in de anıları tekrar canlanmaya başladı. Bu taş yol sanki Küf'ün çürümüş ruhunu hatırlamasına sebep oluyordu. Gecenin içinde oynayan yıldızların ve ayın ışığı Frederic'e gideceği yeri gösteriyordu. Eski ahşap bina oradaydı, koruluğun içinde öylece duruyordu; sanki Frederic'i beklermiş gibi bir hali vardı.

Fransız karanlık koruluğun girişinde arabasından indi ve eve doğru yürümeye başladı. İstanbul'un uzağında olmamasına rağmen o an içinde bulunduğu yer sanki ona dünyanın dışındaymış hissi veriyordu. Gecenin içinde konuşan baykuşların sesleri ve kurumuş yaprakların hışırtısı, adama bir korku filminin başrolünü üstlendiği-

ni düşündürmüştü. Fransız sonunda evi görebildi. Eski tahta çitlerin içinde yükseliyordu ahşap ev. Yaşadığı olaydan sonra oraya bir daha gideceğini hiç düşünmemişti adam ama hayat insana ilginç oyunlar oynayabiliyordu anlaşılan.

Mösyö Frederic kapının aslan başı şeklindeki tokmağını sertçe üç kere vurdu. İçerden gelen ses Küf'e ait değildi.

"Kimsin?"

"Ben Fransız. Küf'le konuşmaya geldim."

Kapının üzerindeki demir levha sertçe açıldı ve içerde bir çift göz belirdi. Kalın kaşlı adam Fransız'a sertçe bakıyordu.

"İstediklerini getirdin mi?" diye sordu.

"İşten herkesin haberi olması yaptığımız şeyin ahlakına biraz aykırı gelmiyor mu Seti?"

Seti, Küf'ün eski bir yardımcısıydı. Fransız bu adamın öldüğünü ya da Küf'le bağlantılarını kopardığını duymuştu ama görüyordu ki olanlar asılsız dedikodulardan başka bir şey değildi. Seti oldukça güçlü bir adamdı ve birçok savaş sanatına hakimdi. Aslında sanat kelimesi onun içinde sakladığı nefret ve öfkeyle pek bağdaşmıyordu; Seti insanlara zarar vermekten hoşlanırdı. Annesi ve babası Mısır'da kaybolduktan sonra, -ki Seti dışında herkes bunun teröristlerin işi olduğunu düşünüyordu- adam ailesinin, Mısır tanrılarının gizemine kavuştuğuna kendini inandırmış ve ismini de Seti olarak ilan etmişti.

"Lafı uzatma Fransız. Getirdin mi?" diye üsteledi Seti.

"Evet," dedi Fransız sakince.

Kapı açıldı ve Fransız, Seti'nin iri vücuduyla karşı karşıya geldi. Adam sanki geçen yıllarda daha da büyümüş ve çirkinleşmişti; artık eskisinden de korkutucu görünüyordu. Kalın kaşları ve büyük gözleri geniş alnının altına sanki özensizce yerleştirilmişlerdi. Neredeyse kare olarak nitelendirilebilecek çenesiyle çizgi romanlardan fırlamış kötü bir karakteri çağırıyordu insana.

"Küf yukarda. Onu fazla yorma Fransız biliyorsun senden pek hoşlanmaz."

"Benden hoşlanmaz mı? Asıl ondan hoşlanmayan benim Seti. Bana attığı kazığı unutabilmiş değilim."

Seti adama gülümsedi. Fransız bu gülüşten de Seti'den de ve hatta hiçbir şeyden haberi olmayan bu ahşap evden de nefret ediyordu. Merdivenleri yavaş yavaş adımladı ve sonunda üst kata ulaştı. Karşılaştığı ilk şey Küf'ün iğrendirici öksürük krizinin kulaklarındaki yankısıydı.

Küf sallanan sandalyesinde hayatta kalmaya çabalarken merdivenin başında durdu ve odaya göz gezdirdi. Odanın sağ ve sol duvarlarını boydan boya kaplayan kitaplık Küf'ün gurur duyduğu birikimiydi. Karşısında, yani Küf'ün oturduğu yerin arkasında cılız koruluğa bakan büyük pencereler bulunuyordu. Yerde büyük bir ayı postu durmaktaydı. Oldukça düzenli ve temiz görünüyordu ortalık. Küf'ün karşısındaki boş sandalye belli ki Frederic içindi.

Frederic yavaş yavaş Küf'e doğru yaklaştı. Her bir adımında ahşap zemin rahatsız sesler çıkarıyor sanki ona daha fazla yaklaşma diye tehditlerde bulunuyordu. Bir iki adım kala durdu ve Küf'ün karşısında bulunan sandalyeye oturdu. Küf diye bilinen zayıf ve yaşlı adam tam Frederic'e bir şeyler söyleyecekken elinde tuttuğu mendille ağzını kapadı ve tekrar öksürmeye başladı. Öksürürken iki büklüm oluyor, sanki tüm vücudu çatırdıyordu.

"Zamanımız bol, devam edebilirsin," dedi Fransız sinir edici bir tavırla adama sırtarak.

"Ukalalık yapma!" diye hırladı yaşlı adam öksürük krizi kesildiğinde. Beyaz suratı yıllar geçtikçe sanki daha da beyazlamıştı. Kirli sakalı ve torbalanmış gözleriyle Küf gerçekten isminin hakkını fazlasıyla veriyordu.

"Belgeleri alacak, paranı ödeyecek ve gideceğim," dedi Fransız. "Umarım bu sefer belgeleri inceleyip benden önce hazineye konmamışsındır!"

Küf tekrar iki büklüm oldu ve beyaz mendili kanla boyanıncaya kadar öksürdü. Adamın ciğerleri kesinlikle zift kokan bedeninden dışarı çıkmak istiyordu.

"Zevzeklik yapma be adam!" diye bağırdı birden yemyeşil gözlerini açarak. "Sana ait olan bir şeyi asla çalmadım. Her geçen yıl insanlara saçma sapan şeyler anlattın durdun; aslı olmayan hikayeler. Yok Küf böyle kupayı çaldı, yok Küf şöyle Masonlar'la bağlan-

tı kurdu falan! Artık saçmalamayı kes ve beni dinle. Başarısızlıklarının mimarı sensin, bunu unutma!”

Fransız adamı yıllardır tanıyordu ve o zamana kadar kesinlikle Vinci’nin kadehini onun çaldığına emindi fakat o an çürümeye yüz tutmuş adamın ses tonu ve dışarı çıkacakmış gibi duran gözleri sanki işin içinde başka bir şeylerin olduğunu söylüyordu.

“Bana o kadehi senin çalmadığını mı söylüyorsun Küf?”

“Buraya ne için geldiğini unutma Fransız. Elimde bulunanlar eski belgelerden çok daha fazlası.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Burada sigara içemezsin!” diye bağırdı adam Fransız’ın gümüş tabakasını çıkardığını görünce.

“Tamam sinirlenme,” dedi adam keyifli bir halde. Küf’ü deli etmek ona büyük zevk veriyordu. Kadehin kaybolma hikayesi düşüş zamanlarının başlangıcına denk geldiğinden, tüm kötü olayları bir şekilde Küf’ün üzerine yıkmak belki de Frederic’i rahatlatıyordu.

“Bak Fransız, işin içinde Tilki olmasaydı emin ol bu değerli bilgileri sana vermezdim ama hem Tilki’nin ricası hem de paranın miktarı beni ayarttı; bunu itiraf etmek zorundayım.”

“Tilki’yle ne zamandır bu kadar iyi dostsunuz Küf?”

“Sen barda kendini harcarken zaman akıp gidiyor genç dostum,” dedi Küf bıçak kadar keskin sesiyle. Şimdi acı çekme sırası Fransız’daydı.

“Belgelerin orijinallerinin burada olduğunu ve kesinlikle herhangi bir kopyalarının bulunmadığını söylememe gerek yok sanırım,” dedi yaşlı adam.

“Bugünlerde kimselere güvenilmiyor nedense. Belgelerin içeriklerini yarınki gazetelerde görürsem buna hiç şaşırmam,” dedi Fransız keyfi tekrar yerine gelirken. Fakat anlaşılan Küf o kadar da eğlenmiyordu. Birden yerinden kalktı ve Frederic’e sokuluverdi. Adamın ölgün kokusu Fransız’ın bedeninde dolanıyordu.

“Beni iyi dinle,” dedi adam sararmış ve çürümüş dişlerini genç hazine avcısına göstererek. “Bilgileri iyi sakla ve onları hemen Tilki’ye ulaştır. O ne yapacağını bilir. Bu bilgiler efsanelerden ya da

masallardan daha fazlası olabilir. Osmanlı tarihinin kayıp simaları var belgelerde; bilinmeyen ve gizemli işler...”

Fransız adamın ciddiyetinden belgelerin ne kadar önemli olabileceğini o an daha net fark etti ve artık yeraltı hazine izcisi Küf'ten bile saygı görmediğini acıyla anladı. Anlamıştı ki ona değer veren ve güvenen insanların sayısı her geçen gün azalıyordu.

“Tamam,” dedi soğukça. “Bu işi ben çözeceğim ve bu belgelerde ne varsa bulup günışığına çıkaracağım.”

“Güzel,” dedi adam ve sandalyesine otururken tekrar öksürmeye başladı. Kanla kaplı mendilini masanın üzerine koydu ve cebinden yeni bir mendil çıkarıp ağzını özenle sildi. Yaşarmış gözleri Frederic'e bakıyordu.

“Belgeler nerede?”

“Para hazır mı?”

“Belgeler hazırsa.”

Küf acı çekerek zorla ayağa kalkabildi. Her adımında eklemeleri çatırdıyor ve midesinden garip sesler yükseliyordu. Yaşlı adam kütüphaneyi karıştırmaya başladı. Eski ve büyük bir kitabı alıp içini açtı. Belgeler şeffaf bir dosyanın içindeydi.

Fransız çeki yazıp Küf'e verdi. Artık belgeler Fransız'daydı.

“Teşekkürler,” dedi Fransız ve belgeleri incelemeye koyuldu. Yedi-sekiz adet eski sayfa vardı elinde. Garip olaylar, kanlı hikayeler ve ilginç isimlerdi baktığında gözüne ilk çarpanlar ve oldukça garip bir şiir... Belgeler eksiksizdi, artık gidebilirdi.

Belki de uzun zamandır kızgın olduğu bu yaşlı kaçık gerçekten haklıydı; Vinci'nin Kadehi'nin ardındaki hırsız o değildi. Yaşlı adam Fransız'a pek aynı samimiyette bakmadı. Elini *çık git artık*, der gibi salladı. Fransız kapıya doğru yürüdü ve kapıyı tam açıp dışarı çıkacakken Küf konuştu.

“Vinci'nin Kadehi'ni Masonlar'a *Gölge* satmış tek bildiğim bu.”

Fransız beyninden vurulmuşa döndü. Elindeki belgeleri düşürmek için yoğun çaba sarf etti. Kapıya dayandı ve sordu “Selis mi?”

“O zamanlar birlikteydiniz değil mi? Buna neden bu kadar şaşır-dın ki?”

Fransız bu deli kadına bir zamanlar aşık olduğunu acıyla hatırla-

ladı. Belki de Selis'e tutulmasının tek nedeni Nadaje ile olan efsanevi birlikteliklerinden yaralar alarak çıkmasıydı. Belki de tek nedeni Nadaje'i hâlâ seviyor olmasıydı.

"Ama o zamanlar," dedi ve sesi birden kesildi. O zamanlar aşklarının en yoğun ve gerçek yaşandığı dönemdi. En gerçekçi ve en doğal olduğu zamanlar... Hatta bir keresine Selis ona çok büyük bir işi hediye etmiş kendisi ise aylarca boş boş oturmak zorunda kalmıştı. Bunu neden yapmış olabilirdi? Belki de kadının tek istediği Vinci'ye ulaşmaktı. Yaşadığı aşk okyanusunun içinde gerçek olan tek bir damla bile su yoktu.

"Lanet kadın!" diye kükredi Fransız. Küf neşeyle kıkırdadı ve sonra tekrar öksürmeye başladı. Bu sefer gerçekten de kötü bir krize dönüşmüştü öksürüğü. Fransız, yaşlı adamın ölümüne tanıklık etmek niyetinde değildi. Ona içten bir teşekkür etti ve evi terk etti.

Koruluktan çıkıp arabasına doğru düşünceli düşünceli ilerliyordu. Belgeler adamın omzuna astığı deri çantanın içinde güvendedi. Gece, karanlık dansını sergilerken, ay Frederic'in nasıl bir lanetin içine girdiğini hayretle izliyordu.

Fransız arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Eski model Mustang'in sesi hayvanların ürküp kaçışmasına sebep oldu. Frederic gaza basıp yaşlı koruluğu ve eski ahşap evi geride bıraktığında Tilki, dükkanında soğuk terler döküyordu. Fransız bir yandan belgeleri karıştırarak, diğer yandan da yola dikkat ederek İstanbul sınırlarına girdi. Frederic belgelerde adı geçen İbn-i Reşad adındaki adamın ne kadar ünlü ve gizemli biri olduğunu okuyordu ki ansızın ensesinde rahatsız edici bir soğukluk hissetti ve ardından gelen *klik* sesi ensesine dayalı olan şeyin bir silah olduğunu korkuyla fark etmesine sebep oldu. Arabasının arka koltuğunda biri vardı ve niyeti hiç de iyi görünmüyordu.

Baharat Tüneli Ozanı

Bodur Nafi'den Bir İbn-i Reşad Hikayesi

Zaman dünyanın etrafında akmayı sürdürürken muska yapma sanatıyla uğraşan büyücüler de gizli sözcüklerini sonraki kuşaklara aktararak diğer diyarın kapısını hep açık tutmuşlardı. Yıllar yaşlı dünyayı yavaş yavaş daha da ihtiyarlaştırırken usta büyücülerin bazıları ise sanatlarıyla birlikte ölüp gitmişlerdi. Geleceğe sadece birkaç tane usta kalmıştı. Onlardan bir tanesi de Anadolu topraklarını mesken tutmuş bir zattı...

Osmanlı İmparatorluğu'nda savaşa çıkılmadan önce askerlere tılsımlı olduğuna inanılan muskalar takılırdı. Bunların, askerleri savaşta düşmandan koruduğuna inanılırdı. Eskiden gelen inanışlar o zamanda da hâlâ sürmekteydi. Çoğu hacı hoca muska yapabiliyordu ama etkilerinin gücü muskayı hazırlayan kişiye göre değişiyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nda bir zamanlar İbn-i Reşad Hoca diye biri yaşamaktaydı. Kafasındaki altın yazmalı sarığı, yerlere kadar uzanan cübbesi ve ak bulutlardan daha beyaz uzun sakalı ile hem korkulan hem de saygı duyulan biriydi. Bu zat, imparatorluğun ilerlemesi, büyümesi ve hakimiyet sınırlarını genişletmesi için Allah'a dualar etmenin yanı sıra, savaşta kendini ölüme atmaya hazır bir grup özel nefer için içi tılsımlarla dolu garip muskalar hazırlamaktaydı. İbn-i Reşad'ın muskaları diğer hocalarinkilerden biraz daha farklıydı. Reşad, muskalarını geçmişten ona ulaşan bir kitabın içindeki gizemli sözcükler ve eski Arap bilginlerinin tecrübelerinden yararlanarak yapıyordu. Kimileri ise onun, muskalarını cinler ve ruhlar diyarının kapısını aralayarak yaptığını ileri sürmüşlerdi. Fısıltılar kulaktan kulağa yayılmaya devam ederken mus-

kalı bir grup asker de savaşta korkusuzca sallıyorlardı kılıçlarını...

* * *

Gökyüzünün efendilerinin insanlara hediye olarak sunduğu güneşin sıcak elleri, İbn-i Reşad Hoca'nın yatağının üzerinde gezinmeye başlarken, Ak Baykuş da yavaş yavaş murıldanmaya başlamıştı sabahın kör vaktinde. Ak Baykuş, hocanın eski bir dostuydu. Uzun zaman önce bilinmezlikler diyarının kapısından dönen masum bir candı.

Ak Baykuş, hocanın gizli mabedinin içinde kanatlarını çırpmaya başladı. Belli ki efendisine sabahın geldiğini haber veriyordu. İbn-i Reşad okyanuslar kadar engin, yüz yıllık çınarların ruhları kadar bilge bakan gözlerini güne açtı. Güneşin tatlı bakışlarının simasıyla birleşmesine izin verdi. Hayatı tekrar karşıladı ve her şeye kadir olana şükranlarını sundu. Eski bilgiler gibi güne gülümsedi. Biliyordu ki güne gülümsemek hayata ve geleceğe de gülümsemekti.

Hoca yavaşça yatağından kalktı ve mabedinin tavanından sarkan mumluğa konmuş ona bakan eski dostuna seslendi:

"Ak Baykuş senin de günün aydın olsun."

Yaşlı baykuş ulumaya yakın bir ses çıkararak efendisini selamladı. Sanki ona ne yapması gerektiğini soruyordu.

"Gidebilirsin ey Hakk'ın canını taşıyan," dedi İbn-i Reşad. "Ulu Göl'ün üzerinde çırp kanatlarını ve sana can bahşedenin sesini dinle. O sana ne yapman gerektiğini söyleyecektir."

Ak Baykuş, efendisinin ne dediğini anlamışçasına pencereden çıkıp gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Ufukta kaybolduğunda İbn-i Reşad da altın yazmalı sarığını kafasına geçirmiş ve uzun cübbesini çoktan üzerine almıştı.

Hocanın mabedi, sarayın içinde, kimsenin yerini bilmediği bir yerdeydi. Söylenenlere göre eski mabet, insanların çok eskiden gökyüzündeki varlıklarla konuştuğu, düş bulutlarından dökülen şerbetleri içtikleri günlerden kalmış tılsımlı bir yerdı. Hatta bazıları, hocanın imparatorluk kurulmadan çok önce bile orada yaşadığını iddia edecek kadar hayalperestti. Bu zatlar Büyük Han'ın Baharat

Tüneli diye anılan yerini mesken tutmuş, gün içinde gizlice içtikleri haşhaş ve şaraptan zihinleri şaşmışlardan başkaları değildi kuşkusuz. Lakin işin ilginç yanı hocanın nereden ve ne zaman geldiğini kimsenin bilmemesiydi. Bazıları sadece padişah hazretlerinin bildiğini söyler, muhabbeti orada kestirip atardı. Bazıları ise padişah hazretlerinin bu değerli kişiyi güney çöllerindeki eski Kaşmir Camii'nden getirttiğini söyler dururdu. Kısacası İbn-i Reşad'ın hayatı hayallerde, gizemli hikayelerde yer alacak kadar bilinmez, haşhaştan ve şaraptan yorgun düşmüş, sallanıp düşmekte olan kafaların ürettiği parıltılı öykülerde gezinecek kadar tılsımlı geliyordu insanlara.

Peki, nereden gelmişti gerçekten İbn-i Reşad? İnsanlara bunun hikayesini anlatan biri vardı aslında. Bu kişi Baharat Tüneli'nde türlü öyküler anlatıp insanlardan çil çil akçe toplayan Vahdet oğlu Bodur Nafi'den başkası değildi. Bodur Nafi'nin anlattıklarını dinleyen insanlar hikayenin her seferinde dallanıp budaklanmasından pek bir hoşnut olurlardı. Aslında onun İbn-i Reşad Hoca hakkında anlattığı hikayeden çok kendisi hakkındaki öyküleri dinlemeye merak salarlardı. Çünkü Bodur Nafi'nin baharat tüccarı babasının ifrit ülkesinde kaybolmasından başlayıp da firavunlar diyarında son bulan öyküsü insanlara çok daha ilginç geliyordu.

Bodur Nafi, imparatorluğa küçük yaşında gelmiş bir zattı. Babası vakti zamanında herkesin tanıdığı eski bir baharat tüccarıydı. Develerin çektiği kızıl yazmalı arabası ve birbirinden güzel karılarıyla bir zamanlar imparatorlukta çok saygı gören biriydi. Nafi o zamanlar babasının peşinden ayrılmayan küçük velet, kervanın yegane sandık sorumlusuydu. Babası ona kilitli sandıklar emanet eder ve onları hayatı pahasına koruması gerektiğini söyler dururdu. O zamanlar Nafi, sandıkların boş olduğundan ve bunun sadece ayakaltında dolanmasını engellemek için yapılan küçük bir kandırmaca olduğundan habersizdi kuşkusuz. Küçük çocuk sandıklarındaki kilolarca altını korumaya and içmiş cesur bir savaşçıydı hayalinde...

Bu tüccar ailenin imparatorluk sınırlarından ayrılışları ve tekrar geri dönüşleri birkaç yıl aldığından imparatorluk onları bir

unutur bir hatırlardı. İnsanlar bu tüccar aileyi unutmaya başladığında son dedikodular kulaktan kulağa fısıldanır, geldiklerinde ise merak uyandırıcı hazine öyküleriyle dolar taşardı anlatılanlar. Kısacası zengin ve bir o kadar da kibirli bir adamdı Vahdetin oğlu Vahdet.

Bir gün aynı Bodur Nafi'nin de anlattığı gibi kervan yıpranmış, develer hastalıklı ve sakat bir şekilde ulaşmıştı imparatorluğa. Nafi o zamanlar delikanlılık dönemindeydi. Kimine göre ailesini kaybedişi yol açmıştı zamanla delirmesine, kimine göre ise zihnini ele geçiren bir hastalık kapmıştı uzak çöller diyarından. Söylenceler dar sokaklarda gezinirken delikanlının elinde hiçbir şey kalmadığı da çok geçmeden anlaşılmıştı. Ne babası, ne karıları ne de kızıl yazmalı arabası vardı artık elinde. İnananlar onunla görüşmekten kaçındı. İnanmayanlar ise akçelerini gösterip hikayelerini dinlemeye başladılar Vahdet oğlu Bodur Nafi'nin. O artık geceleri tehlikenin, ölümün ve korkunun, gündüzleri ise türlü kokuların, yemeklerin, şarabın ve haşhaş gibi baş döndüren efendilerin dolandığı Baharat Tüneli'nin ozanı olmuştu.

İbn-i Reşad nereden gelmişti peki? İşte bu soruyu kuşkusuz Bodur Nafi'den başkası da bilemezdi. Baharat Tüneli'nde anlatılan en meşhur hikayelerden birisiydi bu.

Hikaye her anlatılıştta az çok farklılıklar barındırıyordu ama değişmeyen önemli bir nokta vardı. O da İbn-i Reşad hocanın imparatorluğa gelmeden çok önce Vahdet oğlu Bodur Nafi tarafından Dünyanın Ortasındaki Büyük Sessiz Tapınak, diye adlandırdığı bir yerde görülmüş olmasıydı...

"Günlerden en hayırlısıydı ey beni dinlemek için bu kudretli Baharat Tüneli'ni mesken tutmuş zatlar. O zamanlar ne ben bu kadar fakirdim, ne de siz bu kadar yaşlı ve bedbaht durumdaydınız!" diye kalabalığa seslendi Vahdet oğlu Bodur Nafi.

Onu dinlemeye gelen insanlar bir anda kahrkahaya boğuldular. Kimileri getirdikleri kilimlerin üzerine çömelmiş nargilelerini tütürürken kimileri de gizlice şaraplarını içmekteydi. Onun etrafında toplanmış her bir zat Bodur'un hikayesini can kulağıyla dinlemeye koyulmuştu.

"Kızıl yazmalı kervanımızın en uzak diyarın kapısına geldiği gündü o gün. Hava o kadar kasvetliydi ki yorgunluktan kapanmaya yüz tutmuş, gözlerimiz birkaç arşın ötesini göremez olmuştu."

O sırada kalabalıktan biri haykırıverdi.

"Ey Vahdet oğlu Bodur! Daha geçen gün demiştin ki hava o kadar açıktı ki gözlerimiz kamaşıyor, şimdi ne oldu da yağmur bastırdı. İçin mi daralır ey Bodur Nafi? Bizim de içimizi bunaltma da anlat hikayeyi doğruca!"

Kalabalık tekrar kahkahalara boğulduğunda Bodur yerinde tepinerek cevap verdi:

"Ey kendini bilmez ayyaş terzi, benim dediklerimi dinlemez de içtiğin zıkkımın içine bakarsan duyacağın da ancak bu kadar olur işte!"

Terzi kalabalığın içinde rahatsızca etrafına bakındı. Gözlerin üzerinde olmasından pek de hoşnut olmuş gibi görünmüyordu. Kahkahalar kulaklarında çınlarken yanakları has bahçelerden toplanıp güzel ayaklar tarafından ezilerek kıvama getirilen şarabın rengini almıştı.

"Sözlerim doğruyu, gözlerim gerçeği söyler ey insanlar. Varsa şüphesi olan atmasın önüme akçe de beni yemeğimden de etsin o vakit!"

Kalabalık Bodur'un hikayeleri kadar kendisini de çok seviyordu. O yüzden hep beraber alkış tuttular ki devam etsin. Bodur da devam etti hikayesine.

"Yağmur gökyüzünden öyle hiddetli düşüyordu ki, orada olsanız kafanız yarılacak da içiniz dışarıya çıkacak sanırdınız. Durduğumuz yerden ileri bakınca beyazdan daha beyaz bir mermerden yapılma, karanlık gökyüzüne ulaşmaya çalışan bir kule görünüyordu. Her yer rüzgarın sürüklediği çalı çırpı ile kaplanmıştı. Gök gürledikçe kadınlar çığlıklar atıyor, yer beşik gibi sallanıyordu. Babamın dediği hâlâ aklımdadır, Yaradan'ın yanında huzur bulsun, bu fırtına ya bizi yutacak ya da bu kule bizim kurtuluşumuz olacak."

Kalabalık korkuyu hissetmişti. Uğultular yükseldi insanların arasından. Sonra aralarından biri konuşmaya güç bulabildi.

"Vahdettin oğlu Vahdet bilirdi ne yapacağını. Bilge bir adamdı."

"Hay ağzını öpeyim senin. Bilirdi tabii. O gelmiş geçmiş en iyi tüccardı," diye ekledi yanındaki. Kalabalık biliyordu ki Bodur'un kendisini, ailesini övmek, sonunda onlara daha uzun ve eğlenceli bir hikaye kazandıracaktı.

"Ben de babamın dediğine uydum ve fırtınadan korkan develeri kuleye doğru sürüklemeye başladım. Bedenime düşen yağmur canımı öyle yakıyordu ki her bir damla bir iğne gibi tenime saplanıyordu. Yorgunluktan düşecekken sonunda kulenin önüne ulaşmıştım. Kapıda bir adam bana öylece bakıyordu. Kel kafasıyla, üzerine giydiği örtüden bozma paçavralarla gavurun önde gideniydi!"

"Adam niye kel baba?" dedi uzun bir adamın bacakları arasında kaybolmuş çocuk.

"Çünkü meraklı velet, o adamları orada işkenceye terk ederlermiş. Yağmur yağmaya başladığında dışarı bırakır delirmelerini sağlarlarmış. Adama baktım hâlâ bana bakıyor. Dedim ki içimden bu kafir soyu, eşek sudan gelinceye kadar dövülmeyi hak ediyor!"

Kalabalık kendi arasında gülerken Bodur çıktığı tahta fiçinin üzerinde yumruklarını sallıyor, havaya tekmeler atıyordu.

"Dedim ki kafası kazanmış olan deliye; bu kule senin mi ey deli? O da bana demez mi hiçbir şeye sahip olmadığım gibi kuleyi de sahiplenmeye hakkım yok, diye. Yağmurun altında güldüm durdum deliye uzun uzun. Aklını çalmışlardı zavallı adamın belli!"

"Peki içeri aldı mı deli seni? Hangi hükümdarın kölesiymiş söyledi mi?" dedi eskiden denizcilik yapan şişman adam elmasından büyük bir ısırik aldıktan sonra.

"Almadı deyyus!" Kalabalık, sayısını arttırırken gülüşmeler de tünelin içinde yankılanmaya başlamıştı.

"Efendi istemek için köle olmak gerekirmiş. Bak kafire!" diye bağırdı sonra Bodur. Az kalsın düşecekti fiçinin üzerinden ama neyse ki zor tuttu kalabalıktan biri.

"Vahdet babam yatırdı deliyi yere, kızılıcak sopasını kel kafasına verdi durdu. Ben de işte ilk o zaman gördüm İbn-i Reşad'ı."

Kalabalık bir anda sessizleşti. Herkes Bodur'un ağzının içine bakıyordu.

"Uçuyordu," dedi bodur ellerini havaya kaldırarak.

Kalabalık ilk önce hiç ses çıkarmadı. Sonra koydu kahkahayı ortaya. Daha sonra Bodur da gülmeye başladı kalabalığa uyararak. Ellerin havaya kaldırıyor ve uçtuğunu haykırıyordu.

"Sonra bana baktı. Gözlerimin ta içine... İsmimi fısıldadığını duydum." Bodur sessizleşmişti. Kalabalık da onun durgun haline bakıp sessizliğini paylaştı. Herkes bu sessizliğin içinde dolanan gizemi merak ediyordu. İbn-i Reşad'ın sırrı sanki Bodur Nafi'nin dudakları arasındaydı.

"Dudakları hareketsizdi. Ak sakalları yerlere kadar uzanıyordu. Üstü çıplak, altında da kapıdaki delinin giydiği paçavralardan vardı. Öylece süzülüyordu havada. Sanki onun emrine girmiş ulu bir bulutun üzerinde oturuyor gibi rahattı."

"Yok artık bre Bodur! Hiç insan havada süzülebilir mi?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Bahçende dolanan ak yazmalı karılara inanırsın da buna mı inanmazsın ey Hassan!" diye yapıştırdı lafı Nafi.

Kalabalık, adamı gösterip gülerken Hassan da bi küfür salladı Nafi'ye.

"Söyle be adam, kimmiş neyin nesiymiş bu İbn-i Reşad? Ne işi varmış delilerin ülkesinde?"

"Baktı gözlerimin içine ve..."

"Yeniçeriler geliyor!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Kalabalık bir anda ayaklandı ve tünelden kaçışmaya başladı. Eşyasını toplayan karanlık sokaklara dalyordu. Baharat Tüneli'ndeki bu köhne yerde hikayeler anlatıp yasak olan şeyleri içmek büyük suçtu. Bir süre sonra kimsecikler kalmamıştı Baharat Tüneli'nde. Büyük bir fiçinin içine saklanan Bodur Nafi dışında herkes toz olmuştu ortalıktan. Tahta fiçinin içindeki Nafi ise kendi kendine mırıldanıyordu rahatsızca. İbn-i Reşad'ı gördüğünü hatırlıyordu. Ama gerçek uzun zaman önce zihninden silinip uzaklaşmıştı sanki. Hatırladıkları hayal miydi yoksa gerçek mi bilemiyordu.

"Gelmişimi geçmişimi söyledi," dedi kendi kendine. "Her şeyi anlattı. Kısacık zamanda toprağa gireceğim ana kadar anlattı olacıkları..."

Fransız'ın Başarısızlığı

Fransız ensesine dayanmış silahın sahibine dikiz aynasından bakıyor ama adamın suratına geçirdiği beyaz porselen maske sayesinde onun kim olduğunu çıkaramıyordu. İlerlemeye devam ediyorlardı. Soğuk ve kalın sesin sahibi Frederic'e nereye gitmesi gerektiği söylüyor ve onu zorla bir yere doğru çekiyordu.

"Kahrolası Küf!" diye bağırdı birden Frederic direksiyona sertçe vurarak; bunu onun yaptığından şüphesi yoktu. Vinci Kadehi hakkında zırvaladığı şeyler ve uydurduğu yalanlarla Fransız'ın aklına girmeyi başarmıştı. Selis, zamanında Fransız'ı dolandırıp bir köşeye attığı için ona hemen inanacağını düşünmüştü belli ki; aslında böyle olmuştu da.

"Sakin ol ve sürmeye devam et," dedi adam buz gibi ses tonuyla. Frederic her nasıl oluyorsa bu adamın sesini bir yerlerden hatırladığını hissediyordu. Hafızasını zorluyor ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordu. Küf için çalışan basit bir katil olmalıydı arka koltukta oturan iri adam.

"Ne yapacaksın, aldıklarımı tekrar Küf'e mi götüreceksin?" diye sordu Fransız sinirli bir şekilde. "Pişman olacak emin ol. A.B.T. buna göz yummaz dostum."

"Sana çeneni kapatmanı ve yola bakmanı öneririm yoksa kazara silah patlar ve ölürken beyninin ön camdan akışını izlersin."

Fransız, adamın onu öldürmeyeceğini iyi biliyordu en azından bu kadar hızla ilerlerken. Fransız bir süre konuşmadı. Yanındaki koltuğun üzerinde duran eski belgelere bakıyordu. Bu belgeler onun için çok önemliydi. A.B.T.'ye damga vuracak bir keşif olabilirdi, belki de dünyanın kaderini değiştirecekti kim bilir! Frederic sinirin-

den direksiyonu sertçe sıktı ve aniden gaza sertçe bastı. Hızla giden otomobil yanındaki araçları geçmeye ve kendini belli etmeye başlamıştı. Bir şekilde polisler arabayı fark ederlerse onu durduracak ve arabanın içindeki adamı tutuklayabileceklerdi. Fransız bunu düşünerek hızını arttıyordu.

“Amacın ne?” diye sordu maskeli adam sakince. Fransız, adamın sakın hali karşısında şaşkına dönmüştü.

“Hiçbir amacım yok,” dedi ona meydan okurcasına.

“Bu bir Amerikan filmi değil Fransız. Seni durduracak ve ehliyetini soracak hiç polis yok bu yolda ve birazdan meşhur İstanbul trafiğine gireceksin. Yani saçmalamayı bırak ve yavaşla yoksa ikimizi de öldüreceksin.”

“Sadece benim ölmemden daha iyidir,” dedi ona bakıp gülümseyerek.

“Saçmalamayı kes seni öldürecek falan değilim. Biraz sakın olmayı deneyemez misin? Babanı ve büyükbabanı hayal kırıklığına uğrattırıyorsun.”

Fransız’ın korkusu o an şiddetli bir öfkeye dönüştü. Arka koltukta ensesine soğuk namluyu yapıştıran adam bir de ona nasihat çekmeye başlamıştı.

“Sen kim oluyorsun da...” fakat maskeli adam namlunun ucuyla adamın kafasına uyarı olarak bir kere sertçe vurduğunda Fransız’ın da sesi kısa süreliğine kesilmiş oldu.

“Dört yoldan sağa dön sonra Fabrika Sokağı’na gir.”

“Belgeleri bırakmayacağım. Onları almayı düşünüyorsan bunu aklından çıkar.” Frederic’in sesi oldukça sert ve kendinden emin çıkmıştı ama maskeli adamın onu dinlemediği açıktı.

“Düz devam et. Eski fabrikayı göreceksin. Orada yollarımız ayrılacak.”

Fransız sinirinden delirecek gibi olmuştu. Elleri titremeye ve avuçları terlemeye başlamıştı. Servetine mal olan belgeleri göz göre göre kaybetmek üzereydi. Buna engel olmak zorundaydı.

Yol Fransız’ı ve silahlı adamı karanlık sokaklardan birine sokmuştu. Frederic daha önce buralara gelmemiştir hiç. Köhne evler ve sisle kaplı yolun sonunda büyük döküntü bir fabrika kalıntısı vardı.

Adamın dediği yer orası olmalıydı. Birden gaza bastı, başka çaresi olmadığını iyi biliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu adam sakın tavrından bir şey kaybetmeden.

“İkimizi de öldüreceğim,” dedi Fransız. Aslında yapmak istediği bu değildi. Belki kağıtlardan birkaç tanesini kurtarabileceğini düşünüyordu.

“Karşında bir duvar var ve sen doksan kilometreyle gidiyorsun,” dedi adam umursamazca. Belki de Fransız’ın böyle bir şeyi asla yapamayacak kadar korkak olduğunu düşünüyordu, belki de onu o kadar iyi tanıyordu ki böyle bir şey yapmayacağından emindi.

Araba hoplaya zıplaya fabrikaya doğru yaklaşırken Frederic sonunun geldiği düşünüyordu. Belki de önünde yükselen duvara çarpmalı ve hayatını kaderinin ellerine bırakmalıydı.

“Fransız,” dedi adam ama sesi bu sefer biraz tedirgin geliyordu. “O duvara çarpmayacaksın.”

“Büyü mü yapıyorsun yoksa?” diye sordu Fransız gülerek. Son yıllardaki başarısızlığı ve içtiği onca içki belki de adamın aklını bozmasına sebep oluyor ve bu da duvarla olan olası buluşmasına zemin hazırlıyordu. Motordan çıkan ses ıssız mahallenin içinde yankılanırken Frederic ölüme çok yaklaştığını düşünüyordu.

“Dur yoksa seni vurmam zorunda kalacağım,” dedi adam sesi titrerken. “Dur!” diye bağırdı bir kez daha. Duvara iyice yaklaşmıştı. İşte o anda Frederic sert bir fren yaptı ve araba çığlık atarcasına metrelerce kaydı. Arabanın arkasında duran adamın silahı büyük bir gürültüyle patlamıştı. Frederic araba kayarken kurşunun bir yerine girdiğine emindi ama yapması gereken ilk şey kağıtları kurtarmaktı. Kağıtların bir kısmını camdan dışarı fırlattı. Araba durduğunda şeffaf dosyanın içindeki kayıtların oranı yarı yarıya azalmıştı.

“Çık dışarı seni piç kurusu!” diye bağırdı porselen maskenin ardındaki adam.

Fransız ses etmeden çıktı dışarı. Bedenini inceliyor herhangi bir yerine bir delik açılmış mı diye kontrol ediyordu.

“Sağlamsın ama bu, bugün ölmeyeceğini kanıtlamaz,” dedi adam arabanın içinden dosyaları kaparak. “Bunlar artık benim.”

“Kimsin sen?” diye sordu Fransız öfkeden deliye dönmüş bir halde.

“Beni tanıımıyorsun,” dedi adam telefonunu çıkarıp birisini aramaya başlarken. Silahın namlusu hâlâ Frederic’e çevriliydi.

“Evet... Hayır... İş bitti... Yanımda... Tamam... Bekliyorum.”

“Lanet olsun sana Küf!” diye kükredi tekrar Fransız. Porselen maskenin ardındaki adamın kıkırdamasını duyulabiliyordu. Frederic sinirle ileri atıldı ama silahlı adam arabanın lastiğine bir kurşun sıkınca Fransız olduğu yerde kalakaldı. O sırada geldikleri yolda çığlık atan lastik sesleri duyuldu. Kısa süre sonra siyah camlı bir araba adamın yanında durdu. Frederic arabanın içinde kim olduğunu çok merak ediyordu. Cam açıldı ve dışarı bir el çıktı. Siyah eldivenli el belgeleri aldı ve cam kapandı. Bir süre beklediler.

“Çık dışarı, kimsen sana bunu ödeteceğim!” diye bağırıyordu Fransız. Bu sefer kapı açıldı. Anlaşılan belgeleri alan kişi toplam kaç adet sayfa olduğundan haberdar değildi ya da o belgeler istedikleriydi.

“Fransız,” dedi maskenin ardındaki ses.

“Ne var piç kurusu!” diye küfrü bastı adam.

“Koş,” diye bağırды ve adamın ayaklarının dibine bir kurşun sıktı. Fransız ne yapacağını şaşırılmış halde olduğu yere çakılı kaldı adeta. Adam birkaç kurşun daha sıktı ve koş diye yineledi. Frederic koşmaya başladı ve bir süre sonra durup arkasına baktığında araba karanlık sokakta uzaklaşıyordu.

Fransız hemen gidip dışarıya savurduğu kağıtları aramaya koyuldu. Hepsini bulana kadar epey zaman harcadı. Küfür ederek ve söylenerek tüm kağıtları bulup çantasına yerleştirdi. Hangilerini bulduğunu, değerli olanların maskeli adamda mı yoksa kendinde mi kaldığını merak ediyordu. Kan ter içinde kaldıktan sonra telefonunu çıkarıp Tilki’yi aradı.

“Nerdesin Fransız?” diye sordu telaşla.

“Kötü haberlerim var,” dedi adam her şeyi eline yüzüne bulaştırmış olduğunu düşünerek. Tilki bir süre hiç ses çıkarmadı.

“Ne oldu dostum?”

“Az kalsın beni öldürüyorlardı. Belgelerden haberleri olan baş-

kaları da var,” dedi telaşla.

“Öldürüyorlar mıydı?” diye sordu hayretle.

“Evet,” dedi Fransız silik bir sesle.

“Şimdi iyi misin dostum?”

“Evet birkaç mermi beni ıskaladı ama yine de iyiyim.”

“Sana ateş mi ettiler yani, buna inanamıyorum!” dedi oldukça şaşırarak. “Nerdesin Frederic? Hemen dükkana gel çabuk ol.”

“Bu düşündüğün kadar kolay olmayabilir Tilki.”

“Neden, kaza falan mı yaptın, sorun nedir Frederic?”

“Lastiğe bir kurşun sıktı porselen maskeli adam,” dedi ve yere çöküp başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı. Telefon yere düşmüştü. Frederic olanların şokunu yeni yeni yaşıyordu anlaşılan. Tilki’nin sesi gecenin içinde belli belirsiz duyulurken Frederic şansına lanetler yağıdırıyordu. Derin bir nefes aldı ve zor da olsa telefonu alıp ayağa kalkabildi.

“Beni hemen alman lazım Tilki. Daha kötü haberlerim var.”

Frederic, Tilki’ye nerede olduğunu söyledikten sonra genç antikacı hemen yola koyuldu. Fransız’ın olduğu yeri bulması biraz vakitini almıştı ama sonunda onu bulabilmişti. Arabasıyla yaklaşırken onu görebildi. Kırmızı Mustang, ayın ışığında parlıyor; Frederic ise arabanın üzerine oturmuş elinde tuttuğu dosyalara göz gezdirdiyordu. Tilki hızla arabadan indi ve dostuna sarıldı. Fransız’ın bunu beklemediği belliydi ama bu hoşnut olmadığı anlamına gelmezdi.

“Üzgünüm biraz geciktim,” dedi Tilki.

“Sorun değil dostum. Burada olmana sevindim,” dedi Fransız.

“İyi misin?”

“Saldırıya uğrayan benim ama sen benden daha telaşlı görünüyorsun dostum,” dedi adama gülümseyerek.

“Silahlı saldırıya uğraman beni biraz endişelendirdi,” dedi Tilki adama içinde bulunduğu durumu hatırlatırcasına.

“Evet, unut artık bunu. Kimdi, neyin nesiydi bilmiyorum ama en azından belgelerin bir kısmını kurtarmayı başardım.”

Tilki *olamaz*, der gibi baktı Frederic’e. “İşte bunlar,” diye uzattı belgeleri Fransız. “Dükkada bakarız. Şimdi yardım et de şu lastiği değiştirelim,” dedi ve işe koyuldular. Hiç konuşmadan, lastiği hızla

değiştirdiler ve dükkana doğru yola koyuldular.

Rüzgar öte diyardan getirdiği şarkıları ve çeşitli masalları duya-bilen kulaklara fısıldarken Tilki ve Fransız ahşap dükkanda silahlı adamdan kalan belgeleri masaya saçmış, ellerinde neler olduğuna bakıyorlardı.

“Seni vurmaya çalıştıklarına inanamıyorum. Bunu kim yaptıysa hesabını verecek dostum,” dedi Tilki dostunun omzuna elini koydu-ğunda.

“Nasıl olacak peki bu?” diye sordu Fransız. “Adamın suratını bile göremedim. Onu nasıl bulabiliriz Tilki?”

“Bilmiyorum,” dedi adam kederle.

“Peki elimizde neler var?” diye sordu Fransız şeffaf dosyalar içindeki belgeleri karıştırarak.

“Eski ve yasaklanmış bir hikayeyi anlatıyor yazılanlar. Osmanlı’nın kayıp bir döneminde geçen lanetli bir muskadan bahsediyor.”

“Muskaların lanet taşıdıklarını bilmezdim.”

“Evet dostum ben de. Neden olduğuna dair bir bilgi yok burada ama öğreneceğimize eminim.”

“Hangi Sultan dönemine tarihleniyor?”

“İlginç olan zamanın belirtilmemiş olması. Lanetli bir şiirden bahsediyor ama elimizde şiir yok. Anlatılanlara göre İbn-i Reşad adında bir hoca -ki adını hiç duymadım- ama araştırmak niyetindeyim, öte diyar diye adlandırdıkları yerden...”

“Diğer diyar dediği cehennem olmalı. Bizdeki kağıtlarda da bu hikaye vardı,” dedi hemen Frederic.

“Evet. Tüm kağıtları teker teker okumalıyız. Karanlığın kapısını açmış ve oradan bir iblis çağırmış. İsmi... Kefenyırtan’mış.”

“Bunun bir masal olmasını diliyorum,” dedi Frederic zorla yut-kunarak.

“Bence gerçek,” dedi Tilki kağıtlara sokularak. “İbn-i Reşad diye bilinen adamın insanüstü yetenekleri olduğundan bahsediliyor. O gün hava nasılmış o bile anlatılıyor ama kayıp sayfalar var. İbn-i Reşad denilen adamın imparatorlukta ne kadar sözünün geçtiğinin hatta savaşlarda orduya tılsımlarıyla yardım ettiği bile yazıyor. Hem

de farklı kişilerin ağzından yazılmış bunlar. Bazı kişilerin adları ise özenle karalanmış. İmparator tarafından kötü olayların konuşulmasının yasaklandığı yazılıyor. Kağıtlar o kadar eski ki her şey birbirinin üzerine binmiş; okumak bir hayli zor.”

“Anlatılanlar yine de bu hikayenin gerçek olduğunu kanıtlamıyor Tilki başka bir şeyler olmalı.”

“Evet, haklısın. Küf bana başka şeylerden bahsetmişti ama o sayfalar elimizde yok.”

Fransız konuyu değiştirmek istercesine bir kağıdı alıp Tilki’ye gösterdi.

“Şu mektuba bak; Maruh diye bir adam tarafından yazılmış.”

Kıtaların hükümdarı, her renkten ve her dinden insanın efendisi, başların başı ve yüce kudrette olan;

Gönderilen, yanımda öğrenebileceği her şeyi büyük bir başarı ve yüksek bir irade göstererek öğrenmiştir. Ulu bir kan taşıdığı ve kanın hizmetinde imparatorluğun bekçisi ve yiğit bir savaşçısı olacağı aşîkârdır.

Gerek kılıç ustalığında, gerek ilimler tarihinde, gerek savaş sanatlarını çözmedeki yüksek başarısı, gerekse bilgeliği öğrenmedeki kabiliyetiyle açıkça söylemek isterim ki şu zamana kadar gelmiş en yetenekli öğrencim olmuştur.

Siz yüce kudrete sahip padişahımızın rızası olduğu vakit diğer küçük ve zayıf imparatorluklar da artık onun ismini öğrenmelidirler.

Benim gibi bir ustadan alacaklarının hepsini almıştır. Aramızdaki ilişki perçinlenmiştir. Hiçbir kuşumuz olmasın ki, Yaradan da onun yanında olduğu sürece onu çok az yiğit durdurabilir. Her ne milletten olursa olsun onun gücünde ve bilgeliğinde biri çok zor çıkabilir. Eğer ki çıkarsa da bilin ki ey imparatorlukla-

rın kurucusu, ey yedi denizin efendisi, ey her toprak parçasında sözü geçen; o bunun da üstesinden kolaylıkla gelecektir. Önünüzde eğilir ve dünyayı dize getirişinizi izleriz...

Ak Diyar'dan Bilge Maruh

“Bu da kim?” diye sordu Tilki kendi kendine. Fransız cevap veremedi; belli ki en ufak bir fikri bile yoktu. Bu zamana kadar eski bilimler, gök bilimleri, ezoterik öğretiler gibi birçok alanda bilgi sahibi olmuş, nice ismi hafızasına kazımıştı ama Maruh ismini duyduğunu hatırlamıyordu.

“Bahsedilen Şehzade çok cesur ve iyi bir adam olmalı,” dedi Fransız.

“Evet öyle görünüyor,” diye onayladı Tilki.

Fransız çaresizce sandalyeye oturdu ve derin bir nefes aldı.

“O kadar para ve umut boşa gitti,” dedi ve pardösüsünün iç cebinden kaptığı matarayı açıp ağzına dayadı. Kederle içmeye başladı. Tilki de birkaç yudum aldı ve üzgün bir şekilde yerine oturdu.

“Küf’ü aramalıyız,” dedi birden eli telefona giderken.

“Olmaz!” diye bağırdı Fransız. “Ona hâlâ nasıl güvenebilirsin?”

“Bunu o yapmadı Fransız. Bunu yapmak için bir nedeni yok. Başka birisi olmalı. Belki telefonlarımızı dinlediler, belki bir yerden ipucu buldular ya da belki Küf’ten bilgi sızdırdılar ama bu silahlı soygunu o yapmadı buna eminim.”

“Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyorum ama umarım bir bilgin vardır Tilki,” dedi rahatsız bir şekilde ve viskisinden sert bir yudum aldı. Küf olanları öğrenecek ve kendi itibarı yine ayaklar altına alınacaktı.

“Küf, selam.”

“Selam Tilki. Herhalde kağıtları okuyup bana teşekkür etmek için aradın, değil mi?” diye sordu adam öksürüğünün arasında konuşmaya çalışarak.

“Hayır,” dedi sertçe Tilki.

“Sorun ne Tilki?” diye sordu adam

“Belgeler. Bir kısmı bizde değil.”

“Ne demek değil. Onları o kalın kafalı Fransız’a bizzat kendi ellerimle verdim. Beni belgeleri vermemekle mi suçluyorsun Tilki?”

“Hayır seni bir şeyle suçlamıyorum Küf. Lütfen sakin ol. Bana sadece bu hikayenin neden gerçek olduğunu düşündüğünü söyle lütfen.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam?”

“Hayır Küf. Sakin ol ve bana anlat. Belgelerin bir kısmı çalındı.”

Küf aniden gülmeye başladı. Bir taraftan gülüyor ve diğer taraftan öksürüyordu.

“Demek Fransız işi bu kadar çabuk berbat etti, öyle mi?”

“Bu onun suçu değil Küf. Onun yapacağı bir şey yoktu,” dedi Tilki, dostunu korumaya çalışırken. O sırada Fransız sinirli bir şekilde konuşulanları anlamaya çalışıyordu.

“Benim hakkımda kötü bir şeyler söylüyor öyle değil mi?”

“Hayır Fransız, buna karışma ve lütfen sakin ol.”

“Orada neler döndüğünü bilmiyorum ama sana şu kadarını söylemeliyim ki o lanetli dizeler kayıp bir zamanda yazılmış ve insanların canını almış. Kağıtlarda kanıtları var. İsimleri, nerede yaşadıkları... hatta bazılarının resimleri bile çizilmiş. Bazı kağıtlar bizzat bir tarihçi tarafından bazıları ise çeşitli adamlar tarafından yazılmış. Sanırım açılan odada kağıtlar birbirini bulmuş. O din adamının ya da her neyse onun bin zincirli kapı diye adlandırdığı tılsımlı bir geçidi açtığı ve içeriden de bir iblis çıkardığı açık. Belki de her şey Maruh denilen adamın suçu. O asla Şehzadeyi canlı bırakmamalıydı.”

“Küf o kağıtların kopyalarını çıkarmış olamazsın değil mi?” diye sordu Tilki çekinerek. Küf bunu duyar duymaz telefonu birden adamın yüzüne kapattı. O an iki eski dost belgelerle dolu masada çaresizce ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Hain Cücenin Anlattıkları

*İmparatorlukta zaman geçerken hoca da ilginç bir şekilde olmas-
sı gerekenden daha hızlı yaşılanıyordu. Otuzunda saçları ağarmış,
kırkında ise bastonuyla yürümeye başlamıştı. Her bir muskanın
yapımı hocanın yaşamından çalıyordu. Ama bu durum İbn-i Reşad'ı
üzmiyordu. Aksine imparatorluk ne denli güçlenirse o da o kadar
mutlu oluyordu. Kendi hayatı, Sultan'ın saçının tek bir teli ya da
imparatorluk için savaşılan bir tek nefer kadar önemliydi. İbn-i
Reşad savaşları izlemezdi. Tılsımlı muskaların neler yapabileceği-
ni iyi biliyordu. Kuş adam Anzu'nun çağından o günlere dek ulaş-
mış kadim büyü sözcüklerini kullanıyordu ne de olsa. Özel neferler
tılsımlı muskalarıyla yenilmez birer cengaver oluyorlardı adeta.
Öldüklerinde ise muskalar onlarla birlikte yok oluyordu. Kader-
lerini çizen muskalar ruhları ile beraber kayıp dünyanın gizemli
rüzgarlarıyla uçup yokluğa karışıyordu. İşte bu yüzden İbn-i Reşad
savaşları izlemezdi. Sonuçları belliydi ne de olsa!*

*Ama savaşları izleyen başkaları vardı. Bunlardan biri de Şehza-
de'ydi; güç için çıldıran genç ve deneyimsiz bir adam... Kardeşleri
garip bir şekilde bir bir ölürken genç Şehzade sadece olanları izle-
mekle yetiniyordu. Tahtın kendisine geçeceğinden emindi ama o
zamani kullanarak tahtı hemen ele geçirmek istiyordu. Genç Şehza-
de savaş alanını izlerken muskalı özel askerlerin yaralandıklarını
görüyor, sonra yaraların hızla kapandığına şahit oluyordu. Askerler
bir vuruşta birçok düşmanı haklıyorlardı. Gücün ve kudretin böyle
önemsiz kişilerin elinde heba olacağını düşünüyordu. İşte o gün
karar vermişti Şehzade. Onun da bir muskası olmalıydı. İmpara-
torluğa sahip olmasını sağlayacak içi bin bir tılsımla örülü bir*

muska...

Gökyüzü o gün karanlık bulutların hükmünde iken Şehzade düşündü. Beyninin dar sokaklarında yaşanan tartışmaları ve çatışmaları dinledi. Zihninin içinde dolanan her bir sözcüğü tarttı. Yapacağı bir tek yanlış hareketin başının vurulmasıyla sonuçlanacağını iyi biliyordu. O yüzden, kasveti içinde tutan bulutların tepesinde dolandığı ve hırçın rüzgarların acımasızca dövdüğü Ezel-i Kismet adlı kulede tüm gece düşündü. Ezel-i Kismet, Hak Arayanlar Ormanı diye bilinen yasak ve lanetli bir ormanın kalbindeydi. Ormanın içine tek bir adım atmak bile ölümü çağırmak demekti ama Şehzade bunun da yolunu bulmuştu. Ölümden nasıl kurtulduğu ise daha sonra anlatılacak bir hikayenin içinde gizliydi. Dizleri üzerinde yürüyen iblis kadınla ilgili olacaktı anlatılacaklar...

Genç adam İbn-i Reşad'ın yanına nasıl sokulacağını ve ona neler söyleyeceğini bir bir tekrarladı. Her şey kusursuzca işlemeliydi...

Ezel-i Kismet öyle bir kuledir ki içine girenin sesini duyar ve ona neler yapması gerektiğini anlatır. O kule öyle bir kudrete sahiptir ki, kim ki içindedir o zaman kule dillenmeye başlar ve sahibinin aklındaki sorulara cevaplar üretir. İyilik ve kötülük bilmez. Yaşamı ve ölümü tatmamıştır. Her şeyin ortasında, bilgelerin bile korkacağı çok derin bir maziye sahiptir...

Karanlık bulutlar kulenin etrafında yaşayan şehri sarıp sarmaladığında, insanlara kötü anılarını hatırlatıp da onları kabuslarının beşiğinde sallamaya başladığında Şehzade henüz uykuyu düşünmemişti bile. Gece tüm varlıkların üzerine tılsımla dolup taşmış uyku tozlarını serperken Şehzade içini kemiren düşünceleriyle baş başaydı. Dünyanın öbür ucundan getirilen narin parmaklı melez soylu kadınların altın ipliklerle işlediği pelerinini savurarak Ezel-i Kismet'in yıllara meydan okuyan merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor, kulenin onunla konuşmasını diliyordu. Duvarlarını uzak diyarlardan gelen kadim taş ustalarının süslediği

bu yaşlı kule, o gece Şehzade'ye henüz merhaba bile dememişti.

"Konuş benimle ey sırlara kadir kule!" diye tekrarlıyordu Şehzade. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kulenin içinde kayboluyor, sanki gizli bir güç tarafından emilip yok ediliyordu. Şehzade imparatorluk soyundan olduğu için korkunun ne demek olduğunu bilmezdi. Gözü pek bir adamdı. Korkunun hayatını ele geçirmesine hiç izin vermemişti. Aksine korkuyu tatmaktan ve onunla yüzleşmekten hoşlanırdı. Belki de o yüzden tüm kardeşleri diğer dünyanın bilinmezliklerinde yürümeye başlamışken o hâlâ yaşamın tadının nasıl bir şey olduğuyla ilgileniyordu. Şehzade, eğitimini Ak Diyar adı verilen kuzeyin en ucundaki gizemli bir mektepte tamamlamıştı. Henüz çok küçükken gönderilmişti uzak diyara. Ağlayarak ve annesine yalvararak götürülmüştü. Uzak diyardan geldiğinde ise tamamen farklı bir adam olduğunu anlamakta hiç zorlanmamıştı onu tanıyanlar. Acımasız ve gaddar bir adama dönüşmüştü. Gözleri her şeye karşı çok aç bakar olmuştu. Sanki dünyanın ortasında sadece o varmış gibi davranıyordu. Peki, böyle bir değişikliğe uğramasının ardındaki sır sadece geçen yıllarla açıklanabilir miydi?

Şehzade'nin baş koruması ve imparatorluğun silah yapımı konusundaki en değerli ismi Nur Ahmat, Padişah'a aktardığı bilgilerde, eğitimin olması gerektiği gibi tamamlandığını, dahası Şehzade'nin onca yıl boyunca kendisinden bile beklenmeyecek kadar başarı sağladığını söylüyordu. Şehzade, eğitimini Padişah hazretlerinin de yakından tanıdığı ve bir o kadar da güvendiği Bilge Maruh adında bir bilgeden almıştı. Bu adam yakın geçmişte imparatorluk karşısında savaşmış ve acı bir şekilde düşmüş uzaklardaki bir şehrin efendisiydi. Uzun yıllar imparatorluğun karanlık ve türlü bilinmezlikle dolu zindanlarında hayatta kalmayı başarmış daha sonrasında ise Padişah hazretleriyle arasında bilinmez bir dostluk filizlenmişti. Aslen uzak Çin'den gelme bu adam hem çok iyi bir savaşçı hem de son derece bilge bir adamdı. İşte Şehzade'nin de eğitmeni bu kişi olmuştu. Yıllarca gencin eğitiminden sorumlu olmuş ama ne yazık ki genç taht adayının eğitiminin bitmesinden az bir süre sonra bilinmezlikler diyarına adım atmıştı. Padişah, Bilge Maruh'un, ya da kendisinin ona armağan ettiği isimle Ölüm

Kovalayan'ın bilinmezliklerle dolu kayboluş hikayesini üzüntü ve bir o kadar da öfkeyle karşılamıştı...

"Unutma tahtın hak sahibi; içinde yanan kordan daha kızgın olan alevi söndürmezsen bir gün gelir alev seni yutar. Ateş bedeninde kendini bilmez bir deli gibi koşturmaya başlar. Sana olmadık şeyler fısıldar çatallanmış diliyle. Aklının karanlık koridorlarında delilikle dolup taşmış testilerden içer durur. Eğlenir eğlenmesine de ziyan olan sen olursun. Dikkat et, zihninin delinin eline geçerse volkan patlar ve etrafında ne varsa küle ve toza katarak alır götürür. Seni de yok etmeyi ihmal etmez," dedi Bilge Maruh, genç Şehzade'nin gözlerinin içine bakarak. Bilge'nin çekik gözlerinden çıkıp da Şehzade'nin kalbine ulaşan bakış delikanlıyı ürpertmişti. Sanki Bilge, eğitimi boyunca saklamaya çalıştığı gizli hayallerden, karanlık düşüncelerden bir anda haberdar olmuştu. Bilinmez bir güçle içindeki her kapıyı açtığını hissetmişti Şehzade. Öfkelenmişti.

"Bilirim tüm anlattıklarınızı bilge ustam. Yıllardır bunları dinliyorum ve artık eğitimimin tamamlandığını düşünüyorum. Gereken her şeyi öğrendim. Tez zamanda buradan gidecek ve hakkım olan için savaşıcağım."

Bilge, arkasını Şehzade'ye döndü. Ellerin arkasında birleştirdi ve uzun bir soluk aldı. Bakışları karşısında yükselen heybetli dağlardaydı.

"Demek artık eğitimin bittiğine, her şeyin öğrenildiğine de çıraklar karar verir olmuş. Ne yazık!" dedi iğneleyici bir tavırla.

"Affedin beni," diyebilirdi delikanlı. Dünyaya hükmeden bir imparatorluğun varisi olduğu halde bu yaşlı adamın karşısında af dilemekten bıkpı usanmıştı.

"Neden af dilersen ey hükümdar kanı taşıyan? Değil mi ki sen benim efendimsin? Buralar da senin değil mi? O zaman eğitiminin bittiğine de karar vermekte sensindir yetkili."

Şehzade olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Öğrenimi boyunca her şeyi kabullenmişti. Almak istediği şey sadece bu kaçık bilgeden

bir onaydı. Hepsi bu.

"Padişaha haber gönderdim bu sabah. Eğitiminin başarıya ulaşmadığını ve senin imparatorluk için bir ziyan olduğunu yazdım. Gittiğinde hoş karşılanmayacaksın," dedi buzdan daha soğuk ve bilge bir ruhun nefesi kadar sakın ses tonuyla.

Şehzade düşmemek için kendini zor tuttu. Hemen yanı başında bulunan yüksek kolona dayandı. Dünya etrafında dönüşünü hızlandırmış, yer, ayakları altından kaçıp kurtulmayı arzu eden vahşi bir canlıya dönüşmüştü.

"Ne dedin?" diyebilirdi sadece.

"Dediklerimi duydun. Her şey bitti. Pıllını pırtını topla ve yarın sabah erkenden buradan ayrıl. Son diyeceğim budur."

Şehzade, elinde olsa hemen Bilge'nin kellesini kestirir ve onu sarayının en nadide köşesine astırırdı ama Ak Diyar, bilgenin mabedi ve biliyordu ki babası bu çapulcu bilgenin düşüncelerine gereğinden daha çok değer veriyordu. Eğer onu savaşta yeneceğine inansa bir an bile durmaz sallardı kılıcını; ama bilge tanıdığı tüm kılıç ustalarından çok daha iyiydi. Savaşta zalim, bilgide engin bir adamdı...

Şehzade, adama hiçbir şey diyemeden hızla odadan çıktı ve kısa süre içinde gözden kayboldu. Kendi odasına girdiğinde siniri yüzünden okunabiliyordu. Odasındaki hizmetkarları tekme tokat dışarı attı. Sonra da talihine küfürler savurarak odayı birbirine katmaya başladı. Bilge, sonucun böyle olacağından emindi o yüzden olanları sükunetle karşıladı. Günün sabahında en hızlı atıyla yolladığı haberin Padişah'a ulaşmasını beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı artık.

Şehzade biraz olsun bilge olabilse ya da bilgenin eğitiminden hakkıyla faydalanabilseydi belki vazgeçebilirdi içini kemiren kara düşüncelerden ama heyhat, aklına bir kere girmişti kötü düşünceler; artık dönüşü yoktu gideceği yolun.

Gece, aynı o gün Ezel-i Kısmet kulesinin üzerinde gezindiği gibi geziniyordu Ak Diyar'daki çaresiz Şehzade'nin üzerinde. Derhal yanına Nur Ahmat'ı çağırılmış ve neler yapabileceklerini konuşmaya başlamıştı.

"Ama efendim bu masum ve bilge bir cana yapılacak bir şey değil. Beni affedin yapamam tüm bunları. Hem ben onun dengi değilim. Nasıl yenebilirim bu heybetli adamı?" diye karşı çıkmaya çalışmıştı yiğit savaşçı ama Şehzade hiçbir şeyi dinleyecek durumda değildi. İsteddiği Bilge Maruh'u öldürmek, o an hızla imparatorluğa ilerleyen haberin ise Padişah'a ulaşmasını engellemekti. Bunlar olursa taht üzerinde tekrar hak iddia edebilecek, aksi takdirde sürgünde çürüyecekti.

"Ahmat, eğer ki olanları herhangi bir kişiye anlatırsan seni canlı koydurmam bilesin. Burada benimlesin. Olur da vazgeçersen yapacaklarından, çamura basan her ayaktan sana da pislik sıçrayacak, bunu da çok iyi bilesin. Ölümün çok uzun ve acılı olacak."

Nur Ahmat, içinde bulunduğu çaresizlikle Şehzade'nin gözlerinin içine bakakalmıştı. Her türlü hinliğin ve karanlığın o kara gözlerin içinde dolandığını görebiliyordu. Padişah kendisini bu görev için seçmişti çünkü O'na çok güvenirdi. Şimdi ise Padişah hazretlerinin yakın bir dostunu öldürmenin yollarını arıyordu. Hem de bilgelerin bilgesi Maruh'u...

"Dinle Uhur oğlu, tahta geçtiğim zaman sen tüm orduların başına geçeceksin. En büyük savaşçı sen olacaksın. Herkes önünde eğilecek ve istediğin her şey senin olacak. Yapman gereken ise sadece yaşlı bir adamı öldürmek, hepsi bu. Ben de sana yardım edeceğim. Beraber olursak o kendini bilmez canını alıveririz. Sen de çok iyi biliyorsun ki kardeşlerim başaramayacak. Biliyorsun ben olacağım kıtalara hükmeden. Kararını tez veresin yoksa bir daha sormayacağım."

"Acı bir sonum olacak. Ölürken her şeye sahip olsam da canım herkesten çok acıyacak," diye mırıldandı kendi kendine Nur Ahmat.

O sırada kapı birden ardına kadar açıldı ve içeri bir cüce daldı. "Size bir haberim var. Sakın telaş etmeyin," diyordu sürekli. Yeşil tonlarındaki bol şalvarı öyle büyük geliyordu ki üzerine, neredeyse cücenin bir adım arkasından ilerliyordu. Küçük adam sadece Nur Ahmat'ın kalçasına gelebilecek uzunluktaydı.

Şehzade yerinden kalktığı gibi hızla cücenin yanına koştu ve suratına öyle bir tokat patlattı ki küçük adam havaya savruldu ve

acı içinde yere yuvarlandı. Şehzade yere devrilen cüceye hem küfürler savuruyor hem de tekme tokat saldırıyordu. Nur Ahmat adamı sakinleştirmeye çalışıyor ama yine de sinirini geçiremiyordu.

"Demek bizi dinliyordun seni bodur sıçan!" diye bağırdı Şehzade yerde kanlar içinde kalmış cüceye bir tekme daha atarak.

"Efendi beni dinleyesin. Yemin ederim ki kötü bir.. ah.." Cüce kalkmaya çalışıyor ama Şehzade küçük adamı salladığı yumruk ve tekmelerle tekrar yere çalıyordu.

"Ben ki katalara hükmetmiş bir imparatorluğun kanıyım bre deyyus! Ne hakla kapımı çalmadan, izin almadan girersin içeri!"

"Ben size bir haber geti... ah..." Şehzade'nin umutsuzluğu ve öfkesi cücenin üzerine vahşi bir fırtına gibi çökmüştü adeta.

"Artık kimseye bir haber getiremeyeceksin. Asla!"

"Öldüreceksiniz onu. Bilge bundan hoşlanmayacaktır efendim," dedi sonunda Ahmat. Ancak o sırada durabildi Şehzade. Elleri kan içinde kalmıştı. Cüce ise kan kusarken kalkmaya çalışıyordu. Suratı bir anda şişmiş, dişlerinden birkaçı dökülmüştü.

Şehzade ayağa kalktı ve kıyafetine çeki düzen verdi. Nur Ahmat ise delikanlının, cücenin kanına bulanmış ellerini temizliyordu.

"Ver haberini de git kendine baktır. Yoksa burada öleceksin," dedi Şehzade cüceye tepesinden duygusuzca bakarak. Ahmat ise zavallı küçük adamı acıyarak izliyordu.

Yerde acıdan kıvranarak iki büklüm olmuş cüce bir şeyler geveliyor gibiydi. Şişmiş ve içi kanla dolmuş ağzından bir şeyler çıkmak istiyordu sanki.

"Ben... Ben..." diyebildi sonunda.

"Hâlâ konuşmaya çalışıyor!" diye kükredi Şehzade.

"Durun efendim. Bir şeyler söylemeye çalışıyor," diye araya girdi Ahmat.

"Bilgeyi öldüremezsiniz," dedi küçük adam sonunda. Bunu duyan Şehzade, Ahmat'ın arkasından bir tekme daha salladı acılar içinde kıvranan adama.

"Efendim, durun da konuşsun zavallı," diye yalvardı adam.

"Öldüremezsiniz diyor baksana! Bunu söylemek için mi gelmiş?"

"Bırakın da konuşsun," dedi bir kez daha Ahmat.

"Ama ben nasıl öldürüleceğini biliyorum," dedi hemen ardından yerde kıvranan cüce. İşte o anda bir sessizlik kapladı odayı. Nur Ahmat, canını kurtardığı cücenin çoktan ölmüş olmasını diliyordu o an. Şehzade'nin ise gözleri sonuna kadar açılmıştı. Bir anda kaybetmeye yüz tuttuğu tüm hayaller yeniden zihninin içinde dolanmaya başlamıştı.

"Ne dedin sen?" diye fısıldayarak yanına çömeldi cücenin. Kafasını tuttu ve elini arkasına destek yaparak konuşmasına yardımcı oldu.

"Kimse onu öldüremez ama ben biliyorum nasıl öleceğini," dedi bir kere daha adam. Sonra ekledi. "Bu sırrı söylersem ben de sizinle imparatorluğa geleceğim ve zengin olacağım. Hiç olmadığım kadar. Her şeye sahip olacağım."

Küçük adam acılar içinde olmasına rağmen yine de gülümseyebilmişti. Kurduğu hayal öyle güçlüydü ki tüm acılarını unutturmuştu bir anda. Kan ve acı cüceyi terk etmiş, esrarlı bir dünyanın kapıları ardına dek aralanmıştı sanki.

"Söyle küçük adam, söyle nasıl olacağını?" diye sarsmaya başladı adamı Şehzade. Fakat cüce kendinden geçmişti.

Nur Ahmat, Şehzade'nin buyruğuyla hemen bir lokman bulup getirdi odaya. Kimseye görünmeden gidip bulmuştu adamı. Lokmanın şifalı otları ve hazırladığı merhemler cüceyi kendine getirmeye yetmişti. Bir can kazandırmıştı dünyaya yaşlı şifacı ama kendi sonu o kadar da iyi olmayacaktı.

"Şimdi söyle bana nasıl öleceğini?" dedi Şehzade iri gözlerini cüceye dikerek.

"İlk önce bana söz vermelisiniz kitalara hükmedecek olan," dedi korku ve endişeyle. Deli Şehzade'nin kendine de zarar vermesinden korkuyordu. Şehzade ise cüceyi oracıkta boğmamak için kendini zor tutuyordu.

"Tamam, söz veriyorum. İstedğin her şeyi alacaksın," dedi zorla.

"O halde onun ölümünün sırrı karla kaplı kutsal bir yoldadır ey hükümdar kanı taşıyan,"

"Açık konuşmazsan kelleni keser pencereden aşağı atarım cüce! Anlat hemen nasıl olacağını!" diye kükredi adam cüceyi olduğu yerde sarsarak.

"Tamam efendi. Sinirlenme. Tamam," dedi cüce ve anlatmaya koyuldu bildiklerini.

"Üç gün sonra mabetteki sönmeyen ateş takviminin üzerinde üç yıldızın belireceği gündür. Bilge Maruh ateşe hükmeden eski tilsimcilerin soyundan gelirmiş. Öyle derler. O yüzden her yıl o zamanda kimsenin bilmediği bir kayıp tapınağa gider ve eski tanrılara dualar eder."

"Ateşe tapan!" diye inledi Şehzade oturduğu yerde. "Artık onu öldürmem için bir sebebim daha oldu. Padişah hazretleri bunu bilseydi ne buyururdu acaba?"

"Evet efendim. Bilge hâlâ bilinmez güçlerle konuşur," dedi cüce.

"Tamam, lafı dolandırma cüce! Kimse bilmiyorsa biz nasıl bulacağız orayı sen onu söyle?"

"Büyük efendim, bilgeye her yıl yolculuğunda biri eşlik eder. Geçen sene gittiğinde ben vardım yanında. Yanındaki kişileri seçerken..." cüce bir an duraklamıştı. Şehzade hemen atıldı.

"Konusana be adam! Seçerken ne?"

"Seçerken en güçsüz, hayat karşısında en çok zorluk çekmişleri alır."

"Vay sefil bilge! Demek korkuyor oraya giderken. Öyle mi? Neden peki?"

"Hayır efendim. Korktuğundan değil. Oraya gitmenin, o kutsal yolda ilerlemenin bir şans olduğunu söyler hep. O yüzden..." Şehzade, cücenin suratına öyle sert bir tokat attı ki küçük adamın iniltisi odanın içinde yankılandı.

"Son kez söyleyeceğim cüce! Lafı dolandırma. Bilgenin ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Tek istediğim o tapınağın yeri."

"Efendi sinirlenecek," diye inledi cüce korkarak. Şehzade cücenin boğazını kavradı ve yavaşça sıkmaya başladı.

"Neden cüce? Neden sinirleneceğim?"

"Tapınağın yerini bilmiyorum ama..."

"Ahmat hançerimi getir, bu can bu diyardan göçmek istiyor gibi,"

Nur Ahmat hançeri çıkardığı gibi delikanlının eline tutuşturdu. Cücenin ölmesi bilgenin yaşama ihtimalini arttırıyordu ne de olsa.

"Oraya giden yol... Oraya giden yolu biliyorum... Onu orada sıkıştırabiliriz," dedi zorlukla cüce. Suratı kıpkırmızı olmuş, yeni kapanmaya başlayan yaraları tekrar açılmaya başlamıştı.

"Yolu biliyor musun? Her sene aynı yolu mu kullanır? Askerleri onu takip eder mi? Sadece kölesiyle mi birlikte olacak?"

"Evet efendim. Sadece yaveri olur yanında. Yol korunaklıdır, gerek yoktur asker götürmeye. O yol da tapınak gibi kutsaldır," diyebildi küçük adam. Şehzade'nin ellerini boğazından çekmesiyle tekrar nefes almaya başlamıştı. Sonra konuşmaya devam etti.

"Onu o yolda kıştırabiliriz efendim. Onu buluruz," dedi hırsla.

"Peki ya yanında götürdüğü? Onu tapınağa götürmüyor mu?" diye sordu Şehzade.

"Hayır. O kişiyi bir mağarada bırakır. Tapınaktan döndüğünde yaver ona mabede kadar eşlik eder sadece."

"Artık intikamımı alabilirim. Ne dersin Nur Ahmat?"

"Uygundur efendim."

Tilki'nin Kurnazlığı

Fransız ve Tilki, eski ahşap dükkanda kayıp bir zamandan kalan bilgileri bir kenara atmış kederli düşüncelere dalmışlardı. İki adam da şömineye bakarak içkilerini yudumluyor ve ellerinden kaçırdıkları değerli belgeleri kimin çaldığı üzerine tahminler yürütüyorlardı. Rüzgar dışarıda etkisini hayli arttırmış olacak ki dükkanın pencereleri zangırdıyor, çatı katından garip sesler geliyordu. Şömine ise sıcacık gösterisine devam etmekteydi.

“Bu işi de elime yüzüme bulaştırdım,” dedi Frederic viskiden dili dolanmaya başlarken.

Tilki eski dostuna üzülen baktı. Olanların onun suçu olmadığını biliyordu ama bunu ona anlatmasına olanak yoktu. Her şey bir anda gelişmişti ve yapacağı bir şey kalmamıştı.

“Saçmalama Frederic, elinden geleni yaptın sen. Belgelerin bir kısmını kurtarmayı başarabildin. Çok az kişi o durumdan senin gibi başarı göstererek kurtulabilirdi.” Tilki, dostunun güvenini kaybetmesine engel olmaya çalışırken bir taraftan da adamın başına gelen silahlı saldırıyı düşünüyor ve öfkeleniyordu.

“Teşekkürler dostum ama o kadar para bayıldığımız bu önemli işi kaybetmemize olması gerekenden daha az üzüldüğünü düşünüyorum nedense.”

“Ne yapabilirim ki Fransız? Ağlamak kaybolan belgeleri geri getirmeyecek. Belgelerin yarısı bizde yarısı ise başka birinde ve Küf'ün söylediğine göre iki tarafın da birbirine ihtiyacı olmalı; yani her an bir ses çıkabileceğini düşünüyorum,” dedi kızıl sakallarını okşarken.

“Böyle mi düşünüyorsun?” dedi Frederic sert içkiden iri bir

yudumu daha midesine indirirken.

“Buna eminim,” dedi adam ve ayağa kalktı. “Biraz dolaşmalıyım Fransız. Hava alınam lazım. Aklım temiz havada iyi çalışır bilirsin,” dedi dostuna gülümseyerek.

“İstanbul’un havasını temiz olarak nitelendiren yegane insan olman şerefine kadehimi kaldırıyorum dostum,” dedi adam sarhoş bir halde ve içkisini fondipledi. Tilki, dostuna özür diler gibi bakıyordu.

“Her neyse Fred. Bugün burada kal, zaten bir yere gidecek halin kalmadı. Yarın neler yapabileceğimizi düşünürüz, olur mu?”

“Olur dostum. Yarın yeni ve güzel bir gün olacak,” dedi esneyerek ve sallanan sandalyede bir ileri bir geri sallanırken gözleri kapandı.

“Üzgünüm dostum,” dedi adam hayli içten bir şekilde ve dükkanı terk etti.

Rüzgar suratını tokatlarken arabasına atladı ve hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Sanki bir şeyleri terk etmek istiyor gibi gaza sertçe basıyordu. Kısa süre sonra dükkandan ve Fransız’dan çok ama çok uzaktaydı. Bebek’te denizi izleyebileceği bir yerde durdu ve ışıklar altındaki şehre baktı. Eski efsanelerin yaşandığı şehir hâlâ hayatta ve diriymiş; sanki her an yeni efsanelere kucak açacakmış gibi. Cep telefonunu çıkardı ve birini aramaya koyuldu.

“Alo,” dedi Tilki.

“Sevgilim,” dedi kadın.

“Selis siz neler yaptınız böyle?” diye sordu Tilki sertçe.

“Bana bağırmananı kaç kere söylemem gerekiyor?” diye karşılık verdi kadın bağırarak.

“Tamam, sakın ol ve bana neden Frederic’i öldürmek istediğinizi söyle?” diye sordu sinirinden çatlamak üzereyken.

“Neler saçmalıyorsun sen?”

“Ona ateş ettiğinizi söyledi. Arabasında delikler vardı Selis. Ne halt etmeye ona ateş ettiniz?”

“Ne bekliyordun Tilki, ondan belgeleri nasıl çalsaydık? Biraz korkutmamız gerekti ve bunu başardık sanırım,” dedi kadın kıkırdarak. Belli ki yaptığığın birisinin canına mal olabileceğini düşün-

memiştii.

“O benim en iyi dostum ve sen onu öldürebilecek kadar aptal bir adamı yolladın bu işi yapmaya.”

“Bu işin içine beni sen soktun, şimdi yaptıklarım için beni yargılıyor musun Tilki?” diye sordu kadın hayli üzgün ve şaşırılmış bir halde.

“Fransız’ın başına kötü bir şey gelebilirdi,” dedi Tilki kış rüzgarları kadar soğuk bir sesle.

“Gerçekçi görünmesi gerekiyordu ve öyle de oldu. Hem hiçbir yara da almadı artık sızlanınayı kes olur mu?”

Tilki bir an sessizleşti. Doğru kişiyle mi birlikte olduğunu sorguluyordu sürekli. Fransız’ın eski sevgilisi hatta onu kötü bir şekilde kullanan kadınla birlikteydi ve ona deli gibi aşıktı. Belki de baş edemeyeceği kadar kötü bir işe kalkışmıştı ve artık bu işten dönüşü olmayacağını biliyordu.

“Onu bayıltıp belgeleri çalabilirdin. Porselen maske falan da neyin nesi söylesene?”

“İşin güzel görünmesini istedim,” dedi kadın kahkaha atarak. “O nasıl?” diye sordu sonra.

“Sanki gerçekten bilmek istiyorsun da!”

“Tabii ki bilmek istiyorum. İnanmıyorsun ama Fransız’ı gerçekten sevdim Tilki. Çaresizliğe düşünce ve işleri berbat etmeye başlayınca çekilmeyecek bir adama dönüştü ama onu gerçekten sevmiştim.”

“Tamam şu konuyu artık kapatabilir miyiz lütfen?”

“Olur, konuyu sen açtın. Evet, nasıl o?”

“Eski halinden uzak. Yine çok içti,” dedi adam kederle. Olanların kendi suçu olduğunu biliyordu.

“Beni bu yüzden işe dahil ettin bunu unutma; ona yeterince güvenemediğin için.”

“En önemli kuralı çiğnedim; iki arayıcıya da bilgi verdim,” dedi adam acı çekerek.

“Beltelerden ilk Fransız’ın haberi olması yüzünden oldu bu. Onun işin içinden çıkamayacağını biliyorsun Tilki ama belgeleri ona verdiğinde geri dönme şansın kalmadı. O işe dahil olmuş oldu. Kendini suçlamayı bırak, değerli bilgileri götürüp A.B.T.’ye teslim

ettiremezdin ya!”

“Evet ama iş, içinden çıkılmaz bir hâl aldı şimdi,” dedi adam ağlamaklı.

“Hayır Tilki, kurduğun plan başarılı. Fransız bu işi tek başına başaramayacak, bunu görebilmek için kahin olmaya gerek yok. Eskiden olsa buna şüphem olmazdı ama artık o eski Fransız değil. Benim de işin içinde olduğumu asla anlamayacak. Bu işi kaybetmeyi hak etmiyorsun aşkım kendini suçlamaktan vazgeç. Bu Fransız’a yaptığın büyük bir kıyak, böyle düşün. İşin içinde birinin daha olduğunu düşünecek ve daha dikkatli olacak ben de adımın hakkını vererek bir gölge gibi onun peşinde dolanacak ve hissettirmeden ona yardım edeceğim. Seni seviyorum Tilki bunu biliyorsun.”

“Evet,” dedi Tilki. “Bunu sadece onun için mi yapıyorum peki Gölge?” diye sordu adam. “Ben bir yol göstericiyim, bir hazine avcısı değil. Neden bu işin peşindeyim?” diye sorguladı kendini.

Kadın bir süre sessiz kaldı.

“Hayatının sonuna kadar o dükkanda kalamazsın Tilki. A.B.T.’ye girmeyi, Fransız’ın babası hatta dedesi gibi ünlü bir hazine avcısı olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Bunu en iyi dostunu gizeme yaklaştırmak ve ikimizi de gizemin içine dahil etmek için yapıyorsun. Bu dünyada sadece dostların için yaşayamazsın Yusuf. Kendini de düşünmelisin. Hayallerinin peşinden gitmelisin. Fransız, sır perdesini aralayacak ve onun peşinden gidecek. Ona da söylediğin gibi sen de onunla beraber hareket edeceksin, artık bu işin içinde ikiniz de varsınız. Ben de senin yanında ve daima Fransız’ın arkasında olacağım. Anlaştık mı?” diye sordu kadın.

“Evet, haklısın,” dedi Tilki. Fransız kendine yardım edecek son kişinin Gölge olmasını isterdi kuşkusuz ama Selis hem çok iyi bir avcı hem de Tilki’nin hayatının aşkıydı.

“Teşekkür ederim aşkım, bana güven verdin. Yarın değiş tokuş için arayacağım. Belgeler tamamlandığında araştırmaya başlayacağız. Bu işin içinde tahmin edemediğimiz bazı şeyler var. Hemen işe koyulmalıyız sevgilim. Seni seviyorum,” dedi büyülü bir tonda. Tilki de ona karşılık verdi ve telefonu kapattı. Şimdi Fransız’a güvenini tekrar kazandırmaya gelmişti sıra.

Tilki dükkana döndüğünde dostu Fransız'ı şöminenin karşısında uyurken buldu. Belki de Selis haklıydı; Fransız bu işi asla tek başına yapamazdı. Tilki, lületaşı piposunu çıkardı ve Kuzey Avrupa'dan getirttiği özel böğürtlen esanslı tütününü içmeye başladı. Fransız, dostunu o halde görseydi mutlaka şaşırır ve *neyi kutluyoruz*, diye sorardı fakat adam uykudaydı ve Tilki, Mösyö Frederic'in talihsiz bir şekilde kaybettiğini düşündüğü belgeleri kazanmasını kutluyordu...

Bilge'nin Diyardan Ayrılışı

Şehzade ertesi gün Bilge tarafından eğitildiği Ak Diyar'dan ayrıldı. Maruh, delikanlıya yine de iyi bir şekilde elveda demek istemişti ama Şehzade bilgenin suratına bile bakmadan Nur Ahmat ile birlikte eski mabetten uzaklaşma yolunu seçmişti. Bilge böyle olacağını iyi biliyordu. Şehzade'nin kalbi daha iyisini asla kaldıramazdı. O yüzden onu bir daha düşünmemek üzere aklından çıkardı ve mabedine geri döndü.

Şehzade ve Ahmat, cüce ile sözleşmişlerdi. Üçüncü günün akşamı Ak Diyar'ın kuzey sınırında buluşacaklardı. Bilge'nin yolu üzerinde bir yere pusu kuracak ve onu öldüreceklerdi. Nur Ahmat iyi bir yol gezen olduğu için soğukta geçirdikleri iki akşam onlar için sorun olmamıştı. Ormanda kalacak bir yer yaratmış ve ısınmak için çabuk yanan ve uzunca dayanmasıyla meşhur kuzey çıralarını kullanmıştı. Şehzade uyanık olduğu zamanlarda sürekli Bilge'ye kuraçağı pusunun detaylarını planlıyordu. İki gün boyunca Ahmat'la sadece yemek ve su için konuşmuştu. Nur Ahmat ise zorunlu kaldığı bu görev için kendisini sorgulayarak geçirmişti günleri. Yıldızların gecesi geldiğinde ise Şehzade, sabahdan beri yüzünden düşürmediği gülümsemeyle artık Bilge'yi öldürmeye hazırды.

Kar kuzey diyarını ele geçirmişti o gün. Yiğit savaşçılar gibi güçlü görünen çam ormanları engin beyazlığın üzerinde öylece duruyorlardı. Bilge, sönmeyen ateş takviminin üzerinde ilk yıldızı gördüğünde hemen erzaklarını toplamış ve yaveriyle birlikte yola koyulmuştu. Hain cüce ise Bilge çıkmadan birkaç saat önce Şehzade ile buluşacakları yere doğru harekete geçmişti. Şehzade ile karıştıktıklarında delikanlının gözlerindeki öfkeyi fark eden cüce, içi-

nin ürpermesine engel olamadı. Altın yazmalı pelerininin ardındaki bu genç adamın kalbi sanki uzun zaman önce taşlaşmıştı.

Nur Ahmat ve Şehzade, cücenin önderliğinde ilerlemeye başladıklarında artık gece tamamen bölgeye egemen olmuştu. Soğuk kuzey rüzgarları suratlarını kamçılarken üç yolcu önlerindeki bilinmezliklerle dolu yoldan ilerliyorlardı. Yolun iki yanında sıralanmış ağaçlar sanki onlara arkadaşlık ediyordu. Heybetli kuzey çamları yolcuları engin beyazlıkla beraber tamamen içine almış gibiydi. Ay bulutların arkasındaki sır dolu mabedindeydi o gece. Yüzünü göstermeye hiç niyeti yok gibiydi.

"Burası uygun. Buradan gelecek efendim. Şu kayaların arkasına saklanabiliriz," dedi cüce eliyle ilerdeki birkaç tane büyük kayayı göstererek.

"Buradan geleceğine eminsin değil mi cüce?"

"Evet efendim. Buradan gelecek. Her sene buradan ilerlerler," dedi küçük adam korkarak.

"Bu sene de buradan ilerleseler senin için iyi olur," diye kesti-rip attı Şehzade.

"Evet efendim," diyebilirdi cüce sadece.

Eski zamanlardan kalma üç büyük kaya parçasının arkasına saklandılar. Kaya parçalarının kimi yerlerini yosun bağlamıştı ve dört bir yanına eski harflerle sözcükler kazınmıştı. Üç dört insan boyunda olduklarından saklanmak için en iyi yerin orası olduğunu düşünmüşlerdi. Patika, kayaların önüne kadar ilerliyor sonra tekrar kuzeye devam ediyordu.

"Geyik öldüren yaylarını nereye koydun cüce? Onları unutmadın değil mi?"

"Hayır efendim. Hepsi burada," dedi cüce derilere sarıp sarmaladığı yayları göstererek.

"Güzel."

Kar yağmaya başladığında Nur Ahmat patikanın ucundan onlara doğru gelen adamı ve arkasında onu takip eden yaverini görmüştü. Savunmasızca onlara doğru ilerliyorlardı.

"Geliyorlar," dedi Uhur Oğlu istemeyerek.

"Kendine gel Nur Ahmat! Eğer biz onu öldüremezsek bil ki o

bunu seve seve yapar. Bunca yıl o beni ne kadar tanıdıysa ben de onu o kadar tanıdım. Yaklaşmasına izin verme. Kılıcı çok hızlı ve isabetli sallar ama uzaktan pek bir şansı olmayacak ne yazık!" dedi yarım yamalak bir gülümsemeyle.

Nur Ahmat ve Şehzade tüylü okları yerleştirip yaylarını gerdiler. Hedeflerinde Bilge Maruh vardı. Sirtına geçirdiği postlarla çok daha heybetli görünüyordu. Hem önden ilerliyor hem de ardından gelen genç yaveriyle konuşuyordu. Şehzade daha fazla dayanamadı ve ilk oku fırlattı. Havayı yararcasına ilerleyen ok bilgenin bacağına isabet etti. Hemen ardından gelen ok ise adamın göğsünün ortasına saplandı. Genç yaver bağırarak geriye doğru koşturmaya başladı. Şehzade hemen ikinci oku germeye başladı. Nur Ahmat ise ona bir armağan olarak verilen canın bedeninden çekildiğini hissediyordu.

"Kimsiniz siz? Burası kutsal patika, burada kan dökmek büyük günah!"

"Neyin günah olduğunu senin gibi ateşe tapan birinden mi öğreneneğiz!" diye bağırdı Şehzade. Ama ondan o kadar korkuyordu ki adam acıyla patikanın ortasında öylece durmasına rağmen yine de ortaya çıkmaya cesaret edemiyordu.

"Sen?" dedi adam olduğu yerde. O sırada Şehzade ikinci oku da fırlattı. Ok adamın bedenine saplandı. Kar örtüsü kırmızıya dönerken bilge ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Bitirin işini hadi!" diye inledi cüce korkudan. Zira bu iş başarısızlıkla sonuçlanırsa o zaman ölümlerden en kötüsünü tadacağını çok iyi biliyordu. Bilge her ne kadar iyi bir adam olsa da suç işleyenlere acıması yoktu. Bu herkes tarafından bilinirdi.

"Korkak!" diye inledi adam acıyla ve sonunda ayağa kalkmayı başardı.

"Hadi ok atsana be adam!" diye kükredi Şehzade. Nur Ahmat'a baktığında adamın öylece Bilge'yi izlediğini fark etmişti. Sinirlenen Şehzade büyük kayaların arkasından çıktı. Birkaç metre önünde topallayarak yürüyen Bilge'ye artık çok da uzak sayılmazdı. Adamın vücudundan akan kan ardında kırmızı bir çizgi oluşturmuştu.

"Demek bu hainliği sen yaptın kansız!" diye kükredi Bilge. "Bu

yaptığının yanına kalacağını mı zannediyorsun?"

"Öyle mi? Beni kim cezalandıracak peki?"

"Allah'ın gazabı yanında olacak. Bunu görebiliyorum. Acı ve korkunç bir ölüm seni bekliyor. Çok korkunç!"

"Allah'ın adını anan da bir puta tapan, şeytanın ateşi önünde eğilen! Allah sana mı inanır bana mı ey sahte bilge!" diye kahkaha attı Şehzade.

"Birçok şey gördüm hayatta. Nice insan tanıdım hakkın yoluna girmeyi hak eden. Bunların hiçbirisi senin bildiğin dini bilmezdi ve nice insan gördüm ki kendine inanan der, onlar da bir balçık artığından farklı değildi!"

"Neye inanıyorsan oraya gideceksin ateşin tohumu!" diye bağırdı genç adam.

Şehzade son okunu da fırlattı ama adam çok çevik bir şekilde kılıcını kınından çektiği gibi üzerine gelen oku ikiye ayırdı.

"İnsan olmadıktan sonra, neye inanırsan Allah'ın olur o senin ama gerçekten seversen eğer, hangi yörenin insanı olduğunu önemi ni yitirir çünkü O'nunsundur artık ebedi," dedi Maruh ve büyük bir hızla Şehzade'nin kellesine doğru salladı kılıcını. İşte tam o sırada adam, boynuna giren okla birden yere kapanıverdi. Bilge yere yığıldığında acı bir çığlık duyuldu ormanın içinde. Sanki ağaçlar onun için haykırmış, orman yaratıkları feryat etmişti.

Şehzade korkudan beyaza dönen suratını arkasına çevirdiğinde Nur Ahmat'ı fark etti. Adam hayatını kurtarmıştı; birçok kere olduğu gibi...

Bilge artık ölmüştü. Her şey bitmişti.

Şehzade, bilgenin yerde yatan cansız bedenine yaklaştı ve ayağıyla onu birkaç defa dürttü. Öldüğünden emin olunca yanına diz çöktü ve bilgenin hâlâ açık olan gözlerine baktı.

"Bir daha yoluma çıkamayacaksın, değil mi Maruh?" dedi zafer dolu bir edayla.

Kutsal beyaz yolda kendi kanının içinde yatan adam artık Şehzade'ye cevap veremezdi. Yıllarca özgürlüğü ve erdemi için savaşan büyük savaşçı artık dünyayı terk etmişti.

"Ahmat, gel de şu bilgeye bir bak. Cansız hali sence de daha iyi

görünmüyor mu?" diye seslendi delikanlı. Bir yandan Ahmat'a bakıyor bir yandan da Bilge'yi uzun saçlarından çekiştirerek kılıç ustasına doğru sürüklemeye çalışıyordu.

"Yeter Şehzade!" diye kükredi Uhur oğlu Nur Ahmat. Bilge'yi öldürmek zaten yeterince onursuz bir hareketti. Yaradan'ın katında cezasının ağır olacağını biliyordu. O yüzden o anda yapabileceği tek şey Bilge'yi huzur dolu yolculuğuna uğurlamaktı.

"Neyin bitip neyin bitmediğine ben karar veririm," diye haykırdı Şehzade. Belli ki Bilge Maruh'la işi henüz bitmemişti.

"O öldü. Yapacağımız başka bir şey yok. Bırakın onu bir yere gömelim de hayvanlara yem olmasın," dedi Ahmat, Şehzade'ye yaklaşıp. "Yaveri de bir an önce bulmalıyız. Olanları birisine anlatmadan onu yakalamalıyız."

"Yakalarız Ahmat. Bunun için endişelenme sakın," dedi kendinden emin bir şekilde. Belli ki başka hinlikler peşindeydi.

"Cüce derhal buraya gel," diye seslendi taht sahibi. Cüce saklandığı iri gövdeli ağacın arkasından çıkıverdi. Elleri korkudan titriyordu.

"Emredersiniz hükümdarım," dedikten sonra hızlıca Şehzade'nin yanına koştu.

"Bilge'yi öldürmemize çok yardımcı oldun. Sana söz verdiğim ödülleri alacaksın ama bundan önce bir şey daha yapmak zorundasın."

Nur Ahmat, Şehzade'nin ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. İsteddiği olmuştu. Cüce onun için başka ne yapabiliirdi ki?

"Hükümdar ne isterse," diye yanıtladı cüce.

"Bilge'nin vücudunu parçalara ayıracaksın cüce. Onu birisinin bulmasını hiç istemeyiz. Sonra da parçaları hayvanlara bırakırız," dedikten sonra Ahmat'a baktı. Kılıç ustası ne derse desin Şehzade'nin bu fikrinden caymayacağını çok iyi biliyordu. O yüzden istemese de sessiz kalıp fikrine uyduğunu belli etti.

"Başla cüce. Fazla vaktimiz yok. Biz de şu ağacın altında bir şey yiyelim. Hadi Ahmat, çok güzel bir akşam yemeği olacak," dedi eğlenerek. Ahmat, yüzünü Bilge'nin olduğu yerin aksine çevirerek oturdu. Şehzade ise cücenin yapacaklarını merakla bekliyordu.

Cüce elindeki baltayı bilemeye başladı. Şehzade giderek heyecanlanmaya başlamıştı.

"Hadi cüce. Başla yoksa giden senin kellen olacak!"

İşte tam o sırada, cüce elindeki baltayı Bilge'nin cansız vücuduna sallamak için havaya kaldırmışken ormandan büyük bir boz ayı fırladı. Hızla yola doğru koşuyor, önüne çıkan her şeyi ezip geçiyordu. Ayının tepesinde daha önce görmedikleri bir varlık oturuyordu. İnce ve uzun figürün gözleri ışık saçıyordu. Teni kar kadar beyaz olmalıydı zira sadece yüzü ve elleri görünüyordu. Vücudunun diğer tarafları kuzeyin ak ayılarının postları kadar beyaz tüylerle kaplıydı. Saçları oturduğu ayının üzerinden yere degecek kadar uzundu. Gelen belli ki eski bir orman ciniydi. Cüce korkudan elindeki baltayı düşürdü, çaresizce Şehzade ve Ahmat'a baktı. Fakat onlar da hareketsizce varlığı izliyordu. Yaratık çevik bir hareketle ayının üzerinden atladı ve cücenin yanına konuverdi. Buz kadar soğuk ve yerde yatan ceset kadar ölüm kokan sesiyle konuştu.

"Kim kıydı bu cana?"

Şehzade kanının çekildiği hissediyordu. Demek Osmanlı'nın ormanlarında dolanan cinlere ait eski efsaneler gerçektir. Çoğu zaman insanlar buna benzeyen varlıklar gördüklerini söylerler ama kimsecikleri inandıramazlardı. Demek anlatılanlar doğrudur.

"O yaptı!" diye bağırды Şehzade vakit kaybetmeden eliyle cüceyi göstererek.

Cüce korkudan ne diyeceğini bilemedi. Bir Şehzade'ye bir de gelen korkunç yaratığın sivri pençelerine ve ışık saçan gözlerine baktı. Sanki dili tutulmuştu.

"Sen mi kıydın?" dedi bir kere daha yaratık. Beyaz saçları cücenin ayaklarının üzerindeydi ve ateş gibi nefesini suratına üflüyordu. Cüce doğruyu söylerse Şehzade'nin bu yaratığın elinden kurtulması halinde ölümlerin en korkuncunu ona yaşatacağını biliyordu. Delikanlı ölse bile Nur Ahmat taht adayının ölümü üzerine mutlaka kendisini öldürürdü ama yalan söyleyip de suçu üstlenirse, bu sefer de nereden geldiği belli olmayan bu iblisin elinde can vereceğine şüphe yoktu. Cüce bir süre düşündü. Yaratığın uzun ve ince bacaklarına bir süre baktı. Yapacağı tek şeyin kaçmak olduğunu hissetti

bir an ve sonra da çevik bir hareketle cinin bacakları arasından kaçıp gitmeyi denedi. Yaratığın bacakları arasından başarıyla geçtiyse de boz ayının güçlü pençesinden kurtulamadı. Kanlar içinde eski kutsal yola savruluverdi.

"Sakin ol beyaz ruh," dedi cin, ayının kafasını okşayarak. "Eskilerin kutsal yolunda yeterince kan dökülmüş."

Şehzade ve Ahmat olanlara inanamıyorlardı. İkisi de Allah'a dualar ediyor, bir an önce bu korkunç iblisin orayı terk etmesini diliyorlardı. Ahmat'ın eli, kılıcının kabzasındaydı. Şehzade'yi korumak zorundaydı. Bu deli kan her ne kadar yolundan sapmışsa da Padişah hazretlerinin huzuruna mutlaka çıkmalıydı. Haşmetli taraftan verilen görevini tamamlamak zorundaydı.

"Eski dostum," dedi yaratık kederle. Maruh'a doğru eğildiğinde beyaz tüylerle kaplı sırtında garip harflerle bir şeylerin yazılı olduğunu fark etti Ahmat. Şehzade ise korkudan hiçbir şey düşünemiyordu. Yaratık, Maruh'a doğru eğildi ve sonra acı dolu bir çığlık attı. Çamların tepelerini mesken tutmuş kuşlar uçuşuverdi. Ağaçlar sallandı ve kederle birbirlerine sarıldılar.

"Gitme vakti geldi," dedi cin ve iri adamı hiç zorlanmadan kaldırıp ayının sırtına yerleştirdi. Işık kadar saf olan gözleriyle ve neredeyse boyu kadar uzun olan saçları rüzgarla savrulurken Ahmat ve Şehzade'ye baktı son defa. Nur Ahmat ve Şehzade yaratığın gözlerinden gelen yoğun ışık sebebiyle gözlerini kapatmak zorunda kaldılar. Tekrar gözlerini açtıklarında ne ayı, ne yaratık, ne de yere savrulmuş cüce oradaydı...

Bilgenin ölümü Şehzade için birçok sorunu ortadan kaldırıyordu. Kaçan yaverin de ortadan kaldırılması zor olmamıştı. Ahmat ve Şehzade gördükleri korkunç yaratıkla ilgili bir daha hiç konuşmadılar. Yaşadıklarını unutmayı seçmek ikisi için de daha kolay olmuşu.

Bilgeye ne olduğunu kimse bilemedi. Nur Ahmat ve Şehzade arasında bir sır olarak ebediyete karıştı gitti. Kimileri onun ölümün sırrını çözdiğüne inandı kimileri de başka bir diyarda hayata yeniden başladığını düşünmeyi tercih etti. Ama kimse bu savaşçı, yiğit ve bilge adamın vahşice ve haince öldürüldüğünü bilemedi...

Bilge'nin yazdığı mektubu taşıyanın sonu da cüceden farklı

olmadı. Mektup imparatorluğa gelinceye kadar oldukça değışti ve sonunda Padişah hazretlerinin eline ulaştığında artık bilgeden hiçbir öz taşıımıyordu.

Değiş Tokuş

Sabah olduğunda Tilki her zamanki gibi erkenden kalktı ve dükkanı yeni bir güne hazırlamak için aşağı kata inmeye başladı. Geçen gece olanlar hâlâ başını ağrıttıyor ve sürekli işlerin nereye gideceğini düşünüp duruyordu. Merdivenlerden inerken şöminenin olduğu yere baktığında Fransız'ın orada olmadığını hayretle fark etti; adam gitmişti.

Tilki etrafın toplandığını, şöminenin söndürölüp temizlendiğini, hatta yerlerin bile silindiğini fark etti. Eski dükkan gayet güzel görünüyordu; sanki yeni güne yeni bir hayatla başlamış gibiydi. Hızla merdivenlerden indi. Masanın üzerindeki kağıtların bir önceki gece bıraktığı yerde olmadıklarını fark etti ve bir an korkuya kapıldı. Garip şeyler olmaktaydı ve nedenini çok merak diyordu. Fransız'ı aradı ama telefon cevap vermiyordu. Fransız ona oynadığı oyunu öğrenmiş olabilir miydi? Tilki bunları düşünürken birden kapı açıldı, gelen Fransız'dı. Tilki adamı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Adam oldukça iyi görünüyordu. Tıraş olmuş, her zaman dağınık duran saçlarını şekle sokmuş ve kahverengi pardösüsüyle eski hazine avcısı olarak geri dönmüştü. Fransız hayatına yeni bir başlangıç yapmak istiyordu anlaşılan; bunu görmek Tilki'yi çok mutlu etmişti. Fransız'ın elinde bir sürü torba ve ıvır zıvır vardı.

“Günaydın dostum,” dedi adam ve elindekileri masanın üzerine bıraktı. “Biraz kahvaltılık ve birkaç bir şey aldım, teşekkür gerek yok,” dedi neşeyle. Tilki, adamı şaşkınlıkla izliyordu.

“Hey uyanamadın mı ahbap?”

“Tabii... tabii uyandım ama?” dedi Tilki konuşmakta zorlanarak.

“Dün yatmadan önce düşündüm Tilki. Hayatımı ve neler yaşadığımı düşündüm. İskoçyalı’nın peşinde nerelere gittim biliyor musun? Edinburg zindanlarından Belfast’ın köhne barlarına, Alaska’nın öldürücü düzlüklerinden, Şili’nin lanetli şatolarına kadar neredeyse tüm dünyayı dolaştım. Ben Zagreb’de zalim kelle avcılarından kurtuldum Tilki! Peki, ne için? Kaybettiğim büyük bir hazineydi ve hayatımı darmadağın etti ama belki o hazineyi bulsam şu anda önümde duran bu eski lanetli muska efsanesini asla yakalayamayacaktım. Kayıp belgeleri bulacak ve sonunda muskanın gizemini çözeceğim, ucunda ne olursa olsun. Artık ağlamak yok dostum,” dedi keyifle aldığı malzemeleri masanın üzerine koyarken. Tilki hareketsiz bir şekilde olanları izliyordu. Adam gerçekten de eski Fransız kimliğine geri dönmeye başlamıştı. O an işin içine Selis’i karıştırdığı için büyük suçluluk duydu Tilki.

“Bunlar harika haberler,” diyebilirdi sadece. Ağzı bir karış açık Fransız’ı izliyordu.

“Tüm gün orada duracak ve beni mi izleyeceksin yoksa bir şeyler yemek ister misin?”

“Tabii dostum,” dedi ve gidip adama sıkıca sarıldı. “Geri dönmene çok sevindim dostum. Her şey yoluna girecek.”

O anda Tilki’nin telefonu çalmaya başladı. İki adam merakla kimin aradığına baktılar. Arayanın kimliği görünmüyordu ama ikisi de belgeleri çalanın aradığını hissediyordu.

“Hadi aç,” dedi Fransız merakla. “Konferansa bağla da ben de duyabileyim.” Tilki bir an heyecanlandı. Eski ayyaş Fransız olsaydı bu işe karışmaz köşede neler olup bittiğini Tilki’den öğrenirdi ama eski Fransız artık buradaydı ve işin ucunu sıkıca tuttuğu belliydi. Tilki telefonun diğer ucunda Selis’in olmaması için tanrıya dua etti.

“Belgelerin kalanı bizde ve sizdekilerle değiştirmek istiyoruz,” dedi adam sakın bir sesle. Tilki derin bir nefes aldı ve Frederic’e baktı. Fransız “Ben konuşacağım,” dedi sessizce.

“Porselen maske nasılsın?” dedi keyifle. Karşıdaki adam oldukça şaşırılmış olacak ki sesi bir an gidip geldi.

“İyiyim,” dedi sonra eski sakın ses tonuna bürünerek.

“Belgelerin kalanını almak istiyorsanız ilk önce hesabıma Küf’e verdiğim paranın yarısını yatırmak zorundasınız. Eminim Küf’e ne kadar verdiğimi de biliyorsunuzdur.”

Karşıdaki ses yine kesildi. Tilki hayretle Fransız’a bakıyordu. Adam tüm kontrolü eline almış gibiydi.

“Bunun için fazla düşünmene gerek yok. Bunu kim yaptıysa emin olsun ki A.B.T.’nin eli yakasında olacaktır. İlk ve en büyük kuralı çiğnedi. Şimdi hesabıma parayı yatırdıktan sonra beni tekrar arayın,” dedi ve karşıdan gelen sesi dinlemeden kapattı.

“Sen..” dedi Tilki hayretle.

“Evet eminim Tilki,” dedi önünde duran peynirden bir ısırık aldıktan sonra. “Ben hâlâ bu işin arkasında çok güvendiğin Küf’ün olduğunu düşünüyorum. Olmasa bile bu adamlar profesyoneller; bu belli. Sadece yarı fiyatına bu işe konmaktan memnun olacaklardır. Küf sana belgelerin tamamına sahip olmadan sırrı çözemeyeceğimizi söylememiş miydi? O zaman bize mecburlar. Servetimin tamamını peşime takılacak bir katil için terk etmedim Tilki.”

Tilki hayatının en hayret verici günlerinden birini yaşıyordu ve bunu başına tamamen kendisinin açığının da farkındaydı. İçten içe dövünüyor ve Selis’i işin içine katmasının ne kadar yanlış ve tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

“Haklısın,” diyebildi düşmemek için sandalyeye otururken. Önünde duran sıcak ekmekten bir parça aldı ve yavaş yavaş ağzında çiğnemeye başladı.

“Arayacaklar,” dedi Fransız neşeyle kahvaltısını yaparken. “Arayacaklarına eminim.”

“Sanırım sıcak bir duş beni kendime getirecek dostum,” dedi Tilki ayağa kalkarken. “Araırlarsa onlarla başa çıkabileceğine eminim.”

Fransız adamın kendisine olan dostça gülümsemesine karşılık verdi.

“Kontrol bende,” dedi keyifle.

Tilki hızla yukarı çıkıp banyoya girdi ve hemen Selis’i aradı. Onun da en az kendisi kadar şaşırılmış olduğunu tahmin ediyordu.

“Orada neler oluyor Tilki,” diye açtı telefonu Selis.

“Sakin ol, her şey yolunda,” dedi adam.

“Bana pek öyle görünmedi. Daha çok Fransız’ın sabahın köründe sarhoş olduğu gibi geldi,” dedi sinirli bir şekilde. “Onu göreve katmamalıydın Tilki, O...”

“O hiç olmadığı kadar ayık Selis ve bu onun görevi unutma biz ona yardımcı olacağız. Yani her şey yolunda,” dedi hızla.

“Bu hepimizin görevi asıl sen bunu unutma!”

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. İşlerin pek de iyiye gitmediğinin farkındaydılar.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu kadın.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye soruya soruyla karşılık verdi Tilki. Ne yapılması gerektiğini o da bilmiyordu.

“Bu işte beraber miyiz?” diye sordu kadın hayli üzgün bir sesle. Tilki bir süre düşündü. Fransız’ın görevi tamamlamasında gerçekten de Selis’e ihtiyacı olabilirdi. Bu değerli keşfi kimseye kaptırmaya niyeti yoktu. Emindi ki görev tamamlanıp olanları Fransız’a anlattığında O da ona hak verecekti. Tilki soğuk terler dökerken zor da olsa konuşabildi.

“Beraberiz.”

“İsteddiği parayı ona yatıracak mıyım peki?” diye sordu kadın.

“Yatırmalısın, aksi takdirde sana belgeleri vermeyecektir. Küf’e gidecek, sizi sonuna kadar araştıracaktır; buna emin ol eski Fransız artık aramızda,” dedi adam gülümseyerek ama kadın da Tilki kadar mutlu görünmüyordu.

“İsteddiği parayı yatıracığım ama artık bu görevden dönüşüm olmayacak Tilki, bunun farkındasın değil mi?”

“Evet,” dedi adam. “Bu işte beraberiz ve sırrı birlikte çözeceğiz.”

“Seni seviyorum,” dedi kadın.

“Seni seviyorum.”

Tilki sıcak banyodan çıkıp aşağı indiğinde Fransız’ı belgeleri karıştırırken buldu. Adam yuvarlak çerçeveli gözlüklerini takmış Arapça ve Farsça metinleri okuyor, uzun uzun notlar alıyordu.

“Bir değişiklik var mı?” diye sordu Tilki. Fransız eski metnin içine o kadar dalmıştı ki adamın geldiğini fark edince biraz irkil-

di. “Hayır,” dedi sonra. Bildiğimiz hikaye. Notlar üzerinde oynuyorum belki bir şifre ya da bilmece bulabilir miyim diye. Bilirsin eski bilginler bilmecelelere bayılırlardı.”

“Sıcak bir çay yapayım belki aklımız daha iyi çalışır,” dedi Tilki mutfığa ilerlerken.

“Sıcak bir yasemin çayı sana evrenin sırlarını bahsedebilir, derdi büyükbabam,” dedi Fransız gülümseyerek. Tilki mutfakta çayı yaparken bir taraftan da masa başında oturan dostunu izliyordu. İşler pek istediği gibi gitmemiş ve olması gerekenden daha karmaşık hale sürüklenmişti ama yine de keyfi yerine gelmeye başlıyordu.

“Umarım her şey yoluna girer,” dedi derin bir nefes alırken. Yasemin çayının kokusu mutfığa huzur verici bir enerji yayarken Fransız içeride kendi kendine mırıldanıyordu.

İki eski dost beklemeye başlamışlardı. Fransız er ya da geç aranacaklarına inanıyordu, Tilki ise aranacaklarını biliyordu o yüzden Fransız kadar meraklı görünmüyordu. Sadece arada bir meraklı gibi görünmeye çalışıyordu. O gün dükkana gelen giden olmadı. Tilki’nin antika dükkanı sessiz günlerinden birini yaşıyordu, derken bekledikleri gibi telefon çalmaya başladı. Tilki heyecanla ayağa fırladığında dostunun keyifle piposunu tüttürdüğünü fark etti. Fransız zafer dolu bir eda takınmıştı üzerine. Tilki telefonu açtı; ses aynı sakın adama aitti.

“İsteğiniz kabul edildi,” dedi sadece.

“Aslında patronunla görüşmek istiyorum, eminim ki sesi seninkinden daha tanıdık gelecek bana.”

Tilki olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Selis’in de ne kadar deli bir kadın olduğunu iyi biliyordu. Düzenledikleri saçma oyun ortaya çıkacak olursa her şey mahvolurdu. Selis’in o an telefonu almayı ne kadar çok istediğini hayal edebiliyordu. Eğer duruma müdahale etmezse işlerin çığrından çıkacağına da farkındaydı. Bu iki kaçıkla nasıl başa çıkacağını düşünürken ağlayacak gibi oldu, hemen kendini topladı ve porselen maskeli adama seslendi.

“Buna ihtiyacımız yok. A.B.T. size gereken cezayı verecektir,” dedi birden. Fransız buna memnun olmasa da Tilki’nin söylediği şeye hak veriyordu.

“Cezayı alacak olan biz değiliz; bilgiyi ikimize de veren köstebek!”

Kelimeler aniden Tilki’nin beyrinde yankılanmaya ve içini kurutmaya başladı. Adamın söyledikleri gerçektir ve bunları ortağı olan birinden duymak onu yerle bir etmişti. Adamın oyunu ele vermemek için bunları söylediğini bilse de duydukları acı vericiydi. Fransız, dostunun telefona kitlenmiş olduğunu görünce sözü devralması gerektiğini fark etti.

“Bana etik davranışından bahsetme sakın. Kafama silahı dayayan ve ateş eden sendin yanılmıyorsam, köstebek değil!” diye kükredi adam. Porselen maskeli adam hayli içten bir kahkaha attı. Tilki Fransız’ın sinirlenmeye başladığını görebiliyordu.

“Parayı Fransız’ın hesabına yatırın ve ihtiyacımız olan belgeleri buraya gönderin. Bu işi daha fazla uzatmanın bir alemi yok,” dedi duruma el koymaya çalışarak.

“Parayı yatıracağız,” dedi adam.

“Buna hiç şaşırmadım,” dedi Fransız onları kıskırtmak istercesine. Tilki soğuk terler dökerek konuşmayı dinliyordu. Porselen maskeli adam açık vermemeliydi, Fransız’ın hesap numarasını aldı ve birazdan parayı yatıracağını söyledi.

“Para yattıktan sonra bir dostumuz dükkanınıza gelecek ve sizdeki belgelerin bir kopyasını çıkaracak. Size de bizdekilerin bir kopyasını vereceğiz. Böylece anlaşma sonlanacak. Gizeme iki taraf da dahil olacak,” dedi keyifle ve devam etti.

“Anlaştık,” dedi Fransız. “Dostunuz burada iyi karşılanacak. Belgeleri eksiksiz getirmeye bakın olur mu beyaz surat?” diye sordu tiksintiyle.

“Anlaştık,” dedi adam ve telefonu kapattı.

Kısa bir süre sonra paranın Fransız’ın banka hesabına yattığı haberi geldi. Artık yapmaları gereken tek şey porselen maskeli adamın dostunun dükkanı ziyaret etmesini beklemektir. Belgeler tamamlandığında gizemi çözmeleri için bolca vakitleri olacaktı fakat Fransız’ı rahatsız eden başka bir arayıcı ile aynı gizemin peşine düşme düşüncesi idi. Zafere giden yolda kan dökülmemesi

A.B.T.'nin birinci koşuluydu fakat içinde bulunduğu durum ona çokça sıkıntı yaratacakmış gibi geliyordu. Muskanın peşinde asla yalnız olmama düşüncesi oldukça rahatsız ediciydi. Fransız, piposundan çıkan dumanın içinde kaybolmuşken kapı sertçe çalındı. Bekledikleri an gelmişti. Tilki merakla kapıya doğru koştu, Selis'in çığgınca bir şey yapmaması için dua ediyordu. Fransız ise yavaşça ayağa kalktı, canına kast eden ekipte başka kimin olduğunu görmek istiyordu.

“Merhaba,” dedi hayli ince ve zayıf sese sahip adam, ardından içeri dalıverdi. Frederic boylarında, zayıf ve narin yapılı bir adamdı gelen. Kafasında siyah bir bere ve suratına yakışmayan takma bir sakal takarak gelmeyi uygun görmüştü. Gözünde ise büyük siyah güneş gözlükleri vardı. Fransız gelenin en fazla yirmi beşli yaşlarında olduğunu düşünüyordu. Bu kadar önemli bir görev için yanlış bir tercih gibi duruyordu.

Sakallı adam hızla ilerledi ve masanın ucundaki sandalyeye oturup hiç konuşmadan hemen dizüstü bilgisayarını çıkarıp bir şeyler kurmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Fransız adamın yanına hızla ilerleyerek. Adam tedirgin olmuş gibi hemen ayağa kalktı ve Fransız’la arasına belirgin bir mesafe koydu.

“Sana ne yapıyorsun dedim?” diye sordu tekrar.

“Hiç... hiçbir şey,” dedi adam. “Bilgisayarı kuruyorum. Patronum burada olanları bizzat görmek istedi, eğer sizin için bir sakıncası yoksa.”

“Burada bir şey yapacaksan ilk önce bize ne yaptığını açıklayacaksın tamam mı?” diye sordu Fransız. Tilki ikiliyi korkuyla izliyordu.

“Tamam, özür dilerim,” dedi adam ve hızlıca yaptığı işe yoğunlaştı.

“Tilki, adamın üzerini ara.”

Sakallı adam yine tedirgin bir şekilde doğruldu, “Buna gerek yok, üzerimde hiçbir şey yok,” dedi. Fakat Fransız tatmin olmuş görünmüyordu. Tilki’ye onu araması için eliyle işaret yaptı. Sakallı direnmedi, Tilki adamın üzerini aradı ve bir şey bulamadı.

“Devam edebilir miyim?” diye sordu adam. Fransız piposundan derin bir nefes alıp onu adamın üzerine üfledikten sonra başıyla onay verdi ve izlemeye koyuldu.

Kısa süre sonra ekranda porselen maskeli adam belirdi. Fransız’ın keyfi biraz kaçmıştı ama yine de işlerin yolunda gittiğinin farkındaydı.

“Merhaba,” dedi maskeli adam bilgisayar ekranından.

“Merhaba,” dedi Fransız. “Güzel yüzünü tekrar görmek bana mutluluk verdi.”

Maskeli adam gülümsedi. “Belgeleri çıkarın,” dedi sonra. Fransız, sakallı adamın belgeleri çıkarmasını bekledi önce. Çıkarınca onlar da kendilerinininkileri çıkardılar. Sakallı adam ve Fransız belgeleri değiş tokuş ettiler ve incelemeye koyuldular. Tilki hemen belgeleri hızla kontrol etti. Küf’ün dediği şeyler elindeydi; belgeler tamdı. Sakallı adam da maskeliye belgelerin tam olduğunu söyledi ve hızla kopyalarını çıkarmaya başladılar. Porselen maskeli adam orada neler olduğunu dikkatle izliyordu. Birkaç dakikada işlemler sona erdi, sakallı adam hızla eşyalarını toplamaya başladı. Fransız hâlâ açık olan ekrana yaklaştı.

“Patronunla görüşmek istiyorum,” dedi maskeli adama.

“Bu imkansız,” dedi adam. Tilki de hemen araya girip maskeliyi onayladı.

“Ne istiyorsun Fransız, belgeleri aldık. Her şey yolunda, sakin ol.”

“Sakin mi olayım?” diye sordu hayretle. Tilki’nin rahatlığı adamı şaşırtmıştı. “Aynı gizem ve iki arayıcı benim kulağıma sana olduğu kadar hoş gelmiyor dostum,” dedi.

Tilki adamın haklı olduğunu fark etmişti. Olaydan haberi olmadığı için korkması doğaldı, Tilki bunu nasıl da düşümemişti. Fransız peşinde bir katil olduğunu düşünerek yollara çıkacaktı ve bu gerçekten de onun için oldukça rahatsız edici olmalıydı. Peşindeki kişinin Selis olduğunu bilse böyle davranmazdı kuşkusuz.

“Haklısın dostum,” dedi adam. “Belgeleri alınca haksız bir rehavete kapıldım.”

“Önemli değil,” dedi Fransız. “Patronun ekrana çıkmalı ve aramızda bağlayıcı arayıcı sözü vermelidir. Bu eski bir yöntemdir eğer

amatör hırsız patronun bunu biliyorsa hemen gelecektir zaten,” dedi iğneleyici bir tavırla. Tilki heyecandan bayılmak üzereydi. Selis ekrana çıkarsa her şey sona ererdi. Gizemi çözmeden oynadıkları oyun açığa çıkarsa Fransız onu asla affetmezdi hatta A.B.T.’ye bile şikayet edebilirdi ki bu da onun sonu olurdu. Ne yapmalıydı peki? Porselen maskeli adam ekrandan uzaklaştı, belli ki patronuyla görüşüyordu. Tilki, Selis’in delice bir şey yapacağına emindi artık. Adamın ayaklarının bağı çözülüyordu ve kendini sandalyenin üzerine bıraktı. Elleri titriyor soğuk terler döküyordu.

“İyi misin Tilki?” diye sordu Fransız. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“İyiyim. Bu alışveriş fazla uzadı. Kötü bir şeyler olmasından endişeleniyorum.”

“Endişe etme. Belgeler elimizde ve eğer patron da çıkıp benimle arayıcı anlaşmasını yaparsa içim daha rahat olacak.”

“Haklısın dostum,” dedi Tilki adamın elini tutarak. “Her şey yoluna girecek.”

Fransız kendisinden çok Tilki’nin heyecanlanmasına pek bir anlam verememişti, bunu kendisi için endişelenmesine yordu ve ekrana çıkacak kişiyi beklemeye başladı. Bir süre sonra ekrana tekrar porselen maskeli adam çıktığında Tilki o kadar rahatlamıştı ki yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı fakat adamın söyledikleri o büyük gülümsemeyi alıp götürdü birden.

“Patronum birazdan gelecek ve sizinle arayıcı anlaşmasını yapacak,” dedi.

Bu sefer rahatlama sırası Fransız’daydı. “En azından eski anlaşmaları bilen birisi. Bu bile iyidir,” dedi adam piposundan çektiği dumanı havaya bırakırken. Tilki ölümün eşiğine geldiğinde ekranda birden biri belirdi. Bu Selis olmalıydı. Tilki bayılacak gibi oldu. Kadının suratında aynı beyaz porselen maske vardı ve üzerine öyle kalın ve büyük bir palto giymişti ki kadın olduğunu kimse söyleyemezdi.

“Hazır mısın?” diye sordu kadın Fransız’a. Ses normal bir insanın sahip olabileceği bir tonda değildi. Anlaşılan kadın değişik bir ses cihazıyla sesleniyordu adama. Fransız, kadını dikkatle inceledi ama suratının hiçbir yeri açıkta olmadığı için onun kimliğini anla-

ması imkansızdı.

“Gerçek yüzünü görebilmeyi isterdim,” dedi adam.

“Emin ol bu ikimiz için de çok daha iyi. Bu işi araştırırken birbirimizden bağımsız olacağız ve asla birbirimize zarar vermeyeceğiz. Anlaşmayı söylemeye hazır mısın?” dedi metalik ses.

“Evet,” dedi Fransız. “Benden bu kadar korkan ve suratını asla göstermek istemeyen biri kesinlikle iyi tanıdığım biri olmalı,” diye aklından geçirdi adam. “Kimsin sen?” diye tekrarladı içinden.

“Eski yazıtlar ve yeni gökyüzü adına, yıkılmış topraklar ve gelecek imparatorluklar adına, sen benimle aynı gizeme ilerleyen; görev üzerinde kardeş, bilinmezlikte yoldaşız artık,” dediler bir ağızdan. Bu bağlayıcı metin A.B.T. izleyenleri için kutsal bir anlaşma, bağlayıcılığı kuvvetli bir söz niteliğindeydi.

“Artık gizem üzerinde birbirimize zarar veremeyiz ama şunu unutma ki ben senin yüzünü görmedim. O yüzden anlaşma sanırım sadece seni bağlayacak,” dedi adam. Kadın bir süre rahatsızsıza kıpırdandı yerinde, belki de maskeyi çıkarıp atmaya düşünüyordu.

“İkimiz de katil değiliz Fransız. Bunu sadece senin için rahat olması için yapıyorum,” dedi ve yerinden kalktı. Fransız bir gün önce kafasına silah dayadıklarını hatırladıkça bu metalik sesin hiçbir dediğine güvenmemesi gerektiğini düşünüyordu.

“Evet her neyse,” dedi ve o da ekrandan uzaklaştı. Tilki derin bir nefes aldı. Sakallı adamı kapıya büyük bir zevkle götürdü ve onun gidişini keyifle izledi. Artık düşünceleri gereken tek şey belgelerdi.

Saatlerce belgeler üzerinde araştırma yaptılar. Fransız, Tilki'den çok daha derin inceliyor, onunla aynı yolda ilerlediğini düşündüğü adamdan daha önce sırrı çözmeyi istiyordu. Tilki'nin saptamaları ve zekası ise araştırma üzerinde hızlı hareket etmelerini sağlıyordu. Belgeler tüm açıklığıyla lanetli bir muskadan bahsediyor, bizzat İbn-i Reşad Hoca diye bilinen şahsın anlattıkları ise bu lanetin gerçekliğini vurguluyordu. Zamanın birinde oldukça garip olaylar yaşanmıştı ve bu geleceğe de etkide bulunabilecek kadar güçlü görünüyordu. Belgeler oldukça ilginç şeyler söylüyordu okuyanlara. Zaman içinde kaybolup gitmiş yaşayanların gizemli sözcükleri vardı kağıtlarda...

“Şuna baksana Fransız, oldukça garip yazılar. Daha önce yiğit ve cesur olduğunu düşündüğümüz Şehzade aslında o kadar da yiğit değilmiş,” dedi Tilki adama bizzat İbn-i Reşad adındaki adamın yazdığı kağıdı uzatarak.

Ey yedi semalı varlığın hükümdarı, ey yıldızların ardındaki nur bahçesinin Yaradan'ı;

Kötü düşünceler ve hin kurtlar, kara zeminin ardından gelip yeri titreterek ilerleyen kabus evlerinin mimarları Şehzade'nin aklına girmiş. Heyhat! Bu ne kara bir gün! Bu ne keskin bir hançerdir bedenimi yırtan, kalbime ulaşan!

Yıldızların üç yüz on ikinci kapıdan girdiği gün bugün. İmparatorluğumuzun etrafında bizi koruyan ve kollayan asırlık meşelerin sallandığı gün bugün. Rüzgarın sinsice mabedime sokulduğu ve ancak kafirlerin dillerinden dökülecek kadar acı şeyleri bana fısıldadığı gün bugün.

İmparatorluğun varisi, en güçlü ve en yiğit olanının aklı karanlığa teslim olmuş. Kül ve tozlar erişilmez Humma Uçurumu'ndan savrulmuş. Akli erdem ve bilgelikten sapmış ve ayrı yollara düşmüş.

Benden ilahi kudrete sahip tilsimlerle dolu bir muska yapmamı istedi. Bilmez ki bu tilsimler evliyalar çağından gelir. Bilmez ki bunların içinde dolanan her bir yazı toprak henüz gençken yaratılmıştır. Bilmez ki deyyus; hikmet taşıyan her bir harf tilsimler çağından saklanarak gelmiştir.

Şimdi benden bunu istiyor ama bilmiyorum zannediyor, ben İbn-i Reşad'ın, diyar gezenin, Evliya toprağı taşıyanın, zihin kudretinin gönül gözü ile bir olanın, eğer muskayı yaratırsam her şeye zarar ve ölüm getireceğini bilmediğimi zannediyor. İmparatorluğun düze-

ninin değişeceğini ve Osmanlı'nın kudretini bitireceği bilmiyor ne yazık!

Kader bizden yana olsun. Her bir adımı gözleyen, her bir gözden dünyayı izleyen, her bir dokunuğu ve her bir aklı yöneten yüce Yaradan! Bana güç ver ki bu aklı sapmış, içi kor kor olmuş zat yeniden düşünsün. Yeniden düşünsün ve eski düşünceler adeta tozmuş çasına uçup yok olsun...

İbn-i Reşad

“Bu bile yaratılan muskanın gerçekliğini kanıtlar,” dedi Fransız ağzı sulanarak elinde tuttuğu kağıda bakarken. “Önemli olan, eğer hâlâ tek bir parçaysa onu nasıl bulabileceğimiz. Bugünden itibaren geçmişe ait her yazıyı, elimizde olan her ismi ve yeri dikkatle incelemeliyiz. Lanetli muska zamanda ilerlerken mutlaka bir yerlerde kendini belli etmiş olmalı. Elimizdeki bilgiler sınırlı ama bize kendini göstereceği bir yer olmalı,” dedi.

Tilki önündeki garip yazıları çevirmeye uğraşırken zaman ilerliyordu. Elindeki bilgileri çevirip hepsini anlamaları birkaç günlerini alabilirdi. Ne yaparlarsa yapsınlar muskanın gizini mutlaka çözmek zorundaydılar. Fransız'ın itibarı ve geleceği, Tilki'nin hayali ve Selis'in kaderi buna bağlıydı.

Ezel-i Kismet Cevapları

Fısıldıyor

“İşte böyledir haşmetlim, biz Ak Diyar’dan ayrılır ayrılmaz daha önce bize dediği gibi terk etmiş mabedini. Bir daha da onu gören, duyan olmamış,” dedi Nur Ahmat, Padişah’ın gözlerine bakmadan. Nice savaşıta ön saflarda yer almış, nice kılıç tarafından yaralanmış, bilinmeyen uzak diyarın nice ifrit nefesi taşıyanları tarafından saldırıya uğramış ama canını hep içindeki dipsiz kuyuda saklamayı bilmiş bu zat, o anda Padişah’ın karşısında pek bir aciz, pek bir ürkek görünüyordu. Belki de acizliği ve ürkekliği ağzının içini yara ve irinle kaplayan yalanlardan kaynaklanıyordu.

“Nasıl bilmezsin ey Uhur oğlu Nur Ahmat? Bilmez misin ki o bilge benim dostluğumu almıştır, o ki benden en değerli şarabı içmeye hak kazanmıştır!”

“Bilirim Padişahım. Bilirim haşmetlim, lakin can almak da, insan soyunun kaderine ilerlemesini sağlamak da Allah’a mahsustur. O’nun ne düşündüğünü kim bilebilir?”

“Neymiş ayrılmasının nedeni? Neymiş bana bile haber vermeden bilinmez diyarlara ilerleyişinin sebebi?” Padişahın her bir sözü etrafında ne varsa peşine katıp götüren deli bir tufan gibiydi. Konuşurken bırakın ses çıkartmaya yelteneni, böyle bir şeyi aklından geçirenin bile vay haline!

“Zamanı gelmiş demişler diğer bilgiler. Gece bastırınca Bilge tez uzaklaşmış mabetten demişler.”

“Kokusu hoş değil tüm olanların ey Uhur oğlu! Hoş değil kokusu bana gelen haberin. Yaradan yanımızda, elbet bunun da çıkar sebebi yakın zamanda. Elbet gidişinin özü çok geçmeden gelir imparatorluğuma,” diye kükredi Padişah hazretleri. Nur Ahmat

içini kavuran hainliğiyle huzurundan ayrıldı Padişah'ın...

Şehzade, karanlık ve ürpertici Ezel-i Kismet'in içinde volta atıyor ve aklındaki sorulara cevap arıyordu. İbn-i Reşad'ın yanına nasıl sokulacağını bilmeliydi. Onun bir sır gibi saklanan mabedinin yerini öğrenmeli ve dahası istediklerini bir bir almalıydı yaşlı hocadan. Zaman daralıyor ve karanlık gittikçe daha korkutucu oluyordu. Hak Arayanlar Ormanı'nın içinden gelen türlü iblis sesleri Şehzade'nin zihninde yankılanıyor, kurumuş ağaçların söylediği karanlık ilahiler tüylerini ürpertiyordu...

Ezel-i Kismet'in gizemli koridorlarında kafasındaki sorulara yanıt arayan Şehzade tekrar sordu kadim olana;

"Söyle bana nasıl ulaşacağım İbn-i Reşad'a?"

Kule ilk önce biraz sallandı sonra derin çukurların en derininden gelen bir sesle cevapladı,

"İnsanoğlunun en fakiri aslında akçeyi en fazla arzulayandır. Fakir birisini kandırmak ise cahillerden en cahil olanının bile kolayca yapacağı bir iştir."

Şehzade, kulenin içinden gelen sesi duyduğunda bacaklarındaki derman yok oldu. İstemsizce yere çöktü ve gözlerini kapatıp kulenin ona söylediklerini dinledi.

"Peki, bu fukarayı nerede bulacağım?"

"Fakirlerin olduğu yerlere bak!" dedi kule sertçe.

Şehzade dolambaçlı yollardan çözüme giden biri olmamıştı hiç. İstediklerini hep gücü sayesinde ele geçirmişti. O yüzden kendisini çaresiz hissetti. Yalnız ve aptal biri olduğunu düşündü.

"Nasıl?" dedi gücünü toplayarak.

Kule öyle sallandı, öyle öfke dolu bir ses çıkardı ki Şehzade oracıkta öleceğini düşünmeden edemedi. Karanlık düşünceleri kafasından atmaya çalışıyor ama ne hikmetse düşünceler daha istekli bir şekilde zihnini çürütüyordu.

"Dinle beni insan tohumu, sana verdim sorunun cevabını. Daha fazla cevap istersen çalarım parça parça bedenini ve burada daha önceleri yokluğun tadını almış insan posalarından bir farkın kalmaz." İşte tam o anda kulenin içinde acı dolu çığlıklar yankılandı.

Yardım isteyenlerdi bunlar. Uzun zaman önce ruhları çalınanlardı...

"Şimdi git. Sorunun cevabını fakirhanede ara. Sen de oralısın, oraları iyi bilirsin."

Şehzade o gece kulenin ona ne anlatmaya çalıştığını iyice düşündü. İnsanoğlunun en fakirinin akçeyi aslında en fazla arzulayan olduğunu söylemişti. Demek ki fakirliğin aslında insanın ne kadar zengin olduğuyla bir alakası yoktu. Akçeyi en çok arzulayan kişi aslında en fakir oldu. Bir fakiri kandırmak ise herkesin yapabileceği bir işti kulenin dediğine göre. Şehzade düşünüyordu. Parçaları kafasında birbirine kalın halatlarla bağlamaya çalışıyordu.

Gece, devrini sabaha bıraktığında ise Şehzade kulenin ona kızgın bir şekilde son dediklerini hatırladı. Şehzade'nin, hükümdar kanı taşıyanın da fakirhanede büyüdüğünü söylemişti. Şimdi anlıyordu Şehzade. Fukarayı arayacağı yer imparatorlukta refah içinde yaşayanların olduğu yerlerdi. Bu yerler gerçekten de zenginliğini anlamayıp daha fazla akçe kovalayanlarla doluydu. Belki de en önemli hükümdarlık mensuplarından aradığı fukara. Akçeleri arzulayan bildiği, tanıdığı bir zengin düşündü. Aklına aniden bir isim geldi. Onu herkes tanırdı. Cimri biri olarak nam salmış, fakir halkın ise türlü hazine hikayesine esin kaynağı olmuş bir zattı. Önemli biriydi. Hem de o kadar önemli ki, kutsal yeminle Padişah'a bağlanan Emir-i Mukaddes'in üyelerinden biriydi bu zat. Cevabı bulmuştu. Fukara denilen kişi, Cimri Berhi'den başkası olamazdı.

Kasvetli gecenin sabahında Şehzade, imparatorlukta çok saygı duyulan ama bir o kadar da akçelere düşkün olan Cimri Berhi'den hocanın gizli mabedinin yerini öğrenmişti. Hocanın mabedinin yerini bilen birkaç kişi vardı sadece. Bunun nedeni de Padişah hazretlerinden gelecek herhangi bir emrin tez elden hocaya ulaşmasını sağlamaktı. Ama bu sırrı bilen kişiler de öyle ayak takımından kişiler değildi kuşkusuz. Bu zatların her biri -ki zaten sayıları bir elin parmaklarını geçmezdi- irfan sahibi, bilim üstatları ve ilim bilginiydi. Padişah hazretlerinin huzurunda geri dönüşü olmayan bir yeminle mabedin yeri de dahil olmak üzere bütün önemli bilgileri bilirdi bu zatlar. Bu kişilere imparatorlukta Emir-i Mukaddes elçileri denilirdi. Bu elçilerden biri olan Cimri Berhi ise yemini bozma-

nın karşılığında hiç görmediği kadar akçe kazanmıştı. Tabii ona bu bilgiyi soran kişinin de herkesin kulaktan kulağa hükümdarlığın tek sahibi olacak aday diye fısıldadığı Şehzade olması oldukça etkili olmuştu.

Berhi bunun telafisini yaşlılığında Allah için camiler yaptırmakla ve bolca namaz kılmakla çözüleceğine inandırmıştı kendini. Bu gizli anlaşma Berhi ve Şehzade arasında sır olarak kalacaktı. Kimsenin bundan haberi olmayacaktı.

Şehzade aynı gün büyük bir hevesle hocanın mabedine girmeyi başardı. İbn-i Reşad ise adamı hiç de Şehzade'nin tahmin edeceği kadar şaşkınlıkla karşılamamıştı; ama o an bunu düşünmenin sırası olmadığını çok iyi biliyordu adam.

"İbn-i Reşad hoca, ilimlerin şahı, bilginlerin..." fakat övgüleri dinlemeye pek de niyeti olmayan Reşad derhal Şehzade'nin sözünü kesti.

"Buraya bana övgüler mi dillendirmeye geldin ey kanı geçmişin hükümdarlarına dayanan. Bunun için mi bu gizli yeri bulmak için tehlikelere atıldın?"

Şehzade, hocanın ters bir adam olduğunu biliyordu. Bu adamın imparatorlukta sözünün geçmeyeceği bir yer yoktu. Herkes bu kişiye hürmet eder, gözlerine bakmaktan kaçınırdı. Belki de sırf bu sebep bile Şehzade'nin ne kadar deli olduğunu anlamaya yeterdi.

"Ey tılsım üstadı, ben hükümdarlığın efendisi, senden bir istekte bulunmaya geldi."

"Henüz efendi falan değilsin. Sözlerine dikkat eyle Şehzade! Bazen sözler bilemeyeceğin türlü belalar açar insanın başına."

"Sana geldim çünkü senden bana bir muska hazırlamanı istiyorum."

İbn-i Reşad bu hırs dolu adamın gözlerinde karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Söyleyeceklerini düşünmesine gerek yoktu. Bu delirmiş adamın alacağı sadece basit yazılarla dolu bir yalancı tılsım olmalıydı.

"Bunun için mi geldin buralara kadar? İstedığın buysa tamam, sana bir muska hazırlarım."

Şehzade gülümsemesine engel olamamıştı. Hocanın bu kadar

kolay kabul edeceğini tahmin etmemişti.

"Gücü olan bu muska neferlere taktığınkilerden daha kudretli olmalı. Onu taktığım zaman türlü güçler bana ulaşmalı."

"Şimdi derdin anlaşıldı hain evlat! Senin derdini ben çok iyi bilirim. Sen uzaktayken de nefesinin kokusu bana ulaşırdu merak etme. Sen imparatorluğun yüz karası, babanın hayırsızısın! Derhal çık mabedimden yoksa ben seni kendim atmasını çok iyi bilirim," dedi hoca ayağa kalkıp Şehzade'ye yaklaşıırken.

"Beni dinle hoca! Hükümdarın sana ne kadar saygılı olduğunu bilirim ama ben de oturacağım o tahta az zaman sonra o yüzden dikkat et laflarına yoksa ölümün kafirler ordusundan pek de farklı olmaz emin olasin!"

"Çık dedim bre deyyus! Hangi dumandan üflediysen tez Yaradan'a yalvar. Yalvar ki bağışlasın günahlarını!"

Şehzade dileğini söylemişti ama hocanın isteği bu kadar çabuk kabul etmeyeceğini anlamıştı. Arkasını döndü ve kapıdan çıkmadan önce ertesi gün tekrar geleceğini söyledi. O zamana kadar hem hocayı ikna etmenin yollarını arayacak, hem de hocaya düşünme fırsatı tanıyacaktı.

Tılsımın İzinde

Tilki sabahın çok erken bir saatinde aniden gözlerini açtı. Odası sanki her zamankinden biraz daha soğuktı ve havada sanki ürperti ci bir koku vardı. Uzun zamandır dükkanın üst katında yaşıyordu Tilki; belki yedi belki de on yıldır ama o günkü gibi bir soğuk hissetmemişti daha önce. Hemen kalkıp yatağının karşısındaki pencereyi boydan boya kapatan perdeleri açtı. Güneşli bir kış günü olmasına rağmen sanki güneşin tatlı ve huzur verici nefesi o gün Tilki'nin dükkanına uğramamıştı. Tilki ters bir şeyler olduğunu fark etmişti. Bunu yıllardır hazinelerin peşinde koşarak kazandığı meşhur koku duygusuna borçluydu belki, belki de sadece güçlü önsezilerinin fısıltısıydı. Pencereyi açıp temiz havayı ciğerlerine çekti. İstanbul'un havası adamın içinde neşeyle dolandı bir süre. Galata Kulesi'ne baktı uzun uzun. Fransız'la birlikte Galata'nın saklı mahzenlerinde aradığı o meşhur altın sikkayı nasıl ele geçirdiklerini düşündü. Sadece Sultan Birinci İbrahim'de bulunan nadide bir eserd i *delilik sikkesi*. İbrahim onu bizzat kendi için yaptırmıştı ve onun kendisine şans getirdiğini düşünüyordu o zamanlar. İbrahim'in sonu hakkında çeşitli söylentiler dolansa da delilik sikkesi iki adama da o zaman haklı bir ün kazandırmıştı.

Tilki içlerinin iyiden iyiye soğuduğunu fark edince penceresini kapadı ve üzerini değiştirip odasından ayrıldı. Merdivenlerin başına geldiğinde aşağıda birilerinin konuşmasına şahit oldu ve durup dinlemeye başladı. Muskanın sırrını çözebilmek için dükkanı bir süreliğine kapatmıştı ama anlaşılan Fransız ısrarcı bir müşteriye hayır diyememişti. Merdivenin başında aşağıyı dinleyeme başladı; dostunun nasıl satış yapacağını merak ediyordu. Müşteriyi bu sıkıntılı

zamanlarında içeriye aldığına göre gelen paralı biri olsa gerekti.

“Evet Frederic, demek ona bu kadar güveniyorsun ve dediklerimi uydurduğumu düşünüyorsun öyle mi?” diye sordu kadının teki. Tilki bu sesi tanıyordu; Selis’ten başkası değildi aşağı katta konuşan. Adamın gücü bir an vücudundan çekilmiş gibi oldu, gözleri karardı. Deli kadının burada ne işi vardı?

“Söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyorum. Tilki böyle bir hainlik yapmaz. Hem elindeki o silahla karşımda dururken sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu adam. Selis adamın yanına yaklaştı ve silahın kabzasıyla suratına bir tane patlattı. Acıyla inleyen Fransız, kadının ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Tilki korkudan ve öfkeden aklını kaybedecekmiş gibi oldu. Acilen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Merdiven aralıklarından aşağıyı gözledi. Kadının yardımcısı da oradaydı ve silahlıydı.

“Seni aldattı ve benimle işbirliği kurdu,” dedi kadın gülererek. “Şimdi sendeki belgeleri de ver ve buradan gideyim. Ödediğim para da sende kalsın.”

“Onları neden istiyorsun ki?” diye sordu adam. Belgelerin kopyasını çıkardığını biliyordu. Orijinallerinin üzerinde fark edemedikleri bir şey olmalıydı; bir ipucu, bilmece ya da belki gizli bir harita.

“Bana o belgeleri ver ve buradan çekip gideyim,” dedi kadın öfkeyle bir kez daha. İri yardımcısı da tehditkar adımlarla Fransız’a yaklaşıyordu. Tilki, kadının yaptıklarına inanamıyordu. Onunla anlaşmışlardı, birbirlerini seviyorlardı. Selis içinde oldukları büyük gizemi çözmüş ve tüm hazineyi kendine saklamayı seçmiş olmalıydı.

“Beni öldürecek misin?” diye sordu Fransız buna inanmadığını belli ederek. Bunu duyan kadın silahını adama doğrulttu ve tetiğe basıverdi. Susturuculu tabancadan ince bir çığlığı andıran rahatsız edici bir ses yükseldi ve ardından adamın iniltisi duyuldu. Tilki, gözlerini açmış, gerçekleşen korkunç görüntüye inanamayarak bakıyordu. Aniden yerinden fırladı ve bağırarak merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. “Sen ne yapıyorsun Selis!”

Kadının iri yardımcısı Tilki’yi merdivenlerde yakalamayı başardı ve adamın suratına indirdiği yumrukla onu bir anda yere seriverdi. Antikacı acı içinde yerde kıvranıyordu. Dudağı patlamış, sıcak

kanı ağzının içine dolmaya başlamıştı.

Kadın, Fransız'a doğru bir iki adım daha yaklaştı. Adamın bacağına isabet eden kurşun eti delip geçmiş ve arkasında duran kasanın kapağını parçalayıp açmıştı. İsteddiği belgeler açılan kasanın içinden kadına göz kırpıyordu.

“Sen insan değilsin Selis, bunu hiçbir insan yapamaz!” diye bağırdı Fransız. Kadın yavaş yavaş adamın arkasındaki kasaya ilerlerken adamın suratına sert bir tokat patlatıverdi ve ona susmasını söyledi.

“Selis sen ne yapıyorsun?” diye sordu Tilki yerde kanlar içinde yatarken. Kadın belgeleri kaptığı gibi çantasına yerleştirdi ve Tilki'ye döndü.

“Sence hayatım?” diye sordu adama göz kırparak.

“Bilmiyorum,” dedi adam hayret dolu bir sesle.

“Onları temizleyelim mi?” diye sordu iri yardımcı kadına bakarak. Kadın önce Fransız'a sonra Tilki'ye baktı ve “Öldür onları,” dedi. Tilki olanlara inanamıyordu. Geçen akşam onu sevdiğini, hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğini söyleyen kadın şimdi onu gözünü bile kırpmadan öldürmek üzereydi. En yakın dostu kanlar içinde yerde yatıyor ve ölümü bekliyordu. İstanbul'un göbeğinde, evlerinde ölümle başbaşıydılar.

“Beni nasıl sırtımdan vurdun dostum?” diye sordu Fransız en yakın dostuna bakarak. Tilki'nin Fransız'a bakacak cesareti yoktu. Bakışlarını yerden kaldırmadan ondan özür dileyebildi sadece.

“Sana sordu Yusuf,” dedi kadın eğlenerek.

“Biliyorum duydum!” diye bağırdı adam. Ölüp bu işkenceden kurtulmanın çok daha iyi olacağını düşünüyordu o an. Ağzında birikmiş kanı kadına doğru tükürdü.

“Her şey bir anda gelişti,” dedi dostuna bakabilme cesaretini göstererek. “Sana yeterince güvenememiştin ve ...” Fransız araya girdi.

“Bana güvenemedin ve yıllar önce beni gammazlayan bu lanet kadına mı güvendin yani?” diye bağırdı adam, sonra acı içinde bacağını tuttu. “Sana inanamıyorum!” diye bir kere daha bağırdı son gücüyle.

“Özür dilerim,” dedi adam sessizce. “Peki sen Selis? Sen nasıl bir deliliğin içine düşüp tüm bunları yapabiliyorsun? Elinde silahla bizi öldürmek üzeresin,” dedi sesi titreyerek.

“Muskanın gizemini ben çözeceğim ve siz bana ayak bağı olmayacaksınız,” dedi kadın karanlık bir tonda.

“Aşkım,” dedi iri yardımcı. Tilki olanlara inanamıyordu. Sevgilisi tarafından en yakın dostu ile öldürülmek üzereydi ve iri yardımcı tarafından da aldatıldığını öğreniyordu. Tilki kusacak gibi oldu. Dükkanının tavanı dönmeye başladı. Dünya adamın etrafında dönerken kadın kahkahalarla gülüyordu ona. İri yardımcı da katılmıştı kahkahalarla gülmeye ve ardından da Fransız. Tilki şaşırarak Fransız’a baktığında onun sapasağlam ayakta durduğunu ve elindeki şampanya şişesini çalkaladığını fark etti. Tilki gözlerine inanamayarak bir kere daha baktı adama ve şampanya gürlüyle patladı!

Tilki kapı sesiyle birlikte ter içinde uyandı onu sarmalayan kabusundan. Yorganının üzerinde olmadığını fark etti. Etrafındaki cisimleri anlamlandırmaya çalıştı bir süre. Bu arada kapı hâlâ çalışıyor ve dışarıdan Fransız’ın sesi geliyordu. Tilki rüyanın etkisiyle hemen kapıya doğru koştu ve hızla ahşap kapıyı açiverdi. O kadar güçle asılmıştı ki kapının tokmağı elinde, şaşkın şaşkın Frederic’e bakakaldı. Mösyö Frederic de hayli şaşırmış bir şekilde Tilki’yi izliyordu. Adamın saçı başı dağılmış, giydiği tişört terden üzerine yapışmış, gözleri kan çanağı gibi kırmızılaşmıştı.

“İyi misin dostum?” diye sordu adama merakla. Tilki ilk önce elindeki tokmağa baktı sonra Fransız’ın sağlam bacağına göz gezdirdi daha sonra adamın yanından ilerleyip aşağı katı kolaçan etti bakışlarıyla. Her şeyin yolunda olduğunu anlamasıyla bir kahkaha patlatıverdi. Bir yandan da gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Fransız’a doğru ilerledi ve adama sıkıca sarıldı.

“Bugünlerde bunu sıkça yapmaya başladın Tilki, buna sevinmeli mi yoksa bundan endişe mi duymalıyım bilmiyorum,” dedi adamın ter içinde kalmış sırtını sıvazlarken.

“Sadece rüyaymış,” dedi adam derin derin soluk alıp verirken. “Sadece rüyaymış.”

Tilki, kabusun etkisinden kurtulduğunda geceyi uyumadan geçiren Fransız'ın bulduğu inanılmaz bilgiler karşısında epey afallamıştı. Öncelikle İbn-i Reşad'ın kendi el yazısıyla yazdığı günlüğe benzeyen belgeleri harfi harfine tercüme etmeyi başardığını fark etmişti. Yazı Kefenyırtan ve muska hakkındaki gerçeği açıkça gözler önüne seriyordu.

Ey aşkı engin kılan, hiddeti ve kini gece gibi örten ve güneş gibi aydınlık saçan!

Yerin yedinci katındaki konuşmalar yükseldi gece olduğunda. Onlar ki uzun zamandır çok sessiz olanlardı. Ama dün yükseldi çılgınlıkları ve ölümden çok korkunç olan sonları gösterenler gece yasak tünelden ilerlediler ev bellediğimiz yere.

Soyunun ihtişamını taşımayan Şehzade! Kudreti ve gücü bilgeliğiyle bir edemeyen Şehzade, dün bıçaktan keskin, ateşten sıcak diliyle bana tehditler yağdırdı. Emirleri Padişah'ımızın haberi olmadan saklı tutulduğum zindanın pisliğinde dolandı. Kafası yerin altında konuşanların hinliğiyle dolmuş, içi, köklerin gidemediği, nefesin alınamadığı yerlerden gelen irinle taşmış. Nice insanlar gördüm uzun yaşamımda nefretle kavrulan. İşte şimdi Şehzade de bu hastalığa tutulmuş.

Benden tılsımlarla dolu bir muska yapmamı istedi. Eski alimlerin kullandığı gibi içinde birçok gücü taşıyan bir muska. Onunla kudreti elinde bulunduracağını sanıyor ama yazık ona! Yazık ki aptallığı boyunun çok üzerinde!

Kötü sözler, kara fikirler, hiç bitmeyecekmiş gibi anlatılan teh-

ditler çıktı ağzından. Benim önemsiz bedenim gider. Ölüp ve dirilir başka bir alemde. Çünkü yok olmanın ne demek olduğunu bilmez aklımın içinde bana yıllardır öğretilenler. Ama çok fazla masumun katledileceğini söyledi zihni bir balçıktan yapışkan, bir bataklıktan dipsiz ve bir mağaradan karanlık Şehzade.

Ben de ona tamam, dedim. Ak sakallarım zindanın soğuk ve hissiz taşlarında gezinirken ona olur, dedim ey alemlerin hükümdarı, ey uzaklardaki bin evrenin Yaradan'ı, ey tartışılmaz enginliğin içinde "Ol!" deyip anında var eden!

Ölümünden eski, yaşamı var edenlerden evvel üflenen tılsımlar gelince dilimin ucuna söyledim taştan zindanın duvarlarına. Bir bir tekrarlardım çok eskiden yasaklanan sözcükleri. Biliyordum ki gelen, yerin dibinin efendilerinden olacaktı. Eskiden hükmedenler tarafından cezalandırılan ıssızlardan gelen biri olacaktı.

Yer sallandı. Mumlar söndü ve sesler yok oldu. Yaşayan her şey öldü ve ölü olanlar kaçacak delik aradı. Bir tek ben kaldım karanlığın içinde ağzımda gevelediğim sözcüklerle. Bana yaşamı veren kalbim hızlandı. Onun her atışında biliyordum zaman sadece benim etrafımda akıyordu. Bu, onu yani bana olmayan gözleriyle bakan Kefenyırtan'ı, yaşayanların alemine çağırmamın bedeliydi. Bunu yaşamımla ödeyecektim. Her soluk alışımda yıllar dudaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Anılarım daha niceleriyle süslenecekti yıllar geçtikçe ama heyhat ölüyordum zamanın koynunda bir kere!

Yerin bilmediğimiz katından gelen bana sokulunca anladım ki yardım edecek. İstedğim şeyi verecek. Çünkü ben diyar gezendim. Ben tılsım ustası ve eski bilendim. Ölüm üfleyen tılsımlarını kusa-caktı muskanın içine. Ama o kötüsünü yaptı. Kendi kayıp lisanı ile kemiğin çıtırdamasını, etin yırtılıp parçalanmasını ve hatta ruhun bedenden sökülüp çıkarılmasını andıran sesiyle konuştu. Dedikleri artık muskanın içinde yaşamaya başlamıştı. Kefenyırtan istediğimi vermeye gönüllü olmuştu. Tehditler yağdıran ve ölüm saçan Şehza-

de'yi artık durdurabilecektim.

Bu diyarda Kefenyırtan diye anılan, geldiği yerde korkudan ismi söylenemeyen en eski suçlu artık gidiyordu. Görüyordum. Her bir adımında değdiği yer artık mutluluğa ve saflığa bir daha asla kavuşamayacaktı. Karanlık mahzende yüksek bir kabir belirdi. Her bir mermeri eskiden yitip gitmiş, hayatı boyunca hinlik etmiş kişilerin derileriyle kaplıydı. Etrafı yılan ve çıyanlarla dolu kabrin içine girdi Kefenyırtan. Terk ediyordu hissedilen ve bilinen alemi. Bir daha da bu diyara geri dönmek üzere yok olup gitti kabrin içinde. Mumlar tekrar yandığında, ben yani İbn-i Reşad artık kurumuş bir meşe ağacından çok da farklı değildim. Aynı zor zamanlar geçiren, suya hasret, ölümü koynuna sokmuş bir meşe ağacı gibi...

İbn-i Reşad

İbn-i Reşad diye bilinen ama tarih kitaplarında ya da eski metinlerde izine rastlanmayan bu adam o karanlık gecede olanları bir bir dökmüştü kağıtlara. Bir masaldan, çocukları korkutmak için anlatılan bir hikayeden farklıydı yaşlı adamın yazdıkları. Tilki, Fransız yazıyı bizzat ona okurken ağlayacak gibi oldu. Adamın çektiği acıyı ve duyduğu korkuyu damarlarında hissetmişti. Eski zamanda yaşanan bu korkunç ve bilinmez olay sanki yaşanmamış gibi silinip gitmişti kayıtlardan. Hikayelerde bile geçmiyordu hocanın ya da eski iblisin adı artık.

Tilki, Fransız'a hayranlıkla bakıyordu. Adam gece boyunca hiç uyumamış hatta başını eski belgelerden kaldırmamıştı bile ama nasıl oluyorsa uykusunu Tilki'den çok daha iyi almış gibi duruyordu. Fransız belgelerde yazılan bilgileri teker teker anlattı Tilki'ye ama önemli olan bilgiyi sona saklamıştı. Her şey gizemli bir şiirin içinde gizliydi aslında.

“Uğultuların arasında bir ses duydum,

Öte diyardan bir haykırış.
 Araladım bin zincirli kapıyı ardına dek,
 Korkuyla kavrulan birini buldum.
 Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,
 Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,
 Bedenim alevin korudur, yalanın özü,
 Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm.”

Fransız, muskanın lanetinin bu şiirin içinde yaşadığını ve lanet tarafından ölen insanların yanında mutlaka bazı dörtlükler bulunduğunu söylüyordu. Tilki, adamı can kulağıyla dinliyor, bir gecede çıkardığı inanılmaz işlere hayranlıkla bakıyordu. Fransız, Tilki'yi heyecandan ve şaşkınlıktan bayıltacak bilgiyi ise sona saklamıştı. Tilki, adamın çantasını ve diğer eşyalarını hazırladığını fark edince ilkin biraz şaşırmıştı fakat az sonra öğrendiği bilgiyle yüzleştiğinde sırrın çözüldüğünü anlayacaktı. Tilki Fransız tarafından ellerine tutuşturulmuş olan eski bir gazete kupürüne bakıyordu. Haberi okumayı bitirdiğinde elleri titremeye ve gözlerinden damlalar yere dökülmeye başlamıştı. Gözyaşlarıyla dolup taşan gözleri Fransız'ın zafer dolu gözleriyle buluştuğunda Tilki bu işi Selis'e söylediği için ne kadar pişman olduğunu haykırmak istemişti Fransız'a. Geri dönülmez bir yola adım atmıştı ve her adımında sanki bataklığın derinlerine doğru çekiliyordu.

Gazete kupüründe birkaç yıl önce gerçekleşmiş bir cinnet haberi vardı. Bir adam kendini öldürmeden evvel karısını ve çocuklarını katletmişti. İç Anadolu'nun bilinmez bir köyünde gerçekleşen bu olay kulağa çok da ilginç gelmiyordu çünkü benzer olaylar az da olsa yaşanıyordu ve zaman zaman da haber olarak yansıyordu gazetele-re. İlginç olan adamın kendi kanıyla duvara yazdığı bir garip şiirdi.

*Korkuyla kavrulan birini buldum.
 Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,
 Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,
 Bedenim alevin korudur, yalanın özü,
 Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm.”*

Tilki okuduklarına inanamamıştı. Dakikalarca konuşamamış ve olduğu yerde haberi tekrar tekrar incelemişti. Muskanın gizeminin gerçeğe dayandığının ve günümüzde bir yerlerde tekrar hayat bulduğunun bir kanıtıydı bu haber. Fakat ilginç olan şiirin ilk üç dizesinin olmamasıydı. Bunu Fransız da anlayamamıştı ama köye ulaştığında ve muskanın peşinde ilerlediğinde bunu da bulacağını biliyordu. Fransız, sadece tarihçinin notuyla ilgili bir belgeyi çevirememişti çünkü kağıt oldukça hasar görmüş ve mürekkepler birbirine girmişti. Onu çevirmek için günlerce uğraşması gerekiyordu ama zamanın az olduğunu düşünüyordu. O yüzden o kağıdı Tilki'ye bırakmayı uygun gördü.

Fransız aceleyle eşyalarını toparlayıp yola koyuldu. Fransız bulduğu her bilgide Tilki'ye dönecek, Tilki de araştırdığı ve bulduğu her ipucunu Fransız'a fısıldayacaktı. Artık bu tılsımla örülü yolculukta beraberdiler ve yol, bin bir gizemle önlerinde uzanıyordu.

Kefenyırtan

Hak Arayanlar Ormanı'na karanlık çöktüğünde Şehzade yine korku ve bilinmezlikle dolu Ezel-i Kısmet kulesindeydi.

"Söyle bana her şeye bir yanıtı olan, İbn-i Reşad'tan bana güçlü bir muska hazırlamasının yolu nedir?" Şehzade gelecek herhangi bir sesi, bir cümleyi beklemeye koyulmuştu. Ama ne hacet! Hiçbir yanıt yoktu eski olandan. Adam bu oyundan sıkılmaya başlamıştı artık.

"Yeter artık!" diye inledi delikanlı. Nefreti ateş olmuş kulenin duvarlarına saldırmıştı. İşte o zaman konuştu kule.

"Ancak bu şekilde ondan istediğini alabilirsin insan tohumu. O bilgedir, o çok şey bilen az konuşandır. Ölüm korkusu yoktur çünkü o da ölümün sırrını çözmeye yakın olanlardandır. Öfken en büyük silahın insan tohumu. Kinin ve nefretin kınında duran keskin hançerinden çok daha tehlikelidir senin. Öfkenin damarlarında akmasına izin ver. Bırak o reddetsin sana istediğin şeyi hazırlamay. Sen onu öldürecek kadar öfkелendiğinde, kararmış hislerin sana doğru soruyu sorduracak. Sadece kendin ol!"

Ses eskimiş taştan duvarlarda yankılandı. Kule sanki onunla sisli bir ormanda yürürmüş gibi sallandı durdu. Şehzade korkuyordu. Biliyordu ki imparatorlukta hiçbir insan evladı ona korkusuzca bakamazdı ama bu kule ne imparatorluktan ne de yaşadığı diyar-dandı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu sonunda adam korkusunun önüne geçerek. Kule tekrar sessizliğe gömülmüştü. Hiçbir şey söylemiyordu. Şehzade, kulenin artık onunla konuşmayacağını anlamıştı. Söyleyeceğini söylemiş ve yine yokluk diyarına ulaşmıştı.

Gece sona erip gündüzü ağırladıktan ve diğer geceye kucak açtıktan sonra Şehzade yine hocanın mabedindeydi. Bu sefer daha saldırgan ve daha tehditkardı. Şehzade'nin ağzından çıkan her bir söz kara dumanlar misali odayı boğuyordu. Kin ve hurs genç adamın içini kavuruyordu. Hoca, Şehzade'nin mabedine tekrar geleceğinden pek de emin değildi o zamana kadar. Delikanlının yaptığından huzursuzluk duyacağını, tekrar gelse bile bunun sebebinin bir özür olacağını düşünmüştü. Ama durum İbn-i Reşad'ın beklediği gibi gelişmemişti. Şehzade'nin içini irinle dolduran güç sevdası onu ölüme götürecekti kuşkusuz.

"Eğer ki o muskayı hazırlamazsan hoca, o zaman seni öldürtürüm. Yok olur gidersin. Ne altın yazmalı sarığın kalır ne de pis baykuşun!" dedi kinini kusan Şehzade.

"Dediklerin ağzından çıkar ama kulakların duymaz herhalde. Şu anda burada bana söylediğin sözler Padişah hazretlerinin kulağına giderse vay haline! Bu ne aptallıktır! Bu nasıl bir hayasızlıktır! Defol mabedimden ve bir daha da adımını atma sakın. Yoksa olacaktan sorumlu olmam bilesin!" diye gürledi hoca. Şehzade her bir damarının artık ayrı ayrı öfkeyle dolduğunu hissedebiliyordu.

"Ölürsün hoca efendi. Kimse seni kurtaramaz. Yerini biliyorum. Neler yaptığını da biliyorum."

"Defol yoksa kendim atacağım seni!" diye kestirip atmaya çalıştı ama Şehzade kabul edecek gibi değildi odadan çıkma fikrini.

"Ölümden korkacağımı mı zannettin bre korkak! Sen benim hangi yerlerde dolaşıp hangi bilgileri yuttuğumu bilmezsin. Senin aklın ermez tüm olanlara. Şimdi sana son kez söylüyorum defol yoksa ölümün elimden olur."

Şehzade'ye daha önce kimse ölüm tehdidinde bulunmamıştı. Bu da Şehzade'yi öfkeden çıldırtmaya yetmişti. Artık genç adamın gözleri bir insan gibi bakmaz olmuştu.

"Peki hoca, seni hayatta koyarım merak etme. Madem ölümden korkun yok o zaman niye ölesin! Zindanların en dibinde sana bir yer veririm. En değer verdiğin o âlimlerin kimler olduğunu, Uçbucak Köyü'nde kimlerle dertleştiğini de pek iyi bilirim merak etme. Onların da kellelerini tez koydururum ki yanına onları karan-

lık zindanlarda hiç özlemeyesin."

Hoca o an beyninden vurulmuşa döndü. Daha önce kimsenin bilmediğini zannettiği sırlar, şimdi bu genç, deneyimsiz, soysuz adamın avuçları arasındaydı. Kendi canı önemsizdi ama o değerli canlar ne yapacaktı peki? Uçbucak Köyü'nün o saf ve iyi canları?

"Senin ağzından çıkan kulağın duyar mı! Onlar da senin benim gibi birer candır. Onlar da senin inandığına inanırlar. Onlar da eğilirler Yaradan'ın önünde!"

"Artık bilmem hoca efendi. Bana ya istediğimi verirsin ya da dediklerimi yaparım."

Hoca düşündü bir müddet. Neler yapacağını zihninde tasarlamaya başladı. Bu delirmiş adamın artık ne hükümdara ne insanlığa bir yararı dokunabilirdi. Tez elden yok olmalı, içinde beslediği kül ve tozdan var olma ifritle öte diyara geçmeliydi...

"Tamam. İsteddiğini yapacağım," dedi adam soğukça.

"Güzel. Kapının ardındaki askerler seni kimsenin bilmediği bir mahzene götürecekler. Orada sana lazım olan her şey verilecek. Bir görünüp bir kaybolduğundan kimse seni merak etmeyecektir. Yine kaybolmuş diyeceklerdir. İsteddiğim şeyi yaptıktan sonra ise gitmek-te özgür olacaksın."

İbn-i Reşad bu çelimsiz adamın bir süredir ayrıntılı planlar kurduğuna o an daha da çok inanmıştı. Ne kadar tehlikeli ve hain olduğuna şahit olmuştu. Hoca tek bir şansının kaldığını biliyordu. Ona bir muska hazırlayacaktı. Daha önce denemediği bir yöntemle kara bir tılsım yapacak ve Şehzade'yi kimse bilmeden ölüme yollayacaktı. Büyük bir tılsım üstadıydı ne de olsa. Bunun da üstesinden gelecek ve Şehzade hiç yaşamamış gibi unutulacaktı. Aynı diğer masum olanlar gibi unutulup gidecekti...

Aynı günün gecesı saklı tutulduğu mahzende gizemli kitaplarını karıştırmaya başladı İbn-i Reşad. Tepesine damlayan pis suları ve ayaklarının altında dolanan sıçanları önemsemeden yoğunlaştı. Eski yasak sözcüklerle oynadı. Hiç açılmamış kadim kitapların sayfalarını karıştırdı. Her bir sayfa açıldığında kulaklarında yankılanan çığlıkları duymazdan gelerek devam etti. Söylenmemesi gereken kelimeleri tekrarladı defalarca. İsimleri unutilan, kimilerince

yasaklanan kişilerin adlarını haykırdı. Farklı yerlerde farklı kabirler sallandı her bir kelimesiyle, içi canla dolu ağaçlar kurudu birdenbire. Yasak diyarın kapısını araladı sonunda karanlık mahzene ölüm sessizliği çöktüğünde...

"Neruhum Diyarı'nın sessizleri, kan akıtanlar ve masumların canlarının içini pislikle dolduranlar. Ey kasvetli bin zuhur topraklarının ifritleri, ey varlık tohumlarını daha açmadan kurutan ve isimlerini lanetleyenler, ey ki her masum ayağın yere basışından rahatsızlık duyanlar. Ey acılar içinde yerin katlarında ve göğün azap dolu işkence derinliklerinde tutulan ölülerin efendileri, ey isimsizler, ey isimleri bilinmezler; açın bin zincirli kapıyı ve salın eski tutsak tohumunu. Serbest bırakın acılar içinde zamansızlıkta kavrulanı. Yaradan'ın ismiyle kapıları açın ve gönderin o ifritlerin çatal dilini taşıyanı!"

İbn-i Reşad karanlığa haykırıyordu. Soğuk duvarlarla çevrili zindanda dolanan ve yaşadığı diyara ait olmayan türlü fısıltıyı dinliyordu. Sönmeye yüz tutmuş mumu hızla yaşlanan suratını aydınlatıyor, bilge gözleri ise önünde parça parça olmuş eski parşömenlerden gizli sözcükleri yakalıyordu. Zindanda fısıltılar yerini çığlıklara ve türlü haykırıslara bıraktığında yer sallanmaya başladı. İbn-i Reşad'ın önünde yanan son mum da kendini karanlığa teslim ettiğinde yaşlı adam vaktin geldiğini anlamıştı.

"Sesimi duy ve yaklaş aşağı yaşayanı! Bana zarar veremezsin. Ben Yaradan tarafından korunanım. Onun ismi ile açarım kapıları ve aynı şekilde kapatırım. Yaklaş ifrit kanı taşıyan. Yaklaş ölüm diyarının nefesini soluyan!"

Hocanın sesi titremeye başladığında karanlığın içinde bir kabir belirdi. Uzun ve biçimsiz görünen bir kabirdi bu. Lanet ve pisliğin kabriydi kuşkusuz. Karanlığın içinde etrafına soluk bir ışık yayıyordu. Hocanın ayakları beliren sis tabakasının içinde kaybolmuştu. Kabir sallandı bir kez daha. Kokuşmuş toprağın içinde bir el belirdi. İnce ve uzun parmakları göründü ilk önce. Sonra kendini dışarı çıkarmaya başladı. Hoca bir iki adım geriledi. Kara tılsımlarla daha önce hiç işi olmamıştı, daha önce böyle bir varlıkla hiç karşılaşmamıştı. Korkusuna engel oluyor ve bildiği tüm koruma tılsımla-

rını tekrarlıyordu. Varlık kabirden çıktığında hoca şaşkına dönmüştü. Gelen yaşlı bir iblisti. Yasak isimliydi. Altdiyarda adı anılmaya korkulan eski canlardan biriydi.

Kefenyırtan'ın sıska ve uzun bacakları ölüm rengindeydi. Nasırlı ellerinden akan irin, uzun tırnaklarından yere damlıyordu. Çürümüş dişlerinin arasında oynayan sivri bir dili vardı. Kamburlaşmış sırtındaki açık yaralarda böcekler geziniyordu. Öte diyardaki yasak isimliydi gelen. Mezarlarda dolandır, suç işlemiş, hainlik yapmış, en kötüsü de başka bir insanın canını almış yeni ölümlere kabir azabı yaşatırdı bu varlık. En eski suçluydu Kefenyırtan. En eski ve en büyük suçu işlediği söylenirdi. O yüzden yaratıcının gazabı üzerindeydi çok uzun zamandır. Suçlu kişilere eziyet etmeyi bitirdiğinde özgür olacaktı ancak. Suç sona erdiğinde... O yüzden suç işleyenlere acımazdı Kefenyırtan. İşlenen her suç eziyetini bir kat daha uzatıyordu.

"Yaklaş eski yaşayan. Yaklaş..." dedi İbn-i Reşad sakince. Kefenyırtan'ın üzerindeki yıpranmış beyaz paçavralar şüphesiz ki acı çekmeye mahkum olmuş canların kefenleriydi. Varlık, biçimsiz kafasını iki yana oynatarak hocanın dediklerini düşündü. İri ve feri sönmüş gözleri İbn-i Reşad'ın ruhuna bakıyordu. Hoca bunu hissetmişti.

"Yaklaş biz olmadan dünyaya gelen. Yanıma gel ve diyeceklerimi dinle. Yaradan'ın bize bahşettiği inançla seni selamlarım."

Varlık, çarpık ve biçimsiz dişlerinin arasından akan irini ve kanı yılanı benzeyen sivri diliyle yaladı. Boyu o kadar uzundu ki, kafasını zindanın tavanına çarpmamak için kambur duruyordu. Uzun ve ince parmakları, içi kan ve insan derileriyle dolup taşmış tırnakları vardı.

"Sen," dedi Kefenyırtan. "Kıl kadar ince kırbaçlarla parçalara ayrılan ve körleşmiş iğnelerle parçaları tekrar dikilen insan tohumlarının arasından beni-çağırın!"

Varlığın sesinde sanki acı içinde kavrulan insanların çığlıkları gizliydi. Ses saf korku taşıyordu. Yaşayanlar arasında çok az bilinen eski ölümler lisanında konuşuyordu.

"Seni ben çağırdım. Senden bir isteğim var ey azap çektiren."

Yaratık yavaşça hocanın yanına ilerlemeye başladı. Yaklaşırken ne zindana ne de başka yere bakıyordu. Varlığın bakışları hocanın

ruhunun üzerinde dolanıyordu.

“Konuş o zaman ölülerin ve yok olanların dilini konuşmaya cüret eden!”

“İsteğim dip karanlık tilsimini söylemendir.”

Yaratık, hocanın yanına sokulmuştu. Kefenyırtan uzun ve ölgün parmaklarıyla İbn-i Reşad’a her dokunduğunda yaşlı hoca uzaklarda acı çeken birilerinin sesini duyuyordu. Hoca biliyordu ki eğer korkusunu ona belli ederse o zaman yarattığın karanlığı onun üzerine daha çok düşecek ve o zaman hoca yok olmanın eşiğine gelecekti. O yüzden korkusunu bastırdı. İsteğini tekrarladı.

“Demek ışıkla tilsim dolduran, canların içine cevher tilsimleri yapan şimdi ateşe ve karanlığa düşmüş!” diye tısladı öte diyardan gelen.

“Ben İbn-i Reşad seni ölüm ve korku diyarından çağırttım. Senin tependeki varlıklardan ismini söylemek için izin aldım. Yaradan’ın nefesi hâlâ benimledir, lakin kara bir tilsima ihtiyaç duydum.”

“Dip karanlık tilsimi yolundan sapmış yürekler içindir. Senin ışık saçan ellerin bu tilsimi yazabilir mi?” diye sordu Kefenyırtan alayla. Uzun ve sivri dili ağzının içinde keyifle kıpırdıyordu.

“Sana bunun hesabını vermeye niyetim yok! Buradasın ve istediğimi vereceksin ey toz ve kül diyarının yaşayanı!” diye gürledi İbn-i Reşad.

Kefenyırtan rahatsızca gezindi zindanda. Ölüm ve korku zindanın içini doldurmuştu. Yaşayan hiçbir varlık onu görmeye dayanamazdı. Eğer İbn-i Reşad da bir tilsim üstadı olmasaydı çoktan ölüp gitmişti kuşkusuz!

“Ben bundan ne kazanacağım?” diye sordu Kefenyırtan karanlık sesiyle.

“Daha cezan bitmedi ey Kefenyırtan. Kazanacağın şeyi sana ancak elçiler söyleyebilir. Benden hiçbir şey alamayacaksın.”

Kefenyırtan elçileri duyunca birden tiksinti ve nefretle dolu garip sesler çıkardı. Eğer bu yaşlı tohumun koruyucu tilsimleri onun etrafında dolmasaydı acıların en büyüğünü yaşatırdı ona kuşkusuz.

"Öyle olsun," dedi sonra. Bir süre durdu ve düşündü. Çürümüş zihninden neler geçtiğini kim bilebilirdi ki!

Ardından hocaya tekrar sokuldu. Tılsım için gereken şeyleri kendi iblis dilinde söylemeye koyuldu. Her bir harf yazılırken hoca biraz daha yaşlandı. Her fısıldayış adamın yaşamını aldı götürdü. Sözcükler tamamlandığında Kefenyırtan kabrine girdi ve lanet dolu kabir büyük bir hızla taş zemini parçalayarak kayboldu gitti. Hoca, ölümün acıtan hissi altında muskayı tamamlamayı başarmıştı. Kara muskanın içindeki sözcükler Kefenyırtan'ın söylediği bilinmez bir dildedeydi. Karanlık dilde yazılan bu muskanın Şehzade'yi lanetleyeceğine ve o öldüğünde onunla birlikte yok olacağını düşünüyordu, aynı diğer muskalara olduğu gibi... Ama hesaplarının tutmadığını göremeyecekti ne yazık!

Ertesi gün Şehzade, hocanın görüntüsü karşısında ilk önce büyük korku duydu. Bir gecede ölümün kıyısına gelmişti adam. Ak sakalları yerlere kadar uzanmış, tırnakları uzayıp sertleşmişti. Gözlerinin altları morarmış ve bakışları durgunlaşmıştı. İki büklüm olmuş adam, Şehzade'ye en kudretli muskayı yaptığını söyleyerek belki de hayatında ilk defa yalanla tanıştı. Artık ne Hoca durabilecekti önünde, ne Sultan, ne de İmparatorluk...

"Demek sonunda bitirdin," dedi Şehzade hocanın kırış kırış olmuş ellerinde tuttuğu muskayı gördüğünde.

"Sonunda," dedi yaşlı ve yorgun adam.

Şehzade açlık içinde kavrulan bakışlarını adamın yaşlı ellerinden kaldırıp da İbn-i Reşad'ın suratına dikiğinde adamın durumunun ne kadar vahim olduğunu hayretle fark etti. Sanki adam bir gecede yirmi yıl birden yaşlanmıştı.

"Ne oldu sana Hoca Efendi?" diye sordu genç adam.

"Muskanın yapımı beni bu hale getirdi. Diğerleri gibi bir muska istedin. Bu hepsinden daha güçlü oldu. Daha kudretli..." dedikten sonra yaşlı adam bir anlığına önceki geceyi hatırladı. Kefenyırtan'ın zindana gelişi ve onun kulağına fısıldadığı tüm o karanlık sözcükler bir bir aklına geldi.

"Peki başarılı oldun mu?" diye sordu adam soğukça.

"Evet," demekle yetindi yaşlı adam.

"Demek, başarılı oldun ey İbn-i Reşad!" diye tısladı Şehzade. Hocaya ismi ile sadece Padişah hazretleri, yedi cihanın efendisi, okyanusların hükümdarı seslenebilirdi. Bu cüreti kendinde bulan adam başına geleceklerden habersizce hocanın elinde tuttuğu tılsıma uzandı. Muska hocanın sertleşmiş ve kıvrım kıvrım olmuş turnaklarının arasında sallanıyordu. Sanki yılların gazabını üzerine almış, her bir acıyı kırbaçlarla tenine sallamışçasına harap olmuştu adamın teni.

"Buyur," dedi hoca. Başka bir söz çıkmadı ağzından.

"Demek içindeki kudret seni bu hale soktu öyle mi?" diye kendi kendine söylendi genç adam. Hocanın cevap veremeyecek kadar bitkin olduğunu düşünüyordu.

"Onu boynuna as ve sakın çıkarayım deme," diye ekledi Hoca Efendi. "Onun ismi Tılsım-ı Kudret 'tir. Taşıyana ebedi kudreti bahşeder."

İbn-i Reşad muskayı Şehzade'ye verdiğiinde artık genç adamın yaşamının son dönemine girdiğini çok iyi biliyordu. Bir canı yeryüzünden silmek pek tabii ki onun harcı değildi ama kendinden geçmiş, içi kor kor olmuş bu adam için yapılacak başka bir şeyin de kalmadığını çok iyi biliyordu. Yaşamının son zamanlarını huzur ve barış içinde geçirmeyi isterdi İbn-i Reşad ama Yaradan'ın onunla aynı fikirde olmadığını anlamıştı şimdi. "Olan her şeyin bir nedeni vardır," dedi kendi kendine. "Bilinmezlikler alemine gittiğim zaman neden olduğunu anlayacağım ve hissediyorum ki çok yakında o aleme geçeceğim," diye düşündü.

Şehzade, hocanın elinden Tılsım-ı Kudret adlı muskayı alıp boynuna geçirdiğinde bilinmez bir lanetin de ilk adımlarını atmış oldu. Bu lanetten hocanın bile haberi yoktu. Kefenyırtan'ın kendi karanlık dilinde söylediği sözcükler aslında basit bir kara tılsımdan çok daha karanlık bazı yeminler içeriyordu.

Şehzade her şeyden habersiz muskayı boynuna taktı ve hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde imparatorlukta gezinmeye başladı. Tatdığı her yiyecek ona ayrı bir keyif veriyor, içtiği su boğazından akarken başka alemlere ulaşıyor, ayakları sanki onu uçuruyordu. Fakat başka bir güç sezinleyemiyordu muskadan ona akan. Genç adam daha önce savaşta kılıçlarını sallayan neferleri görmüştü. Ne

kadar kudretli olduklarını biliyordu. Ama kendisi onlarda, o basit ve değersiz askerlerde olan güçlerin yarısına bile sahip değildi. Muskada bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şehzade hoca-dan istediğini aldıktan sonra onu serbest bırakmıştı. Biliyordu ki artık güç kendi ellerindeydi. Bir hocaya da askarlara ihtiyaç duymayacaktı. O yüzden de hocayı serbest bırakmasında hiçbir sorun görmemişti. Ama muskasındaki sorun şimdi onu korkutmaya başlamıştı. İçten içe muskanın onun hayal ettiği gibi işlemediğini düşünüyor ve hiddetleniyordu. Hemen hocayı aramaya koyuldu. Beklentilerinin aksine hocayı mabedinde bulabildi.

“Rahatsız ettim Hoca Efendi,” dedi yapmacık bir kibarlıkla.

“Konuş,” dedi adam sertçe. Artık konuşmakta bile zorlanıyordu İbn-i Reşad. Sık öksürük krizlerine tutuluyor kimi zaman da ağzından kan geliyordu. Kefenyırtan gideli henüz birkaç gün olmuştu ama sanki o gittiğinden beri daha da yaşlanmış gibiydi.

“Tılsım-ı Kudret,” dedi genç adam. O sırada İbn-i Reşad devam etti.

“Yeni bir tane mi istiyorsun?”

“Bunun en kudretlisi olduğunu söylemiştin,” diye kestirip attı genç adam.

“Eğitiminin ne kadar başarısız olduğunu görebiliyorum. Bilge Maruh’un bu kadar başarısız bir adam yetiştirmesi gerçekten çok ilginç,” dedi alaylı bir şekilde.

“Sorularıma kaçamak cevaplar verme Hoca Efendi! Senden bir muska istedim ve sen de onu canını vererek yaptın. Şimdi söyle bana ey her şeyi bilen, neden ben gücü hissedemiyorum?”

“Padişah hazretlerinin günah olarak salık verdiği Ezel-i Kısmet’e sor o zaman. Seni yakından tanıdığını duydum Şehzade.”

“Benim karşımda duramazsın İbn-i Reşad. Artık değil! Seni parçalara ayırırım biliyorsun.”

“Canımı vererek yaptım bu muskayı; doğru. Artık bu diyardan da göçme vakti yakın. Eğitiminin başarısız olduğunu söyledim çünkü sabrı asla öğrenemedin. Bu güçlü tılsımların taşıyan kişiye alışması için biraz zaman gerekir. Zamanı dinle. Güç damarlarına dolacak.”

Şehzade bir şeyin ters gittiğine dair korkunç bir hisse kapılmıştı. Muskayı boymundan çekip atmaya düşündü bir an ama istemiyordu ondan uzaklaşmayı. Sonra hocaya inanması gerektiğini fark etti. İbn-i Reşad yalandan nasibini almamış bir zattı ne de olsa.

"Senin için ne yapmamı istersin Hoca Efendi?"

"Benim için yapman gerekeni yaptın. Şimdi git."

Şehzade hocaların mabedini hızla terk etti ve bir daha asla karşılaşmadılar...

Hoca o akşam öleceğini biliyordu. Bunu yıldızlardan okumuş ve ateşin kandilindeki dansını izleyerek anlamıştı. Kefenyırtan hayatını elinden almıştı adamın. İbn-i Reşad o gün ölümün kendisine sokulmasına kadar olanları bir bir yazdı kağıtlara. En ince ayrıntısına kadar not etti yaşadıklarını. Bu talihsiz gerçeğin zamanı gelince öğrenilmesini istiyordu. Yazdığı tüm kağıtları da firavunların diyarından ona armağan edilen eski parşömen kutusuna yerleştirdi. Artık tek yapması gereken eski dostu Ak Baykuş'la vedalaşmaktı. Kuşa özgür olduğunu ve tekrar karşılaşacaklarını söyledikten sonra onu pencereden rüzgarın kollarına bıraktı ve ölüme doğru ilerledi o gece. Bir daha onu gören olmadı. İsmi ise senelere yenik düşecek; ve bir efsaneden, kulaktan kulağa anlatılan gerçeküstü bir öyküdeki insandan farkı kalmayacaktı.

Eski diyardan gelen büyüler, tılsımlı sözcükler, iksirler ve daha niceleri de hoca birisine öğretmeden onunla yok olup gitmişti. Dünya bir bilgini, bir diyar gezeni hatta bir tılsım üstadını daha kaybetmişti...

Ey inanılmazı inanılır kılan, en eskiyi bilen ve geleceği her bir varlığın ruhlarıyla işleyen!

Artık gücüm yok. Yok olan alimlerin arasına, toprağa ve toza dönüşen, ney üfleyip ağaçlar boylandırıan gönül hükümdarlarının yanına gidiyorum. Onlar ki ezelden beri hep olmuşlardır, onlar ki az yaşayıp çok bilmişlerdir. Onlar ki ölümün yaldızlı kabrinde yeniden

bir yaşam bulmuşlardır. Onlar yüceler yücesi, her eskiyi bilen, her alemde hükmü geçen, bin güneşli mabetlerin yaratıcısı olan, yani bizzat Sen'in kullarıdır. Ben de şimdi yanlarına gidiyorum. Adı geçilmez sonsuzlukta saklı tutulanın evine ilerliyorum. Kabul et beni yüce yaradan. Sana ilerliyorum.

En eski suç işleyen geldi gecelerin en karasında, en kesif kokasında ve en dondurucusunda. Konuştum onunla. Akli kararları, yolundan sapmışları, hakkı yanlış yerde arayanları senin hükmünle cezalandıranla yüz yüze geldim.

O ki, dilinden ağı damlayan, karanlık alemleri bilen, gözleriyle insanın iliğini gören, içinde suç arayan, o ki ağzından çıkan her bir sözcükle insanın hayatını çalan. İşte o geldi evime ve benden de hayatımı çalıp uzaklaştı yoklukta.

Ama yine de mutluyum alemlerin Yaradan'ı. Yine de yaşlı ve artık her hissi göstermeyen simamda gülümseme var. Artık Şehzade yok olacak. Onun kirli kanı kuruyacak ve Kefenyırtan diye anılan da onunla birlikte alemine geri dönecek.

Ona söyledim ey biz küçük ve önemsiz insanların gözünden dünyayı izleyen, ey her bir görüşünde yeni dünyalar işleyen. Ona dedim ki; "Şehzade yok olacak." Yok olacak ve bir daha irin ve çamur bağlamış zihniyle imparatorluğa zarar veremeyecek. Ona dedim ki, "kemikleri ufalayan, ruhların özünü birbirinden ayıran, her bir tıslamanla insanları yolundan çeviren sesin Şehzade'yi alıp götürsün bu diyardan." Ona dedim ki, "her bir ışığı görünür kılan, kara çemberleri de var edip onları zihinleri çiçekle dolu insanlara sunan, Şehzade'yi hak ettiği aleme sürer." Ona dedim ki, "Onun alemi geçmişte, çok çok uzun zaman önce kan ve irinle dolu olan 'Kakret' alemidir."

Şimdi ben ölürüm ve giderim bu diyardan. Şimdi ben uzaklaşır ve sadece giysimi bırakırım bu hissedilen aleme. Işığım kendi haresini koruyarak ilerler ve yok olmaz asla. Asla bir daha yok olmaya-

cak aleme dünyaları izleyerek ilerler. Her geçişinde o bin ışıklı tünelden gülümser ve yine şükreder ulu Yaradan'a.

Ey hiçliği ve tümlüğü bir kılan, ey yaşamı ve ölümü bir sayan, ey ki sana yaratıcıların yaratıcısı!

Tek aklımda kalan eskiden çok ama çok eskiden, isimler çağından da önce, bilinen hükümdarlıkların hepsinden önce, okyanusların ortasında eflatun hareli kristalin yaratıcılarının zamanında yaratılan tilsimlerin, benden kimseye geçemeyecek olması. Heyhat! Bilgiler yok oluyor benim kuru bedenimde. Gözlerimin ardında, zihnimin en sonunda bana ne yapmamı söyleyen bilgiler artık eriyor ve gidiyor uzaklara.

Daha zaman var sanmıştım. Daha çok yaşarım sanmıştım çünkü sana sığınmıştım. Ama ben de bilemedim ki yaşamın sırrı Sen'dedir. Onun ışığını sen taşırsın bedenim değil. Onunla büyüyen benim ama onu yürüten Sen'sin. Ben ki eskiden beri olan yükselişleri gören, altımda inleyen toprağın ve tepemde fısıldayan havanın sesini duyan, onlarla dost olup konuşan, bilemedim Yaradan. Bilemedim ne zaman gözlerimi kapatacağımı.

Her şey yok olacak benimle birlikte ve hiçbir şey artık toparlanmayacak benim kadar eski bilen biri daha yürümediyse. Bilirim kimin yürüdüğünü ve kimin eski sözcükleri kullandığını. Yakaralım ki uluların ulusuna, kalsın biri daha eskiden olanları aktaracak. Kalsın biri daha ama içinin güzelliğini benim kadar üstün sanmasın. Kalsın biri daha ama benim kadar yukarıdan bakmasın. Biri daha kalsın ve o benim sonumdan daha da aydınlıkta olsun.

Şimdi gidiyorum, senin aşkınla kavrulan alemini terk ediyorum. Ne bir daha geleceğim ne de son kez gideceğim. Her şey senin isminle yürür ve ilerler. Her şey senin içinden olur ve bizi damlayarak boylandırır. Şimdi alemleri Yaradan sana geliyorum...

İbn-i Reşad

Ölü Adamın Gözyaşları

Mösyö Frederic nam-ı diğer Fransız, eski model Mustang'iyile daha önce ismini bile duymadığı unutulmuş köye doğru ilerliyordu. Belgelerin diğer sahibinden önce muskayı bulmak ve onun gizemini çözmek için hızlı olması gerektiğinin farkındaydı. Birkaç gündür içki içmemiş, doğru dürüst uyumamış ve dinlenmemişti ama biliyordu ki peşinden gittiği giz bunların hepsine değerdi. Belgelerde yaşanan şeylerin doğruluğunu da düşündüğünde çok dikkatli olması gerektiğini, geçmişten gelen lanetli muskanın izinde attığı her adımı iyice düşünmesi gerektiğinin farkındaydı.

Mösyö Frederic babası ya da büyükbabası gibi bir gizem avcısı olmamıştı hiç. Gizemle ilgilenmişti elbette ama bu sadece eski tarih biliminin kabul gördüğü sınırlar çerçevesinde kalmıştı. Kayıp Güneş Taşlarını arayan ya da tılsımla örülü Güney Afrika maskelelerinin peşinden koşan babasına çekmediği kesindi. Hayatının büyük bir kısmını *Yaşam Mücevheri* diye bilinen bir taşı arayarak geçiren büyükbabasına da benzemediği aşikardı. Büyükbabası, Führer'in bir zamanlar bu taşı ele geçirdiğini ama deli bir kadın arkeologun ünlü diktatörü kandırmayı başararak taşı çalıp sırra kadem bastığını söyler dururdu. Bazen çok yorgun ya da uykulu olduğu zamanlarda "Yaşadığımız hayat ne şekilde devam ediyorsa Frederic, inan bu yaşam mücevherinin bir oyunu. Führer'in onu çaldırmadığını bir düşün bakalım!" diye geveler dururdu. Tabii bunlar çok eski zamanlardı. Büyükbabasını iyi tanıyacak fırsatı olmamıştı hiç.

Lakin bu iki deli adam; büyükbaba Ed ve Fabian yani Frederic'in babası, A.B.T. adına o kadar büyük keşiflerde bulunmuşlardı ki bu tarz uçuk araştırmaları yüksek yetkililer tarafından

görmezden gelinmişti. Zamanında bu iki büyük adam sırlarla örölü hazineleri gün yüzüne çıkarmayı başarmışlardı. Fakat aynı şeyi genç Frederic için söylemek pek de mümkün değildi. Herkesin kulaktan kulağa fısıldadığı Kayıp İskoçyalı'nın hazinesi faciası, babası ve büyükbabası tarafından kazandığı, belki de haksız şöreti gölgelemekte pek bir başarı sağlamıştı. İşte Frederic'in de içkiyle tanışması ve Selis tarafından dolandırılması da o günlere denk geliyordu.

Fransız'ın birkaç gün önce bulduğu sır dolu yazılar her şeyi tümüyle değiştirebilecek önem taşıyordu. Mösyö Frederic bunu kalbinde hissedebiliyordu. Gizem dolu bir hikayenin gerçekle taçlandırılmış ipuçlarına sahipti. Osmanlı'nın gizemli odalarından günümüze gelen lanetli bir muska! Frederic başlarda buna inanmakta zorlansa da Küf'den aldıkları belgeler bu muskanın ve içinde saklı olan lanetin gizeminin gerçek olduğunu açıkça gösteriyordu. Bu lanetin bir şekilde kanıtlanması halinde A.B.T. tarihinin en önemli keşifleri arasına gireceğinden kuşkusu yoktu. İşte bu yüzden Anadolu'nun ücra bir köyüne doğru yoldaydı Fransız; aklında birbirinden korkunç iblis öyküleri, eski korku dolu masallar dolanıp duruyor, zihni hayatında bir tek ölü beden görmemiş adama bu işten vazgeçmesini öğütlüyor fakat Frederic bu işten vazgeçemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ailesi tarafından ona geçen şöretin ve dahası mirasın tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. En yakın dostu Tilki'nin de dediği gibi, macera ruhunu kaybeden bir arayıcının tek dostu sadece ölüm olabilirdi. Frederic ölümden hoşlanmadığı gibi henüz onunla tanışamayacak kadar da gençti.

Fransız, aradığı köye ulaştığında yol boyunca ardında ilahi bir ışık gibi parlayan güneş artık yerinde değildi. Akşamın karanlığı Sulakyurt Köyü'nün üzerine çökmek üzereydi. Asfalt yol bir süredir yerini engebeli toprak araziye bırakmıştı. Yol o kadar bozuktu ki Fransız bir an köye birilerinin gelmemesi için bunun bizzat yapılmış olabileceğini bile düşünmüştü. Yolun sağında ve solunda büyük tarlalar uzanıyor fakat oralarda çalışan kimsecikler görünmüyordu; herhalde akşam karanlığına kalmak istememişti köylüler. Eski model arabanın içinde yolun ona hazırladığı engebeler yüzünden

rahatsızca zıplayarak köyün içine doğru ilerledi.

Mösyö Frederic toz toprağın kül rengine boyadığı arabasıyla köyün kalbine ulaştığında içinde onu oldukça rahatsız eden düşünceler belirmeye başlamıştı. Köyün ifritler tarafından ele geçirilmesi ya da muskanın lanetinin köy insanlarını etkisi altına alması bunlardan sadece birkaçıydı. Belki de henüz tek bir insanla karşılaşmamasının da nedeni buydu. Hava kararmıştı belki ama bu sokaklarda dolaşmamak için yeterli bir mazeret değildi. Köyde ilginç bir şeylerin olduğu aşikardı.

Bir süre daha ilerledikten sonra artık arabayla devam edemeyeceğini anladı genç adam. Köyün içlerine doğru kıvrılan sokaklar herhangi bir arabanın giremeyeceği kadar dardı. Sağında ve solunda tek katlı küçük evler bulunuyordu ve içlerinden gelen ışık fark ediliyordu. Demek ki insanlar evlerindeydi; bu düpedüz bir hayat belirtisiydi. Belki de hiçbir sorun yoktu. İnsanlar evlerinde oturmayı seviyor, sonbaharın soğuk rüzgarlarının insanın suratını tokatladığı bugünlerde dışarı çıkmak istemiyorlardı. Frederic düşündüklerinin kendi kuruntusundan başka bir şey olmadığına kanaat getirdi. Eğer aradığını elde etmesi gerekiyorsa kesinlikle soğukkanlı davranmalıydı.

Arabasının yaşlı motorundan çıkan hırıltı köy sakinleri tarafından fark edilmiş olacak ki, boyası yer yer dökülmüş küçük bir evin penceresinde birkaç kişi yabancıyı gözlerini kısarak izlemeye koyulmuştu. Bu rahatsız ediciydi ama karanlık öykülerin bu köyde dolanmadığının da kanıtı olabilirdi. Sulakyurt Köyü sakin sessiz bir yerdi; aynı diğer küçük köyler gibi...

Fransız, eski Mustang'ın bir yılan kadar ince direksiyonunu sıkıca kavradı ve kendi kendine mırıldandı: "Şimdi arabadan çıkacak ve bu neşeli köye merhaba diyeceksin. Anlaştık mı?" Bir süre sustu ve evlerin camlarından onu gözleyen insanlara rahatsızca gülümseyerek "Tamam," diye onayladı kendini. Arka koltuktan küçük sırt çantasını aldı, arabasının kapısını açtı ve dışarı adımını attı. Tepesinde kara bulutlar birbiriyle dans ediyordu. "Umarım çok iyi giden sıcak havalardan sonra bugün benim gelişimle kara bulutlar ortaya çıkmamıştır," diye kendi kendine paranoyakça söylenerek

dar sokaklardan birine doğru ilerlemeye başladı. Pardösüsü rüzgarla oynasırken birbirine girmiş kömür karası saçlarını eliyle düzeltmeye çalışıyordu. Kendine biraz çeki düzen verdikten sonra yuvarlak camlı gözlüğünü taktı ve pencerelerden birine doğru yaklaşıp, içeriden ona bakan tombul kız çocuğuna gülümsedi. Kız nedendir bilinmez bir anda ağlamaya ve çığlıklar atmaya başlamıştı; bir hayli korkmuş gibiydi. Fransız hemen pencereden uzaklaştı, suratında hayli aptal bir ifade vardı. Küçük kız ağlayarak uzaklaştıktan sonra yaşlıca bir kadın belirdi bu sefer pencerenin diğer tarafında. Fransız'a hayran hayran bakıp ona bir şeyler söylüyordu fakat cam, yaşlı kadının sesinin Fransız'a ulaşmasına engel oluyordu. Fransız, kadının dişsiz ağzına bakıp ne dediğini çıkarmaya çalıştı ama tam olarak okuyamamıştı yaşlı kadının söylediklerini. Herhalde hoş geldin, falan gibi şeyler söylüyordu kadın. Fransız da kadına gülümsedi. Bu sefer yaşlı kadın daha fazla, hatta yapmacık olduğu her halinden belli olan abartılı gülümseyişle adama karşılık verirken bir anda kadının yanında hayli kısa ve şişman biri beliriverdi. O da camın ardından genç adama bir şeyler söylüyordu ve ellerini yukarı kaldırmıştı; dua ediyor gibiydi. Adam sonra ellerini yüzüne sürdü ve cama birkaç defa tükürdü. Fransız hayli afallamış bir halde iki yaşlı köylüye bakakalmıştı. Çareyi onlara bir kere daha selam verip uzaklaşmakta buldu. Garipsemiş bir şekilde ardına baktığında iki yaşlı kaçığın hâlâ orada neşeli neşeli konuştuğunu fark etti.

Frederic huysuz kızın evinden uzaklaşarak beyaz boyaları yağmurlar, belki de sert rüzgarlar sonucunda dökülmüş tek katlı küçük evlerin pencerelerinin ardında ona hayran hayran bakan insanlara gülümsemeye çalışarak yürümeye devam etti. Yağmur çiselemeye başlamıştı ve fırtına kokusu Fransız'a hiç de iyi haberler vermiyordu.

Frederic, yağmurun etkisini arttırmasıyla oluşan ilahi toprak kokusunu çekti içine. İstanbul'da unuttuğu bu koku ailesiyle çiftliklerinde geçirdiği çocukluk zamanlarını hatırlatmıştı adama. Annesi talihsiz bir şekilde ölmeden önce ne de güzel anıları olmuştu o evde. Kim bilir şimdi nasıldı o eski çiftlik evi? Yeni ev sahipleri ile anlaşabiliyor muydu? Geçmişin sahillerine sürüklenen adam pardösüsünün iç cebinden tabakasını çıkardı ve sarma sigarasını ağzına yer-

leştirdi. Pencereilerin ardında ona bakan meraklı insanları unutmuş gibiydi. Sanki o anda Sulakyurt Köyü'nde değil de doğup büyüdüğü o çiftlik evindeydi. Rüzgar, adama sigarasını yakmaması için türlü oyunlar oynarken gökyüzünde çığlıklar atan şimşek adamı bir anda kendine getiriverdi. Frederic yağmurdan sıırıslıkla olan kafasını düşlerden kurtulmak için iki yana salladı. Tekrar etrafına baktığında çiftlik evi artık çok uzağıındaydı.

“Sigaradan ölmeden evvel zatürree olup gideceksin oğlum,” dedi bir ses karanlığın arasından. Frederic o kadar korkmuştu ki bir anda elindeki çakmağı sesin sahibine doğru istemsizce fırlatıverdi. Siyah gözleri korkuyla açılmış, aklında Kefenyırtan ve türlü iblisler çığlıklar atıvermişti sanki. Neyse ki çakmak adamı ıskaladı ve karanlık sokağı savrulup gitti. Frederic kendine geldiğinde karşısında duran adamla göz göze geldi.

“Özür dilerim,” dedi kekeleyerek. “Bir anda karşıma çıktığınız için biraz korktum.”

“Dert etme delikanlı. Bugünlerde korku sadece senin etrafında dolanmıyor,” dedi adam kafasını sallayarak. Daha sonra kendini tanıtmasını bekler gibi adama uzun uzun baktı. Frederic bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi kokmadıkları belliydi.

“Ben... ııı... bir fotoğrafçıyım, ülkemizi dolaşıyor ve fotoğraf çekiyorum,” dedi telaşla. “Yolum buraya düştü ama sanırım iyi bir zamanda gelmedim,” dedi gökyüzüne bakarak. Daha iyi bir yalan bulamadığı için kendine kızılıyordu Frederic. Muskanın laneti yüzünden korkunç bir cinayet işlenmişti bu köyde ve adam laneti kovaladığından bahsetmeyi hiç düşünmüyordu köy halkına. Muskayı kimseye fark ettirmeden arayacak ve onu yakalayıp sessizce uzaklaşacaktı; en azından planı buydu.

“Ne kadar ilginç evladım, buraya gelen giden pek olmaz halbu ki. Yine de hoş geldin Sulakyurt Köyü'ne,” dedi kır saçlı adam gece kadar siyah şemsiyesinin altından.

Frederic biraz olsun rahatlamıştı. Anlaşılan yaşlı adam bu olayı daha fazla sorgulamayacaktı.

“Biraz daha yağmurun altında kalırsan bu senin son yolculuğun olacak,” dedi gülerek.

“Buraya henüz geldim ve nerede kalacağımı bilmiyorum. Buralarda kalabileceğim bir yer var mı?” Frederic dünyanın birçok yerinde bulunmuştu. Küçük kasabalarda ve büyük şehirlerde konaklamıştı; akla alınmayacak kadar pis yerlerde yatmış, tehlikeli yerlerde gecelemişti; kısacası konaklama onun için pek de sorun sayılmazdı.

“Anlıyorum, kalacak yerin var gibi görünmüyor. Evladım sen iyi birine benziyorsun ve bence buraya köyümüze yararlı olmaya geldin. Gel bugün camimizde kal. Ben de oraya gidiyorum. Bu kışta kıyamette seni yağmurun altında bırakırsam günah işlemiş olurum,” dedi gayet misafirperver bir şekilde.

Frederic korkarak ve biraz da şaşırarak adamı inceliyordu. Aklında bu garip adamla ilgili soru işaretleri vardı; kimdi ve neden kendisine yardım ediyordu? Tüm köy insanları evindeyken bu adam neden yağmurda dışarıdaydı? Frederic bunları düşünürken adam gülümseyerek devam etti:

“Ben köyün imamı Veysel Hoca’yım. Korkma. Akşam ezanını okumaya gidiyorum. Camimizde kalabileceğin bir oda var. Serin bir gece olacak gibi delikanlı.” Adam sanki Frederic’in aklını okumuşçasına kendini tanıttirmişti bir anda.

Köyün imamı demek, diye düşündü Frederic. Kasvetli bir gecede camide uyumak fena bir fikir olmayabilir. “Çok teşekkürler. Çok memnun olurum.”

Veysel Hoca ile birlikte camiye doğru yürümeye başladılar. Yağmur her saniye etkisini biraz daha artıyordu fakat camiye ulaşmaları kısa sürdü. Köyün evleri arasından dolanarak sonunda ufak bir tepenin üzerine inşa edilen camiye ulaştılar. İmam, Frederic’e kalacağı yeri gösterdikten sonra akşam namazını okumak için onun yanından uzaklaştı. Fransız, yatağın üzerine oturdu ve etrafına bakındı bir süre. Küçük bir yatak ve dolabın ancak sığabildiği ufak ve basık bir odadaydı. Islak kıyafetlerini çıkarıp sobanın yanına kuruması için yerleştirdi. Çantasını açıp üzerine bir şeyler giydi. Yatağa uzandı ve gözlerini kapayıp akşam ezanı eşliğinde düşünmeye başladı. Bu bir tatil değildi. Buraya muskayı bulmaya gelmişti. Birkaç yıl evvel korkunç bir cinayet işleyen adamın evini araştırma-

lı, tanıyanlarla konuşmalı, muskanın nerede olduğunu bulmalıydı; ve çok dikkatli olmalıydı...

Frederic kulaklarını çınlatan bir baykuş sesiyle aniden uyandı. Gece hayvanlarının sesleri ve karanlığın kendine özgü şarkısı adamı ürpertmişti. Odası karanlıktı; ayın cılız ışığını saymazsak tabii... Adam yerinden kalktı ve cama yaklaştı. Yatağa uzandığından beri oda epey serinlemişti. Uyuyakaldığına inanamıyordu. Bilmediği bir yerde, korku dolu bir hikayenin geçtiği köydeydi. Kendi kendine kızdı. Çok daha dikkatli olmalıydı. Dolabı açıp pardösüsünün cebinden bir sigara aldı. Daha sonra çantasının gizli yerine sıkıştırdığı eski yazıları çıkardı. Tam sigarasını yakacaktı ki, çakmağı köyün sokaklarına savurduğunu hatırladı ve bir küfür savurdu. Lambayı yakmadan bir süre dışarıyı izledi. Köyün büyük bir kısmını görebiliyordu; küçük küçük evler oraya buraya serpiştirilmişti. Tarlalar ve ağaçlarla kaplıydı köy. Bulunduğu yerden mezarlığı da net bir şekilde görülebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve ışığı yakmak için düğmeye bastı ama ışık yanmamıştı. Koridora doğru ilerledi ve ahşap kapıyı aralayıp dışarı baktı. Caminin büyük salonuna giden koridor karanlıktı. Garip bir ses fark etti ve kalp atışları hızlanmaya başladı. Bir mırıldanma ya da ona benzer bir sesteki koridorda gezinen. Tekrar korkuya kapıldı. O anda kendi yerinde babası ya da büyükbabası olsaydı bu durumdan ne kadar zevk alacaklarını düşündü. Şüphesiz ki alırlardı. Ama bu pek Frederic'in tarzı değildi. Parmaklarının ucunda yürümeye başladı. İlerledi, ilerledi... Koridorun sonuna geldi ve kafasını ileriye doğru uzatıp ana salona baktı. Salon boştu. Kimsecikler yoktu. Ama mırıltı devam ediyordu. Kafasını biraz da uzatmaya çalıştı.

"Korkma evladım," dedi sonra bir ses. Frederic adamın sesini duyar duymaz korkuyla bağırırverdi. Ne dediğini bilmeden sadece haykırmıştı karanlık salonda.

"Kur'an okuyordum. Korkma," dedi adam sakın bir tonda.

Frederic kendini sakinleştirmeye çalıştı. İskoçyalı'nın kayıp hazinesini ararken de Lock Ness'in dehlizlerinde dolaşmış, Edinburg kalelerinin bilinmedik zindanlarına girip çıkmıştı ama bu

farklıydı. Kayıp bir hazinenin peşinden koşmak ve gerçek olduğunu düşündüğü bir iblisin lanetli muskasını aramak kesinlikle farklı şeylerdi.

“Özür dilerim,” dedi Fransız yutkunarak. “Burada kimse yok sandım.”

“Biliyorum evladım. Sorun değil. Gel otur. Sana sıcak bir çay koyayım.”

Frederic, zahmet etmeyin diyene kadar adam çoktan kalkmış ve karanlıkta kaybolmuştu bile. Frederic temkinli bir şekilde ilerledi ve rahlenin yanına bir yere oturuverdi. Burası daha önce gördüğü camilerden pek de farklı değildi. Burayı özel yapan bir şey yoktu. Üzerine basılmaktan aşınmış halı, insanların yıllardır caminin kalbine bıraktıkları kokuları ve içine huzur yerine korku salan his de buradaydı. Frederic tavandaki Arapça yazılara göz gezdirirken imam, dumanı tüten sıcak çaylarla geri döndü.

“Al bakalım delikanlı. Bu senin içini ısıtır. Zor bir gün geçirmiş olmalısın. Seni birkaç saat önce uyandırmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Uykun epey ağır,” dedi gülümseyerek.

Frederic bir kere daha utandı. Uyuyakaldığı, önemli belgeleri savunmasız bıraktığı için kendine kızdı.

“Evet uykum biraz ağırdır,” dedi gülümsemeye çalışarak. Saniyeler önce yaşadığı korku yüzünden alt dudağı sağa sola seğiriyordu hâlâ. “Her gece burada mı olursunuz acaba? Sabaha kadar uyumayıp Kur’an mı okuyorsunuz?”

“Hayır, her gece değil. Bu gece köy halkı özellikle benden okumamı istedi. Dün gece birkaç kişi garip olaylara şahit olmuşlar yine.” Adam sanki normal bir şey söylemiş gibi lafının üzerinde durmadan çayını içmeye devam etti. Frederic adamın konuyu açmasını bekliyor, merakla adamın gözlerinin içine bakıyordu.

“Bir şey mi oldu evladım?” diye sordu adam sonunda Frederic’in bakışlarına bir anlam yüklemek istercesine.

“Hayır... hayır,” diye kekeledi Frederic. “Köy halkı ne görmüş onu merak ettim sadece.”

“Önemli şeyler değil. Bilirsin gece ortaya çıkan cinlerden ve henüz ne olduğunu anlayamadığımız diğer rahatsız edici iblislerden

korkuyorlar ama artık bunlara alışmalılar. Kaç sene geçti üzerinden ama hâlâ bunlara alışamadılar nedense. Cahil olmak böyle bir şey olsa gerek!”

Frederic bir şeyleri yanlış duyduğunu ya da bir karabasanın ortasında olduğunu ümit etti o an. Ne demek oluyordu tüm bunlar? Ortada dolaşan ifritlerden ve diğer korkunç yaratıklardan bahsediyordu düpedüz bu deli adam!

“Sanırım yanlış anladım kusura bakmayın. Herhalde köy halkı korkudan böyle şeyler gördüğünü düşünüyor öyle değil mi?” diye sordu ümitsizce.

“Hayır evladım. Dediğim gibi, burada cinler ve iblislerle birlikte yaşarız biz. Bazı zamanlar onlar bizden kurban isterler biz de veririz. Bazen de onlar kendi kurbanlarını kendileri alırlar. Hepsi Deli Ali’nin ölümünden sonra oldu, artık yapacak bir şeyimiz yok. Onlara hürmet etmeliyiz, biz onlar kadar güçlü değiliz.” İmam, çayından bir yudum aldıktan sonra yüksek sesle bir kahkaha attı. Frederic korkudan ne yapacağını bilemeden adama bakıyordu. Şaka yaptığını düşünüyordu imamın. Kahkahasının ardında ancak böyle bir neden olabilirdi.

“Merak etme burada olmaktan pek hoşlanmazlar, korkmana gerek yok,” dedi imam birdenbire kahkahasını keserek. Anında ciddileşmişti. Gözlerini fal taşı gibi açıp sağa sola baktı. Bir şeyler arıyor gibiydi. Sonra tekrar eski sakin haline dönüp çayını yudumlamaya devam etti.

Frederic, adamın anlattıklarında ciddi olduğunu korkuyla fark etti. Deli adam çayından arta kalanı bir dikişte bitirdi ve hızla ayağa kalktı. “Birkaç saat sonra köy halkı da burada olur. Hepsi seninle tanışmak için can atıyor oğlum,” dedi keyifle.

Frederic olduğu yerde kalakalmıştı. Korkudan ve şaşkınlıktan ağzını bile açamıyordu.

“Birkaç saate burada olurlar. Merak etme, iblislere armağan zamanı sabah ezanıyla olur. Yüksek tepede deli adamın mezarının başında özgürlüğüne kavuşacaksın. O zamana kadar rahat rahat uyu. Seni bize melekler gönderdi ne de olsa, bunu sana ilk karşılaştığımızda da söylemiştim. Sen buraya yararlı olmaya geldin.

Korkma her şey düzelecek yakın zamanda. Bunu sen de biliyorsun. Buraya bunun için geldin değil mi? Köy halkına gülümsemenden anladım bunu delikanlı. Ne cesur bir hareket!” dedi Fransız’ın bacağını sıvazlayarak.

Frederic öyle hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki adam istemsizce bir iki adım gerilemek zorunda kaldı.

“Sanırım bir yanlışlık oldu. Ben düşündüğünüz kişi değilim. Sen neden bahsediyorsun?” diye bağırıverdi. Sıkı sıkı tuttuğu çay bardağını adamın kafasına fırlatmak için zaman kolluyordu.

“Aman oğlum neden dellendin böyle?” diye sordu adam hayretle; sanki az önceki hikayeyi o anlatmamıştı.

“Neler söylediğini hatırlamıyor musun be adam?” diye kükredi Fransız.

“Otur sana bir bardak daha çay koyayım, bu arada sen de bana kendinden bahsedersin. Bak o kadar yorulmuşsun ki sinirlerin tepene sıçramış.” Fransız şaşırmış bir şekilde adama bakıyordu. Bu kesinlikle bir kabus olmalıydı.

“Bana dediklerinizi hatırlıyor musunuz? Kurban ve iblisler ile ilgili olanları?” diye sordu Fransız kekeleyerek. İmam, adama gülümsedi. “Ben öyle şeyler demedim evladım. Sen iyi misin? Ne iblisi ne kurbanı? Kendine gel lütfen beni korkutuyorsun,” dedi adam gözlerini kısıp Frederic’e bakarak.

Fransız bir iki adım geri çekildi. Yaşadığı, ya çığrından çıkmış bir rüyaydı ya deliriyordu ya da bu hasta imam çoktan karanlığın kollarına atmıştı kendini. Fransız olanları hızlıca aklından geçirdi, sonra elinde tuttuğu bardağı adamın kafasına savurdu. Bardak adamın kafasına hızla çarpıp parçalara ayrıldı. İmam yerde hareket-siz yatıyordu. Mösyö Frederic, imama doğru korkuyla ilerledi. Kan, zemindeki halıya yavaş yavaş yayılıyordu fakat adam yaşıyordu; ölmemişti. Fransız hemen eşyalarını toparlayıp kendini caminin dışına atıverdi. Köyü terk etmeliydi. Orada daha fazla kalamazdı. Caminin kapısının önünde sert rüzgar suratını tokatlarken gökyüzüne baktı. Hızla nefes alıp veriyordu. Gece birkaç saat sonra yerini aydınlığa bırakacaktı. Titriyordu Fransız. Gece kadar karanlık sokaklara baktı. Kimsecikler yoktu etrafta. Peşinden gelen biri var

mı diye açık olan caminin içine bir daha göz gezdirdi korkuyla. İmam yerde öylece yatıyordu. Ya ölürse? diye aklından geçirdi adam. Ne olursa olsun bir cinayete sebep olamazdı. Korkusunu dizginleyerek tekrar içeri girdi. Adamın kafasını suyla temizledi ve yerde bulduğu bezlerle sardı. Onu yanlış anlamadığına emindi. Adam düpedüz onu kurban edeceklerini söylemişti. Bu köyde neler oluyordu böyle?

Fransız tekrar dışarı çıktığında karanlık hâlâ köyün üzerindeydi. Kasvet ve korku, etkisinden bir şey kaybetmeden Frederic'i zorlamaya devam ediyordu. Hemen bir şeyler yapmalıydı. Yüksek Tepe diye bir yerden bahsettiğini hatırladı imamın. Söylenenlere göre muska yüzünden ailesini öldüren adamın mezarı da oradaydı. Muskanın adamla birlikte gömülmüş olabileceğini düşünüyordu. Onu bulması için tek şansı kalıyordu; sabah olmadan mezarı kazıyordu...

Fransız, gece hüzünlü şarkısını söylerken hızla arabasına doğru koşturdu. Camideki odasından gördüğü tepe, köyün en yüksek yeri olmalıydı; imamın bahsettiği Adak Tepesi. Köyün güney tarafındaki kurumuş nehrin yanında yükseliyordu. Arabasından toprağı kazmak için birkaç alet aldığı gibi koşturmaya başladı. Şanslı olacak ki kimsecikler uyanık değildi; herkes rahatsız uykusunun kollarındaydı o an.

Fransız korku ve telaşla tepeye tırmanmaya başladı. Aklına sürekli imamın söyledikleri geliyor böylece korkusu giderek artıyordu. Kayıp muska uğruna daha ne tehlikelere atılacağını bilmiyordu ama bu korkunç başlangıç gösteriyordu ki işi pek de kolay olmayacaktı.

Fransız tepeye ulaştığında gündoğumuna belki bir saat belki de daha az kalmıştı. Eğer deli imamın dedikleri doğruysa sabah ezanıyla köylüler onu kurban etmek için camiye geleceklerdi. Geldiklerinde imamı o halde görecekler ve aradıkları kişinin orada olmadığı fark ettiklerinde ise neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Bahsedilen tepenin üzerinde köyü ve ardında sakladığı koruluğu görebiliyordu. Sabaha karşı oluşmaya başlayan sis örtüsü yavaş yavaş köye ilerlemekteydi; anlaşılan gece kısa bir süre sonra

gözlerini açacak gibiydi.

Frederic tepenin başında çalı çırpının etrafını örttüğü hatta büyük bir sevgiyle kucakladığı mezara bakıyordu. Sarmaşıklarla kaplı beyaz mermer taş tepenin orta yerinde öylece durmaktaydı. Bahsedilen kişinin mezarı bu olmalıydı. Frederic mezara doğru ilerlemeye başladı. Saçı başı birbirine girmiş, pardösüsü toz toprakla kaplanmış ve yağmurdan sırlıklam olmuş bir halde sonunda mezara ulaştı. Mezartaşındaki isimle gazete kupüründeki birbiri tutuyordu. Burası uzun zamandır saklı olan lanetin tekrar ortaya çıktığı yerd. Frederic derin bir nefes aldı. Yaklaşmakta olan yağmurun kokusu etrafını sardı. Aydınlanmaya yüz tutmuş havayı bu sefer de yağmur bulutları kapatmaya çalışıyordu. Gökyüzünün sanki uzun bir süre ışığı görmeye niyeti yok gibiydi.

Frederic kazmayı havaya kaldırdı ve içinde yatan kötülükten habersiz olan toprağın kalbine acımasızca indiriverdi. Kazmanın toprakla buluşmasıyla gökyüzü aydınlandı. Büyük bir gürültü kopuverdi. Fırtına öncesindeki ilk yıldırım kendini işte böyle göstermişti. Fransız, korkusuna engel olmaya çalışıyordu. Fırtınayı, iblisleri, laneti ve geri kalan tüm korkunç ayrıntıları unutmaya çalışarak kazdı. Aklına hiçbir şey getirmek istemiyordu. Sadece kazmak ve ona ün ve itibarın kapılarını aralayacak muskayı bulmak istiyordu.

Fransız uzunca bir süre kazdı. Artık hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyor, güneşin kızılığı ayyuka çıkıyordu. Frederic mezarın dibine inerken yağmur yağmaya başlamış, adamı bir kere daha sırlıklam etmeyi başarmıştı. Frederic'i derin bir umutsuzluk kaplamaya başlamışken, tam o anda kürek sert bir cisme çarpıverdi. Fransız bu cismin ölülerin üzerine konulan birkaç tahta parçası olduğunu anlamıştı. Korkusu giderek artıyordu. Ayaklarının dibinde uzun zaman önce ölmüş birinin yattığını bilmek bile adamın hayal edemeyeceği kadar korkunçken, bir de işin içine muska hikayesi girince işler iyice çığırından çıkıyordu. Fransız, küreği çukurun yukarısına attı ve eliyle tahtaları çıkarmaya başladı. Çukurun içinden garip bir koku geliyordu. Bu ölümün kokusu olmalıydı. Çürümenin ağır ve iğrendirici kokusu yerini saf bir ölüm kokusuna bırakmıştı. Sessizce insanın içine işleyen ağır bir kokuydu bu. Tüm tahtaları

mezarın dışına atmayı başardı; ayaklarının altında, kefeni toprak rengini almış cesedi görebiliyordu. Hayatında hiç ölü görmemiş, bu kadar uzun süre toprak altında kalmış bir cesetle karşılaşmamış biri nasıl titremesine engel olamaz, çığlık atmamak için kendini zorlarsa işte Frederic de tam olarak aynı şeyleri yaşıyordu. Her şey bitmek üzereydi. Frederic dizleri üzerine çöktü ve cesedin kafasını kaplayan kefeni açmak için onu kavradı. İşte tam o anda gök yarılacak gibi oldu. Ortaya çıkan gürültü Frederic'in yerinde zıplamasına ve istemsizce bir çığlık atmasına neden olmuştu. Suratı çamur ve pislikle kaplı adam sanki bir astım hastasıymış gibi hırıldayarak zorla nefes alabiliyordu. Gücünü topladı ve kefeni tekrar kavradı, derin bir nefes aldı. Kendine her şeyin yoluna gireceğini tekrarlayıp duruyordu. Bu iş bitince Karadağ'da ona dedesinden kalan yazlığa gidecekti. Okyanusun kokusunu içine çekecek ve dağları gören hamağında güneşin doğuşunu izleyecekti. Bu korkunç serüven bitince her şey yoluna girecekti...

Sağanak yağmur devam ederken, karanlığın içinde nefes almaya çalışan Fransız, kefeni tekrar kavradı ve onu açmayı başardı. Gözleri korkuyla açıldı adamın. Muskanın son sahibinin kurumuş cesedi tam karşısında duruyordu. Cesedin öldükten sonra bile işkenceyi yaşamaya devam ettiği gibi korkunç bir fikre kapılabilirdi ona bakanlar. Cesedin ağzı açıktı, sanki çığlık atarken son nefesini vermiş gibiydi. Sağlam kalmış birkaç diş ağzından dışarı çıkmayı arzuluyor gibi öne doğru hamle yapmıştı. Göz yuvaları toprak ve küçük böceklerle kaplıydı. Acı ve korku, hayatı uzun süre terk etmiş bu zavallı adamın suratında okunabiliyordu. Yağan yağmur cesedin suratına düşüyor, kurumuş yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sanki ceset, mezarının içinde yıllardır bu günü bekliyor gibiydi; Fransız'ın gelmesiyle laneti bitiyor ve o da sevinç gözyaşları döküyordu. Şimşek bir kere daha gökyüzünü kavurdu ve her yer bir süreliğine aydınlandı. Fransız'ın gözü muskayı arıyordu. İlginç ama adam bu kısa süre içinde cesede alışmış gibiydi. Belki de onu lanetinden kurtardığı düşüncesi gevşemesine sebep olmuştu. Mezarın içinde ayağa kalktı Frederic ve cesedin üzerine yapışan kefen parçalarını hızla sökmeye başladı. Yağmur mezarın içini doldurmak

istercesine yağmaya devam ediyordu. O an Frederic'in yüzü şimşekler gökyüzünü nasıl aydınlatıyorsa çaktıklarında işte öyle aydınlandı. Muska adamın boynuna asılı duruyordu. Bir kısmı çamurla kaplıydı ama üçgen şeklinin üzerindeki Osmanlı tuğrası belli oluyordu. Cesedi yıllarca yavaş yavaş kemiren bir kurtçuk muskanın üzerinde gezindi bir süre. Fransız bu şanslı kurtçuğa mani olmadı, gülerek bir süre izledi hayvanı. Aradığı şeye bu kadar kolay ve çabuk ulaştığına bir türlü inanamıyordu. Sonunda şansı yakalamıştı. Pardösüsünün cebinden muskayı içine koymak üzere getirdiği küçük naylon poşeti çıkardı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki poşet kısa sürede içine bir miktar su almıştı bile. Fransız suyu boşalttı ve poşetin içine elini soktu. Muskaya uzandı ve onu tuttu. Çok korkuyordu. Titreyerek poşeti ters çevirdi. Muska artık poşetin içindeydi. Derin bir nefes aldı. Gökyüzüne baktı. Tepesine düşen binlerce damlaya gülümsüyordu. Her şey yolundaydı. Muska artık onundu...

Hak Arayanlar Ormanı ve Dizleri Üzerinde Yürüyen İblis Kadın

Hocanın ölümünden günler sonra Şehzade bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamıştı. Her gün gördüğü kabuslar ve sürekli baş ağrıları olmasaydı böyle düşünmezdi elbet. Hocanın yazdığı muskanın ona bir yarar sağlamadığını düşündüğü gibi bazı rahatsızlıklara da sebebiyet verdiğine inanmaya başlamıştı. Bu sebeple hocanın geride kalan tüm aile fertlerini bir bir öldürttü. Şehzade her geçen gün deliliğin çukurlarına daha da yaklaştığını düşünüyor ve çeşitli paranoyalarla boğuşuyordu. Şiddetli baş ağrılarına lokmanlar çare bulamıyor, kabuslarını hocalar geçiremiyordu. Günler ilerlemeye devam etti. Tılsım-ı Kudret isimli lanetli muska, Şehzade'nin bir parçası olmuştu artık...

Şehzade zihninin derinliklerinde onunla konuşan, sert ve yaralayıcı diliyle aklını zehirleyen bir şeylerin varlığından şüphelenir olmuştu. Bundan kimseye bahsedemiyordu. Çünkü çıkacak en ufak bir dedikodu bile taht hayallerini ortadan kaldırabileceği gibi sonunu da getirebilirdi. Kimi geceler acı çekerek uyanıyor ve zihnini bulandıran varlığa küfürler yağıdırıyordu. Lokmanlara gidiyor ve baş ağrısı için türlü bitkilerle yapılan içecekler alıyordu. Şehzade'nin bu rahatsızlığı bile şimdiden konuşulmaya başlanmış ve adamın dönüşü olmayan bir hastalığın pençesinde olduğuna dair dedikodular ortaya atılmıştı. Genç adam kimi zaman kılık değiştirerek halkın arasına iniyor ve söylenenleri dinliyor kim ki kendisi hakkında kötü bir şey söylüyorsa hemen aynı günün gecesinde o zavallıyı evinden kaçırıp sürgüne yolluyordu.

Günler geçerken Şehzade türlü güçlere kavuşmadığı gibi artık

kendini de iyice kaybeder olmuştu. Kimi zaman saatler boyu olmayan kişilerle sohbet ediyor, kimi zaman da birkaç geceyi uyumadan sadece dışarıyı izleyerek geçiriyordu. Saray ahalisine gözükmemek için elinden geleni yapıyordu. Önemli anlar dışında neredeyse hiç ortalıkta görünmüyordu. Aklını kemiren düşünceler bir hayli artmış, nefreti ve öfkesi yerini teslimiyete ve sükunete bırakmıştı. Sadece çok güneşli günlerde ve haftanın cuma günleri aklına geliyordu İbn-i Reşad ile yaşadıkları. İşte o zamanlar çıldıracak kadar sinirleniyor ve muskanın neden işe yaramadığını ya da neden güçleri kazanamadığını düşünüp duruyordu. Hoca ahrete göç etmeseydi bir kere daha onu zincire vurur ve neler çevirdiğini öğrenirdi ama İbn-i Reşad, tilsim üstadı uzun yolculuğuna çoktan çıkmıştı artık.

Şehzade, son zamanlarda bir çeşit lanet altında olduğundan da şüphelenir olmuştu. Ortalıkta gezinirken garip varlıklar görüyor, bilinmedik yerlerden gelen melodiler duyuyordu. İyilik saçtığına inanılan türbelere giderek Allah'tan yardım dilenmeye başlamıştı ama zaman geçiyor ve ne yazık ki istediklerine kavuşamıyor, hatta hastalığı da ilerlemeye devam ediyordu. Tek şansının kaldığını düşünmeye başlamıştı. Ezel-i Kismet! Yalnız bir sorunu vardı. Son zamanlardaki garip davranışlarından dolayı izlendiğini biliyordu. Gerçi gördüğü kişilerin artık hayal mi yoksa gerçek mi olduğunun ayırımına varamıyordu ama yine de işini şansa bırakmaya niyeti yoktu. Cuma günü güneş yeni yeni insanlara gözükmeye başladığında, sabahın gülümsemesi göğe huzur saçarken izlenmediğinden emin olup yola koyuldu genç adam.

Ezel-i Kismet'in yerini sadece Emir-i Mukaddes üyeleri ve hükümdar kanı taşıyanlar bilirdi. Bilenlerin ise Padişah'ın hükmiyle oraya gitmeleri kesinlikle yasaklanmıştı. Şehzade türlü hayaller ve sancılarla Ezel-i Kismet'in yolunu tutmuştu artık. Tebdil-i kıyafet giyinmiş, yaşlı bir adam kılığında kulenin içinde bulunduğu Hak Arayanlar Ormanı'na adımlarını atmıştı. Şehzade birçok kere Hak Arayanlar Ormanı'na girmişti girmesine ama o ormanın şanınin da ne kadar lekeli olduğunu çok iyi biliyordu. Şehzade kulenin yolunu tutmasa elbet o küf kokan ve her yerinden lanet akan ormana gir-

mezdi ama Padişah yasaklamasına karşın Ezel-i Kısmet Şehzade'nin en iyi dostu ve en bilge arkadaşıydı.

Ormanın hikayesi çoğu zaman Bodur Nafi tarafından Baharat Tüneli'nde anlatılır, anlatıldığı vakit ise dinleyenlerin soluklarının kesilmesine ve yerlerine çakılıp kalmalarına sebebiyet verirdi. Nitekim şans o ki Şehzade, Hak Arayanlar Ormanı'na girdiği sırada Vahdet oğlu Bodur Nafi de karanlık orman hakkında bildiklerini bir bir anlatmaya başlamıştı tünel sakinlerine...

Baharat Tüneli'nin istifçileri, ayyaşları, türlü koku bağımlıları, bedbahtları ve hatta dilencileri yerlere serdikleri kilimlerin üzerine kurulmuşlar, güneş daha semada yeni yeni gezinmeye başlamışken Nafi'nin anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Nafi büyük şarap fıçısının üzerinde hikayesine başlamadan önce, Baharat Tüneli'nin büyük pencerelerinden birinden görünen asırlık meşe ağacına baktı. Nafi'nin fıçısı daima o meşe ağacını görebileceği bir yerde dururdu. Nedendir bilinmez Nafi ve asırlık meşe ağacı arasında kimsenin bilmediği bir gizem vardı. Meşe ağacı günün ilk ışıkları altında rüzgarla dans ediyordu. Nafi kendi kendine gülümsedi. Neşesi daha da artmış gibiydi.

"Günlerden hangi gündü ya da aylardan hangi aydı çok önemli değil," diye söze başladı Bodur. "Önemli olan Hak Arayan Ormanı'nın yüceler yücesi Padişah'ımızın, yedi denizin hükümdarının, cihanda sözü geçenin eskiden güzeller güzeli diye anılan, bilge ve ariflerin düşünme ve sohbet etme mekanı olarak kullandıkları bu ormanın neden şimdilerde karanlığa teslim olup da içinde türlü ifritler barındırdığının anlaşılmasıdır ey pek sevgili dostlarım!"

Nafi hikayeye girişinden hemen sonra kızıl şalvarını belinden düşmemesi için bir iple bağladı ve çarıklarını ayaklarından çıkarıp tepesinde durduğu büyük şarap fıçısının üzerine koyuverdi. Baharat Tüneli'nin pencerelerinden içeri hücum eden ışık huzmelerine baktı bir süre. Sonra anlatmaya koyuldu hikayesini.

“Evet pek sevgili dostlarım, vakit ne çok geç ne de çok erkendi. Zaman önemli değildi çünkü o gün yani yaprakların kızıla döndüğü gün hiç de hayırlı olmayacaktı yaşayanlar için. Ben o zamanlar çocuktum bilmem, belki Hafız Vecdi belki de Lokman Sedhi bilir o günleri. O günlerde Hak Arayanlar Ormanı kendi halinde türlü kuş civıltıları ve birbirinden nadide çiçeklerin kokularıyla bezeli bir yermiş. Dediğim gibi kimi zaman arifler o ormanda bilgelik arar kimi zaman da hükümdar kanı taşıyanlar şölenler tertiplerlermiş. Günler Hak Arayanlar Ormanı’nda böylece sürüp giderken biricik Serçem Sultan’ın hastalanmasıyla şölenler bozulmuş, herkesi bir dert sarıp sarmalamış. Arifler el birliği yapıp konuşmayı unutan, yemeden içmeden kesilen Serçem’i eski haline getirmeye çalışıyor ama derdine deva olamıyorlarmış. Kadıncağız her geçen gün daha da zayıflıyor, saçlarına aklar düşüyor ve bakışları boşlaşıyor. Padişahımız, her millete sözünü geçiren bu illete çare bulamayınca nice arifin kellesini tez vurdurmuş, nicesini de bilinmeyen yerlere sürgüne göndermiş. İşte o zamanlar insanlar artık sokaklara çıkmaya korkuyor, hastalığın yayıldığını kulaktan kulağa fısıldıyorlarmış. Hatta birkaç kişinin dediğine göre, binek yetiştiren Kaz Ali’nin anası da işte bu hastalık, bu lanet yüzünden göçüp gitmiş.”

“Hadi oradan bre ozan! Ne dediğini bilmezsin. O benim büyükanamdır. O bir gün, Allah’ın rahmeti yanında olsun, secdeye dururken huzur içinde göçmüştür.”

“Sus seni yalancı zındık!” diye kükredi Bodur. Koca fiçinin üzerinde tepiniyor, belinden çektiği hançeriyle havayı yarıyordu. “Benim de senin kadar aklım kalsaydı vay bu ahalinin işine! Deli birinden hikaye dinler dururlardı ama bak hiç deliye benzer bir tarafım var mı? Kandırmuşlar seni Topal! Sen neden topal doğdun iyice bir düşün bakalım. Neden anan sen doğarken öldü bir de bunu düşün. Buna o dizleri üzerinde yürüyen kadın sebep olmasın hiç?”

Topal, bir hışımla kalkmıştı yerinden, istediği bağırp çağırarak, Nafi’yi rezil etmektir ama Bodur’un söyledikleri aklını kurcalamaya yetmişti. Tek bir kelime dökülmedi dudakları arasından. Yaşadıklarını hep Allah’ın takdiri ya da şanssızlık olarak görmüştü ama o an Bodur, ona basbayağı bir illetten söz ediyordu. Kalabalık kendi

arasında konuşunca Nafi deliye döndü.

"Ey Baharat Tüneli müptelaları! Ey dinlemeyi bilmeyenler! Ey yarım akıllı Topal! Bak senin yüzünden karıştı ortalık. Şimdi gel de düzelt hadi!"

"Büyükanam eceliyle öldü gitti," diye mırıldandı Topal. Onu duyan sadece etrafındaki birkaç kişiydi.

Bodur 'un kükremesinden sonra kalabalığın sesi anında kesildi. Ne Topal ne de kalabalıktan herhangi biri çitini çıkarmaya cesaret edebildi. Biliyorlardı ki daha fazla ses ya muhafızları bu köhne tünele çekecek ya da Bodur, hikayesini anlatmadan çekip gidecekti.

"Şimdi dinleyin ey sabahın nurunu üzerine alamayanlar. Dinleyin de bir şeyler öğrenin. Serçem Sultan artık bu dünyadan göçmeye yakın, Padişah hazretleri cihanın dört bir yerine ulaklar göndermiş, bilinmez diyarlardan lokmanlar çağırtmaya başlamış. Bizzat kendi mührünü bastığı kağıtlara Serçem'in hastalığını iyileştirecek zattın büyük bir hazineye kavuşacağından bahsediliyormuş. Günler boyunca cihanın her yerinden lokmanlar, bitki bilimi konusunda yetkin olanlar, arifler, hatta ve hatta birkaç tane akli noksan büyücü bile gelmiş ama ne yaptılarsa kadının hastalığını düzeltmemişler. İşte o vakit tam da ümitlerin yerini keder almışken bir kadın belirmiş Hak Arayan Ormanı'nda. Bir hatuna göre epeyce uzun, sağında solunda türlü tüyler ve ipler asılı, vücuduna deri ve paçavra geçirmiş, tepesinde bir tutam saçla bu kadın sanki yolu bilirmiş gibi Padişah hazretlerinin yanına doğru yürüyormuş. Saçı başı açıkta, yürüyüşüne giyimine dikkat etmeyen bu kadın belli ki kafir soyuymuş!"

Kalabalıktan da kadına türlü küfürler ve beddualar sallanmaya başlamıştı ki, Bodur elinin bir hamlesiyle kalabalığı anında muma çevirdi.

"Dediğim gibi bu deli kadın Padişah'ın yanına gitmeye kararlıymış. Padişah'ın askerleri hemen hükümdara haber iletmışler, yanına gelmekte olan kadından bahsetmişler. Padişah hazretleri bu kadını normal bir zamanda görse hemen kellesini vurdurur ve kurtlarına yem edermiş kuşkusuz. Lakin zaman Padişah'tan yana akıyor, her geçen an Serçem'in canını alıp götürüyormuş. O sırada

*halk arasında hemen dedikodular başlamış. Kimilerine göre bu kadın bir gök cadısı yani günah olan eski tılsımları kullanan biri, kimilerine göre ise eski bir dinin son temsilcisi; başka birine göre ise bedbaht bir dilenciden başkası değilmiş. Söylentiler tez zamanda yayılırken sonunda kadın da Padişah'ın yanına ulaşmış. Padişah hazretleri, altından ve zümrüten bin kat daha değerli taşlarla beze-
li tahtında oturuyormuş. Askerleri ve fedaileri yanı başında kadının herhangi yanlış bir hareketinde onun boğazını kesmek için bekliyor-
larmış. Söylenenler doğruysa, ben de hasta kadın için şifa var, demiş kadın sertçe. Ne Padişah'a bir övgü saymış ne de önünde eğilmiş. Tabii Padişah'ın buna öfkesi büyük olmuş ey dinleyenler! Sert bir şekilde kadının gözlerine bakmış. Bilirsiniz ki Padişah'ımızın bakış-
ları göklerden ateşler yağdırır, yeri sallandırır. Fakat kadın hâlâ bir tek övgü dizmiyormuş haşmetliye. Sinirleri bir yay kadar gergin olan haşmetli önünde kendini bilmezce duran bu kadına hiddetlendikçe hiddetlenmiş ama yine de bir umut varmış içinde yüceler yücesi hükümdarımızın. Sultan'ın şifası bende hükümdar kişi, demiş pasak-
lı kadın. Hükümdarımız, yedi cihanın efendisi, nice kral soyunu ayakları altına alan, önünde eğilmekten, kendisine şükranlarını sun-
maktan bile haberi olmayan, üstü başı pislikle dolu bu kadının Serçem'i nasıl iyileştireceğine anlam veremiyormuş."*

"Ne yapmış peki? Hemen oracıkta kellesini vurdurmuş mu ey Bodur?" diye seslendi kalabalıktan birisi.

"Vurdurmamış tabii ki. Büyük bir aslanın avıyla oynadığı gibi kadınla oynamayı seçmiş hükümdarımız." Bodur tam hikayesine devam edecekti ki başka bir soru daha geldi kalabalığın arasından.

"Kadın iyileştirmiş mi peki Serçem Sultan'ı?"

"Ey dinlemeyi bilmeyenler, ey kafaları boş bir karpuzdan, içi çürümüş bir kovuktan farkı olmayanlar!" diye kükredi birden Bodur Nafi. Kalabalık bir anda sessizleşmişti. Nafi'nin hikaye anlatırken nasıl huysuzlandığını biliyorlardı. Üst üste sorulan sorular Nafi'nin sinirden pancar gibi kızarmasına sebep olmuştu.

"Eğer ki dinlemeyi bilmezsiniz o zaman size de başka hikaye yok bundan sonra," diye kestirip attı Bodur ve bir sıçrayışta üzerinde durduğu fıçıdan iniverdi. Kalabalığın arasında sözü geçen yaşlılar

eğer Bodur'u ikna edemeselerdi Serçem'in kaderini kimse öğrenemeyecekti. Bodur tekrar fıçısının üzerine çıktı ve kalabalığın sessiz olduğundan emin olduktan sonra hikayesini anlatmaya devam etti.

"Tepe saçlı kadın, Serçem'i iyileştireceğini söyleyip duruyormuş ey meraklılar! Fakat hâlâ dimdik duruyor ve çoğu büyük insanın, önemli kişinin bile yapamadığını yapıyor, haşmetlinin gözlerinin içine bakıyormuş. Belli ki bu deli kadının aklı uzun zaman önce ziyan olup gitmiş. Hükümdarımız bu kadını önünde eğilmeye zorlayabilir ya da onu parçalara ayırıp cihanın dört bir yanına ibret olsun diye dağıtabilirmiş ama öyle yapmamış. Tepesinden tutam saç çıkan bu deli kadının Serçem'i iyileştiremeyeceğini düşünmeye başlamış ve eğlenmek için ona bir anlaşma teklif etmiş. Anlaşma şuymuş ey Baharat Tüneli delileri; Eğer deli kadın Serçem Sultan'ı iyileştirmeyi başarabilirse içi altınla dolu bir sandık onun olacaktı. İyileştiremezse ise kadını korkunç bir ölüm bekleyecekti."

"Neymiş kadını bekleyen korkunç ölüm ey ünlü hikaye anlatıcısı Bodur?"

Nafi lakabını sevmiş olacak ki gülümseyerek meraklı adamın sorusunu cevapladı.

"Kadın dizlerinin üzerine çöktürülecek, zindan efendileri tarafından canlıyken içi boşaltılacak ve çer çöp doldurulacaktı. Böylece sonsuza dek efendimizin önünde eğilebilecekti."

Kalabalıktan korku ve hayret dolu sesler yükseldi. Kimisi kadının bunu hak edeceğini söylerken kimisi de bu sonun ne kadar acı ve korkutucu olduğunu tekrarlıyordu. Bodur, kalabalığın sessizleştiğini görünce hikayesine kaldığı yerden devam etti.

"Ama deli kadın Padişah'ımızın sözünün üzerine söz söylemeyi düşünecek kadar yoldan çıkmış ey dostlarım. Haşmetlimize başka bir öneri getirmeye kalkmış."

"Hükümdarın gözlerinin içine bakmak bir yana onun sözünün üzerine söz söylemek bir de ha! Vay bu deli hatunun haline!" diye bağırды biri kalabalığın içinden.

"Ya işte birde bana aklını uzaklarda kaybetmiş dersiniz. Asıl deli kimmiş dinleyin de görün bakalım," dedi Bodur gülerek.

"Hükümdarımız kadının söylediklerini duyunca o kadar sinir-

lenmiş, o kadar hiddetlenmiş ki olduğu yerde kakhahalara boğuluvermiş. Daha önce onun güldüğünü gören olmadığı için herkesi bir korkudur salmış. Bir süre sonra suratı sinirden oynayan, kaşı gözü seğiren ve nefessizlikten pancara dönen hükümdar, deli kadına ne istediğini sormuş. Kadın ne dese beğenirsiniz, istediği Hak Arayanlar Ormanı diye anılan kadim yermiş!" diye hayretle kalabalığa seslendi Bodur Nafi.

"Demek ki ne hükümdarların hükümdarından çekinmiş, ne de Yaradan'dan korkmuş bu kafir kadın," diye kükredi biri kalabalığın içinden. Sonra bir başkası bir şey söyledi ve kalabalık bir anda karıştı. Bodur, fıçının üzerinden olan biteni keyifle izliyordu. Belli ki hikaye dinleyenleri alıp götürmüştü; onları epeyce heyecanlandırmıştı. Yeterince eğlendikten sonra kalabalığa sesini duyuracak şekilde öksürdü. İnsanlar bu öksürüğün ne demek olduğunu iyi biliyordu. Derhal yerlerine oturdular ve Bodur'u dinlemeye başladılar.

"Kadının bu deli isteği, hükümdarın sarayında sessizliğe sebep olmuş ey meraklı dinleyiciler. Kimsecikler konuşmaya cüret edememiş. Ta ki Padişah hazretleri bir kakhaha daha patlatana kadar! Ama bu kakhahanın aslında eğlence ya da sevinçle hiçbir ilgisi olmadığını orada bulunanlar çok iyi biliyor. Padişah hazretlerinden istenen şey o kadar değerliymiş, o kadar önemliymiş ki kimse ne diyeceğini bilememiş. Hükümdarlık sınırlarında boylanan yüceler yücesi bir ormana gözünü dikmiş bu kendini bilmez kadın!"

Baharat Tüneli'nde oturup da Bodur'un anlattıklarını dinleyen insanlar deli kadın ve Hükümdar arasındaki konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu. Kendi aralarında fısıldayan insanların büyük bir kısmı kadını korkunç bir ölümün beklediğinin farkındaydı.

"Akıllı hükümdarımız kadının isteğini kabul etmiş. Biliyor. Biliyor ki akıllı ziyan olmuş bu kadın asırlar da geçse Serçem'i iyileştiremezmiş. Ne ilimden ne de bilimden anlayan paçavralara sarılı kafir soyu artık ölüme çok yakınmış."

"Peki kimmiş, neyin nesiymiş bu kadın ey Bodur?" diye sordu sağ elinin üç parmağını bir hırsızla cebellesirken kaybeden Bahtsız

Ferid.

"Merakını anlıyorum Abdülezel'in oğlu. Aklını bilinmezliklerde bırakan bu delinin kim olduğunu ve nereden topraklarımıza geldiğini merak edersin. Bana anlatılanlara göre bu kadın Güneşin Kar Diyarı'nı aydınlattığı yerden gelirmiş. Orada kafirler kol gezer, ateşe ve putlara tapınılırmış. Karanlık çok uzun sürer, güneş bir görünür bir kaybolurmuş. Onun geldiği yerde yasak ilahiler okunur ağza alınmayacak eski diller konuşulurmuş. Orada insanlar bu kafir kadın gibi saç bırakır, öldüklerinde de günahları için girdikleri kara kazandan onları tepe saçlarından yakalayıp çıkaracak melekleri beklerlermiş. Yani kısacası cehennem dibinden gelmiş bu ölümüne susayan!"

"Padişah'ımız izin vermiş mi Serçem'i iyileştirmesine?" diye çekinerek sordu ortalarda dolanan veletlerden biri.

"Vermiş. İşte olan da o zaman olmuş. Bu kafir soyu, bu iblis kadın aslında ölmeyi çoktan hak etmiş dostlarım ama Padişah'ımız, engin yürekli büyüğümüz, kudret sahibimiz kadına söz verdiği gibi Serçem Sultan'ın yanına yaklaşmasını onaylamış. Tepe saçı tutam tutam olmuş bu putperest kadın, Serçem'in yanına ilerlerken Padişah hazretleri de kadının arkasından gülümsüyormuş. Bu kafir, Padişah'ımızı o kadar sinirlendirmişti ki artık Padişah, Serçem Sultan'ın hastalığını önemsemez olmuş, kadının başarısız olmasını bekliyormuş. Derken pek sevgili Baharat Tüneli dinleyicileri, bu tutam saçlı kadın Serçem'in odasına girip de odadan Serçem ile beraber gülere çıkmasını mı? İşte o zaman Padişah'ımızın düştüğü durumu ne siz sorun ne de ben söyleyeyim. Hükümdarın, Serçem'in uyanışına zerre kadar sevinemediği söylenirdi ben küçükken. Hatta büyük bir aşkla bağlı olduğu kadına o günden sonra bir daha dokunmamış. Şu kafir kadının yarattığı karışıklığa bir bakın! Ama işin daha vahimi de var tabii ki. Bu tepe saçlı kadın Padişah'tan ödülünü istemiş bir de! İlk önce Padişah yine olur demiş ama içten içe kadına o kadar büyük bir nefret duyar olmuş ki ilk önce onu Hak Arayanlar Ormanı'na götürmüş, ormanı iyice dolaştırmış. Asla sahip olamayacağı yerleri görmesini istiyormuş. O zamanlar eski ve yüce olan şimdinin lanetli Ezel-i Kısmet'inin önünde kadını

cihanların hakimine karşı işlediği suçlardan dolayı canlı canlı deş-tirtmiş. Sonra da diz çöker vaziyette içini doldurtup ormanın içinde bırakıp gitmiş."

"Vah vah vah," diye üzülerək iç geçirdi Takunyacı Eşber Usta. Bunu duyan Bodur'un da siniri tepesine sıçrayıverdi.

"Bre zındık Eşber! Kadın putperestmiş, kafirmiş, ateşe tapanmış dedik yine de ona karşı olan sevgini silemedik. Üzüldüğün kadın kim bilir zamanında hangi kafirlikler yapmış, hangi günahların içinden geçmiştir. Bunları düşündün mü hiç!"

"Ama Bodur Nafi, kadıncağız Serçem'i iyileştirmiş, ona şifa vermiş. Hiç şifa üfleyenden kötülük gelir mi insanoğluna?"

"Ah bu toprağın aptal oğlu! Ah ki kafasında saksağan aklı dola-nan! Ah ki sefil takunyacı! Bilmez misin ki kadının kullandığı büyü karadır. Daha sonra Serçem Sultan acılar içinde öldüğünde onun laneti başlamıştır!"

"Ama Bodur, Serçem'in boynunu bizzat Padişah Hazretleri'nin emriyle kırmışlardır, derdi bize annelerimiz eskiden."

"Bak deyyusa! Hem anlattığıma inanmaz hem de kendisi yeni hikayeler uydurur durur. Götürün şu sefil buradan da devam edelim hikayeye. Yoksa akşam olacak hâlâ sona erdiremedim anlattığı-mı."

Orada bulunanlar Takunyacı Eşber'i tekme tokat Baharat Tüneli'nin dışına attıklarında ve Bodur'a türlü iltifatlar yağdırdıklarında ancak devam edebildi Nafi hikayesini anlatmaya.

"Derken sevgili dostlarım, gel zaman git zaman bu tepe saçı yere uzanan kafir kadın ormanda dizleri üzerinde yürümeye başlamış derler büyükler. Öyle hızlı yürür ve öyle kara bir sesle konuşmuş ki onu görenler anında çarpılır ayakları ters döner, duyanlar ise anında delirip kendilerini öldürürlermiş. Dizlerinden akan kanlar kimi zaman evlerin önünde, kimi zaman da çatılarda, ağaçlarda görülürmüş. Çoğu vakit ormanda çeşitli uğultular duyulur, bir kadının acı dolu çığlıkları şehrin içinde gezinirmiş. Çocuklar ortadan kaybolur, geriye ise kanlı izlerden başka bir şey kalmazmış.

Kadının ölümünden kısa bir süre sonra orman kararmaya ve ağaçlar da içlerine kapanmaya başlamış. Padişah hazretleri orma-

na hocalar, bilginler yollamış. Kimisi hiç geri dönememiş, kimisinin de eli yüzü çarpıldığından tanınmayacak halde dönebilmişler. Dizleri üzerinde yürümeye mahkum olan bu kafir cadı da ev belle-diği ormana girenleri sağ bırakmamaya and içmiş belli ki. İşte o zamandan sonra da Ezel-i Kismet'e giden gelen olmamış. Hak Arayanlar Ormanı da haritalardan çıkarılmış ve uğultulu lanetli bir yer olarak bilinmiş."

Bodur Nafi, Hak Arayanlar Ormanı hakkındaki hikayesini bitir-diğinde, Şehzade de artık ormanın kalbinde yükselen Ezel-i Kismet adlı kuleye yaklaştığını hissediyordu. Kararmış ve kurumuş ağaçlar kimi zaman ayağına dolanıyor kimi zaman da elini yüzünü çiziyor-du. Şehzade gençti ve çok da deneyimli sayılmazdı ama önünde bilinmezlikleriyle uzanan hayata hırsla ve şehvetle bağlıydı. Bu bağlılığı olumlu şekilde kullanmanın hayatını kökünden değiştire-ceğini biliyordu; fakat olumsuz bir şekilde ilerlerse de yolun mutla-ka kararacağından ve kaybolacağından emindi. İşte bu yüzden adımlarını ne zaman nereye atacağını iyi bilirdi. Hak Arayanlar Ormanı hakkında söylenenlerin hepsini biliyordu elbet. Dahası söy-lentilerin gerçek olduğunu da bilge isimlerden öğrenmişti. Dizleri üzerinde yürüyen ölü kadından haberdardı ve yine biliyordu ki kadı-nı görmesi onun sonu olurdu.

Şehzade, ilk defa Ezel-i Kismet'in yolunu tuttuğunda her şeyi göze almıştı. Korkudan dizleri titreyerek ulaşmıştı kulenin kapısına. Kadını görmeden içeri girebilmiş ve aklındaki soruların cevapları-nı zor da olsa alabilmişti kuleden. İşte bu cevaplardan biri de diz-leri üzerinde dolanan kadına gözükmeden bir daha nasıl kuleye gireceğiydi. Şansı bir kere ona yardımcı olmuştu fakat daha önce ormana girip de harap şekilde saraya dönenleri hatırlayabiliyordu. Şansını fazla zorlamamalıydı.

Kule o zaman oğlana gereken cevapları vermişti. Kimsenin bil-mediği yolu ona tarif etmiş, kuleye ulaşan gizli bir patikayı oğlanın kulağına fısıldamıştı. Oğlan da o günden sonra başı dara düştiğün-

de, bir şeye ihtiyacı olduğunda ya da önemli bir bilgi almak istediğinde vakit kaybetmeden kulenin yolunu tutar olmuştu. Şansını cesaretiyle birleştirmiş onu da zekasıyla süslemeyi iyi biliyordu.

Şehzade kulenin içine girdiğinde kararmış ve biçimleri bozulmuş ağaçlar her ne kadar gün ışığının toprağa damlamasına izin vermese de güneşin nurla kaplı elleri kulenin soğuk duvarlarına dokunmaya başlamıştı.

“Vaktim az Ezel-i Kısmet. Söyle neden İbn-i Reşad’ın muskası bana istediklerimi vermiyor? Hastalığım nedir?” diye sordu deliliğin eşiğine gelen Şehzade.

Fakat kule sessizliğini koruyordu. Gecenin ve karanlığın içindeki kurumuş ağaçların sesinden başka bir şey duymuyordu adam.

“Söyle Ezel-i Kısmet. Söyle nedir benim başıma musallat olan karanlık?” diye yalvardı delikanlı; ama kule sanki konuşmayı unmuşçasına sessiz kalıyordu. Kurtların ve türlü hayvanın ulumaları duyuluyor ama kule dilsizmişçesine sessizliğini koruyordu.

“Cevap ver!” diye haykırdı sonunda Şehzade.

İşte o vakit kulenin içinde çığlıklar ve haykırışlar duyuldu. Delikanlı korkarak etrafına baktı ama ayakları altında dolanan sisler ve kulenin eski duvarlarından başka bir şey görmüyordu. Kule titremeye devam etti. İşte tam o anda kulenin örümcek ağlarıyla kaplı duvarında bir şeylerin oluşmaya başladığını fark etti adam. Taş duvarda hareket eden bir şeyler vardı. Zemine kum parçaları dökülürken duvar, taştan bir surat şeklini aldı. Kıvırcık uzun sakalları ve yıldızlarla süslü kapüşonuyla eski zamanın tanrısı Marduk’un simasıydı delikanlıya bakan. Taştan sima öyle büyüktü ki, Şehzade kendini olduğundan çok daha küçük hissetti. Korkusundan konuşmıyordu. Daha önce kuleyle defalarca konuşmuş ama hiçbir seferde böyle bir suratla karşılaşmamıştı.

Taşın surat yeri göğü inletecek şekilde konuştu.

“Vaktin az hükümdar oğlu. İbn-i Reşad sana söylediği şeyi vermemiş. Sana kanla kaplı bir kağıtta çok ama çok eski bir lisanda karalanmış ölümcül sözler vermiş.”

“Sen kimsin?” diye sordu delikanlı titreyerek. Sen Ezel-i Kısmet’in ruhu musun?

"Ben uzun zamandır buradayım. Uzun zaman önce burada gezen eskinin küçük bir parçasıyım," diye yanıtladı taş surat.

Şehzade olanlara inanmıyordu. Yoksa bu da gördüğü hayallerden biri miydi? Tam o anda derinden gelen çığlığa benzeyen garip bir ses Şehzade'nin dikkatini dağıttı. Korkuyla kulenin zeminine baktı. Öyle bir çığlıktı ki bu, büyük bir kuşun acıyla inmesini andırıyor ama diğer yandan da insansı bir tını taşıyordu. Şehzade tekrar büyük taş surata baktığında onun da kendisini izlediğini korkuyla fark etti.

"Bu ses," dedi Şehzade.

"Uzun zaman orada olacak," dedi surat.

Şehzade ne diyeceğini bilemiyordu, duvarda belirenin ve bu garip seslerin ne olduğunu anlamaya çalışmanın anlamsız olduğunu düşündü bir an. Onu bekleyen bir taht ve çözmesi gereken büyük bir sorunu vardı. Kendini toparlamaya çalıştı. Tekrar surata baktı ve sordu, "Başıma gelen bu karanlığın sebebi ne Ezel-i Kismet?"

"İbn-i Reşad diye anılan, seni kandırmış hükümdar oğlu," dedi kule.

"Bu olamaz. İbn-i Reşad sözünü her zaman tutmuştur. Bana yalan söylemiş olamaz," diye bağırды delikanlı şaşkınlığına engel olamayarak.

"Yalan söylenmiş, günah işlenmiş bir kere. Dövünmek sadece acıyı büyütür. Delilik kol geziyor senin bedeninde. İçindeki can yavaş yavaş eriyor."

Şehzade yeni toparladığı cesaretini ve güvenini tekrar kaybetmişti. Dizlerinin üzerine çökmüş saçını başını yolmaya başlamıştı. Bağırarak ağlıyor ve yumruklarını taş zemine sallıyordu.

"Söyle bana Ezel-i Kismet. Söyle ki bedenim tekrar şifa ile olsun. Nasıl kurtulurum bu illetten?" diye inledi adam.

Şehzade darmadağın olmuş saçlarını eliyle düzeltmeye ve gözünden süzülen yaşları silmeye çalışarak karanlık duvarlara, kulenin içinde süzülen şekilsiz beyaz dumanlara bakıyordu. Kuleden bir cevap bekliyordu.

"Senin şifan bende değil ama aradığın yol bende."

"Nerede?" diye sordu bir kere daha delikanlı.

“Dizleri üzerinde ölüm dağıtında, ne bu diyarda ne de öte diyarda olanda. Eskilerin belki de en büyük şifacısında. Sen bilirsin kimde olduğunu. Ölümle bütünleşmiş, içinde türlü karanlık dolanan, söylendiğinde bile insanın vücudunda yaralar açan hamailin şifası ondadır.”

Şehzade ilk önce kulenin kimden bahsettiğini çıkaramamıştı. Dizleri üzerinde yürüyen iblisten bahsettiğini aklına bile getirmek istemediğindendi belli ki. Fakat daha sonra o da fark etti ki kulenin bahsettiği varlık ölü cadıdan başkası değildi. Vakti zamanında Padişah hazretlerinin korkunç bir ölüm bahsettiği kafir kadını kulenin bahsettiği. Şehzade, kulenin içinde korkudan ve çaresizlikten tir tir titreyerek yürümeye başlamıştı.

“Beni görürse canımı almak isteyecektir. O iblislerin başı, illetlerin tohumu değil mi?” diye sordu kuleye çaresizce.

“Öyledir. Padişah efendi canını acımasızca ondan aldığından beri dizleri üzerinde dolandır ormanın içinde. Artık öte diyara gidemediği için midir, yoksa Padişah’ı aradığından mıdır bilinmez çılgılık atarak gezinir ve hiç ayrılmaz bu topraklardan.”

“Acı çekiyor mu?”

“Onun acısını pek az insan çekti. Hâlâ da acı duyar ama artık acıdan ziyade kin ve nefret dolanıyor irinli vücudunun içinde,” diye cevapladı kule.

“Peki o iblis bana nasıl yardımcı olacak? Neden bana şifa versin?”

“Çünkü sen onun acısını dindirebilirsin,” dedi kule rüzgarın fısıltısını andıran bir sesle.

“Ben mi?” diye şaşkınlıkla sordu adam. “Nasıl olur?”

“Onun acısı bir insanoğluna şifa verdiğinde bitecek. Yaptığı kafirlikler ve aldığı canları düşün. Onun en son yapacağı şey bir insana şifa vermek. İşte o yüzden acısı hiç bitemiyor. Alt topraklarda yaşayanların kararıdır bu. Kimse bilmez bunu ama sen artık biliyorsun.”

“Bana şifa verecek başka kimse yok mu ey geleceği ve geçmişini gören?” diye sordu adam korkuyla.

“Beni dinlemiyorsun!” diye kükredi taş surat. Kule sanki devriyecekmiş gibi sallanmaya başladı. “Sana kimsenin bilmediği bir sır

veriyorum. Hem onun hem de senin kurtuluşun elinde," diye gürlendi bir daha.

"Onu nerede bulabilirim?" diye korkuyla sordu adam. Kuleyi daha fazla sinirlendirmek istemiyordu.

"Ormana adımlarını attığında o senin sesini duyacaktır. Korunaklı patikadan çık. Ormanın kalbine ilerle," demesiyle kulenin soğuk sesi tekrar karanlıkta kayboldu. Şehzade çaresizlik ve korku dolu gözlerle karanlığın içinde bekliyordu. Cesaretimi toplamalıyım, ondan şifamı almalıyım, onu yenebilirim, diye kendi kendine söylenerek kuleden çıktı. Bir zamanlar bilgelik ve erdem arayanların fakat şimdilerde karanlığın ve lanetin kol gezdiği Hak Arayanlar Ormanı'ndaydı artık. Rüzgarın her esişinde acı dolu inlemeleri andıran sesler insanın kanını dondurmaya yetiyordu. Gökyüzünü kapatan balçıkla kaplı dallardan dökülen kan rengi kurumuş yapraklar Şehzade'nin ayakları altında çıtırdıyordu. Genç adam kulenin ona söylediği gibi kurtarılmış patikadan yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Bir süre sonra artık patikayı göremez olmuştu. Güneş gökyüzünde parlamaya başlamış olmalıydı fakat orman nur yağdıran ışığı içeri almıyordu senelerdir. Gece ve gündüz Hak Arayanlar Ormanı'nda bir bütündü nicedir.

Şehzade ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu ama ona aylarca yürümüş olduğunu söylüyordu ayakları. Kıyafetinin yırtılmamış yeri kalmamış, teni ise kurumuş dalların açtığı yaralarla delik deşik olmuştu. Genç adam bir yerde dinlenmesi gerektiğini hissediyordu artık. Bir ağacın altına oturdu ve sırtını geniş gövdeye dayadı. Derin bir iç çekti. İbn-i Reşad Hoca'nın başına açtığı derde inanamıyordu. Hocanın Yaradan'ın alevli zindanlarında acı ile inlediğini düşünerek tatlı bir uykuya daldı.

Delikanlı uykudayken yanından türlü iblis ve korku dolu varlık geçti. Yaşanılan ve hissedilen diyara ait olmayan nice varlık da ona ağzı sulanmış halde baktı saatlerce. Ama biliyorlardı ki o Efendi Nerkerum'undu. Nerkerum, dizleri üzerinde ilerleyen kadının gerçek ismiydi. Bir zamanlar Padişah hazretleri tarafından ondan sökülüp alınan canıyla birlikte ismi de yok olmuştu. Şimdi ise Hak Arayanlar Ormanı sakinleri bu ismi ağızlarından döktüklerinde

korku ve ölümün acı verici hissini tadıyorlardı. Ormanın ilk iblisi Nerkerum zamanla gelen diğer iblislerin de efendisi olmuştu.

Şehzade, uykusundan hiç de doğal olmayan bir üşüme hissiyle uyandı. Olduğu yerde titriyor, dişlerinin birbirine vurmasını engelleyemiyordu. Yorgunluktan şişmiş ve morarmış gözlerini zorlukla açmayı başardı. Her yer bıraktığı gibiydi. Kararmış orman, kurumuş ve ölmüş bitkiler, kurtlanmış cansız hayvanlara ait leşler... Fakat daha sonra önceden gördüklerinin dışında, ağaçların arasındakı birisinin ona baktığını fark etti. Kalbi öyle deli gibi atmaya başlamıştı ki her an durabilirdi. Ormanın içinde bir o yana bir bu yana esen rüzgar esmeyi bırakmış sanki karşısında dizleri üzerinde duran kadını izlemeye koyulmuştu. Şüphesiz ki bu kadın bahsedilen büsul tohumuydu.

Kadın dizleri üzerinde ilerleyerek Şehzade'ye doğru yaklaşıyordu. Tepe saçları bir o yana bir bu yana sallamıyor, kolları sanki ondan bağımsızmış gibi hareket ediyordu. Genç adam ise kadın ona doğru yaklaşıırken, boğazının düğümlendiğini elleri ve ayaklarındaki dermanın kaybolup gittiği hissediyordu. Kadın ona doğru sokulduğunda adam da ölümün eşiğine yaklaştığına emindi.

"Cesaretin ve küstahlığın sana sadece yüzyıllarca çekeceğin bir acıdan başka bir şey getirmeyecek," dedi iblis kadın çatlamış dudakları arasından çıkan çarpık dişlerini göstererek. Üzerindeki kıyafetin pek çok yeri paramparça olmuş, kimi yerinden et ve kemikleri çıkmıştı.

"Ben... ben... sadece..." diyebildi Şehzade. Daha fazla konuşacak cesareti kendinde bulamamıştı. Bu lanetli iblisi gördüğünde korkudan ölmediği için Yaradan'a dualar ediyordu.

"Yerin bilinmeyen katlarından birine gideceksin ve acılarından sonra tekrar buraya geleceksin. Sen de benim gibi bir acı çeken olacaksın!" diye kükredi kadın. Aklaşmış gözlerinden biri yuvasından çıkmak üzereydi. Kulaklarının içinde oynayan türlü böcek, kadın hiddetle konuşurken yerlere saçılmıştı.

"Acına son verebilirim," diyebildi sonunda Şehzade. Kadına korkudan bakamıyor, bakışlarını yerde tutmaya çalışıyordu. Delikanlının söyledikleri kadını epey eğlendirmiş olacak ki, bir kahka-

ha attı birdenbire; insanı hayli ürkütecek karanlık ses Şehzade'nin etrafında dolandı.

"Demek beni kurtaracaksın insan tohumu? Senin canını içinden söküp çıkarırken sözünü tutmayanların da ruhları can çekecek. Sen acı içinde ölürlen hainler de en kötü kabuslarını görecekler."

"Lütfen. Beni öldürme sana yardım edebilirim. Bana şifa verirken sen de kurtulacaksın. Bunu bana her şeyi bilen Ezel-i Kısmet söyledi. Dinle beni," diye inledi Şehzade.

"Her şeyi bilen birisi varsa o da uzaklarda bizi izleyen yüce ateştir. Sen de Ezel-i Kısmet de bir şey bilmiyorsunuz. Şimdi öleceksin!"

Dizleri üzerinde yürüyen kadın kendi bilinmez dilinde bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Kimi zaman çığlık kimi zaman da yüksek sesle kahkahalar atıyordu. Şehzade'nin korkusu daha da artmıştı. Bu iblis tohumu belli ki cinlerle fikir alışverişi yapıyordu! İşte tam da o sırada ıslık gibi bir ses duyuldu karanlığın içinde. Şehzade bu sesin gergin bir yaydan çıkan ok olduğunu anlamıştı. Hemen kendini yere attı. Havayı yaran ok, iblis kadının üzerine saplanıverdi.

"Durun! Durun kafirler. Yapmayın!" diye bağıırıyordu Şehzade. Son umudunu da kaybetmek istemiyordu. İmparatorluk tarafından gönderilen askerler korku içinde var güçleriyle ok atıyorlardı kadına, cadı ise hareketsiz bir şekilde askerleri izliyordu. Askerler ise gördüklerine inanamıyor, hep bir ağızdan salavat getirerek saldırıyorlardı iblis kadına.

"Beni daha ne kadar öldürebilirsiniz?" diye sordu ölümden daha karanlık sesiyle. Askerler Şehzade'nin hemen oradan uzaklaşması için bağıırıp çağırıyorlardı. Şehzade ise şifasının kaybolup gidişini öfke ve çaresizlikle izliyordu.

Askerlerin çoğu iblis kadının gazabına uğradı. Sadece birkaç asker kurtulabilmişti. Onlar da Şehzade'yi saraya götürenlerdi. Diğer cesur savaşılar ise kılıçlarını bile sallayamadan bilmedikleri bir lanet tarafından eriyip tükenmişlerdi...

Kaçış

Mösyö Frederic, nam-ı diğer Fransız, yağmur damlaları suratına çarparken naylon poşetin içinde duran çamurla kaplı muskaya dikti gözlerini. Kirli ellerinin arasında tuttuğu poşetin içinde sanki derin bir uykudaydı eski tılsım. Uzun yolları aşırp şehrine ulaşan, yumuşak bir yatağa hasret, yaşlı bir gezginin tatlı uykusu gibi...

Aklına büyükbabası gelmişti genç adamın. Gözleri muskanın üzerinde gezinirken ve yağmur bedenini döverken aklı eski günlere gitmişti. Uzun zaman önce yok olmuş ejderhalar, kayıp devlerin ülkeleri, insanların arasında dolaşan vampirlerle ilgili hikayeleri dinleyerek büyümüştü Fransız. Büyükbabasını çok severdi; O, yetenekli, esprili ve çok zeki bir adamdı. Keşke onunla daha fazla zaman geçirme şansı olabilseydi. Yaşlı Ed kimseye haber vermeden ortadan kaybolur ve aylarca belki yıllarca süren gizemli sessizlikten sonra ansızın üzeri toz toprakla kaplı, sağı solu yırtılmış bir şekilde büyük malikanelerine döner ve hiçbir şey anlatmadan yatağına gidip uzun uykulara daldardı. Bir süre kimseye nerede olduğunu ve neler yaptığını anlatmaz ama birkaç gün geçince de onu susturmak hayli zor olurdu. Frederic'in en güzel çocukluk anıları işte bu gizemli hikayelerden oluşuyordu. Ne arkadaşlarıyla oynadığı oyunlar ne de pahalı hediyelerdi ona en güzel anları yaşatan. Sadece öyküler... En acıklı öyküsü ise Yaşlı Ed'in onu öpüp odasından çıktığı ve geri dönmediği hikayeydi.

Yağmur şiddetini arttırırken Frederic muskaya bakıyordu. Basit bir muskaya benziyordu elinde tuttuğu fakat yüzyıllar boyunca birçok insanın canını aldığını düşündüğünde dikkatli olması gerektiği-

ni çok iyi biliyordu. Uzun, çok uzun yıllar önce yapılmıştı bu muska; İmparatorluk zamanında. Nice kahinin ve büyücünün elinden geçmişti kim bilir. Eski kağıtlarda bahsedilen iblis, bu küçük ve basit görünen muskanın içinde bir yerlerde saklanıyor olabilir miydi gerçekten? Gerçek olmasını istemeyeceği kadar korkunç bir ismi vardı iblisin. Kefenyırtan...

Frederic yağın yağmurla zemini çamurlaşmaya başlayan mezarın içinde ayağa kalkmakta zorlandı. Bir yandan ayakta durmaya çalışıyor diğer yandan da altında uzanan cesede basmamak için çaba sarf ediyordu. Gök parçalanırcasına gürliyor ve etraftaki her türlü varlığı karanlık inlerine kovalıyordu. Frederic son bir defa daha muskaya bakıp sonra onu omzuna astığı çantanın içine koydu. Buna inanmak zordu ama artık kendisini daha rahat hissediyordu. Çamurlu topraktan güç alıp kazdığı mezarın dışına çıkmayı başarmıştı. Sırtüstü yatıp yağmur damlalarının yüzüne düşmesine izin verdi. Gözlerini kapattı ve az sonra sabahı müjdeleyecek rüzgarın sesini dinledi. Her şey yolundaydı. Muskayı alıp İstanbul'a dönecek ve eski parşömenlerle birlikte bunu A.B.T.'ye teslim edecekti. Belki de içini açacak ve eski kanlı alfabeyle yazılan tılsımın sırrını çözecekti. Gerçek bir tılsım ona tekrar itibarın kapılarını aralayacak, belki de gelmiş geçmiş en büyük keşif olacaktı bu.

Frederic hayaller içinde sürüklenirken aniden boğazına onu rahatsız eden soğuk bir cismin değdiğini fark etti. Yağmur, gözlerini açmasına engel olmaya çalışırcasına şiddetli yağıyordu fakat tepesinde dikilenleri korkuyla fark edince yağmurun gözlerini acıtan hissi bir anda yok oldu. Ellerinde tırmıklar ve küreklerle hatta baltalarla neredeyse tüm köy ahalisi oradaydı. Frederic eline muskayı aldığı anda duyduğu korkunun birkaç mislini hissediyordu o an. Gözleri korkudan açılmış, ellerini istemsizce havaya kaldırmıştı; gelecek herhangi bir saldırıyı engellemek istiyor gibiydi.

"Kalk bakalım mezar hırsızı," dedi Fransız'ın boğazına paslanmış küreği dayayan iri adam. Kaslı vücudu ve yaralı suratıyla bir köylüden çok eski çağlarda yaşamış bir savaşçıyı andırıyordu adam. Frederic adamın dediğine uydu ve yavaşça ayağa kalktı. Başı beladaydı hem de düşünemeyeceği bir belada.

“Misafirperverliğimizi demek bu şekilde karşılandın,” dedi imam iri adamın arkasından ağır adımlarla çıkarak. Frederic adamın kafasının sarılı olduğunu, hatta sarılı olduğu yerde kan lekeleri olduğunu fark etti.

“Hayır... Hayır beni... Yanlış anladınız. Ben...”

“Kes sesini be it oğlu it. Hocaya yaptıklarını mı yoksa dinimize karşı geldiğini mi anlatalım, hangisini istersin?”

Köylüler bir anda bağırmaya başlamıştı; herkes çıldırmış gibiydi. Kendinden geçmiş bir grup deliden başka bir şeye benzemiyordu bu insanlar.

“Bakın imamınız bana garip şeylerden bahsetti. Köyde garip yaratıkların dolaştığından ve...” İmamın camide söylediklerini hatırlayınca Frederic’in sesi kesilivermişti.

“Ve?” dedi iri olan öfkeyle. Küreğinin sapını çamurlu toprağa saplamış elini beline koymuştu. Arkasında ise onlarca adam olanları izliyordu.

Frederic, imamın ona söylediği şeyleri düşündü. Aynen şöyle demişti adam: *Birkaç saate burada olurlar. Merak etme iblislere armağan zamanı sabah ezanıyla olur. Yüksek tepede deli adamın mezarının başında özgürlüğüne kavuşacaksın. O zamana kadar rahat rahat uyu. Seni bize melekler gönderdi ne de olsa. Her şey düzelecek yakın zamanda.*

Sabah ezanı okunmamıştı çünkü imam oradaydı. Dahası aklını yitirmiş köylüler de onunla birlikteydi. Sabah ezanının okunma saati ise çoktan geçmişti çünkü Frederic, imamın kafasını yarıp onu bayıltmıştı. O anda Yüksek Tepe diye anılan yerde deli adamın mezarının başında duruyordu. Yani her şey köy insanlarının istediği gibi ilerliyordu.

“Ve,” dedi Frederic yutkunarak, kurban edileceğini düşünüyordu. Bacakları titremeye başlamıştı. Birkaç sene önce Zagreb’de iki deli kelle avcısının onu öldürmeye kalkmasından beri hiç bu kadar korkmamıştı. “Ve muska bende,” dedi birdenbire bağırarak. Muskanın içinde olduğu poşeti hızla çantasından çıkarmış, kalabalığa doğru kaldırmıştı. Herkesin görmesi için fenerini tilsimin yazılı olduğu muskaya tutuyordu. Bunun insanları korkutacağını hatta

onları kaçıracaklarını düşünmüştü fakat insanlarda hiçbir kıpırdama olmamıştı. O an insanlar sanki kendileri akıllı da Frederic deliymiş-çesine baktılar adama uzun uzun. Sonra kalabalığın arasından bir çocuk, elindeki taşı adama küfür sallayarak fırlatıverdi. Taş adamın elinde tuttuğu fenere hızla çarptı ve camını patlattı. “Sen de çukura gireceksin,” diye bağırdı çocuk ardından. Halk tekrar bağarmaya, Fransız’a onu parçalayacakmış gibi bakmaya başlamıştı.

Frederic acıyla fark etti ki muskanın lanetinden kimsenin haberi yoktu! İnsanlar neden bundan korksunlardı ki? Ahmakça bir hamle yaptığını anladı. O anda köyün delikanlıları bir anda adamın tepesine çullanıp onu yere yatırıyorlardı. Fransız’ın kafasını çamura sokup ona vurmaya başlamışlardı. Adam zorlukla nefes alabiliyordu.

“Bu muskadan neden korkalım hırsız?” diye sordu iri olan, adamın elinden poşeti alarak.

“Hayır sakın onu alma. Dur yanlış yapıyorsun!” diye haykırdı Fransız ama delikanlılardan biri tarafından suratına indirilen yumrukla sesi aniden kesiliverdi. Açılan kaşından akan sıcak kan yanığını yalayarak çamurlu toprağa damlıyordu.

İri köylü, poşetin içindeki muskaya sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. Kefenyırtan ise yerin dibinde haykırıyordu o an. “Al onu insan tohumu, al onu. Sana cennetin bahçelerini açacak o tılsım!”

“Kurban çukurunu açın,” dedi imam ve hızla adamın elinden poşeti kapıverdi. Köylüler çılgına dönmüşlerdi. Çukurun açılacağı haberi onları pek bir mutlu etmişe benziyordu. Delikanlılar Frederic’i kaldırıp doğrulttular. Adam duyduğu korkuyla bir an ayakta durmakta zorlandı. Deli adamın mezarının yanında, yerdeki büyük bir kapağı açmaya çalışıyordu köylüler. Tüm bu insanlara ne olmuştu böyle? Bu kadar çıldırmalarına muska mı sebep olmuştu? Bu karanlık muska bir boyna geçmese de etrafına lanet mi yayıyordu yoksa?

“Yabancıyı çukura götürün,” dedi imam buz gibi bir sesle. Adamlar Frederic’i çukurun başına götürdüler. Adam gördüklerine inanamıyordu. Çukurun dibinde birden fazla ceset vardı. Kiminin sadece kemikleri kalmış, kimileri ise henüz çürümekteydi.

“Delirdiniz mi siz!” diye bağırip debelenmeye başladı Frederic. Gençlerin elinden kurtulmaya çalışıyordu. O sırada imam hızla yaklaşip adamın karın boşluğuna öyle sert bir yumruk patlattı ki Frederic iki büklüm oluverdi; zorlukla nefes alıyordu.

“Bu köye deliliği ve karanlığı getiren ey dipsiz çukurdaki ruh, bu sana vereceğimiz on yedinci fani. Bunu da al ki artık bu köye yıllarca uşakların giremesin. Bu yabancı insanı al ki artık ekinlerimiz dolsun taşsın, bu aklı yanlışla düşmüşü al ki artık kanlarımız daha kırmızı aksın.”

Köylüler imamı alkışlamaya başlayınca Frederic’i korkunun alevi sarmalamıştı. Onlara kendisini bırakmasını söyleyerek bağırip çağırıyordu. “Ne yaptığını bilmiyorsun imam!” diye kükredi. “Cebine attığın o muska lanetli. Köyünüze deliliği getiren o. Bırakın da gideyim. Lütfen!”

İmam hızla çamurun içinde ilerledi ve Fransız’ın suratına öyle sert bir tokat patlattı ki adam bayılacakmış gibi oldu. “Hem mezarları açar, hem imama saldırır bir de üzerine nur getiren muskalara küfür edersin öyle mi! İnananlar bu adam tam bir ifrit!” diye kükredi İmam Veysel Efendi.

Kalabalık, Frederic’i bir an evvel çukura atıp etrafında zafer şarkıları söylemek istiyor gibiydi. Yağmur dinmeye yüz tutmuş, hava aydınlanmaya başlamıştı. Sanki şimdiden köye bir aydınlık gelmiş gibiydi. Herkes buna kendini inandırmaya başlamıştı. Fakat tam o anda halk, huşu içinde son kurbanlarını da çukura atmak üzereyken gökyüzünü delip geçen bir yıldırım yakınlardaki bir ağacın üzerine öyle büyük bir gürültüyle düştü ki etraf ilahi bir şekilde aydınlandı; gözleri kör eden ışık her yeri kaplamıştı. Kulakları sağır eden gürültü herkesin acı içinde yere çökmesine sebep olmuştu.

Genç adam korkuyu ve şaşkınlığı içinden atmanın tam sırası olduğunun farkındaydı. Kulaklarını acıtan sesi kafasının içinden çekip attı ve herkes yerdeyken ne kadar acı da çekse ayağa kalkmayı başardı. İmam Veysel Efendi karşısında öylece yere kapanmış duruyor, türlü dualar haykırıyordu. Frederic, gözlerinin önündeki ışık kaybolunca adamın cebinden muskanın içinde olduğu poşeti çekip çıkardı. Tam kaçmaya başlayacaktı ki imamın bir anda bileği-

ni kavramasıyla dengesini kaybetti ve dizlerinin üzerine çöktüverdi.

“Nereye gidiyorsun deyyus soyu?” diye bağırđı Veysel Efendi. O sırada diğerk köylüler de yavaş yavaş kendilerine gelmeye başlamışlardı. Kurbanları kaçmak üzereydi. Frederic dizleri üzerine çökmüşken adamın bileğın kavradı ve sağ eliyle imamın suratının ortasına öyle sert bir yumruk indirdi ki yaşlı adam çamurun içine şuurunu kaybetmiş halde kapaklanıverdi. Fransız zaferle ayağık kalktı ve kendini kaybetmiş kalabalığık gözucuyla baktı. Köylülerin gözleminde öfke, kan ve yıkım vardı sadece. Genç adam ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tepenin aşağısında onu bekleyen eski dostu kırmızı Mustang’ine doğru hızla koşmaya başladı; arkasında ise kan isteyen köylüler vardı. Bu sefer onu çukura atmak yerine yakaladıkları yerde öldürmek istediklerine emindi. Koşabildiğık kadar hızlı koşuyordu Fransız. Tepeye giden yol, gece boyunca yağın yağmur yüzünden balçık gibi olmuştu ve bu durum koşmayı epey zorlaştırıyordu. Frederic düşe kalka ilerledi ve sonunda arabasına ulaştı. Elleri titreyerek zorla kapıyı açtı ve içeri girdi. Arabayı çalıştırmak için anahtarı kontağık soktuğunda köylüler de arabaya ulaşmışlardı. Ellerindeki tırmıklar ve kürekleri arabaya sallıyor camları kırmaya çalışıyorlardı. Motor kapağının üzerine zıplamış küçük bir çocuk elindeki taşla cama vuruyor ağzından salyalar çıkararak Fransız’a lanetler savuruyordu. Köy halkı karanlık lanetin etkisi altında olmalıydı. Frederic ölüme çok yakındı. Karanlık bulutlar adamın etrafında dolanırken sonunda araba çalıştı. O anda arkadaki camlardan birinin patladığını fark etti adam. İnsanlar arabanın etrafını sarmış, kırılan camdan içeri girmeye çalışıyorlardı. Frederic, ne pahasına olursa olsun deliler köyünden kurtulmalıydı. Gaza tüm gücüyle bastı, arabanın motoru kükredi ve lastikler çamurun içinde hızla dönmeye başladı ve çok kısa bir süre sonra ok gibi fırladı. Arabanın arkasından çığlıklar duymuştu ama durmaya niyeti yoktu. Geri geri hızla ilerledi ve sonunda taş yola çıkmayı başardı. İnsanlar arkasından koşuyor, çocuklar arabaya taş fırlatıyorlardı. Frederic çıldırmış köye son bir defa daha baktıktan sonra gaza basıp orayı terk etti. Muska yanında, delilik ve ölüm uzağındaydı...

Ölümler Tekrar Hayat Bulurken Zurnacı Gıyaseddin Ölüme Yaklaşıyor

Padişah hazretleri olayın duyulmaması için elinden geleni yapıyor, olanlar hakkında konuşanları ölümle cezalandırıyordu. Şehzade korunaklı bir odaya yerleştirilmiş, yaşadıklarını anlatması için Padişah tarafından kendisine birkaç gün süre verilmişti. Şehzade tabii ki olanları anlatamazdı. Eğer gerçekleri söylerse hayatının da sonlanacağını çok iyi biliyordu. O yüzden birkaç gün daha beklemeyi ve ardından da tekrar Hak Arayanlar Ormanı'na girmeyi planlamıştı. Şehzade, kafasının içinde yankılanan garip sözcüklerden bir türlü kurtulamıyordu. Duyduklarını odasının duvarlarına ve daha birçok yere istemsizce yazmaya başlamıştı. Sözcükler her defasında daha da yüksek sesle söyleniyordu kafasının içinde ve her söylenişinde daha fazla canını acıtıyordu.

Kefenyırtan adamın zihnini o kadar derinden kemirmeye başlamıştı ki, Şehzade artık ona karşı koyacak gücü kendinde bulamıyordu. Kendi kendine devamlı Hak Arayanlar Ormanı'na gitmesi gerektiğinden bahsediyor ama bir türlü adımlarını odasından dışarı atamıyordu. Şehzade, kafasının içinde onun ölümünü hevesle bekleyen bir ifrit tohumunun olduğundan emindi artık. İbn-i Reşad'ın ona yalanlarla dolu bir oyun oynadığını tahmin edemezdi. Hayatı boyunca kalbinde doğruluk ve dürüstlükten başka bir şey beslemeyen hoca ilk ve son oyununu belki de taht adayına oynamıştı.

Şehzade sinirli ve tedirgin bir şekilde odasında bir o yana bir bu yana yürüyordu. Genç adam ecelinin yaklaşmakta olduğunun farkındaydı. Terden sırılsıklam olmuş kıyafetlerini çıkarıp cihanın dört bir yanından getirtilen kilimlerin üzerine fırlattı. Ayakları altındaki paha biçilmez el emeği kilimler, odasının dört bir yanını süsleyen

mücevherler veya altın yazmalar artık ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendisini kapattığı süslü hapisanesinde ölümü beklemeye başlamıştı sanki.

“Her şey bunun için miydi?” diye sordu kendi kendine. “Bunun için mi uğraştım seneler boyu?” diye inledi. Ağlayarak yere yığıldı. Çıplak bedeni tir tir titriyor fakat içindeki kozada beslenen iblis, aslında sıcaklığını daha da arttırıyordu.

“İbn-i Reşad!” diye inledi adam. “Bunlara sen sebep oldun. Seni Yaradan’ın mekanında bulacağım ve işte o zaman...” Fakat Şehzade’nin sesi birden kesiliverdi. Delikanlı hayli korkmuş ve şaşırmış halde odanın yazmalarla süslenmiş köşesine bakıyordu. Hoca köşedeki sandalyede oturuyor ve onun gözlerinin içine bakıyordu.

“Reşad?” diye mırıldandı adam hayretle.

“Beni gördüğüne şaşırdın değil mi Şehzade?” diye sordu tok sesiyle İbn-i Reşad. Hâlâ yaşlı ve bitkin görünüyordu. Ölümünden önceki hali gibi...

“Nasıl... neden... nasıl gelebildin buraya?” diye kekeledi delikanlı. Korkusu gittikçe artıyor; kendini iyice kaybediyordu.

“Öldüğümü zannetmiştin değil mi? Fakat sen benim kim olduğumu daha anlayamamışsın. Ben çok uzun zamandır yaşıyorum ve bu kadar da çabuk ölmeye niyetim yok,” dedi ayağa kalkarak. Yavaş yavaş delikanlının yanına doğru yürümeye başladı.

Şehzade yerde öylece afallamış bir şekilde oturarak hocanın kendine gelmesini bekliyordu. Sonra kini ve nefreti birden aklını ele geçirdi. İbn-i Reşad yaklaşınca birden mızrak gibi yerinden fırladı ve hocanın tepesine çullanıverdi. Hocayı yere yatırdı ve onu yumruklamaya başladı. Şehzade kendini kaybetmişçesine dövüyordu yaşlı adamı. Yerde kanlar içinde kalmış adam ise kahkahalarla karşılık veriyordu delikanlıya. Bu Şehzade’yi daha da çıldırtıyor ve adama daha sert vurmasına yol açıyordu. Sonunda hoca gülmeyi kestiğinde Şehzade de kan içinde kalmış yumruklarını hocanın parçalanmış suratından çekti.

“İşte bu kadar,” dedi zafer dolu bir edayla. “Sonunda ölümünü bizzat kendi gözlerimle görebileceğim.”

Kanlar içinde yatan hoca, Şehzade'ye alaycı bir ifadeyle gülümserken kapı vuruldu. Şehzade yerde yatan hocaya bir kere daha baktı. Adamın suratı tamamen parçalanmıştı artık yaşaması mümkün olamazdı. Fakat hâlâ nasıl gülümseyebildiğini anlayamamıştı hocanın. Ölmek üzere olan adamı yerdeki kilimlerle sardı ve yatağının altına sakladı. Delikanlının elleri hocayı yumruklamaktan paramparça olmuştu. Daha önce de bir sürü kişiye yumruk atmıştı ama bu farklıydı. Elindeki kemikler dışarı fırlamış, parmaklarının çoğu kırılmıştı. Hocanın suratı bir et parçasından çok yerde boylu boyunca uzanan taş zemin gibi sertti.

"Kimdir kapıdaki?" diye sordu Şehzade kıyafetlerini tekrar giyerken.

"Bir ziyaretçiniz var efendim," diye ürkekçe cevap verdi kapıdaki muhafız.

"Girsin," diye bağırdı adam kendinden emin bir şekilde. Hocanın tekrar ortaya çıkması ve kendisinin de yaşlı adamı öldürmesi Şehzade'yi sanki şifasını bulmuş gibi sevindirmişti. Kapı ardına dek açıldı. Kapının girişinde duran Bilge Maruh'tan başkası değildi.

Şehzade bir iki adım geriledi. Kalbi parçalanacak gibi çarpmaya başlamıştı.

"Sen," dedi korkarak. "Sen nasıl geldin! Ölmüştün!"

Bilge Maruh kapıdan içeri öyle hızlı girdi ve delikanlının suratına yumruğu o kadar kuvvetle patlattı ki, adam odanın içinde savruldu ve duvara yapıştı. Ağzından kan boşalıyordu. Birkaç dışı hemen orada ağzından dökülüverdi.

"Demek beni öldürdüğünü düşündün ha?" diye gürlledi Maruh. Şehzade olanlara inanamıyordu. Parçalanmış ellerini kendine siper etmeye ve Maruh'tan gelecek başka bir saldırıyı böylece karşılamaya çalışıyordu. Yoksa bu deli adamın onu oracıkta öldüreceğine şüphesi yoktu.

"Ben hükümdar kanı taşıyanım!" diye bağırdı yerde kanlar içinde yatan Şehzade. Tam o sırada Maruh adamın suratına bir kere daha yapıştırdı yumruğunu. Delikanlı sürekli kan yutuyor hızla moraran ve şişen gözlerinden Maruh'u görmekte zorlanıyordu.

"Dur, sana altın veririm!" diye inledi adam çaresizce. Ama Maruh'un durmaya niyeti yok gibiydi. Adamı aldı ve odanın başka bir köşesine fırlatıverdi. Yerde yuvarlanan Şehzade yatağının yanına düşmüştü. Hemen yattığı yerin altına girmek için hamle yaptı fakat o anda İbn-i Reşad'ın kilimlerin arasında olmadığını hayretle fark etti. Kilimlerde sadece kan vardı. Korkudan ve hayretten soluk alıp veriş hızlandı.

"Gel bakalım Şehzade," dedi tok bir ses. Bu hocanın sesiydi. Olamazdı! Birileri Şehzade'yi ayaklarından çekip yatağın altından çıkardı. Delikanlı karşısına baktığında Hoca'yı, Maruh'u ve beyaz ifriti görünce sesi soluğu kesilir gibi oldu.

"Bunların hepsi muskanın oyunu!" diye inledi. "Gerçek değilsiniz," dedi ve gözlerini kapadı. Gözlerini açmasına sebep olan şey ise beyaz ifritin ayısının parçaladığı hain cücenin, Şehzade'nin suratının ortasına attığı sert tekme idi.

"Durun!" diye inledi adam ama onların durmaya niyetleri yok gibiydi. Kahkahalar atıyor ve adama vahşice saldırıyorlardı. Şehzade onlara her baktığında simalarının değiştiğini korku ve hayretle fark ediyordu. Maruh neredeyse bir dal gibi incelmış ve bir ağaç gibi uzamıştı. Kafasında beliren yılanlar ve türlü çıyanlar odanın her tarafına saçılıyordu. Hocanın suratı çürümeye başlamıştı. Derisi pul pul olmuş dökülürken, aniden uzayan parmakları Şehzade'nin boynunu sıkmaya çalışıyordu. Cüce, dev gibi iri oluvermişti bir anda. Koca ayaklarıyla adamın üzerine basıyor ve kemiklerini kırıyordu. Beyaz ifrit ise yakıcı bakışlarıyla adamın gözlerini kör etmeye çalışıyordu belli ki!

Şehzade buna daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Deliliğin içinde kavrulan hayallerinin gerçeğe dönüştüğünü düşünüyordu. Hayatının geri kalanını böyle geçirdiğini düşündükçe acısı kat be kat artıyordu. Her şey sona ermeliydi. Bir anda ayağa fırlayıp yaratıkların elinden kurtuldu ve yastığının altında duran hançerini kapmayı başardı. Yaratıklara son bir defa daha baktı ve hançeri kalbine sokuverdi. Acıyla yere yığıldı. Kalbinden oluk oluk akan kan kilimlerin üzerinde gezinmeye başlarken, beliren yaratıklar da Şehzade'nin gözlerinde kaybolan ışık gibi yok olup gittiler...

“Uğultuların arasında bir ses duydum,
 Öte diyardan bir haykırış.
 Araladım bin zincirli kapıyı ardına dek,
 Korkuyla kavrulan birini buldum.
 Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,
 Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,
 Bedenim alevin korudur, yalanın özü,
 Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm.”

Şehzade'yi odasında kanlar içinde bulduklarında bunu muskanın yaptığını düşünmemişti insanlar. Bir muskanın lanet taşımış olacağına ihtimal vermemişlerdi aslında. Tüm suçu dizleri üzerinde yürüyen iblise yıkmışlar ve lanetin bir daha o ormandan dışarı çıkamaması için ormanın çoğunu yakmışlardı. Fakat nedense ormanın bir parçası ve Ezel-i Kısmet'in olduğu yer ateşin gazabını üzerine almıyordu. Nice yıl sonra afetler bu lanet kokan yeri zor da olsa insanoğlundan saklamayı başaracaktı.

Odanın duvarlarının tamamı aynı yazıyla kaplıydı. Kanla yazılan korkutucu kelimeler. Şehzade'nin akli muskanın içinde yaşamını sürdüren Kefenyırtan'a direnememişti ne yazık ki!

Bu olay herkesten saklanmaya çalışıldı. Padişah yayılmasını istemiyordu olanların ama birkaç kişi tutamadı kendini ve anlattı başkalarına. Onlar da başkalarına söylediler olanları. Ağzı sıkı olmayanların ve nice masumun başı vuruldu günlerce. Sonunda kimse bahsetmemeye başladı olanlardan. Şehzade'nin elbiseleri ve eşyaları Padişah'ın buyruğuna göre yakıldı. Sadece hocanın yaptığı muska kalmıştı geriye. Muskanın kötülük taşıyabileceği düşünülmemişti hiç. O da garibanın tekine verildi ve lanet aktarılmış oldu

böylece...

Kefenyırtan'ın irin ve pislikle dolu tılsımlı sözcükleri üflediği muskası saraydan atılmış ve elden ele gezmeye başlamıştı. İlk önce Trabzonlu Bayram'ın eline geçmişti muska. Adam muskayı evirip çevirdikten sonra marangozhanesindeki masalardan birinin üzerine koymuş ve abdestini almak üzere uzaklaşmıştı. Lakin yaramaz oğlunun onu oradan kapıp arkadaşlarına göstermek için dışarı çıkmasıyla muska bir daha Bayram'ın ailesine geri dönmeyecekti. Yaramaz Beşir lanetli muskayı bir arkadaşına iki elma karşılığında vermiş ve yiyeceği dayaktan habersizce evine ulaşmıştı. Tabii Bayram muskanın ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde oğlu Beşir'i eşek sudan gelinceye kadar dövmekten geri kalmamış ve Beşir sayesinde bir lanetten kurtulduğunu da asla bilmemişti.

Beşir'in arkadaşı sümüklü Veli muskayı aldığı gibi vakit kaybetmeden biricik annesine götürmek için koştura koştura evin yolunu tutmuştu ama muskanın seçtiği kişi Bahriye anne de değildi. Eve koşturarak gelen çocuğun üstünü başını gören annesi veledede bir temiz dayak attıktan sonra leğenler dolusu suyla çocuğu yıkamaya dalmıştı. Kaynar sularla haşlanan velet getirdiği muskayı ertesi sabah aklına gelinceye dek unutup gitmişti. Çocuk uyanıp da tılsım aklına düştüğünde ise iş işten çoktan geçmiş olacaktı. Çocuğun getirdiği muska hiç kimsenin boynuna geçmeden evin her daim açık olmasıyla nam salmış köpeği Kambur'un ağzında kulübesine götürülmüştü. Muskanın kaderi tabii ki pis bir kulübede sonlanmayacak kadar ilginç olmalıydı. Tılsımlı muskanın yenilebilecek bir şey olmadığını fark eden Kambur onu her ihtimale karşı Kör Lütfullah'ın tarlasına gömmüştü. Körün tarlası Kambur'un artıkclarını depolayan bir yere dönüşmüştü zamanla. Tabii Lütfullah'ın bundan hoşnut olduğunu söylemek pek doğru olmazdı. Kör Lütfullah'ın, köpeği tırmıklarla kovalamasının ardından Kambur da muskanın tadına bir daha bakamayacaktı.

Gel zaman git zaman muska ortalığa bir daha çıkana kadar bir mevsim geçti ve dedikoduyla beslenen mendebur karılar, Şehzade'nin hazin sonunu unutup gitmişlerdi. Yağmur bir gece öyle şiddetli yağdı ki işte o zaman muska gömüldüğü kabrinden tekrar dışa-

rı çıktı ve ertesi gün güneş üzerine vurunca Kör Lütfullah'ın az gören gözlerine ışıldayıp ona orada olduğunu haber etti. Pintiliğiyle de nam salmış olan bu zat bulduğu muskayı açmaya ve içinde değerli bir şey olup olmadığına bakmaya çalışırken kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, vücudu buna dayanamadı. Yaşlı kalbi bedenin içinde birden patladı ve yağmurun, Kambur'un pisliklerini de gün yüzüne çıkardığı eşelenmiş toprağın üzerine kapaklanıverdi. Tarlasının üzerinde yatan cesedi ancak günler sonra kurtlar ve leş yiyen kargalar tarafından parçalandıktan sonra bulunabildi.

Muskanın en son sahibi şehrin pazarında eski eşyalar satan Nurettin Efendi'ydi. Sabahtan akşama kadar tek bir mal bile satamayan adam tam talihine küfürler sallayacakken, yanına doğru sokulan zurnacıyı hemen kolundan yakalayıp tahtadan bir tabureye oturttu ve demli bir çay ikram edip ona ne satacağını düşünmeye başladı...

Bu gariban zurnacının adı Gıyaseddin'di. Düğünlerde, neşeli günlerde zurnasını öttürerek parasını kazanırdı Zurnacı Gıyaseddin. Kırkına merdiven dayamıştı dayamasına ama onu görenler ellisini çoktan aştığını düşünürdü. Bu düşünceleri de boşuna değildi kuşkusuz. Adamın avurtları çökmüş, kirli suratından eksik olmayan sakalına aklar düşmeye başlamış, beli bükülmeye yüz tutmuştu ama tüm bu olumsuzluklara rağmen yine de elinden eksik etmediği zurnasıyla kalabalığa neşe dağıtırdı bu adam. İncecik parmakları zurnasının ahenk ve ışık fışkırtan deliklerinde dolanırken adamın gözü müzikten başkasını görmez olurdu. Düğün dernekte çaldığı zurnasıyla gece tek odalı evine cebinde birkaç akçe ile dönebiliyorsa ondan mutlusu yoktu. Yeme içmeyi kafasına pek dert etmezdi aslında; önem verdiği şey kimine göre dertlerin dermanı cennet suyu kimilerine göre ise kızıl iblisin kanı olan şaraptı. Zurna üstadı eline bir şişe kırmızı üzüm şarabını aldığı anda hemen yüzü gülmeye başlar, dertlerini unuttur hülyalara daldardı. Hemen eski şairlerden mısralar dökülürdü ağzından ve başlardı zurnasını çalmaya. Güneş ışımaya başlayıncaya kadar çalar dururdu.

Gıyasattin'in bir gecesi diğerinin aynısıydı. Baharat Tüneli'nde Bodur Nafi'nin anlattığı öyküleri dinler, bir önceki geceden cebine

kalan bir iki akçe ile şarabını alır ve dostlarını da evine davet ederdi. Dostları Gıyaseddin'i seviyordu sevmesine ama adamın evi hem çok uzaklardaydı hem de kışın pek bir soğuk oluyordu. İşte bu yüzden genelde yalnız başına evinin yolunu tutardı. Evine ulaşana kadar türlü türküler tutturur zurnasını da çala çala evine seğirtirdi.

Lakin zangır zangır sallanan bir salı günü Gıyaseddin bir süredir işlerinin eskisi kadar iyi olmadığını düşündü. Eline geçen akçeler sadece karnın doymasına izin veriyordu. Çoğu zaman şarap bile alacak parası kalmıyordu. Kışları işleri azalırdı azalmasına ama yaşadığı kış gibi de bir kış geçirmemişti doğruyu söylemek gerekirse!

"Evet Zurnacı Gıyaseddin. Bilirim çok akçe saymazsın ama bugün sende bir değişiklik görüyorum. Nedir aradığın hemen söyle," diye lafa giriverdi Nurettin Efendi. Sıcacık çayından bir yudum bile almamış olan Gıyaseddin, şans, diyebilirdi sadece. Sonra çayını höpürdeterek içmeye koyuldu.

"Bana şans getirecek bir şeyler lazım."

"Tam da yerine geldin Gıyaseddin Efendi. Burada senin şansını döndürecek, sana para ve bolluk getirecek o kadar çok şey var ki, hangi birinden başlayayım bilemiyorum vallahi," dedi etrafına hızla göz gezdiren satıcı.

"Alacağım şey o kadar ucuz olsun ki hiç akçe harcamamış gibi sevineyim ve bolluğu o kadar kuvvetli olsun ki bin akçe kazanmış gibi mutlu olayım."

Nurettin Efendi sinirden kızaran yanaklarını saklamak istercesine ellerini ak sakalına doğru götürüp kendine acı verircesine bir süre onları kaşıdı. Sonra bir hışımla adamın elindeki çayı alıp masanın üzerine koydu.

"Tam sana göre bir şeyim var aslında. Bak bu kırmızı kuşak bana epey uzaklardan geldi. Derler ki bu kuşağı işleyenler Ol De Olur Adası'ndan gelmişler. Kimse bilmez nerede olduğunu."

Nurettin Efendi kuşağı zavallı zurnacıya satabilmek için türlü numaralar yapıyor, kuşağı bir eliyle havaya fırlatıyor diğer eliyle boynuna doluyordu.

"Kimse bilmez demek nerede olduğunu öyle mi?" diye sordu şaşırarak Gıyaseddin.

"Pek tabii ki. Kimsecikler bilmez bu adanın yerini."

"Öyleyse sana kim söyledi bunun oradan geldiğini?"

Nurettin biraz durakladı. Havayı yaran kuşak sanki canlıymışçasına elinden kurtuldu ve yere düşüverdi.

"Bilemez tabii kimse ama aslında sadece bir kişi bilir oranın yerini. O da Tez Ayaklı Abdi'den başkası değildir," diye kıvrırverdi.

"Tez Ayaklı Abdi'yi sen nereden tanırsın? Bilirim ki o bir görünürlük bir kaybolur, bir konuşur bir susarmış. Korkarım ben o adamdan bre Nurettin!"

"Ondan korkulur mu hiç!" diye kızdı dükkanın sahibi. Yanakları yine al al olmuş, kan beynine sıçramıştı.

"Ondan korkulmaz. O Allah'ın sevdiği kuludur. Sevdiği kuludur çünkü Yaradan ona çeşitli güçler bahşetmiştir," diyerek tekrar hikâyeye dönmeye çalıştı ama Gıyaseddin kararından emindi.

"Sen bana şu muskayı versene." Gıyaseddin ince ve uzun parmağıyla o gün dükkana düşen muskayı gösteriyordu. "Şans için değil mi o?" diye sordu tükürükler saçarak.

Nurettin, bu tarz bir muskanın çok ucuza gideceğini biliyordu çünkü tüm kocakarılar böyle muskalar yapabiliyordu. O yüzden ne kazansam kârdır diyerek muskayı Gıyaseddin'e sattı. Muskayı alan adam hiç vakit kaybetmeden onu boynuna geçirdi ve şansının ona döndüğünü düşünerek evinin yolunu tuttu. Dükkan sahibi Nurettin Efendi ise muskayı hayatında bir kere daha görececek, gördüğünde ise susmayı ve ona dokunmamayı seçecekti.

Kendini dünyanın en şanslı adamı zanneden bu zat o gece belki de hiç uyumadığı kadar iyi bir uyku çekti. Sabah uyandığında ise ecelin artık yanı başında olduğundan habersizdi...

Günler Zurnacı Gıyaseddin için pek de şanslı gitmemeye başlamıştı fakat adam artık bunu önemsemiyordu. Ne geceleri şarabından içip dörtlülükler söylüyor ne de elinden hiç düşürmediği zurnasından nameler döktürüyordu. Onu görenler -ki artık pek az sokağa

çıkar olmuştu- şaşırtıyor ve zavallının kötü bir hastalığın pençesinde kavrulduğunu düşünüyorlardı. Zaman bir süre daha böylece akıp gitti Gıyaseddin'in etrafında. Kel Tepe'nin yamacındaki fakirhanesinde pinekleleyen Gıyaseddin için artık zaman dolmuştu.

O gün sokağa çıkıp da şans eseri Gıyaseddin'i görenler gözlerine inanamadılar. O gün hakkında konuşulmasını eğer yüce Padişah yasak etmeseydi belki de bu hikayeyi anlatmayı unutan karıların çocukları bir daha asla rahat bir uyku çekemeyecek kadar korkak yetişirlerdi!

Gıyaseddin tek kolunu dirseğinden kesmiş, kestiği parçanın derilerini yüzmüş ve üzerine birkaç tene delik açarak kendine yakışır bir zurna haline getirmişti! Kendinden geçmiş adamın kesik kolundan kanlar akıyordu ama buna aldırtıyor gibi görünmüyordu Gıyaseddin. Kolundan oluşturduğu kemikten zurnasını çalarak yürüyordu sokaklarda. Ara sıra melodisini kesiyor ve bir şiir patlatıyordu bağıra çağıra.

"Öte diyardan bir haykırış.

Araladım bin zincirli kapıyı ardına dek,

Korkuyla kavrulan birini buldum.

Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,

Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,

Bedenim alevin korudur, yalanın özü,

Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm."

Bu korkunç görüntüyle karşılaşan insanlar çığlık çığlığa kaçıyor bazıları ahret gününün geldiğini bazıları ise iblislerin yeryüzüne indiğini haykırıyordu. Sokakta ağlaşan veletlerin anneleri hemen çocukları kapıp evlerine kapatıyor ve kilitli kapıların ardında Allah'a dualar haykırıyorlardı.

Tabii kanlar içinde kalan zurnacının gösterisi pek de uzun sürmedi. Sonunda kendinden geçen adam bizzat kendi mahsulü olan zurnasıyla meydanın ortasında düşüp son nefesini verdiği anda şaşkın kalabalık da hemen çeşitli dedikodular üretmeye başlamıştı. Dükkan sahibi Nurettin Efendi'nin zavallı zurnacıyı o halde gördü-

ğünde korkudan bacaklarının bağı çözülmüştü. Gıyaseddin'in yanına yığılan adam muskayı zurnacının boynunda gördüğünde korkusu bir kat daha arttı. Hemen kendini toparlayıp oradan uzaklaştı. Hatta tez elden dükkânını da satıp kayıplara karışmıştı.

O günden sonra Padişah bu garip konuyu çeşitli din alimleriyle, halk arasında ermiş diye zikredilen kişilerle konuşmuş ve en doğrusunun bu kişinin bedenini güçlü dualarla yazılı bir kefende gömülmesi kararına varmıştı. Son yolculuğuna uğurlanan adam muskasından ayrılıp kara toprağın içinde yok olup gitmişti.

O günden sonra yasaklanan bu öykü özellikle Baharat Tüneli müptelaları tarafından gizli odalarda ve karanlık tünellerde çokça konuşulmuş ve özellikle deli zurnacının söylediği şiirin Şehzade'nin duvarlara yazdığı kanlı şiirle olan benzerliği tartışılmıştı. Fakat Padişah hazretlerinin yasak koyduğu bu konu da zamana yenik düşecek ve bir süre sonra da akıllardan silinip gidecekti. Fakat bu konuyu unutmamaya kararlı bir kişi vardı. İmparatorluk tarihçisi olan bu efendi konunun kapatılmasından korku duyuyor ve bu işin ucunda bilinmeyen kara bir zihnin olduğundan şüpheleniyordu. Bu kişi yani Tarihçi Veysel Efendi, dinine ve Yaradan'ın buyruklarına temelden bağlı bir zattı. İşte bu yüzden olsa gerek konunun üzerine o denli hassasiyetle yaklaşmıştı ki bazı şaşırtıcı sonuçlar elde etmeyi başarmıştı. Bunları kısa ama değerli olarak atfettiği son mektubunda belirtecek ve oğluna yirmi bir yaşında açması için bırakacaktı. Tarihçi Veysel Efendi'nin ölümü amansız hastalığı yüzünden pek bir erken olmuştu ama oğlu hızla büyümekteydi.

Görüşmeler

Fransız aklını yitirmişlerin köyünü ardında bırakıp en yakın şehre doğru hızla ilerliyordu. Birkaç saat önce ölümle nasıl burun buruna geldiği anları düşünüyordu adam. O köyden tek parça halinde kurtulması büyük bir şanstı. Eğer gökten inen o mucizevi yıldırım yaşlı ağaca çarpmamış olsaydı şu anda toprağın dibinde olacağını gayet iyi biliyordu. Çamurla kaplı elleriyle direksiyona iyice yapıştı, kirli suratına bir gülümseme yayıldı. Muska ondaydı ve lanetle yaşayan köyden her geçen saniye daha da uzaklaşıyordu. Köyle arasındaki mesafeyi biraz daha açınca arabayı altın gibi parlayan başak tarlasına sürdü ve orada durdu. Elleri titremeye başladı. Korku yeni yeni kendisini belli ediyordu. Belli ki içine attığı ölüm korkusu yeni yeni patlak veriyordu. Arabanın kapısını açtı ve birden kismaya başladı. Kefene sarılmış adamın görüntüsü imamın çirkin suratıyla birleşiyor onu öldürmek isteyen köylülerin simaları zihninde geziniyordu.

Arabadan dışarı çıktı ve temiz sabah havasını içine çekti. Başak tarlasının ufukta kaybolan görüntüsüne baktı bir süre. Elini biraz tedirgince çantasına attı ve muskanın olduğu poşeti çıkardı. Eski ve bilinmez tılsımlarla örülü muska avuçlarının arasındaydı. Hemen Tilki'yi aramalı ve ona işi bitirdiğini söylemeliydi.

“Alo,” dedi Tilki. Sesi epey yorgun geliyordu.

“Merhaba dostum,” dedi Fransız keyifle.

“Beni dinle Fransız, bütün gece tarihçinin oğluna bıraktığı mektup üzerinde çalıştım ve mektubun tamamını sonunda tercüme edebildim,” dedi adam sevinerek.

“Hayır sen beni dinle,” dedi Fransız ama Tilki'nin durmaya

niyeti yoktu.

“Sana onu tercüme ettim diyorum, bunun için ne kadar uğraştım haberin var mı?”

“Peki,” dedi Fransız keyifle. “Anlat bakalım neymiş tarihçinin derdi.”

“Sesin pek normal gelmiyor, beni iyi dinliyor musun?” diye sordu Tilki. Fransız’ın neden tercümeyle yeterince ilgilenmediğini anlayamıyordu. Geceler boyu üzerinde çalışmışlar ama bozulmuş yıpranmış kağıdın çevirisini bir türlü tamamlayamamışlardı.

“Merak ediyorum Tilki ama sonra sen de beni dinleyeceksin. Anlaştık mı?”

“Tamam dostum,” dedi adam ve çeviriyi okumaya başladı.

“Pek sevgili ve değerli oğlum;

Öncelikle seni bu korku dolu olaydan haberdar ettiğim için kendimden utanıyor ve suçluluk duyuyorum ama bu sırrı bilmesi gereken kişi sensin. Sen bu sırrı çözecek ve adımıza yakışır biçimde bu illeti Osmanlı topraklarından silip atacaksın. Bu mektubu açıp okuduğuna göre yirmi birindesin ve dediklerimi anlayacak yaştasın. Ben ise peşimi bırakmayan illet yüzünden çoktan hakkın yanına ulaşmış olmalıyım.

Üzülerek ve korkarak söylemeliyim ki Yaradan’ın rahmetinin üzerinde olduğu, genç yaşta öte aleme giden Şehzade ve zavallı Zurnacı Gıyaseddin Efendi’nin ölümlerinde ortak noktalar bulunmaktadır. Bu ölümlerin kalbinde şer yatmaktadır. Sanki bilmediğimiz ve hissedemediğimiz bir alemden birinin kanının kokusu sinmiştir bu işe. Hükümdar kanı taşıyan rahmetli Şehzade’nin yağlıboya resmini yapan Venedik diye anılan yerden gelme ününe ün katmış bir ressam bazı detayları çok yerinde resmetmiştir. Şehzade’nin ince kaşları, kömürden kara saçlarının parlaklığı, hırslı gözleri ve boyunda asılı duran işlemeli deri muska. Pek tabii ki Zurnacı Gıyaseddin Efendi’nin de bir resmini bulmasaydım bazı ilginç noktaları ele geçiremeyecektim. Lakin araştırdım. Bulduğum sonuçların ise korku ve hayret verici olduğunu düşünüyorum.

Zurnacı Gıyaseddin Efendi kendi canını, -belki de bu topraklarda bu denli korkunç ve ilginç bir ölüm olmamıştır uzun zamandır- almadan önce şehrin çizim ustası Kalender İbrahim'in çizdiği karakalem bir resimde kara derili işlemeli muska resmedildiğini fark ettim. Aynı muska! Yani Şehzade'nin ölümünden sonra yakılan tüm eşyaları arasından bu muska bir şekilde kurtulmayı başarmış ve Zurnacı Gıyaseddin Efendi'ye kadar ulaşmış. Her ne kadar bir muskanın lanet ve kötülük yaymayacağına inansam da bu iki zavalı arasındaki ortaklıklardan en dikkat çekici olanı budur. Öte diyara geçen bu iki zattın da ölümleri acı ve korku içinde gerçekleşmiştir. Şehzade Efendi'nin ölümü Hak Arayanlar Ormanı ile ilişkilendirilse de elimde olanlar, bana bunun dizleri üzerinde yürüyen iblis kadın hurafesinden çok muska laneti ile ilgili olduğunu söylüyor. Ölümlerinden sonra arkalarında bıraktıkları şiirler neredeyse birbirinin aynıdır. Neredeyse diyorum çünkü Zurnacı Gıyaseddin'in haykırdığı şiirin bir mısrasının eksik olduğunu biliyorum. Bu da demek oluyor ki oğlum, şiir her ölümde bir mısrasını kaybetmektir. Son mısranın da kaybolduğu an neler olacağını ise sadece Yaradan bilmektedir...

Sevgili oğlum, sen daha çok küçük bir çocukken bilge İbn-i Reşad Hoca'nın gizemli kayboluşu ve hemen ardından genç ama güçlü Şehzade'nin delirmesi ve daha sonra olan Zurnacı Gıyaseddin'in çıldırışı kesinlikle bağlantılıdır. Benim ömrüm yetmedi ama sen bu gizleri çözecek ve insanın içini yakan sislerin hüküm sürdüğü Osmanlı topraklarına tekrar mutluluk getireceksin. Muskayı bul ve yok et. Onun gizemini çöz! Bu sana vasiyetimdir."

"İlginç," dedi Fransız sakın bir şekilde. "Demek mısralar azalıyor ve şiir tükenmek istiyor öyle mi?" diye sordu.

"Bu çok ilginç öyle değil mi?" dedi Tilki büyük bir heyecan duyarak. Fakat Fransız muskayı ele geçirdiği ve sorunların bittiğini düşündüğü için sakın tavrını korudu.

"Evet, ilginç," dedi sessizce.

"Sen yine içki mi içtin, aklın yerinde mi be adam?" diye söylendi Tilki. Uzun süredir bekledikleri çeviriyi tamamlamıştı ve dostun-

dan bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyordu ama aldığı cevap kuru bir ‘ilginç’ olmuştu sadece.

“Muska bende,” dedi adam aynı sakin tavrı koruyarak.

“Beni anlamadın galiba,” diye söze başladı Tilki ama daha sonra Fransız’ın söylediklerini kafasında anlamlandırınca bir an sessizliğe büründü.

“Beni duydun mu Tilki?” diye sordu adam keyifle. “İş sona erdi.”

“Onu buldun demek,” dedi adam hayretle. “Onu nasıl bu kadar çabuk bulabildin? Sana bir sürü sorum var. Neye benziyor, onu nasıl çıkardın, hiç ilginç bir şeyle karşılaştın mı?” Eğer Fransız, adamın sözünü kesmeseydi, Tilki’nin soracak daha epey sorusu olacaktı ama Fransız’ın zafer dolu sesi adamın susmasına sebep oldu.

“Birkaç gün sonra İstanbul’a dönüyorum. O zamana kadar beklemek zorundasın.”

“Hadi dostum bunu bana yapma. Hemen gel neden birkaç gün bekliyorsun ki?”

“Tilki, Sulakyurt Köyü’nde öldürülüyordum,” dedi Fransız birden sesindeki zafer edasını yitirince.

“Ne dedin sen?” diye sordu adam şaşırarak.

“Beni iyi dinle, bir an önce buradan uzaklaşmam lazım. Gerekli yerlere haber vermeni istiyorum. O köyde cinayetler işlenmiş ve köy halkı tamamen aklını kaçırmış. Yüksek Tepe diye bir yerde, yıllar önce ailesini ve kendini öldüren adamın mezarının yanında insanları öldürüp içine attıkları bir çukur var.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Beni dinle Tilki bu çok önemli, orada onlarca adamın cesedi var. Sanıyorum ki lanet köyü ele geçirmiş. O yüzden hemen gerekli yerleri haberdar etmelisin. Beni anladın mı?” diye sordu Fransız bastırarak.

“Evet,” dedi Tilki; soğuk ve korku dolu bir evetti. Hemen ardından devam etti. “Sen iyisin değil mi dostum?”

“Evet,” dedi Fransız. “Muska bende ve her şey yolunda.”

“Muska o köyü lanetlediyse sana da zarar verebilir. Onu hemen getirmeli ve A.B.T.’ye sunmalısın.”

“Paniğe kapılma dostum. Yarın ya da sonraki gün evde olacağım. O zaman görüşürüz. Şimdilik hoşça kal,” dedi ve telefonu kapattı. Artık daha iyi hissediyordu. Kayıp İskoçyalı’nın hazinesini yakalayamamıştı belki ama çantasında gizlenen muskayla her şey değişecekti.

“Alo,” dedi Tilki heyecanlı bir şekilde.

“Bir şey buldunuz mu, eski yazıların içinde kayboldum,” dedi Selis içinde bulunduğu durumdan şikayet ederek.

“Söyleyeceklerime inanamayacaksın.”

“Söyle ondan sonra düşünürüz,” dedi kadın gülerek.

“Muska,” dedi adam.

“Evet,” dedi kadın.

“Frederic onu bulmuş.”

Selis bir an büyük bir gökdelenin tepesinden hızla düşüyormuş gibi bir hisse kapıldı. Sanki beyini yukarıya doğru çekiliyor, gözleri kararıyordu.

“Ne demek onu bulmuş?” dedi zorla.

“Sana söylemedim ama biz iki gün önce bazı şeyler bulduk,” dedi adam.

“Bana söylemedin mi?” dedi kadın sinirli bir tavırla.

“Evet söylemedim çünkü Fransız’ın güvenini tekrar kazanabilmesi için göreve yalnız başlamasını uygun gördüm.”

“Demek öyle uygun gördün,” dedi kadın daha da sinirlenerek.

“Bana sinirlendin mi?” diye sordu Tilki korkarak. Selis’in çıldırmak üzere olduğundan emindi ama dostu için bunu yapması gerektiğine karar vermişti ve haklı çıktığını da görüyordu; Fransız tüm sorunları bir anda çözövermişti.

“Seni pislik!” diye bağırdı kadın. “Bu görevde birlikteydik. Ben bu işe paramı koydum ve sana güvendim. Sen ise ilk önce en iyi dostunu şimdi de beni sattın. Derdin ne senin?”

Tilki sessizliğini koruyordu.

“Bulduğun her bilgiyi benimle paylaşacaktın. Bu işte beraber hareket edecektik,” dedi sesi ağlamaklı bir tona bürünmüştü birden.

“Biliyorum tatlım ama dediğim gibi Fransız’ın bir süre yalnız

ilerlemesini istedim. Güvenini...”

“Başlatma güveninden be adam!” diye bağırdı Selis.

“Benim amacım neydi Tilki?”

“Onu korumak ve yardımcı olmak...”

“Başına bir şey gelseydi şimdi olduğu gibi mutlu mu olacaktın?” diye sordu ağzından tükürükler saçarak.

“Hayır,” dedi adam.

“Beni işin dışında mı bırakmaya çalışıyorsun?” diye sordu Selis buz gibi bir tonda.

“Hayır, sen neden bahsediyorsun. Her şey yolunda tatlım. Fransız muskayı buldu, görev sona erdi ve biz kazandık.”

“Hemen oraya geliyorum Tilki. Fransız geldiğinde olanları ona anlatacağın ve beraber oturup konuşacağız. Anlaştık mı?”

“Tamam,” dedi adam sessizce. İşler yine düşündüğü gibi gitmemişti. Muskaya sahip olsalar bile yine bir şekilde kaybettiğini düşünmekten kendini alamıyordu adam. Fransız dükkana geldiğinde ona gerçekleri açıklamak epey zor olacaktı. Frederic’in bıraktığı viski şişesini açtı, kendine buzlu bir bardak doldurdu ve hemen içiverdi. İçini yakan alkol adamın aklında dolanan sorunları giderememişti.

Tilki kafasındaki sorunlarla uğraşırken Fransız yol üzerinde bir otel bulup dinlenmeye başlamıştı bile. Yatağına uzanmış poşetin içinde uyuyan muskadan gözlerini alamadan onu izlemeye koyulmuştu. Yüzyıllardır toprağın derinliklerinde kaldıktan sonra ışığa kavuşan ve sonra canını aldığı adamın mezarını mesken belleyen muskanın artık derinlere gitmeye niyeti yoktu. Kefenyırtan’ın çığlıkları dip diyardan günışığına çıkmıyordu ama belli ki muskayı Fransız’ın yanında görmekten hoşlanmamıştı eski iblis.

Akçe Yutan İblis'in Hikayesi

Şehzade'den Zurnacı Gıyaseddin'e geçen muska kendine türlü yollar bulup bir kere daha halkın içine sızmayı başarmıştı. Gıyaseddin'in ölümünün ardından geçen kısa zamanda türlü hikayeler üretilmiş, özellikle Baharat Tüneli'nde bu konu hakkında konuşan nice insanın kellesi Padişah'ın gizli hafiyeleri tarafından tez zamanda vurulmuştu.

Lakin dedikoduların önüne geçilememişti. Korku dolu hikayeler her bir evde anlatılıyor, insanlar bu hikayeye kendilerinden bir şeyler katarak daha da farklılaştırıyorlardı. İşte tam da hikayelerin durulmaya başladığı zamanlarda peydahlanıvermişti kara kanatlı öküz başlı bir ifritin insanları öldürüp akçelerini yediği hikayesi. Kocakarılar hiç kuşku yok ki bu illetin de tepe saçlı iblisten kaynaklandığını düşünüyor ve gece gündüz türlü hikayeler fısıldıyorlardı ama işin aslı, onların anlattığından biraz daha ilginçti.

İmparatorlukta huzur yavaş yavaş yerine oturmaya çalışırken -ki huzurun tekrar gelmesi ve muska hakkında anlatılan korkunç hikayelerin son bulması için birçok kelle kara toprağa girmişti- halk tekrar korkunun kollarında bulmuştu kendini. Söylentilere göre ışıklı şehrin ortasında yer alan uzun ve gizemli yazılı taşın tepesinde belirmişti kanatlı öküz başlı ifrit. Kimileri onun muskanın yeni sahibi kimileri de tepe saçının uşağı olduğunu ileri sürüyordu. Bu ifritin ortaya çıktığı ilk gece ise onu sadece bir kişi değil bir grup insan görmüştü. İnsanlara göre hikayenin gerçekliğini de kanıtlayan işte bu olaydı. Bu yaratığın birdenbire peydahlanıverdiği günlerde Baharat Tüneli'nin deli ozanı Nafi de bu öküz kafalı yaratığa kafayı fazlasıyla takmış olacak ki iki günde bir onunla ilgili hikayeler anla-

tır olmuştu. Fakat sadece hikaye anlatmakla kalmıyor nedense bu yaratığın aslında nerden geldiğini ve ne istediğini de sorguluyordu.

Nafi'nin anlattığı ve halktan o ifritle karşılaşan kişilerin de söylediklerine bakılırsa bu ifrit akçeyle besleniyordu. Eğer o gün şansınız yerinde değilse gece yarattığı sizi vahşice öldürebilirdi. Nereden geldiği belli olmayan bu iblis tohumu belli ki karanlığın uşaklarından biriydi. Evlerin çatılarında beliriyor, kimi zaman eski kuyulardan fırlıyor hatta bazen de evlerin içinde peyda oluveriyordu. Bazıları onun, şehrin altındaki eski ve bilinmezlikle dolu tünellerde yaşadığını bile iddia ediyordu. İfrit ortaya ilk çıktığında kimse onun ne istediğini anlayamamıştı. İniltilerle ve çığlıklarla ortaya çıkmış, önüne çıkan birkaç kişiyi acımadan öldürüvermişti. Daha sonraları ise bu yaratıkla bizzat tarlasında karşılaşan yaşlı Veli Efendi, onu tarlasından kovmak ve kendi canını kurtarmak için uzun süre yaratığa dil dökmüş, hatta o gün aldığı muskayı boynuna takamadan yaratığa fırlatmış ama bunun da etkili olmadığını anladığında son çare olarak cebinden akçelerini havaya saçıp, hemen oracıktan tüyüvermişti. Veli Efendi gecenin karanlığında kendini bilmez bir şekilde koşarken en son hatırladığı şey iblisin akçeleri iştahla mideye indirdiğiydi. Söylediğine göre öyle açmış ki yaratık ve öyle sivri dişleri varmış ki, altından akçeleri bana mısın demeden ısırp parçalayıveriyormuş. Veli Efendi gibi daha niceleri de çıkıverince imparatorlukta dedikoduların önüne geçilmez olmuştu. İşte Akçe Yutan İblis'in hikayesi de böylece başlamıştı.

Kanlı çarşafların birbirine dolandığı bir çarşamba günü, gece şehre gülümserken Nafi yine her zamanki yerinde, büyük şarap fıçısının üzerinde hikayesini anlatmak üzereydi.

"Hoş geldiniz sefalar getirdiniz ey Baharat Tüneli'nin ayyaşları!" diye seslendi kalabalığa. Kilimlerin üzerinde kafa bulandıran otlardan içen ve aynı zamanda da şaraplarını yudumlayanlar da onu selamladı ve bir alkıştırdı aldı başını gitti. Kalabalık, o gece Nafi'nin hangi ilginç hikayeyi anlatacağını merakla bekliyordu. Korku dolu bir öykü olabilirdi anlatacağı ya da eski çöllerde kayboluş hikayesi veya İbn-i Reşad'ın nereden geldiğiyle ilgili garip

bir öykü. Aslında kalabalık içten içe kara kanatlı öküz başlı ifritin hikayesini anlatacağını seziyordu Nafi'nin. İşte asıl korktukları da buydu.

Nafi sessizce gökyüzüne baktı. Ay, gümüşten bir tabak gibi asılı duruyordu gökyüzünde. Bulutlar sanki korkup başka diyarlara göç etmişti. Her zaman durduğu fiçinin üzerinden bakınca gördüğü meşe ağacı artık orada değildi. Ayın ışığıyla şarkılar söyleyen asırlık meşe önceki gün yanıp kül olmuştu. Kimin yaptığı belli değildi ve belki de kimse umursamıyordu o ağacı Nafi'den başka. Nafi önce parıldayan aya baktı daha sonra da yanıp kavrulan meşe ağacına. İşte o zaman adamın gözlerinden damlalar süzüldü ve düştü toprağa. Kalabalık neler olduğunu öğrenmek istercesine Nafi'ye bakıyordu.

"Siz meraklılar!" diye tekrar seslendi Nafi kalabalığa sesi titrerken. "Bugün başka bir gün, diğerlerinden çok çok daha ilginç bir gün olacak," dedi gözyaşlarını silerek.

"Neymiş bu günü diğerlerinden çok daha ilginç hale getiren ey Nafi?" diye sordu Hayırsız İbrahim diye bilinen zat.

"Çünkü bugün," dedi kendinden emin bir şekilde Bodur: "İfrit'in kim olduğunu öğreneceğiniz gün."

Kalabalık huzursuzca birbirine baktı. Nafi'nin bu ölüm çalan ifritle neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyorlardı. Hem, hiç mi korkmuyordu bu adam gecenin rengindeki kanatları taşıyandan? Bodur'un yaratıkla bu kadar ilgilenmesi kendilerinin de başına korku dolu işler açabilirdi. Masallar artık tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

"Eğer yine onunla ilgili bir şeyler anlatacaksan ben gidiyorum bre Bodur," dedi kalabalıktan biri ve ayağa kalktı. Bodur sinirlenmişti.

"Demek gidiyorsun öyle mi? Sanki senin olup olmaman çok da önemliymiş gibi! Git o zaman dinleme hikayemi. Sana onun kim olduğunu söyleyeceğim diyorum, sen de gelmiş bana ben gidiyorum diyorsun!" diye kükredi Nafi. Fakat bu sefer kalabalıktan beklediği desteğin gelmemiş olduğunu acıyla fark etti. Belli ki insanlar gerçekten ürkmeye başlamışlardı. Kalabalıktan birkaç kişi daha ayağa

kalktı ve tüneli söylenerek terk etti.

“Söyle bakalım Bodur, neymiş ve nereden gelirmiş bu kanatlı öküz başlı ifrit?” diye sordu eskiden iyi bir denizci olan ama korkunç bir fırtınaya yakalandıktan sonra varını yoğunu kaybeden İri İshak.

“Sabredin ey gecenin ışığında beni dinlemek için burada olanlar. Sabredin ve inanın ki bugün ifritin suratı ortaya çıkacak!” diye bağırdı az sayıdaki insana.

“Ey Bodur sıkılmadın mı artık şu ifritin nereden geldiğini sorgulamaktan. Bak dinleyenlerin de azaldı. Bilmez misin ki insanlar bu yaratıktan korkarlar. Bilmez misin ki gecenin karanlığında bu yaratıktan bahsetmek pek bi tehlikelidir,” diye seslendi en az Bodur kadar kısa olan Sarı İbrahim.

Nafi az sayıdaki insanı da kaybetmek niyetinde değildi. “Sus ve dinle beni. Çok uzun bir hikaye olmayacak,” dedi sessizce. Aya bir kez daha baktı. Fazla vaktinin kalmadığını biliyordu.

“İlk önce sevgili, pek değerli ve iyi yürekli dostlar; bu zamana kadar beni dinlediğiniz ve anlattığım hikayelerle eğlendiğiniz için size teşekkür etmek isterim,” dedi kendinden emin bir sesle.

“Ne oldu Bodur? Yine çöllere mi döneceksin yoksa?” diye sordu kalabalıktan biri eğlenerek. Az sayıdaki topluluk kıkırdadı. Bodur’un bir yere gidemeyeceğini çok iyi biliyorlardı.

“Yolculuk sonra,” dedi Nafi. “İlk önce hikaye var.” Ve başladı anlatmaya.

“Öncelikle akçe yiyen bir iblise daha önceleri hiç rastlanmamıştır sevgili dinleyenler. Akçe yemek, bir iblisten çok bir insan meziyetidir. Tabii yemek dediysem yanlış anlamayın. Cebe indirmeyi kastediyorum. Bu yaratığın ortaya ilk çıktığı zaman Baharat Tüneli’ndeki kumarbazların en ünlüsünün her şeyini kaybetmesinin ertesi gecesidir.”

“Ne demeye çalışıyorsun ey Bodur. Kumarbazlarla iblisin ne alakası var,” diye söylendi kalabalıktan biri.

“Ey dinlemekten yoksun, anlamaktan aciz insan. Öğrendiğin zaman dinlemeyi, anlayacaksın ne alakası olduğunu!” diye bağırdı Bodur. Kızaran kel kafasını önüne eğip dinlemeye devam etti

Süleyman.

"Dediğim gibi kaybetti tüm parasını ve evinin yolunu tuttu kumarbaz. Ama o kadar sarhoştı ki önceki gece çocukların açtığı kuyuyu görmeyip düşüverdi içine. Ya orada geldi bir canavara dönüşme fikri aklına ya da daha sonra ama belli ki oracıkta ayağını sakatlamıştı. Sorarsanız lokmana söyler size olan biteni. İşte bu yüzdendir yaratığın garip yürümesi; aynı topal biri gibi... Sorarım size kumarbazların kumarbazı Umutsuz Vecdi'nin babasından ona kalan bir öküz ahır var mıdır yok mudur?" Kalabalık düşünmeye sonra da birbiriyle tartışmaya başlamıştı. Nafi ise sürekli ayın konumuna bakıyor ve nedendir bilinmez acele etmeye çalışıyordu.

"Ama işin asıl ilginç yanı şudur ki..." fakat Bodur hikayesini bitirmeden, tünelin sonunda bir karaltı fark etti. Koca kanatları olan öküz kafalı iblis orada ay ışığının altında dikiliyordu. Kanatlarını açmış kafasını sağa sola sallıyordu. Onu fark eden kalabalık telaşla koşuşturmaya ve çığlıklar atarak kaçmaya başlamıştı ama Bodur, her an parçalara ayrılacakmış gibi duran fıçısının üzerinde öylece duruyordu. Yıllar önce İbn-i Reşad'ın Dünyanın Ortasındaki Büyük Beyaz Tapınakta söylediği şey artık gerçekleşmek üzereydi. Yaratık yaklaştı. O yaklaştıkça kimsecikler kalmadı ortada. Sadece Bodur ve o vardı artık Baharat Tüneli'nde. Yaratık zaferle uludu tepesinde parlayan aya bakarak.

"Düşüğün çukur o kadar derinmiş ki aklını yitirmişsin ey kumarbaz!" diye bağırdı yaratığa Nafi fakat yaratık ulumaya ve yaklaşmaya devam etti. Nafi bekledi; ta ki yaratık yakınına gelinceye kadar. Kaderini bilen Nafi yaratığın üzerine çullanıverdi. Belinden hançerini çıkarıp saplamaya çalıştı yaratığın vücuduna. Yaratık da Bodur'a sarılmış onu yaralamaya çalışıyordu. Yerde debelenirken Nafi birden acıyla inledi gecenin karanlığında. Midesine saplı duran kasatura canını almak üzereydi. Son bir hamle yapıp yaratığın bacağına sapladı hançerini. Acıyla inleyen yaratığın başından öküz kafası çıktığında ay ışığında siması göründü. Nafi haklıydı. Bu Kumarbaz Vecdi'den başkası değildi.

"Ay parlayacak ve geceyi aydınlatacak senin ölüme yaklaştığın

gün,

*Siyah bulutla birlikte yaklaşacak kara kanatlı ölüm,
Altındaki fıçı sallanacak ve çatırdayacak,
Senin ölüme ulaşacağını eski dostun asırlık meşe müjdeleyecek,
Kurduğu günün ertesinde sana o getirecek kara kanatlı ölümü,
Hançer parçalar bedenini, hançer parçalar bedeni,
Sen ölürken Bodur Nafi, biri doğacak gün ışığında,
Hiçbir şey hatırlamayacak ve sen ışığa yaklaşacaksın,
Son gördüğün kara kanatlı ölümün gözleri olacak,*

Onun kaderi ise seninkinden çok daha acı bir şekilde sonlanacak," diye mırıldandı Nafi, kara kanat taşıyan adama bakarak. Siyah kumaştan kanatları yırtılmış, öküz kafası yere düşmüş olan adam Nafi'nin anlam taşımayan mısralarını dinliyordu. Bodur, ışığını kaybederken sadece bakakaldı adamın gözlerine. Sonu, hocanın uzun zaman önce söylediği mısralarındaki gibi olmuştu...

O gece Nafi'nin öldüğünü duyan Baharat Tüneli müptelaları ünlü hikaye anlatıcısının bedenini kurumuş meşe ağacını altına gömdüler. Günlerce başında dua okudular ve ilahiler söylediler. Bodur Nafi gibi bir ozanın, yaşadıkları topraklara daha uzun zaman gelmeyeceğini çok iyi biliyorlardı.

Kara kanatlı öküz başlı ifritse yani nam-ı diğer Kumarbaz iyice muskanın etkisine girmeye başlamıştı. Aklında dolanan garip sözcükler ve kafasının içinde tıslayan iblisin ona saydığı hakaretler artık adamın aklını iyice çürütmeye başlamıştı. O kadar delirmişti ki adam artık ne akçe yutmayı düşlüyor ne de insanları korkutmaya kalkıyordu. Hatta Nafi'nin ölümünden sonra kara kanatlının bir daha ortada görünmemesi, Bodur'un o olabileceği düşüncelerinin bile ortaya atılmasına sebep olmuştu. Fakat bir gün deli kumarbaz aklına Sultan'ı öldürme fikrini koyunca kendi ölümünü de hazırlamış oldu. Gece birkaç muhafızı öldürerek sarayın içine sızmaya çalışırken yiğit yeniçeriler tarafından sıkıştırılınca yapacağı çok da bir şey kalmamıştı. Ölümü yeniçeriler tarafından olmuştu olmasına ama kalbi zaten bedeninin içinde patlayacaktı bir süre sonra. Kefenyırtan'ın her bir sözü adamı zaten uzun süre önce öldürmüştü. Vücudu ibret olsun diye günlerce şehrin merkezinde sallandırıl-

muş, böylece dedikoduların ve yalan yanlış hikayelerin de önüne geçilmiş olmuştı.

Kaybolan akçeler için uzun süre araştırma yapılmış ama hiçbir bulunamamıştı. İşte böylece çıkmıştı ortaya Kumarbaz'ın kayıp hazinesi efsanesi. Neferler adama ait her yeri didik didik aramışlar ama evinin her yerinde kanla yazılı mısralardan başka bir şey bulamamışlardı.

*“Araladım bin zincirli kapıyı ardına dek,
Korkuyla kavrulan birini buldum.
Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,
Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,
Bedenim alevin korudur, yalanın özü,
Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm.”*

İmparatorluk eski tarihçisinin oğlu yirmi bir yaşına geldiği zaman hem babasından kalan yere yerleşmiş hem de ona bırakılan mektubu açma yaşına ulaşmıştı. Babasından ona bırakılan mektubu açtığı anda içinde akıl almaz şeyler bulacaktı. Ölümcül muskadan ve her ölümde lanetli ellerle yazılmış olan şiirden bahsediyordu yazılanlar. Genç tarihçi de aynı babasının yaptığı gibi araştırmaya başladı lanetli muskanın sırrını. Tüm bilgileri yıllarca araştırdı. Muskanın dolaştığı ellere ait olan her şeyi özenle buldu ve onların üzerinde bulabileceği her ayrıntıyı not etti kağıtlara. Artık lanete muskanın sebebiyet verdiğinden emindi. Her bir ölümde, yazılan şiirden bir mısra azalıyordu. Şiirin son mısrası da bitip tükendiğinde neler olabileceğini korku içinde düşündü adam. Muskayı ele geçirmeli ve onu kimsenin ulaşamayacağı bir yere saklamalıydı. Yok etmeye çalışmanın her şeyi daha da kötü yapacağını düşünüyordu. Eğer tahmin ettiği kadar derin bir güçse muskanın içindeki, o zaman onu yok etmeye çalışmak sadece daha ağır sonuçlara katlanmak olurdu.

Sonunda anlamıştı ki bu lanetin içinde barınan kötülük insanlardan sonsuza kadar saklanmalıydı. İşte bu yüzden hayatını tehlikeye atarak kara kanatlının üzerinden çıkan ve imparatorluğun mühürlü

odalarından birinde saklanan muskayı çaldırttı. Bu büyük bir cesaretti. Çünkü Padişah'ın buyruğunu zaten muskayı araştırarak çığnemişti ve üstüne üstlük bir de girilmesi yasak olan odalardan bir şey çaldırtmıştı. Bunların cezası tez elden infazdı. Fakat işini o kadar iyi yapmıştı ki kimsecikler onun ne yaptığını anlayamadan muskayı ele geçirdi ve ona bir kere bile bakmadan hemen bin bir defa dua okunmuş bir sandığın içine koyup ebedi yolculuğuna çıkarmak üzere harekete geçti. Yüzlerce duanın işlendiği yemenilerle taşıttı onu. Sandığı taşıyanların sonu iyi olmayacaktı lakin tarihçi bu sondan başka bir sonun muska için hayırlı olmayacağını düşünüyordu. Sonunda sandığı kimsenin bilmediği bir yere gömdürttü. Gömenlerin boyunları vuruldu. Daha fazla kan akması için biraz daha kan akması gerekmişti. Lanet o günden sonra imparatorluğu terk etti. Zamanla muska gerçeği efsaneye dönüştü; hatta bir zaman sonra unutulup gitmişti. Tarihçinin tuttuğu kayıtlar ise gizli odalarda bulunan raflara kaldırıldı. Muska yeniden bir köyde ortaya çıkana, belgeler de Fransız'a geçene kadar yüzyıllar geçecekti.

Kan Göğü'nün Çocukları

Çok ama çok uzun zaman önce karanlıkla dağlanmış gözlerinin arasından yeni yeni sızan cılız ışığı fark ettikçe kan ve irinle boyanmış, yaralar ve yalanlardan parça parça olmuş ağzına ürkünç bir gülümseme yayıldı Kefenyırtan'ın. Her aşağı yaşayanı gibi, o da çok uzun zaman önce sürülmüştü kan kırmızı göğün hükmettiği diyara ve sürüldüğü zaman hayatın ışığını görmemesi için kara bir perdeyle kaplanmıştı gözleri. İşte bu yüzden aşağıdakiler yukarıda neler olduğunu bilemez, yaşayanların diyarına giden ısıtılı yolu bulamazlardı. Ruhu balçıkla sıvanmış, içi kor ve külle kaplı yaratıkların bazıları Kan Göğü'nün altında affedilecekleri zamanı bekler, bazıları ise karanlık hayallerini yaşamaya devam ederdi. Orası zamanın ve bilinen her türlü mekanın ötesinde bir ızdırıp krallığıydı. Yaşayan diyarlarda suç işlemiş, ruhunu kaybetmiş, kalbindeki ışığı hayattayken yitirmiş insanların durmak bilmeden birbirlerini ezerek sürüklendiği Haykırış Denizi'nden çıkan korku dolu çılgınlıklar durmak bilmeden alt diyarın merdivenlerinde yankılanırdı. Kan Göğü'nün çocukları işte bu izbe, hayatın hiçbir zerresini kabul etmeyen ölgün topraklarda yürümekteydiler.

Kefenyırtan, Hakka Yalvaran Uçurumu'ndan Haykırış Denizi'ne bakıyordu. Orada sürüklenen insanların çoğunu bizzat kendisi getirmişti karanlık diyara. Kabir azabının en kötüsünü yaşattıktan sonra tabii ki... Haykırış Denizi'nde sürüklenenler akla alınmayacak suçları işleyenlerdi. Kan Göğü diyarı sadece bu tarz cani ruhlara ve uzun zaman önce başka katlarda telafisi olmayacak suçlar işlemiş olanlara ev sahipliği yapardı. Kefenyırtan, sonsuz sayılabilecek kadar uzun zaman insanoğlunun karanlığı terk etmesini, kötülükten

kurtulup iyiliğe dönmesini, kan akıtmamasını bekleyip durmuştu. Fakat insanoğlu öldürmekte ve yok etmekte o kadar başarılıydı ki, iblis bir süre sonra bir hiçi beklediğini anlamıştı. Bilinmeyen ışığın sözünü taşıyanlar tarafından ona verilen görevi yerine getiriyor ve her an insanoğlunun kalbinde beslediği karanlık düşüncelerden kurtulacağı anı hayal ediyordu. Ne zaman ki insanoğlu kan akıtmaktan, küf kokan düşüncelerden vazgeçecek, işte o gün Kefenyırtan'ın görevi tamamlanacak ve özgürlüğü kucaklayacaktı...

Kefenyırtan düşündü. İnsanın derisinin bir çırpıda alev almasını sağlayacak kadar sıcak, kemiklerini un ufak edecek kadar yırtıcı rüzgar, iblisin vücudunu sadece okşamakla yetinirken o düşünmeye devam etti. Ne kadar uzun zamandır karanlıklar altındaki ızdırap krallığındaydı? Ne kadar geçmişti ilk suçu işlediğinden bu yana? Ne kadar süre olmuştu korku ve ölümlerle kardeş olalı? Bir yaradılış geçmişti üzerinden. Belki birden fazla... Ama hâlâ Kan Göğü'nün altındaydı. İnsanoğlu kinin ve öfkenin öldüren ama aynı zamanda rahatsız edici bir zevk de hissettiren oyuncağını elinden bırakmıyordu bir türlü. Bilinmeyenin sesini taşıyanın elçileri tarafından aldatıldığını düşünüyordu. Işığı taşıyan seçilmiş oğullar tarafından kandırıldığına emindi. Örümcek ağlarının kapladığı, ölmüşlerin sesleriyle yankılanan beyninde ona aldatıldığını haykırıyordu birileri. Gerçek ismini kimsenin bilmediği hükümdarın ebedi divanında bile adalet olmadığını düşünüyordu. Kimsenin yaşamadığı kadar yaşamış, kimsenin ölmediği kadar ölmüştü. Yerin tepesinden gelen yolunu kaybetmiş ve akli caniliğe düşmüş her yaratığa neden kötülük yaptığını sormuştu yıllarca. Her varlık çılgınlıklar içinde ona yalvarmış ve bir daha kan akıtmayacağını haykırmişti ama hiçbir şey değişmemişti zaman ilerledikçe. Kefenyırtan kabir azabı çekirtmeye devam etmiş, insanoğlu ölümün nur getiren çiçeğini koklamak yerine onun kan akıtan dikenleriyle oynamaya devam etmişti.

İşte o acı veren günlerden birinde duymuştu adeta nur saçan sözlerin sahibini. İbn-i Reşad Hoca'nın sesi yerin altında uçsuza uzanan merdivenlerde yankılanmış ve yukarıda kendisine ölümün dokunuşunu bahşedecek tılsımı fısıldayacak bir Kan Göğü yaratığını aradığını söylemişti. Nurla dolu ses yerin dibine akarken çoğu

iblis saklanacak yer aramış, her bir kelime türlü ifritin bedenini parçalayarak ilerlemişti ama Kefenyırtan farklıydı. O ilk yaratılanlardandı. Çok fazla şey görmüştü. O gün kaderinin değişeceğini bilmeden, belki de bir daha bin yıl sonra açılacak kapıya doğru, kudretli sesin sahibini merak ederek tırmanmış ve sonsuz karanlıkla kaplı kesif evini ardında bırakarak çıkabilmişti yaşayanların yanına. İbn-i Reşad Hoca iki alem arasındaki bin zincirli kapıyı açmış, nefesleri ölüm kokan iblislerin yaşadığı İzdırap Krallığı'na merhaba demişti. Kefenyırtan ve İbn-i Reşad işte böyle karşılaşmıştı...

Kefenyırtan, nurla dolu gözlere sahip adamı çatal dilinin kıvraklığıyla kandırmayı başarmış, o gün eski iblis dilinde söylediği ölüm-cül kelimelerle kendini hocanın yaptığı muskanın içine katmış ve yaşayanların dünyası ile arasında kimsenin görmediği bir bağ oluşturmuştu. İbn-i Reşad eski tılsım üstatları kadar bilgili, doğu zihin kullanıcıları kadar erdemliydi; lakin nurun ve ışığın izleyeni kara büyüünün kadim tılsımları hakkında pek az şey biliyordu. Kandırılması da işte bu sebeple olmuştu.

Muskanın aldığı her can Kefenyırtan'ın gözlerindeki karanlık bağı biraz daha çözüyor, yaşayanların dünyasını gösteren ışıltılı patikayı biraz daha fark etmesini sağlıyordu. İşte bu sebeple ışık ne kadar artarsa Kefenyırtan'ın karanlığı da o kadar kudretli oluyordu.

İnsan kanıyla kaplı ayaklarını acı çeken toprağın üzerinde zevkle gezdirdi Kefenyırtan. Kapkara gözleri Haykırış Denizi'nde neşeyle kulaç atıyordu o an. Birbirini ezen, oradan oraya savrulan çürümüş bedenler acı içinde feryat ediyordu. Bu bedenler yeryüzünde affedilmez suçları defalarca işleyenlerdi. Dünyaya farklı bir bedende dönmeden evvel tövbe eder ama hissedilen topraklara gittiklerinde yine büyük iblisin kadehinden kan içerlerdi. Katillerdi onlar. Her gelişlerinde can alanlardı. Yaratıcının verdiği canı sorgulamadan çalanlardı...

Can alıcı rüzgar, eski iblisin üzerinde sallanan kefen parçalarını sağa sola savuruyor, kafasında uçuşan birkaç tel saç koparmak için onu çektiştiriyordu. Zehirle dolu havayı içine çekti Kefenyırtan. "Kendime bir krallık yaratacağım. Üst dünyayı külle kaplayacağım," dedi kahkahalar atarak. Fakat daha sonra bir süredir içini

kemiren suret yine gözlerinin önüne geldi. Sivri dişlerini gıcırdattı. İri gözlerini kısıp kızıl ufka baktı. Muskanın peşinde onu yok etmek için dolanan birileri olmuştu senelerce. Kefenyırtan önceleri o canlılarla eğlenmiş, hepsine kara ölümler bahşetmiş ve merdivenlerden emin adımlarla çıkmayı başarmıştı ama bu sefer içinde bir huzursuzluk vardı. Bir adam görüyordu içine ışık sızan gözlerinde. Bu kendini bilmez varlık ne olursa olsun muskayı bulmaya kararlıydı. Kefenyırtan o varlığın kalbindeki hırsı ve isteği okuyabiliyordu. Jilet gibi keskin tınaklarıyla havayı yardı aniden. Aptal insan her şeyi mahvedebilirdi! Şimdilik muska güvendedi. Henüz birisinin boynunda değildi ama kısa süre sonra birisinin boynuna geçecekti. Muskanın ölümcül ruhundan haberdar olmayan birine... Eğer ki ondan haberdar olan biri muskayı bulursa belki binyıllar boyunca orada o kan ve irinle dolu yerde yaşamaya devam edecekti. Uzun ve sivri dişlerinin arasından çıkan dili birisini sokmak istemiş gibi külle kaplı havaya meydan okudu. Kurumuş ve çürümüş boğazının arasından tiksinti dolu bir haykırış yükseldi. Hissedilen topraklara adım atmadan o adamı nasıl öldürebilirdi?

“Yardıma mı ihtiyacın var Ölümüfleyen?” dedi biri ansızın engin kızılığın içinde. Ona alt diyarda bu isimle sadece eski iblisler seslenebilirdi. Kefenyırtan öfkeyle arkasını döndü. Koca gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Kızıl toprağın üzerinde birisinin durduğunu fark etti. Eğer karşısındaki alt merdivenlerden bir ifrit olsaydı onu hiç vakit kaybetmeden oracıkta parçalar ve Haykırış Denizi’ndeki af dileyenlere atıverirdi; af dileyenler eski ifritlerin tadına bayılırdı. Hakka Yalvaranlar Uçurumu’ndan düşmelerini keyifle izler ve onları daha düşmeden kapıverirlerdi. Zavallıları düşünmeden yer ve aç karınlarını doyururlardı. Ama karşısında duran hiç de hafife alınacak biri değildi. Kefenyırtan’a sırtarak bakan, yaşlı iblis Numf’tu. Neredeyse yarım insan boyunda ve epey şişman bir iblisti. Boynu boğum boğumdu ve suratında ancak birer düğme büyüklüğünde yer kaplayan küçük kızıl gözleri vardı. Gözleri sanki suratına çivilenmiş, oraya zorla sokulmuş gibi duruyordu. Büyük burununun üzeri açık yaralar ve irinle kaplıydı. Suratının neredeyse yarısını kaplayan büyük ağzı ve içindeki binler-

ce küçük sivri dişle Numf eski katillerin bile korktuğu bir iblis olarak nam salmıştı alt diyara. İblisler ve ifritler Kan Göğü'nde bir arada yaşamaktaydılar. Ateşle yaratılmış eski ifritler bile iblislerden korkardı. Çünkü iblisler yaratıcıdan umutlarını tamamen kesmiş olanlardı. Kan Göğü'nde suç işlemeye devam eder ve Izdırap Krallığı'nı kendi cennetlerine çevirmeye çalışırlardı. Onlar en yüce divanda bile kabul görmeyen kayıp ruhlardı...

“İblis Numf,” dedi Kefenyırtan sivri dilini sallayarak.

“Kan Göğü'nün altında sana selamlarımı sunarım eski işkenceci,” dedi Numf büyük ağzının içindeki binlerce sivri dişi övünürcesine sergilerken. Bu bir meydan okuma sayılmazdı ama iki iblisin birbirlerinden pek hoşlanmadığını neredeyse her varlık biliyordu.

Kefenyırtan, iblisin yanına yaklaştı ve onu tepeden tırnağa süzerek etrafında bir tur attı. Numf neredeyse Kefenyırtan'ın üçte biri kadardı. Çıplak bedeninde sayılmayacak kadar yara izi ve garip dillerde yazılar vardı.

“Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşündün Numf?” diye sordu bir süre sonra Kefenyırtan.

“Şunlara bak,” dedi Numf şişman parmağıyla kızıl göğün kalbinde uçuşanları göstererek.

“İsimsizler,” dedi Kefenyırtan tepeye bakıp sanki onların isimlerini söylemekten zevk duymış gibi.

“Evet isimsizler onlar; Kan Göğü'nün altında derileri yanarak dolananlar. Birbirlerine çarpıp ağlayarak aşağı düşerler. Yem olurlar Haykırış Denizi'ndekilere. Her birinin bir hikayesi vardır, dinlersen. Her biri neden acımasız bir insana dönüştüğünü anlatır durur avare uçarken. Acımasız olmak onların suçu değildir ne de olsa! Her biri aslında çok haklıdır. Burada olmalarına rağmen suçunu kabullenmeyen varlıklardır onlar. Büyük divana asla çıkamayacak olanlardır. Yazık,” dedi gülümseyerek Numf.

“Tahmin edemeyeceğin kadar uzun süreden beri buradayım iblis,” dedi Kefenyırtan sinirli bir şekilde. “Kim olduklarını bilirim. İnan senden çok daha iyi bilirim.”

“Yardıma ihtiyacı olanın gözlerindeki ışığı görecektir kadar uzundur buradayım Ölümüfleyen. İsimsizlerin gözlerinde seninkilerdeki

ışık yok.”

Kefenyırtan iblisin küçük ama içinde her türlü karanlığı besleyen kızıl gözlerine baktı bir süre. Doğruydu söyledikleri. Yardıma ihtiyacı vardı.

“İfritler senin bir yol bulduğunu söylüyorlar. Bir kapı keşfetmişsin. Bir faniyi kandırıp kendini yukarıya bağlamışsın diyorlar.”

Kefenyırtan aniden jilet gibi tırnaklarıyla Numf’un boğazına sarılıverdi. Sert derisinden akan kan siyahtı, gece kadar siyah...

“İfritler hiçbir şey bilmiyor,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

“Kadim dilimizde bağlayıcı derin bir tılsım üflediğini söylüyorlar. Bilirsin çoğu bizden korkar ama onların da başka yetenekleri var. Bazıları Haykırış Denizi’ndeki her çılgılığı duyar Ölümüfleyen. Onlar bazen bilinmezlikte dolanan çok ama çok önceden söylenmiş sözleri bile duyabilirler. Yasak tılsımlardan birini fısıldadığını mırıldanıyorlar.”

Kefenyırtan eski iblisin boğazını daha sert sıktı. Siyah kan, parmakları arasından fışkırıp ölü toprağa sıçradı. Uzun yıllardır üzerine hiçbir sıvı değmemiş olan toprak, kurumuş dudaklarına değen iblis kanını reddedemezdi; onu içine büyük bir hevesle çekiverdi.

“Bu duyulursa elçiler peşine düşecektir. Unuttun mu ışıklı patika bizim gibi katiller için değil eski dostum.”

Kefenyırtan elini yavaşça iblisin boğazından çekerken Numf derin bir nefes aldı. Zehirli havayı lanetli bedenine çekti. “Elçiler çetin savaşçılardır,” dedi sonra.

“Karanlıkta boğulsunlar!” diye kükredi Kefenyırtan ellerini Kan Göğü’ne doğru açarak. Karanlık ses havada yankılanırken birkaç isimsiz dengesini kaybedip birbirlerine çarparak Haykırış Okyanusu’nun dibini boyladı. Elçilerin ne kadar çetin savaşçılar olduğunu çok iyi biliyordu Kefenyırtan.

“Onlar buraya inmez bilirsin iblis. Burası sadece bizim için,” diye tısladı Kefenyırtan iblisin küçük kızıl gözlerine bakarak.

“Sadece önemli işleri olduğunda,” dedi Numf kıkırdayarak. Güldüğünde yağlı ve pis kokan vücudu bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Uzun tırnaklarıyla sivri dişlerini karıştırdı, ardından kafasındaki kalan birkaç tel saçı düzeltip Kefenyırtan’a baktı. “Sana yardım

edebilirim eski dost.”

“Sen kendi işine bak,” dedi sertçe Kefenyırtan öldürücü salyasını saçarak ve iblisin yanından hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Kan Göğü şiddetle gürledi. Belli ki acı çeken yeni yaratıklar geliyordu, yoksa avare bağırmaazdı kızıl gökyüzü. Kefenyırtan kızıl göğe dikti gözlerini. Yeni gelenler çığlık çığlığa düşüyordu Haykırış Denizi’ne ve kanlı bozkırlara. *Bu hiçbir zaman bitmeyecek*, diye kendi kendine söylendi Ölümüfleyen ve yürümeye devam etti. Yolunun üzerinde bulunan ifritler korkuyla kaçıştılar. Hiçbiri onun önünde durma cesaretini gösteremezdi.

Nemerth, nam-ı diğer Karanlık İzci, binlerce yıldır alt diyarın bilinmezliklerindeki kaybolmuş evinde özgür olacağı günü bekliyordu. Biricik aşkı İzalin ise çok ama çok uzun zamandır yatmaktaydı beyaz mermerden lahdinin içinde. Eğer gözleri eski tanrılar tarafından kapatılmış olmasaydı elbette aşkının gözlerine bakar ve artık hatırlamakta zorlandığı gülümsemesini görünce ona neşeyle karşılık verirdi; fakat Nemerth’in gözleri uzun zaman önce birer altın sikkelye kapatılmıştı. Kızıldeniz sikkeleri adamın gözlerine adeta dağlanmıştı.

Karanlığın içinde kendi ışığını yaratan madenler altın sikkelerin parıldamasına sebep oluyor, parıldayan sikkeler ise Nemerth’i kara diyarın içinde avını bekleyen bir gölge kurdu gibi gösteriyordu. Nemerth ölü değildi. Alt diyarda ölümler, ifrit ve iblislerden başka yürüyen canlı bulmak zordu elbet ama karanlık ve aydınlık içinde insanların bildiğinden çok daha fazla gizem barındırıyordu.

“Ne kadar kaldı bilmiyorum aşkım ama bildiğim tek şey, sonsuza da uzansa bu bekleyiş, ellerimiz mutlaka tekrar birbirini bulacak. Ne karanlık ne de aydınlık artık umrumda.”

Karanlık İzci eski lahdin içinde uzanan aşkına doğru eğildi, hatıralarında kalmış kokusunu duyabilmek için. Fakat küf ve tozdan başka bir koku alamadı Karanlık İzci. Gece kadar karanlık saçları kadının ölü bedeni üzerinde gezindi. Nemerth uzun süredir bir canlı

gibi bakmıyordu dünyaya ve göremiyordu bir insan gibi yaşayanları ama bin yıllar ona çok farklı bir duyu bahşetmişti. Altın sikkelerin ardındaki gözleri aşkını bir daha görebilmeyi beklerken, o ruhuyla görebilme yeteneğine kavuşmuştu. Aslında bu görme yeteneğinden çok daha üstün bir meziyetti. Eski tanrıların cezası belki de adam için bir ödüle dönüşmüştü geçen yıllarda. Fakat Nemerth ne başka bir duyu ne de her şeye hükmedebilecek bir güç istiyordu bilinmeyenden. Tek istediği, gözlerine dağlanmış sikkeleri bekçinin bir gün kabul etmesiydi. Her gün yaşayanların diyarına, Kaz Dağları diye bilinen ulvi topraklara gidiyor ve bulutlarla dans eden eski taş anıtın önünde onun için duran bekçiye aklına kazınmış şiiri okuyor ve karşılığında ondan da beklediği şiirin gelmesini bekliyordu. Fakat bin yıllar geçmesine rağmen aradığı cevabı henüz elde edememişti. Tanrılar diyarı çok ama çok uzun zaman önce sona ermişti. Eski öğretiler unutulmuş, gelenekler tükenmişti. Fakat eski diyardan hâlâ birkaç canlı bulmak mümkündü. Bunlardan biri de eski taş anıtın bekçisi Argruh'tu...

Kefenyırtan duyanı sağır edebilecek bir çılgılık attı alt diyarın ölüm kokan vadisinde. İşkence ve ölüm getirmekten kararan gözleri boş boş ufka bakıyordu. Çatal dili ağzından dışarı çıkmış zehirleyecek birilerini arıyordu sanki. Dişleri birbirine sürtünüyor, sıkıttığı avuçlarından ölü toprağa kara kanı damlıyordu.

“Seni yok edeceğim insan tohumu. Ruhunu alacak ve onu edebi sürgüne göndereceğim,” diye kükredi birden. Etrafta avlarını arayan ifritler birden kaçıştılar. Birkaç eski iblisten başka kimse kalmadı geriye. Diğerleri de mekanı terk ettiğinde geriye sadece Numf kalmıştı. Şiş ve pis suratının ortasındaki küçük kırmızı gözleri Kefenyırtan’a kilitlenmişti. Ölümüfleyen gerçekten de üst dünya ile iletişime geçmeyi başarmıştı anlaşılan. Sesini çıkarmadan bekledi Numf. Kefenyırtan’ın tekrar kuru ve acı topraklara dönmesini bekledi. Kefenyırtan geri geldiğinde ise Numf’un çarpık gülümsemesi artık yerinde değildi.

Kefenyırtan dizlerinin üzerine düşüp kaderine lanetler savurdu. Kan Göğü'nün altında kavrulan ruhlar sonsuz acı ve öfkenin hüküm sürdüğü şarkılar söylüyorlardı. Haykırış Okyanusu'nda kemikler birbirine çarpıyor, ateş dolu nefesler kurumuş bedenlerin üzerinde dolanıyordu. Kavurucu bir rüzgar esti birden lanetli bozkırların üzerinde. Kefenyırtan'ın üzerindeki kefen parçaları uçtu rüzgarla. Numf, Ölümüfleyen'in hemen ardında ondan gelen insan tohumlarına ait kokuyu çekti pis ciğerlerine. Yeniden hayat bulmuş gibi gülümsedi kendi kendine. Kefenyırtan ise Frederic'in suratını görüyordu çürümüş zihninde. Muskanın karanlık tılsımından haberdar olan adamın onu ele geçirişine lanetler savuruyordu.

"İşler pek iyi gitmiyor demek eski dost?" dedi şişman iblis sessizce. Sesinde ne tehdit ne de kışkırtıcı bir nida vardı.

Kefenyırtan yavaşça arkasında durana baktı. Gözleri öfkeyle kaplanmıştı. Ateş, kurumuş ve parça parça olmuş bedeninde pervasızca dolanıyordu. Gözleri kısıldı sonra tekrar eski haline döndü. Altındaki ölü toprağa baktı. Pençe gibi elleriyle sanki toprağın kalbini söküyormuşçasına bir parçasını aldı. Parmaklarıyla kızıl toprağı hissetmeye çalıştı. Onu kokladı. Titriyordu Kefenyırtan. Hiçbir şey hissedemedi. Toprak bin yıllardır ölüydü. Her şey ölü ve lanetliydi.

"Yetmedi mi artık!" diye kükredi. "Dönebilmem için hepinizi öldürmem mi gerekli?" Numf küçük ve şiş ellerini ovuşturdu. Her şey istediği gibi gidiyordu. Sonunda belki de en sonunda artık bu zindandan kurtulabilecekti. Hem de hatırlayamadığı ömründe tek bir iyilik bile yapmadan. Karşısında duran eski iblis üste geçmenin bir yolunu bulmuştu anlaşılan. Bin yıllardır efsanelerde bahsedilen iblis Kefenyırtan olabilir miydi? Üste giden yolu açacak olan o olabilir miydi?

"Eski dost," dedi tekrar Numf.

"Ne gerekli?" dedi Kefenyırtan tıslayarak. "O insan tohumunu öldürmem için ne gerekli?"

"Biliyorsun eski dostum, onlara elimiz ulaşamaz. Bilmediğimiz kayıp ve..." bu sözcüğü söylerken dalga geçtiği belliydi, "...kutsal nur lisanı ile mühürlenmiştir geçit."

“Evet biliyorum,” diye tısladı eski iblis.

“Ama sen yukarının ışığını gördün. Hem de gözlerinin karanlığını kaybetmeden ve içinden bir parça sökülmeden. O sefil insan tohumunu kandırıp gölgeni oraya bırakmayı başardın.”

“Bana karanlık masallar anlatmaya mı geldin kan kusturan?”

Sesi bir an Numf’u bile ürkütmüştü Kefenyırtan’ın ama iblis bunu ona belli etmedi. Biliyordu ki alt diyarda kozlarını kaybedersen ölümünden beterleri başına gelirdi.

“Eğer dinlemek istemezsen giderim,” dedi Numf arkasını dönüp uzaklaşmaya başlarken. Birkaç adım attı. Çıplak ayaklarıyla kızıl kumu dağıtarak ilerledi. Sonra Kefenyırtan’ın sesini duydu. Numf’un ağzının içinde hareket eden yüzlerce küçük sivri diş neşeyle kıpırdandı.

“Buraya gel eski dost, seni dinleyeceğim.”

Numf hevesle anlatmaya koyuldu,

“Dediğim gibi insan tohumlarına ulaşamayız. Ne görebiliriz onları ne de dokunabiliriz. Alt ve üst kesin çizgilerle ayrılmıştır ama iki tarafta da yürüyenler var elbet.”

Numf’un ağzına tiksindirici bir gülümseme yayıldı. Sivri dişlerinin arasından insan teninin rengini andıran bir miktar irin süzülür kızıl toprağa ama Kefenyırtan’ın gözleri donukluğundan bir şey kaybetmemişti.

“Demek istediğim...” dedi Numf; fakat Kefenyırtan diğer iblisin kelimelerini adeta parçalayıp bir kenara atarcasına konuştu.

“Ne olmuş iki tarafta da yürüyenler varsa? Bırak yürüsünler. Sen yürüyenlerin izini takip edemezsin. Sadece alt diyara geldikleri zaman haberin olur geldiklerinden ve gidecekleri zaman kül gibi havaya karışıp giderler. Benim gözlerimde beliren saklı patikayı kullanırlar mı bunu bilemeyiz. Kaldı ki ben ölüm kadar uzun zamandır görmedim üst diyara geçen bir iblis.”

Numf hâlâ gülümseyerek bakıyordu Kefenyırtan’a.

“Evet,” dedi iblis yağlı göbeğini küçük elleriyle okşayarak, “Belki onları takip edemeyiz ama bakarsın o kişi, aradığın insan tohumuyla karşılaşır.”

Kefenyırtan bir iki adım yaklaştı Numf’a doğru. İblis’in şiş ve

pis suratına değecek kadar yakınına girdi. Numf, Ölümüfleyen'in nefesinden rahatsız olmuştu ama geri çekilmedi.

"İki diyarda da gezinenler mutlaka affedilmeyi bekleyenlerdir. Mutlaka üst tarafta yapmaya çalıştığı bir şey vardır. Belki de elçilerle konuşuyor, bunu hiç düşündün mü? Senin pis sözlerine neden kansın. Neden yıllardır uğraştığı çabayı bir anda terk etsin söyle Numf?"

"Çaresizlik, inanç kaybı, nefret, kin, tükenmişlik, hangi birini sayayım eski dostum?" dedi bodur iblis keyifle.

"Anlamalı konuşmuyorsun," diye tısladı Kefenyırtan. Sesi diyarları bir anda çürütecek kadar zehirliydi.

"Di...di... dinle," diye kekeledi birden Numf. Kekelediği için kendine lanetler yağdırdı. Artık Kefenyırtan'a olduğundan daha küçük geliyordu eski iblis.

"Bahsettiğim kişi Loki'nin oğlu."

Kefenyırtan birden doğruldu. Karanlığın içine bir kahkaha attı. Numf artık ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünüyordu. Aklından türlü savunma tılsımları geçti. Sivri dişleri bir adım ileri çıktılar; savaşa hazırlanan neferler gibi.

"Demek Loki'nin oğlu öyle mi? Hangi oğlu? Bildiğim kadarıyla Loki, bahsettiğin oğullarının bağırsaklarına bağlanmış bir şekilde acı çektiren kayanın üzerinde yatıyor bin yıllardır. Hatta çoktan ölüp gitmiştir belki. Bu diyara ait bile değiller. Yanlış mıyım Numf?"

Numf'un tekrar cesaretini toplaması uzun sürmedi. Belli ki çok az kişinin bildiği ifritle birleşmesinden olan oğlu Nemerth'i unutmuştu Kefenyırtan.

"Nemerth'ten bahsediyorum," dedi Numf zafer edasıyla.

"O... o... hâlâ burada mı?"

"Hâlâ burada," diye kestirip attı Numf zafer dolu bir edayla.

"Eski kentleri yerle bir eden Nemerth. Loki'nin cezalandırılan oğlu. Parlayan gözlü..." diye mırıldandı Kefenyırtan.

"Eski tanrılar ona ceza verdiklerinden beri yaşayanların para dedikleri metalleri teslim etmeye çalışıyor ama onlar gözlerine dağılanmış durumda. Zavallı o paraları asla teslim edemeyeceğini bile-

miyor.”

“Peki sen nereden biliyorsun teslim edemeyeceğini?”

“Bize verilen sözler ne zaman yerine getirildi Ölümüfleyen? Ne zaman cezan bitecek, ne zaman buradaki acı çeken ruhlara da bir şans verilecek?” diye sordu iblise yaklaşıarak. Kefenyırtan cevap veremedi bir süre. Anlaşılan sabretmek Kan Göğü’nün çocukları için yeterli bir erdem sayılmıyordu. Sonra aklına biri geldi. O ki affedilmenin ve bağışlanmanın ısıltılı oğluydu. İsmi ağzından çıkarırken kusacak gibi oldu. Öğürerek ismini söylemeyi başardı.

“Leiru.”

Numf sinirli bir şekilde yerinde tepindi. Jilet gibi tınaklarıyla havayı yarıdı. Zehirli salyasını etrafa saçıyor, ortalarda dolanan ifritler var mı diye bakınıyordu delice. Herhangi birini bulursa hemen parçalara ayıracaktı. Siniri ancak öyle geçebilirdi.

“Onun ismini anma bir daha. O bir yalan. O zavallı Kan Göğü varlıklarına sunulan bir işkence!” diye bağırdı Numf. Kefenyırtan, yaşlı iblisin haklı olduğunu düşündü. İsmi aklından çekip çıkardı ve Haykırış Denizi’ne fırlatıverdi. Kim bilir belki de bir zaman tekrar dönüp onun için gelirdi ısıltılı oğul...

“Onun için sürekli üst diyara gidip geliyor öyle mi, parlak gözlerini kaplayan metalleri teslim etmek için?” diye sordu öfkesi yavaş yavaş dinen Kefenyırtan.

“Evet, her gün hiç bıkmadan usanmadan, bir zamanların kutsal topraklarına gidiyor. *Anadolu* diyorlar oraya.”

“Bunca şeyi nereden biliyorsun peki eski iblis? Yoksa kendine eş için Loki’nin oğlunu mu seçtin?” diye tısladı Kefenyırtan.

“O bizden değil. O ne ifrit ne de iblis. O sadece eski kanı taşıyan bir zavallı. Eski bir katil ve özgürlüğüne kavuşmak için her şeyi yapar. İstedığinin o olduğunu hissettiğim için onu bir süredir izliyorum.”

“Peki bizim için ilerleyeceğini nereden biliyorsun? Belki de son-suza kadar bekleyecek.”

“Hayır, onun bir yanı ölümlü. İnsanların hırsına ve çaresizliğine sahip; istediğini almak için öldürmekten çekinmez. Hâlâ bir şans olduğunu düşünüyor çaresizce. Bizim ona artık böyle bir şansının

kalmadığını hatırlatmamız ve şansının biz olduğumuzu göstermemiz lazım.”

“Evet,” diye fısıldadı Kefenyırtan. “Ona bunu hatırlatmalıyız. Onu insan tohumunun peşine takmalıyız. Ona Karanlık İzci diyorlar değil mi?”

“Evet,” dedi neşeyle Numf ve ekledi, “Peki onu nasıl ikna edeceğiz, ona istediği şeyi nasıl verebiliriz?”

“Ben hallederim. Sen sadece bana yolu göster,” dedi Kefenyırtan zafer dolu bir sesle. Numf keyifle ellerini ovuşturdu ve Loki’nin unutulmuş oğlunun mağarasına doğru yola koyuldu.

Karanlığın içindeki izbe, kesif kokular yükselen mağaradan, ona benzemeyecek kadar ısıltılı bir melodi yükseliyordu. Kan Göğü’nün bu tarafı *düş görenler* diye bilinen eski arayıcıların, yeni gelenleri avlamak için bekleyen hayat emicilerinin hatta ve hatta kimi zaman diğer taraftan gelen ışık elçilerinin gezdiği yerlerdi. Burası alt diyarın son basamağıydı. Gözleri karanlıkla dağlanmış olan ifrit ve iblisler bu basamaktan ötesini göremezlerdi. Kefenyırtan ve diğer iblisler buralarda pek gezinmezlerdi. Burada üst dünyanın havasının gezindiği söylenir, küflenmiş ve kara yosun bağlamış iblis etinin burada çürüyeceği gibi bir sürü asılsız hikaye anlatılırdı uzun zamandır; ama tüm Kan Göğü çocukları biliyordu ki aslında alt dünyada her yer birbirinin aynıydı. Karanlık, acı dolu ve hissiz topraklardı onların yaşadığı yer. Ne bir yaprak uçuşurdu asırlık bir meşenin dallarından koparak gelen ne de nehirler çağlardı neşeyle. Alt diyarda sadece ölüm ve karanlık vardı. İblislerin ve diğer ifrit soylarının burada gezinmemelerinin sebebi kuşkusuz ışık taşıyanların yani elçilerin kimi zaman burada yürümelerindendi.

Lirin sesi iblisler için kulak tırmalayıcıydı. Kalpten gelen her şey, sevgi ya da aşkla beslenen her melodi onlar için zehirliydi. Nemerth’in çaldığı melodi ise çok eski zamanlarda yeşermiş ve kökleri zamanın karşısında kurumadan, toprağın en karanlık yerlerinde bile güneş ışığını almayı başarmış bir aşkı anlatıyordu. Sisli

dağların zirvesinde ayakları çimenlerle oynasırken, şaraptan gelen teklifi geri çevirmekten korkmayan bir çobanın eseri idi bu melodi. Şimdi Karanlık İzci diye anılan Nemerth, o zamanlar eski bir tanrının gücünü damarlarında taşıırken tanışmıştı bu genç çobanla; Ezihio, kızıl saçlı yakışıklı çoban. Her zaman gülen ve gözleri ışıltılı bu çoban, Nemerth tarafından öldürülünceye kadar oldukça mutlu bir hayat sürmüştü aslında. Nemerth büyülü melodiyi Ezihio'dan öğrenmişti o zamanlarda. Eski şehirler Sodom ve Gommora'yı yüksek dağların zirvelerinden izlerken çalardı gizemli melodileri. Metrelerce yüksekte ne kadar da güzel görünürdü o zamanlar eski topraklar. Kızıl Deniz'in aşk kokan ısıltılı suları güneşle parıldarken ne de görkemliydi hayat kokan diyarlar.

"İşte burası," dedi Numf irinle kaplı tombul parmağıyla mağarayı göstererek. "Burası onun yaşadığı yer."

Kefenyırtan kesik kesik nefes aldı. İçeriden gelen melodi onu oldukça rahatsız etmiş benziyordu. İnsanlara dair her türlü pis ayrıntı eski iblisin küllü kaplı vücudunu titretmeye yetiyordu.

"Yalnız sana söylemem gereken bir şey var eski dostum," dedi Numf, Kefenyırtan'ın önüne geçerek.

"Sonra söylersin," diye kestirip attı iblis. Bu çıldırtan melodiyi daha fazla dinlemeye niyeti yoktu. Uzun tırmaklı eliyle Numf'u kenara itti ve mağaraya doğru ilerlemeye başladı. Numf, iblisin arkasından keyifle sırtıttı. Bunu kendi istemişti. Göreceğinden hiç de memnun olmayacağını iyi biliyordu eski iblisin.

Kefenyırtan mağaranın önünde rahatsızca kıpırdandı. Ayaklarının altında acı çeken kızıl kumlar kaçacak yer aradılar. Eski iblis, gördüğü şey karşısında hayrete uğramıştı. Loki'nin kayıp oğlunun insan formunda olduğundan haberi yoktu. Nemerth'in yeraltında yaşayan bir ifritin rahmine düştüğünü sanıyordu ama anlaşılan Loki eski yaramaz tanrı, bir insanla çiftleşmişti.

"Kokun yabancı ve bedeninin ateş kadar sıcak, kapıma kadar gelen," dedi sakince Nemerth.

Kefenyırtan eski bir lahdin yanına diz çökmüş, çıplak vücudunu mağaranın siyah duvarlarına dayamış, elinde garip bir müzik aleti tutan bu altın gözlü varlığın görünüşünden epey rahatsız olmuşa

benziyordu. Çünkü izcinin suratı tamamen bir insaninkine benziyordu; tabii göz boşluklarına takılan altın sikkeleri saymazsak... Adamın kaslı ama bir savaşçıya göre zayıf sayılabilecek bir vücudu vardı. Teni ölüm kadar beyazdı. Kara saçları beline kadar uzanıyordu. Ayaklarına kadar uzanan deriden bir paçavra geçirmişti altına. Ayakları ise çıplak, kemikli ve tiksindiriciydi. Kefenyırtan ona bakarken içindeki yanardağ çoktan lavlarını dışarı püskürtmeye başlamıştı bile. Eski iblis artık insan görmeye dayanamıyordu. Bir elçi bile insandan daha iyi görünüyordu ona.

“Ben ne bir elçi ne de bir ifritim Nemerth,” dedi Kefenyırtan ona yaklaşmadan. Mağaranın içinde çok eski zamanlara ait bir sürü işe yaramaz ıvrı zıvıra gözü takıldı iblisin. Anlaşılan bu deli varlık bir zamanlar yaşamı içine çektiği anları unutamamıştı hâlâ.

Karanlık İzci istifini bozmadı. Lirinin tellerine dokundu sadece. Basit bir melodi çaldı, melodi mağaranın duvarlarında gezindi ve bir süre sonra silinip yok oldu. Ne kadar da sakin ve huzurlu görünüyordu izci. Bu Kefenyırtan’ın hiç hoşuna gitmemişti.

“Sen bilinmeyenden ümidini kesenlerdensin,” dedi sessizce.

“O hiçbir işe karışmaz, bunca yıl bunu anlayamadın mı Loki’nin oğlu?” diye tısladı Kefenyırtan. “O’nun ne yapacağını kimse bilemez. Hiçbir şeye karışmaz, sadece izler. Ben kendi hayatımdan sorumluyum. Beni ne elçiler ne de başkaları ilgilendirir. Bin yıllardır bana verilen görevi yerine getirdim. Durmadan ve dinlenmeden; ama bak neredeyim?”

“Seni görebiliyorum, seni hissedebiliyorum, seni tanıyorum,” dedi Nemerth ayağa kalkarken. Ortalama bir insandan daha uzun olmasına rağmen yine de Kefenyırtan’ın yanında oldukça küçük kalıyordu. “Sen ilk suçlardan birini işleyensin ve hatırladığım kadarıyla görevin çürümeye yüz tutmuş insan leşleriyle.”

“Artık değil,” diye kestirip attı iblis.

“O zaman karanlık zihninin içinde bir şeyler var dik durabilmeni sağlayacak.”

“Daha ne kadar o bekçiden af dileyeceksin eski tanrının oğlu?” diye sordu iblis karşısında insan suretinde duran eski yaşayana tiksinerek bakarak.

“Neden buradasın Kefenyırtan?” diye sordu izci sakince. Lirinin deri kemerini omzundan geçirdi ve ölüm kadar beyaz ellerini göğsünde bağladı.

“Sana bir teklif sunmaya geldim.”

“Benim senden alacağım bir teklif yok Ölümüfleyen,” diye kes-tirip attı Nemerth altınla dağlanmış gözlerini Kefenyırtan’a dikerek. Gözleri belki sikkelerin ardında gizleniyordu ama izcinin, her varlığın içine akan bir güce sahip olduğunu anlamıştı Kefenyırtan. Bu eski varlığı kesinlikle eline geçirmeliydi.

“Aramızda ne fark var?” diye sordu Kefenyırtan izciye yaklaşıarak. “Zamanında neler yaptığını çok iyi biliyorum Nemerth. Arkanda duran mermer lahdin içinde yatan uğruna kaç kişinin cismi-ni küle döndürdüğünü çok iyi biliyorum. Bunlar için seni suçla-maya hakkım var mı peki? Kimsenin olmadığı gibi benim de yok. Onlar bunu hak etmişti ama sen bunu hak etmiyorsun.”

Nemerth kaşlarını çatarak bir iki adım attı iblise doğru. Dışarıda olanları dinleyen Numf, Kefenyırtan’ın ne yapmaya çalıştığını anla-mıştı. Gerçekleri keskin bir kılıç gibi eline alacak ve onunla izcinin vücudunu kesip atacaktı. Onu sinirlendirecek ve huzur bulduğu mağarayı cehenneme çevirecekti. Binlerce yıldır içine attığı gerçek-leri gün yüzüne çıkaracak ve aptallığını yüzüne vuracaktı. Çaresiz-liğini hatırlatacak ve ona terk edilmiş bir zavallı olduğunu kabul ettirecekti. Gerçeğin kılıcı tarafından açılan zehirli yaralar zamanla kaşınmaya başlayacak ve izci yaralarını kaşıyarak deşecekti. Akan zehirli kan onu Kefenyırtan’a getirecekti.

“Sen kimsin ki beni kendinle kıyaslıyorsun? Sen nur diyarında elini kana bulayan değil misin?”

“Eğer yapmaya mecbursan elini kana bulamaktan çekinmemeli-sin eski varlık. Aynı eski şehirleri yok edişin gibi. Doğru olanı yap-tın ama seni cezalandırdılar. Hem de sonu gelmeyen bir cezaya çarptırdılar. Bir avuç ölümlü için! Bana yaptıkları gibi. O kendini beğenmiş elçiler, o sessiz ve gözleri karartan ışık düzenbazları bunu yapmadı mı söyle Nemerth? Bizi yargılamak onlara mı düştü? Biz eskiden beri var olanlarız. Bizi yargılamak onlara mı düştü?” diye bağırdı bir kez daha.

Nemerth avuçlarını sıkarak Kefenyırtan'a bakıyordu.

"Ben... ben..." diye kekeledi izci. Kefenyırtan bu eski varlığın insan rahminden çıktığına emin oldu o an. Kafası bir insanınki gibi karışık. Suçluluk duyuyor ve acı çekiyordu; belki ağlıyordu bile. Bu düşünce Kefenyırtan'ı neşelendirdi. Belki de bin yıllardır ilk defa mutlu oldu eski iblis. İzciyi kandırmak düşündüğünden de kolay olacaktı.

"Kötü bir şey yaptım ve cezamı çekiyorum. Bir bu kadar daha bu mağarada kalsam da bekleyeceğim. İzalin'le buradan ayrılacağım gün gelene kadar bekleyeceğim," dedi sesi titreyerek.

"Seni ne hale çevirmişler Loki'nin oğlu?"

"Bana şöyle seslenmeyi bırak ve çık git evimden!" diye bağırdı Nemerth.

"Ev mi? Demek ev," dedi Kefenyırtan keyifle. "Sen kanı altın topraklar çağına dayanansın, sen bir insan olmadın asla. Senin geldiğin yer üst diyar da değil bunu çok iyi biliyorsun. Oraya bile ait değilsin. Sen cennete aitsin ve gelmiş buraya, bu kokuşmuş mağaraya ev deme cüretinde bulunuyorsun. Seni ne hale soktuklarını görmüyor musun? Seni yeni suç işlemiş bir ifrit gibi gördüklerini ne zaman anlayacaksın Nemerth? Elçiler seni unuttu. Eski tanrılar çoktan öldü. Ölmeyenler de o pis toprakları terk ettiler. Senin başına ise deli bir bekçi bağladılar ki gücünü ve aklını yavaş yavaş kaybedesin. Şu an görüyorum, bunu başarmışlar da. Ev ha? Bunu gerçekten başarmışlar." Kefenyırtan ağulanmış diliyle Nemerth'i öyle sert sokuyordu ki, zehir varlığın bedenine hızla nüfuz ediyor, onu ele geçiriyordu.

Zehirlenmiş Nemerth yüzyıllardır bu kadar öfke duyduğunu hatırlamıyordu. Unuttuğu duygular geri gelmeye başlıyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Kini ve nefreti yenmek çok uzun zamanını almıştı ama geri gelmeleri o kadar uzun sürmemişti. Dili zehirli iblis, onun kanına girmeye başlıyordu. Direnmeliydi.

"Bana o kapıyı açacak ve gözlerimdeki bu eski metalleri çıkarcaklar. O zaman İzalin de ayağa kalkacak ve kapıdan geçeceğiz. Beklemeliyim. Seni dinlemeyeceğim Kefenyırtan. Biz farklıyız. Asla senin gibi olmayacağım," dedi toparlanmaya çalışarak.

“Seni affedecek biri yok. Bunu anladığın zaman özgür olacaksın. İzalin’le birlikte ve sonsuza dek. Sadece bunu anlamaman gerekiyor. Kendine acı çektirmeyi ve kendini küçük görmeyi bıraktığın zaman Haykırış Okyanusu’na gel. Seni bekliyor olacağım. O zaman özgürlüğün hakkında konuşabiliriz,” dedi iblis ve arkasını izciye döndü. Çıkmadan, mağaranın ağzında ona bir soru daha yöneltti arkası izciye dönük.

“Söyle bana Nemerth, sevdiğin kadını diri diri yakanlar şimdi nerede?”

Nemerth cevap veremedi. Çünkü karanlığa düşmüş insanların kendi soyu veya başka varlıklar gibi cezalandırılmadığını iyi biliyordu. Onların cezası defalarca dünya adı verilen yere gelmek ve her gelişlerinde eski hatalarından kurtularak nura ulaşan merdivenleri çıkabilmektir. Sonsuza uzanan bu tırmanış onların sınavıydı. Pek çok şey bilinmezdi varlıklar tarafından ama insanların yolu bilinmekteydi. Nemerth tekrar ölgün vücudunun titrediğini fark etti.

“Defol buradan,” diyebilirdi sadece.

Kefenyırtan kazandığını biliyordu. Eski varlık Nemerth, onu bulacak ve yukarıda ne yaptığını bilmeden dolaşan o insana haddini bildirecekti. Eski iblis keyifle mağaradan ayrıldı. Kan Göğü eskisinden daha güzel geliyordu şimdi Ölümüfleyen’e.

Aziz'in Hikayesi

Fransız ardında bıraktığı deliler köyünden hızla uzaklaştığında ne gariptir ki kasvet, Sulakyurt Köyü'nün üzerinde geziniyordu hâlâ. Muska onunla olmasına, lanet kusan tılsım çantasında durmasına rağmen karanlık bulutlar köylülerin üzerinde dolanmayı seçmişlerdi anlaşılan.

Frederic kaldığı otel odasında yaşadıklarını düşünüyor, kollarının arasına aldığı yastığı sıkıca tutuyordu. Ona annesi henüz hayat-tayken sarıldığı gibi sarılmıştı adeta. Küçükken korktuğu zamanlar-da babasının elini koparacak gibi sıktığı zamanları hatırladı ve gülümsedi. Babası iyi bir adamdı aslında sadece evde fazla bulunmazdı o kadar. Aynı büyükbaba Ed gibi babası da bir kere seyahate çıktı mı uzun süre eve dönmezdi. Belki de annesinin apansız ölümü de bu yüzden olmuştu. Frederic'in babası, eşinin ölümünü uzun süre kabullenememiş, kadının hastalığının sorumlusu olarak kendini göstermişti. Frederic o an babasıyla birkaç yıldır görüşmediğini hatırladı ve adamın nerelerde olduğunu düşündü. Anlaşılan o da büyükbaba gibi bir daha eve dönmeyecekti. Ailesindeki bu gizem-li kayboluşlar artık gelenekselleşmişti sanki.

Frederic tekrar geçmişe döndü. Büyük ve güzel çiftlik evi annesinin de ölümüyle tam bir cehenneme dönmüştü küçük çocuk için. Belli bir yaşa kadar babasını hiç affetmemişti ama artık olanlar geçmişte kalmıştı. Aslında suç babasında da değildi çünkü adam neredeyse bir gezgin olarak doğmuştu. Küçükken kendini bilmez bir şekilde kaybolma serüvenleri meşhurdu Frederic'in babasının. Annesi, babası ve Yaşlı Ed'le nadiren bir arada oldukları zamanlar-da Ed Krelunberg, oğlunun Sahra Çölü'nde kaybolduğu hikayeyi

anlatmaktan büyük keyif duyardı. Frederic'in babası ne olduğunu bile hatırlamıyordu aslında. Bu hikaye onun çocukluğunun küçük ve şekli bozuk sandığında kalan, eski püskü bir masaldı ona göre. Belki gerçek bile değildi ama Yaşlı Ed'e göre olaylar çok ama çok farklıydı.

1985-Batı Fransa'daki Krelunberg Çiftliği

"Büyükbabana biraz daha yasemin çayı vermek istemez misin Fred oğlum?" diye neşeye sordu Yaşlı Ed.

"Getirim tabii ki ama bana babamın çölde nasıl kaybolduğunu anlatırsan," diye çılgık çılgığa cevapladı küçük Frederic.

"Hadi ama Fred, bu saçma hikayeyi daha ne kadar dinleyeceksin. Artık her ayrıntısını ezberledik, öyle değil mi baba?" Fabien babasına onu onaylaması gerektiğini isteyen bir şekilde bakmıştı ama anlaşılan bu bakış Yaşlı Ed'in pek de umrunda değildi.

"Kaç yaşına geldin Aziz ama hâlâ iyi hikayeler ve kötü hikayeler arasındaki farkı anlayamadın," dedi Yaşlı Ed sakallarını çekiştirirken. Fabien'in diğer ismi Aziz'di. Büyükbaba oğluna hep bu isimle seslenirdi. Yaşlı Ed'in karısı yani Fabien'in annesi bir Fransız'dı ve bu koşullar altında adamın diğer isminin Aziz olması o yıllarda aile içinde büyük tartışmalara sebebiyet vermişti. Aslında her şeyin bir açıklaması vardı yaşı Ed'e göre. Arkadaşları tarafından yarı kaçık bir hazine avcısı olarak tanınan Ed, bu karışıklığı Aziz'in çölde kaybolduğu hikayeye bağlıyordu. Hatta ve hatta Aziz'in bir Türk kadınıyla evlenmesi de ona göre basit bir tesadüf değildi.

"Bana 30 yıldır Aziz diye hitap ediyorsun baba ve bugün bana bir daha Aziz diye seslenmemeni söylesem sanırım bu hiçbir şeyi değiştirmez öyle değil mi?" diye sordu adama gülümseyerek. Büyükbaba oğlunun ona sorduğu soruyu önemsemeden küçük Frederic'in getirdiği yasemin çayını yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Ardından da Aziz'in hikayesini anlatacaktı.

"Eveet," dedi Yaşlı Ed derin bir nefes alırken. "Sene bin dokuz yüz elli sekizdi. Çok iyi hatırlarım," diye anlatmaya başladı Yaşlı Ed.

“Evet yine başlıyoruz. Biraz uyumak ister misin hayatım?” diye dalga geçerek sordu karısına. Melis sakın gülümsemesiyle karşıladı Aziz’i. Melis her zaman sakın bir kadın olmuştu. İstanbul’da hükümetten gizli bir yapılanma olan A.B.T. topluluğunda çalışırken tanışmışlardı Aziz’le. Aziz o zamanlarda işte bu büyüleyici gülümsemeye aşık olmuştu. Kadının yanağına ufak bir buse kondurdu ve başını omzuna dayayıp gözlerini kapadı. Melis, Aziz’in saçlarını okşarken büyükbaba hikayesini çoktan anlatmaya başlamıştı bile.

“O zamanlar Mısır’daki Batı Çölü’nün kalbinde Lord Canning’in kamp alanında tatildegdik.”

“Tatilde miydik? Hadi baba hikayeyi doğru anlatmıyorsun. Tatilde değildik oğlum, büyükbaban bizi cehennemine içine sürüklemişti çünkü annem yani senin büyükannen evden birkaç gün önce kaçmıştı ve büyükbabanın da beni bırakacağı güvendiği hiçbir yer yoktu. Çok zengin bir adam olmasına rağmen büyükbaban karısı dışında kimseye güvenmediği için beni de yanında götürmek zorunda kalmıştı.” Büyükbaba, Aziz’in söylediklerinden sonra aniden derin düşüncelere daldı. Sanki Aziz’in çocukluğuyla ilgili bir anıya ya da acı verici bir olaya tanık olmuş gibiydi.

“Hadi büyükbaba seni dinliyoruz,” diye çıkıştı küçük Frederic.

Büyükbaba biraz öksürdükten sonra istifini bozmadan hikayeyi anlatmaya devam etti.

“Neysel nerde kalmıştık, ha evet, güzel bir tatilin ortasıındaydık,” dedi keyifle çayından bir yudum alırken.

“Sana inanamıyorum baba,” dedi Aziz.

“Sıcak bir çöl akşamıydı. Yıldızlar o kadar parlaklardı ki gökyüzüne baksan sanki öğlen olmuş zannederdin Frederic oğlum. Lord Canning bana o zaman çölün sesini dinlemeyi öğretmişti. Çöl kumunun diplerinden çıkan sıcak ve tırtıklı taşları kulağımıza götürüp çölün şarkısını dinlediğimiz bir akşamdı. Lord Canning çok kibar bir İngiliz beyefendisiydi Fred oğlum. Çok kültürlüydü ve çay yapmasını çok iyi bilirdi.”

Küçük Frederic hızla araya girdi. “Ben de iyi çay yapıyorum değil mi büyükbaba?”

“Evet Fred sen de çok iyisin tabii ki ama hakkını vermek lazım

ki Lord Canning tam bir çay sihirbazıydı. Neyse o gece garip bir şeyler olacağını sezmiş gibi sürekli etrafta bir şeyler arıyordu gözleri. Bazen çölde garip siyah giyimli insanlar görürdük o günlerde. Bunlar nasıl desem sanki çöl hayaletleriydiler. Develerin üzerinde siyah pelerinleri uçuşarak dolaşırlardı. *Kum bedevileri* derdi onlara Canning. Fakat o akşam ortada onlardan birini bile görmememize rağmen yine de lordun gözleri parlayan yıldızların altında oldukça rahatsızdı.”

“Ne arıyordu büyükbaba? Kayıp bir hazine mi?”

“Hayır oğlum, aradığı bir şey yoktu; sadece korkuyordu,” dedi Aziz yattığı yerden.

“Korkuyor muydu? Lord Canning’i kesinlikle yanlış tanımışsın oğlum Aziz. O hiçbir şeyden korkmazdı. Aradığı bir şey vardı ve gece çöktüğü zaman şansı da yardım ederse onu göreceğini biliyordu.”

“Neydi o büyükbaba, hadi söylesene, neydi?” diye sordu küçük Frederic merakla.

“Görmek için uğraştığı bir varlıktı oğlum. Bir koruyucu, eski bir gardiyan,” diye fısıldadı Büyükbaba Ed masmavi gözlerini açarak.

“Babacığım, Fred daha çok küçük. Onu böyle hikayelerle korkutmayın lütfen. Aziz’in kaybolduğu hikayeyi anlatacağınızı zannediyordum,” diye araya girdi Melis. Hikayeyi bitirmesi için yaşlı Ed’e yalvarırcasına bakıyordu. Oğlu onlar gibi değildi bunu hissediyordu Melis. Küçük Frederic’in yattığı zaman korkudan uyuyamadığını, uyuduğunda ise çoğu gece Yaşlı Ed’in ve Aziz’in yaşadığı o karanlık hikayelerdeki varlıkların ismini haykırarak uyandığını biliyordu. Melis, oğlunun bu hikayelerden etkilenmesini istemiyordu. Frederic asla ama asla bir hazine avcısı, arayıcı ya da yol gösterici hatta ve hatta arkeolog bile olmayacaktı. Bunu istemesinin nedeni pek tabii ki kocasının çıktığı uzun ve bilinmez yolculukların kendisi üzerinde bıraktığı yaralardı. Kocasını her bir kilometre öteye ilerlediğinde ilişkilerinin de onunla birlikte zayıfladığını hissediyordu zavallı kadın. Frederic bunu hiçbir bayana yapmamalıydı.

“Hadi ama Melis,” dedi Yaşlı Ed, Melis ismini yine yanlış telaffuz ederek. On yıllar boyunca bu ismi doğru düzgün söylemeyi

başaramamıştı. Melis buna hayret ediyordu. İstanbul'daki A.B.T. merkezinde sözü geçen adam, ondan fazla dil bilen bu bilgin, bir türlü oğlunun karısının ismini söylemeyi başaramamıştı nasıl oluyorsa.

"Lütfen Ed," dedi Melis. Yaşlı Ed biliyordu ki, Melis ona Ed diye seslenmişse kesinlikle ciddiye alması gereken bir şeyler var demekti.

"Peki, tamam tamam bu gereksiz ayrıntıları geçiyorum o zaman," dedi keyfi bozularak fakat küçük Frederic'in meraklı ıslıl ıslıl gözleri fikrini hemen değiştirecekti.

"Hayır büyükbaba, en azından onun kim olduğunu söyle bari. İsmi neydi?"

Yaşlı Ed bir süre durakladıktan sonra, Melis'e *özür dilerim*, der gibi bakarak devam etti. "Beş Mühürlü Kristal Tapınağı'nın gardiyanı; ya da kayıp lisandaki ismiyle Lut'haman Enniht Elterh," dedi Yaşlı Ed.

"Vaaay ne kadar da garip bir isim bu büyükbaba. Nereli peki?"

Yaşlı Ed çocuğa gülümsedi. "Aslında kimse bunu bilmiyor oğlum. Bunu bulan büyük ihtimalle A.B.T.'nin de başına geçecek olan kişidir," deyip yüksek sesle güldü ve çayından içmeye devam etti. Çayın bir kısmını pantolonuna döktü ama bunu önemsemedi.

"Beş Mühürlü Kristal Tapınağı," diye başladı anlatmaya Aziz. O da babası gibi büyük bir maceraperest ve araştırmacıydı. A.B.T. de söz sahibiydi. Oğlunun önünde bütün alkışları babasının toplamasına göz yumamazdı. Melis her ne kadar Aziz'in elini sertçe sıkıp ona durmasını ima etse de Aziz'in durmaya niyeti yok gibiydi.

"Yazılanlara göre bu tapınak, çok ama çok eski zamanlarda yapılmış. A.B.T.'ye getirilen bir parşömen vesilesiyle bundan habermiz oldu. Daha önceleri bunun kesinlikle hayalperest bir yazarın elinden çıkmış deli saçması bir hikaye olduğunu varsayıyorduk ama o parşömen bize bu yerin var olabileceğini gösterdi. Kapının kırk bin yıl evvel yapıldığı söyleniyor oğlum. Atlantis diye bilinen büyük krallığın rahipleri tarafından yapılmış. O zamanlarda iyilik ve ışık hakimmiş dünyaya. Ne bir kötülük ne de çılgın fikirler varmış insanlar arasında. Dünya şimdi olduğundan çok daha gelişmiş uygarlıklara sahipmiş. İnsanlar beyin güçlerini kullanarak istedikle-

rini yapabiliyorlarmış. Güçleri sınırsızmış. Bulduğumuz parşömen-
de yazılanlara göre denizin ortasında bulunan bu beyaz imparator-
luğun kalbinden göğe yükselen kocaman mor bir kristal parçası
mevcutmuş. O parça insanlara gücünü veriyor ve gökyüzündeki
diğer medeniyetlerle bağlantı kurabilmelerini sağlıyormuş. Sınırlar
yokmuş, huzur ve refahın her yeri kapladığı zamanlarmış. Derken
bir gün büyük bir meteorun dünyaya çarpacağını görmüş Atlantis
rahipleri. O zaman insanların içine korku düşmüş. Ne yapacakları-
nı şaşırmışlar. Hemen yüksek rahiplerden oluşan bir kurul oluşmuş
ve geceler boyu tartışmışlar. Biliyorlarmış ki o meteoru güçleriyle
havada durdurabilir ve onu evrenin belli bir köşesine fırlatabilirler-
miş ama bunu yapmamışlar.”

“Neden baba, neden yapmamışlar?” diye sordu küçük Fred
merakla.

“Çünkü olması gereken bir şeyi engellemenin dünyanın kalbine
o meteordan çok daha fazla zarar vereceğini düşünüyorlarmış. O
zamanlar *kabulleniş yasasını* kullanırmış Atlantis rahipleri. O rahip-
ler dünyanın bizzat kendisiyle konuşabilecek kadar yüce insanlar-
mış. Meteor belki bir devri kapatacakmış ama yeni bir devrin açıl-
ması gerekiyorsa önceki devrin kapanması gerekir öyle değil mi
Frederic?”

“Evet ama yine de...”

“Kesinlikle saçmalık,” diye araya girdi Yaşlı Ed. “Eğer bu hika-
ye doğruysa ki doğru olduğunu düşünmek istiyorum, kesinlikle hata
yapmışlar. Yani, dünyanın haline bak Aziz, sence yeterince iyi mi?”

“Konumuz bu değil baba bunu biliyorsun. Ben sadece hikayeyi
anlatıyorum ve kırk bin yıldan bahsediyorum. Ondan sonra da
büyük yıkımlar olmuş olabilir. Belki de dünyanın daha rahat nefes
alması için bir dizi ameliyattan daha geçmesi gerekiyordur.”

Yaşlı Ed ve Aziz birbirlerine bakarak bir süre güldüler. Küçük
Fred de gülüyordu ama sadece onlara eşlik etmek içindi. Yoksa ne
demek istedikleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Meteorun dünyaya çarpmasına izin vermişler ve dünya karan-
lık bir döneme girmiş. Sonrası hakkında hiçbir bilgi yok sadece
şunu biliyoruz ki kristal parçalarınca ortaya insanın hayalini zorla-

yacak bir güç fırlamış, nereye gideceğini ne yapacağını bilmeyen bir güç. İşte o güçten etkilenen zavallı bir Atlantis rahibi aklını yitirip bu Beş Mühürlü Kristal Tapınağı'nı yapmış bir anda. Parşömen- de yazılanlara göre bir anda yapıvermiş o kapıları ve her tarafa adale- let getirdiğini haykırıyormuş. Parşömenin diğer yarısı hiç bulun- madı. Bu kapıları neden yaptığını bilmiyoruz ama kapıların olduğu- na inanıyoruz. İşte Lord Canning de bu kapıları arıyordu. Söylen- tiye göre kapılara yaklaşırsan o zaman eski gardiyan sana görünür- müş. Lut'haman Enniht Elterh kapılara insanların yaklaşmaması için bilinmeyen bir yerlerden emirler almış.”

“Vay çok ilginç bir hikaye baba. Peki parşömeni kim yazmış? Eğer tüm Atlantisli- ler öldüyse nasıl bu hikaye günümüze kadar gelmiş?”

Aziz ve Yaşlı Ed birbirlerine bakıp gülümsediler. Çocuğun zeka- sı onları şaşırtmıştı ve kesinlikle haklıydı küçük Frederic.

“Atlantis yıkılmadan önce rahipler dünyanın dört bir yanına dağılmışlar. Bilgileri diğer insanlara ve kuşaklara ulaştırmak için yıllarca yürüyüp yol kat etmişler. Mısır, Peru hatta Orta Asya'daki o devasa piramitler bile o rahiplerin torunlarının yaptığı eserlerdir oğlum Fred. Bilgi kuşaktan kuşağa aktarılmış, zamanla bir efsane- ye dönüşmüş, daha fazla zaman geçtikçe unutulup gitmiş. Ta ki bu kayıp yarım parşömen Lord Canning tarafından büyük görkemli sfenksin altında bulununcaya kadar. Bu hikayeye inanmamızın bir başka sebebi ise büyükbabanın Peru'da yer alan Maçu Piçu denilen yerde parşömenin bir benzerini bulmuş olmasıdır. Hikaye aynı Frederic; harfi harfine. Sanki o zamanlardan günümüze kadar değiş- meden gelmiş gibi. O zamandan beri bazı arayıcılar büyükbaban da dahil olmak üzere o kapıları arayıp durdular.”

“Neden kendini bunun dışında tutuyorsun Aziz?” diye gülümse- di Yaşlı Ed.

“Evet birkaç yıl boyunca ben de aradım ama bu kapıların bulun- masının imkansız olduğunu anlayınca vazgeçtim. Elimizde eski parşömenlerden başka bir şey yok maalesef. Hem gardiyanı da hiç görmediğimi söylemeliyim,” diye ekledi Aziz gülümseyerek.

“Führer kayıp günlükler adı verilen kitapta o gardiyandan bah- sediyordu ama değil mi oğlum Aziz?” diye sordu yaşlı Ed keyifle.

“O günlüklerin orijinali hiçbir zaman ele geçirilemedi baba.”

“Her neyse, Lord Canning bu arayışa hayatını vermişti oğlum Fred. Elimizdeki en önemli parça par  menler değildi elbette. Belki de A.B.T.’de saklanan en gizemli parçalardan biriydi Canning’in bulduğu. Garip siyah metalden yapılma bir Atlantis sikkesi ona ışık tutmuşt .”

“Evet bunu da unutmamak lazım tabii ki,” diye ekledi Aziz.

“Büyüyünce ben de kapıları arayacağım büyükbaba,” diye hevesle atıldı Frederic. Yaşlı Ed ve Aziz g l ş rlerken Melis sinirli bir şekilde ayağa kalktı.

“Yaptığınızı beğendiniz mi?” diye çıkıştı öfkeyle.

“ ocu un aklına bu tarz korkutucu ve tehlikeli şeyleri sokmaktan bıkmadınız mı? O daha bir  ocuk!” diye yükseltti sesini salonun ortasında. Frederic a layacak gibi oldu. Gözleri sulanmış halde annesine bakıyordu. Melis, küçük Fred’i alıp odasına çıkarmaya başladığında Aziz kendine bir kadeh sert İskoç viskisi dolduruyordu. Yaşlı Ed ise o gece küçük Fred’in yanına u rayıp babasının isminin neden Aziz olduğunu anlattıktan sonra ortadan kaybolacaktı...

“Evet küçük dostum,” diye yanına yaklaştı torununun ve çocuğun yatağının yanı başına oturdu. “Annem buraya geldiğini görmedi değil mi büyükbaba, gördüyse sinirlenebilir.”

“Hayır Fred oğlum görmedi. Annenin sinirlendi i başka şeyler var. Sakın arayıcılara ya da bana sinirlendi ini zannetme. Babanla halletmeleri gereken sorunlar var ve kısa zamanda her şey yoluna girecek, sakın merak etme olur mu?”

“Tamam büyükbaba,” dedi Frederic başını adamın dizine koyduktan sonra.

“Şimdi gerçekten babanın isminin yanına neden Aziz ismini ekledi imizi bilmek istiyor musun?”

“Evet büyükbaba, hadi anlat,” dedi yarı uyanık  ocuk.

Büyükbaba hikayeyi anlatmadan önce çocuğun kömür karası saçlarıyla oynadı bir süre. Derin bir nefes aldı ve anlatmaya koyuldu.

“O gece Aziz’le birlikte çadırımızda konaklıyorduk. Yan çadırda ise Lord Canning ve adamları yatıyordu. Çölde geceler soğuk ve tehlikelidir. Kum fırtınalarına karşı çok dikkatli olunmalıdır yoksa sabah gözlerini cennette açabilirsin bunu unutma. Gece su içmek ve gecenin kokusunu ciğerlerime çekmek için kalkmışım ki bir de ne göreyim, bizim ufaklık ortalıklarda yok. O da bana çektiğinden, herhalde gökyüzünü izliyor ya da dışarıdaki Lord’un adamlarıyla konuşuyor diye düşünmüştüm ilk önce. Çünkü o zamanlar Aziz henüz senin yaşında olsa da Lord’un kadın askerlerinden birine fena halde abayı yakmıştı. Gerçi pek konuşamıyordu ama...” bir süre durakladı Yaşlı Ed, sanki istemediği bir anıyı hatırlamış gibi.

“Neden büyükbaba? Benim yaşımda değil miydi?” diye sordu ufaklık.

“Tabii, tabii senin yaşındaydı ama dediğim gibi biraz utangaçtı işte,” diye hemen konuyu kapattı adam ve ardından hemen çocuğu gülümseterek ona söylediği şeyi unutturdu. “Bunu annenin yanında söylemedim yoksa daha fazla sinirlenebilirdi.” Küçük Frederic yanakları kızarak gülerken büyükbaba, mazinin derin sularında yüzmeye başlamıştı bir kere. Artık oradan çıkması imkansızdı.

“Fakat dışarı çıktığımda orada olmadığını fark ettim. Lord’un adamları da küçük Aziz’in nereye gittiğini bilmiyorlardı. Sanki yer yarılmıştı da Aziz içine girmişti. Hemen Lord’u kaldırdım ve aramaya koyulduk. Sabaha kadar durmak bilmeden aradık aradık ama Aziz’den hiçbir iz yoktu. Tekrar gece olduğunda askerler çocuğun ölmüş olduğunu, vahşi çölde bu kadar uzun bir süre hayatta kalmasının imkansız olduğunu söylüyorlardı. Onu aramak istemediklerini çünkü kendi hayatlarını da tehlikeye atmaktan çekindiklerini biliyordum. O zamanlar çöl geceleri birçok gizemi içinde barındırırdı oğlum Fred. Bunu kabullenemezdim. Lord’la konuşup aramaya devam etme kararı aldık. Dudaklarım susuzluktan çatlamıştı ve midem içine bir parça yemek girmedeği için feryat ediyordu. O sırada gecenin karanlığında ekip birbirini kaybetti. Etraftan çeşitli sesler geliyordu ama kimse birbirini bulamıyordu. Bir kabusun içerisindeydik sanki. Bağırış çağırış, insanı yerinden alıp fırlatacak kadar güçlü olan rüzgar... Fakat sonra bir anda rüzgar kesildi. Sanki

gökyüzündeki yıldızlar ışıldamayı kesmişlerdi. Palmiyeler hışırdamıyor, kum sanki ayaklarımı içine almıyordu. Etrafta çok değişik bir hava vardı. Karanlığın içinde birisini gördüm. Karşımdaki kum tepesinin üzerinde öylece oturuyordu. Hemen ona doğru koşmaya başladım. Tepeyi düşe kalka çıkmayı başarmıştım. Gördüğüme inanmıyordum. Bir kum bedevisi olmalıydı tepenin üzerinde bağdaş kurmuş halde oturan ve kucağına da Aziz'i alan adam. Suratı peçeliydi ama erkek olduğunu anlamıştım. Hemen atılıp Aziz'i çekip aldım. Hiç direnmedi. Aziz gülerek bana bakıyordu. Ne suratı güneşten yanmıştı ne de susuz ya da aç gibi görünüyordu. Adam ayağa kalktığı anda boyunun epey uzun olduğunu hayretle fark ettim; neredeyse iki metreydi. Kar beyazı peçesinin arasındaki gözler beni süzüyordu; sanki bir şey söylemek istermiş gibi. O an onun koruyucu olabileceğini düşündüm. Sonuçta Lord Canning kara sikkeyi Mısır'da bulmuştu. Fakat benim bunu düşünmemle aynı anda dev bedevi kafasını iki yana salladı sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana adeta cevap vermişti.

“Çocuğu al ve ona iyi bak,” dedi. O benim oğlumdu tabii ki ona iyi bakacaktım. “İsmi Aziz koydum,” dedi adam sonra. Sinirlenmiştim. Onun zaten bir adı vardı. İsmi Fabian'dı. Aziz de ne garip bir isim diye düşündüm o an. Adam hâlâ bana bakıyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordum bir teşekkür bile etmeden. Sonraları bundan suçluluk duyacaktım ama o an her şey çok ani gelişmişti ve gerçekten çok korkmuş ve şaşırmıştım. Peçeli suratında hiçbir mimik göremiyordum.

“Hiç'im,” dedi adam sessizce fakat sanki ses bir anda çölü dolaşıp tekrar geri gelmişti. Hiçbir şey anlamamıştım.

“Oğluna yeni bir hayat verildi. Ölüm kapısına kadar gelip geri döndü. Artık yeni bir ismi olmalı. İsmi Aziz olsun,” dedi bir anda ortaya çıkan rüzgarla bembeyaz giysisi bir oraya bir buraya savrulurken.

Arkamda sesler duydum o an; sanırım Lord'un adamları bizi görmüştü ve yanımıza geliyorlardı. Tekrar yüzümü ona döndüğümde adam arkasını dönmüş uzaklaşıyordu. Sonra aniden durdu. “Oğlunun bir oğlu olacak. İkinizden de aziz bir ruhu olacak. Dünya

kararırken o dünyanın kalbini elinde tutacak,” dedi ve tepeden aşağı yürürken bir anda karanlığın içinde kaybolup gitti.

“Gerçekten mi büyükbaba, yani benden mi bahsetti? Beni nasıl tanıyordu, nasıl bilebildi?”

Yaşlı Ed derin bir nefes aldı. O adamın kim olduğunu hiç öğrenememişti. Gerçek olduğunu biliyordu fakat bir deli mi yoksa bir kahin mi hatta bir insan olup olmadığını bile anlayamamıştı. İlginç bir şekilde o günden sonra oğlu Aziz büyük değişiklikler göstermeye başlamıştı. Bunu daha önce Aziz’e söylememişti ve o an küçük Fred’e de söylemeyecekti ama beyninde ciddi bir hasarla doğan, konuşamayan ve çok zor hareket eden o engelli çocuk o günden sonra mucizevi bir şekilde bir anda iyileşivermişti. Aziz o gün kesinlikle tekrar doğmuştu. Yaşlı Ed anıları hatırlarken gözyaşlarına engel olamadı. O mucizevi anı hiç unutamıyordu. Fakat o günden sonra özellikle de Frederic’in doğduğu gün adamın dediklerini tekrar hatırlamıştı Yaşlı Ed.

Oğlunun bir oğlu olacak. İkinizden de aziz bir ruhu olacak. Dünya kararırken o, dünyanın kalbini elinde tutacak.

Bunu yıllarca düşünmüş, gittiği yerlerdeki bilginlerle ve kahinlere danışmıştı ama bir sonuca varamamıştı. O da bir zaman sonra aklından çıkarmıştı bu anıları. O an küçük Frederic’in yanında o gün olanları ayrıntısıyla tekrar hatırlamayı başarmıştı Yaşlı Ed.

“Büyükbaba?” diye seslendi küçük Frederic telaşla yaşlı adamın gözlerinden gelen yaşa tanık olduğunda. Birkaç kere daha seslendikten sonra Yaşlı Ed kendine geldi ve torununu sıkıca kucakladı.

“Sen Frederic, dünyayı değiştirecek kadar aziz bir çocuksun. Bunu sakın unutma oğlum. İstedğin her şeyi yapabilecek kadar güçlüsün. O adam da senin ne kadar güçlü olduğunu sen doğmadan görmüş olmalı,” dedi küçük çocuğa sıkıca sarılmaya devam ederken. Sonra Frederic’i alnından öpüp çocuğa gülümsedi. Frederic de ona gülümsüyordu.

“Tamam büyükbaba, sana söz. Çok iyi bir arayıcı olacağım,” dedi sırtarak.

Yaşlı Ed çocuğu son bir kez daha öpüp odadan ayrıldı ve karanlıkta kayboldu. Mısır’a mühürlü kayıp kapıları aramaya gidiyordu...

Antlaşma

Ne suçun ceza bulduğu ne de adaletin olduğu alt diyarda zaman bazen yavaş bazen de bir hayli hızlı ilerlemekteydi. Kan Göğü'ne yeni düşenler sırf bu yüzden, yani zamanın aksak dansı sebebiyle kendilerini bir anda deliliğin kollarında bulabilirlerdi. Sönmeden yanınayı başaran Orta Alevi denilen büyük ateş yumağı Kan Göğü'nün altında epey uzun bir zamandır yaşamaktaydı; kimi zaman yeni gelen cani ruhlarla kimi zaman da eski iblislerin avladığı ifritlerin sertleşmiş, yer yer çürümüş ve kokuşmuş vücutlarıyla beslenerek büyür ve hırçınlaşırdı. Orta Alevi denen yer bir bağlamda anlaşmaların, yok olmamak için yapılan gruplaşmaların, hatta ölüm fermanlarını tasarlamak için buluşmaların yapıldığı bir yer olma özelliğini de taşıyordu. Aslen kimin yaktığı bilinmeyen ama söylentiler doğruysa bizzat kıvılcık efendinin, çocuklarına yol göstermesi için yaktığına inanılan bu ateş Kan Göğü'nün belki de hayat dolu tek yeriydi. O yüzden önemli anlaşmalar ve konuşmalar burada yapıldı. Siyah kan anlaşması, en eski ve en değerli anlaşmalardan biriydi örneğin. Sırf bu anlaşmanın yapılabilmesi için bile eski bir iblisin öldürülmesi gerekiyordu ki eski bir iblisi öldürecek tek güç ondan daha eski bir iblisin nefesi olabilirdi ve eski iblislerin kolay kolay ölüme yaklaşmayacağını her varlık bilirdi. Nadiren de olsa genç bir iblisin ondan daha yaşlı olanını öldürdüğü görülürdü. Bu bazen türlü oyunlarla, bazen işin içine girmeye cesaret edebilen üçüncü bir varlıkla bazen de zehirli yalanlarla oluyordu. O yüzden iblisler diğer alt varlıkları gibi sık sık birbirine girmez, alenen birbirlerine savaş açmazlardı. Onlar işlerini o kadar derinden yürütürlerdi ki kimse ne olduğunu anlayamadan eski yaşayanlardan talih-

siz olanı kaybolup gidiverir, mutlak döngünün bir parçası olma hakkını kazanamadan bilinmezlikten kovulurlardı. Kimse nereye gittiklerini ya da neye dönüştüklerini bilemezdi. Bunu bilmelerine imkan yoktu.

Orta Alevi denen hayli çılgın ve asabi ateş, etrafa kıvılcımlar saçarak yanmaya devam ederken ifritlerin ve hatta iblislerin bir kısmının bile kolay kolay çıkarmadığı korku dolu sesler alt diyarda yankılanmaya başladı bir anda. Alev dansını kesmiş, isimsizlerin Kan Göğü'nün tepesinde söyledikleri şarkı sona ermiş, Haykırış Denizi'ndekiler bir anlığına susmuş hatta eski iblislerin bir kısmı bile karanlık kovuklarına çekilmeyi uygun görmüşlerdi. Peki, nedendi korkuyu karanlık ruhlara bile tattırmayı başaran bu şey? Göz yuvaları örümcek ağlarıyla kaplı varlıkların hepsi Kan Göğü'nün küf kokan, eski suçluların derileriyle kaplanmış merdivenlerinden gelene dikkat kesilmişti. Işık saçarak ilerliyordu varlık. Işığı açık maviydi; bunun ne anlama geldiğini iblisler çok iyi biliyordu. *Kavurucu* derlerdi açık mavi ışık taşıyanlara. Bırakın ona dokunmayı, yanına yaklaşmak bile acı dolu bir ölüm demektir.

Kefenyırtan o güne kadar bir süredir ortalarda görünmemişti. Suç işleyen insanlarla ilgileniyor, kabirlerdeki karanlığı solumadığı zamanlarda ise Kan Göğü'nün orkestrasını oluşturan Haykırış Denizi ahalisinin müziğini dinliyordu kimsenin görmediği bir yerde. Nemerth ile olan zafer dolu konuşmasından sonra beklemeye başlamıştı. Biliyordu ki ümit eden bir varlığı tekrar karanlığın içine sokmak bir meleğe dokunmaktan bile zordu. Fakat zaman ilerledikçe işleri yoluna sokmayı başarmıştı. Artık onu düşünmek zorunda değildi, sadece beklemeye başlamıştı Kefenyırtan ve neyi beklediğini kimse bilmiyordu.

Kan Göğü'nün altına yeni suçlular geliyor, Haykırış Denizi'nde kavrulanların sesleri çoğalıyor, Kemik Vadisi'ndeki ruh toplayıcılarının hasadı günden güne artıyordu fakat Kefenyırtan'ın beklediği bir türlü gelmiyordu. Aslında beklediği kişinin geleceğini biliyordu fakat önemli olan ne kadar erken gelebildiğiydi. Üst diyardaki aklını kaybetmiş adamın tılsımı eline geçirdiğini hatırladıkça etrafa zehirli dumanlar üflüyor, öfkesine engel olamıyordu. Ölümüfleyen,

bu aciz insan tohumunun derinlerinde garip bir ses duyuyordu ama ruhunun ne demek istediğini henüz çözememişti. Aralarındaki çizgi onun ruhunu okumasına engel oluyordu anlaşılan. Üst diyarda neler olup bittiğini, elçilerin neler yaptığını, görevlilerin hâlâ yürüyüp yürümediğini bile bilmiyordu. Kefenyırtan kokuşmuş zihninde adamın mide bulandırıcı simasını aklından silip atmaya çalışırken birden mavi bir alevın gözlerini acıtmaya, ruhuna işkence etmeye başladığını fark etti. Kafasındaki düşünceler geleni fark etmesine engel olmuştu anlaşılan çünkü ondan başka kimsecikler kalmamıştı karanlığın kalbinde delice dolaşan. Ne bir ses ne de bir varlık vardı etrafta. Kefenyırtan karşısındaki tepeden yavaş adımlarla ilerleyen varlığa baktı içi sökülürmüşçesine acırken. Bu bir ışık elçisiydi...

Hareket etmeden duruyor ve neler olacağını bekliyordu eski iblis. Elçiler çok ama çok nadiren alt diyara inerlerdi. Ne de olsa terk edilmiş bu zindanda yapacak bir şeyleri yoktu onlar gibi yüce varlıkların. Melekler ya da elçiler sadece yapacakları işleri olduğunda inerlerdi Kan Göğü'nün altına. Kefenyırtan karanlık zihnini boşaltmaya çalıştı. Üst diyardaki insan tohumu için tasarladığı karanlık düşüncelerden arındırdı kendini. Orta Alevi'nin yanında, ateş derisini yakarken elçinin yaklaşmasını bekledi. Karanlığın bilinmez yerlerine kaçışan ifritler ve rahatsız bir şekilde kuyularına giren iblisler merakla neler olacağını beklemeye koyulmuşlardı. Neredeyse hepsi Kefenyırtan'ın mavi alevın elçisi tarafından cezalandırılmasını, öldürülüp işkence denizine atılmasını arzuluyordu fakat yine de içlerinde garip ve anlaşılmaz bir korku da barındırıyor değillerdi. Korku dolu sesler onlara eğer iki zıt varlık arasında bir çatışma olursa Kefenyırtan'ın kazanma ihtimali olduğunu fısıldıyordu. Buna inanmak istemiyorlar hatta bu saçma fikirleri akıllarından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı ama Kefenyırtan'dan o kadar korkuyorlardı ki eski iblis o an olduğundan çok daha güçlü bir hale bürünmüştü gözlerinde zaman ilerledikçe. Her yeni gelen ilk onu görürdü Kan Göğü'nde ama şimdiye kadar onu karşılayan kimse tanımamışlardı.

Işık elçisi, gözleri kör eden bir parlamayla ateşin yanına yaklaştı. Ateş etkisini kaybetti ve iblislerin korkulu bakışları arasında

neredeysse sönme noktasına gelecek kadar küçüldü. Akla sığmayacak kadar uzun zamandır Orta Alevi'nin bu kadar küçüldüğünü görmemişti Kan Göğü'nün çocukları. Kötü bir şeyler olacağını haber veriyordu sanki gördükleri.

Işık elçisi kafasını kaldırdı ve Kan Göğü'ne dikti ışık saçan gözlerini. Elçiler üst dünyada insan kılığında dolanır, onlara yardımcı olarak nura doğru yaklaştırmaya çalışırlardı. Düalite sonsuzda olduğu gibi atomun en küçük parçasında bile kendini göstermekten çekinmezdi. Bu yüzden dünya denilen yerde farklı karanlık varlıkların da olmadığını söylemek anlamsız olurdu.

Işık elçisi kendi öz formunda gelmişti alt diyara. Sadece kafasının üst kısmı, göğsü ve kollarının bir kısmı görünüyordu; diğer yerleri saf ışıkla kaplıydı. Dikkatli bakıldığında sırt tarafında iki yana açılan ışıltılı toz zerrecikleri görebiliyordu iblisler. Birer kanat gibi iki yana dağılıyordu bu simli tozlar. Elçi, bakışlarını Kan Göğü'nden alıp etrafa çevirdiğinde karanlıkta saklanan ifritler çılgınlıklarına engel olamadılar. Sadece eski iblisler bakabiliyorlardı elçinin gözlerine ama onlar da karanlığın içinde saklanarak yapabiliyorlardı bunu.

“Burası hiç değişmemiş,” dedi elçi kulakları yırtan, nice varlığın içine girip onları derinden parçalayan sesiyle. Sesi en ürkütücü kabustan daha karanlık, en alevli konuşmadan daha saldırgandı. Şüphesiz ki bunu bir insan duymuş olsaydı mutluluğundan ve huzurundan anında ölür giderdi; ses bu kadar cennet kokuyordu aslında ama iblislerin ruhu öylesine zift bağlamıştı ki iyiliğin içindeki her türlü zerre onlara acı dolu ilahiler gibi geliyordu.

“Leiru,” dedi Kefenyırtan ağzından zehir dolu salyası yere damlarken. Kefenyırtan gelen elçiyi tanıyordu. Akli bir insanın hayal bile edemeyeceği kadar geçmişe gitti. Cennet bahçesinin yaratıldığı ilk günlere kadar uzandı. Gözleri yanmaya ve elleri titremeye başlayınca hemen bu anılardan uzaklaştırdı kendini.

“Evet, ben geldim,” dedi elçi. İfritler ve diğer alt sınıf varlıkları sese dayanamıyor, sert ve pis tırnaklarıyla kulaklarını parçalıyorlardı. Yeni gelenler karanlığa doğru koşturuyor, sestten olabildiğince uzağa gitmek için kaçıyorlardı. İblisler ise karanlığı sezmişçesine oldukları yerden rahatsızca iki varlığı izliyorlardı. Biliyorlardı ki bir

iblis eğer bir elçiye saldırırsa verilen her söz yanıtsız kalacak, acı ve ızdırap hiç bitmeyecek gibi uzayacaktı. Kaldı ki bir iblisin herhangi bir ışık elçisine saldırması akla gelebilecek bir şey değildi. Fakat işin ucunda Kefenyırtan'ın olduğu düşünülürken iblisler acıdan kendilerini bir an olsun geri çekip sırtıtabildiler. Eğer böyle bir şey yaparsa bu onun mutlak sonu olurdu kuşkusuz.

“Sen,” dedi Kefenyırtan varlığın ışıltısını engellemek için koca ve nasır bağlamış ellerini gözlerinin önünde tutarak. “Sen mi gelmek zorundaydın?” Bu soru, içinde oldukça farklı açmazları saklıyordu. Bazı iblisler bu soruyu duyunca keyifle yerlerinde kıpırdandılar çünkü iblisin elçiye meydan okuduğunu zannetmişlerdi. Fakat daha akıllı olanları fark etmişti ki Kefenyırtan o gün oraya bir elçi geleceğini önceden biliyordu. Bu işleri daha da karanlık bir hal sokuyordu. Yaşlı iblis bir şeyler saklıyor olmalıydı.

“Hepimiz ilahi ışık içinden geliriz ve tüme döneriz. Ne birimiz var ne de hepimiz,” dedi Leiru gülümseyerek. O gülümsediğinde varlığın alnının ortasında parlayan gümüşü bir göz daha belirdi birdenbire. Yeni doğan bir ruhun dünyaya taze gülümseyişi gibi açılmıştı göz. Kefenyırtan kaynayan kumlarla kaplı zemine tiksinerik tükürdü. Varlık, gözlerini Kefenyırtan'dan alarak yavaş yavaş etrafına çevirdi. İblisler endişelenmeye başlamışlardı.

“Leiru,” dedi uzaktan biri bir anda. Gelen Karanlık İzci Nemerth'di. Göz çukurlarına yerleştirilmiş altın sikkeler elçinin yaydığı mavi ışıkla parıltıyordu. Tepenin üzerinden aşağı doğru iniyordu Nemerth. Liri omzuna asılıydı. Kucağında bir şey taşıyor gibi görünüyordu, siyah bir örtü vardı taşıdığı şeyin üzerini kapatan. Göğsü ve ayakları her zamanki gibi çıplaktı. Nemerth'in seslenişini duyan iblislerin bir kısmı delirecek gibi oldu aniden. Bunun nedeni gelen varlığın isminin Leiru olmasıydı. Leiru eski bir Kan Göğü varlığıydı. Akla hayale gelmeyecek kadar uzun zaman beklemiş, ilahi ışık için çalışmayı ve af dilemeyi unutmamış ve sonunda bir elçi olmaya hak kazanmıştı. Bu varlık Kan Göğü'ndekilere umut veren, ilahi ışığın bağışlayıcılığını ve kudretini müjdeleyendi. Işıldayan Leiru'ydü karşılarında duran. İlâhi mavi alevin sevgili kutsanmış oğlu...

İblisler ise ilahi olandan ümitlerini kestiklerinden Leiru ismi onlara acıların en büyüğünü tattırıyordu, diğer varlıklar ise ona hayranlıkla bakıyorlardı. İblislerin bir kısmı orta alevın etrafında neler döndüğünü epey merak etmeye başlamıştı. Nedendi tüm bu konuşmalar? Kan Göğü'nün bu tarafına hiç geçmemiş hükümlü olan Nemerth neden şimdi çıkıp gelivermişti?

Karanlık İzci sonunda Orta Alevi'nin yanına ulaştı. Leiru, izciye sevgiyle bakıyordu. Karanlık İzci eğilerek mavi alevın oğluna selamlarını sundu. Bu hareket, eski iblislerin öfkeyle çığlıklar atmasına sebep olmuştu. Leiru karanlığın içinde parıldayan eliyle Nemerth'in kucağında tuttuğu şeyi işaret ettiğinde sesler kesildi. Herkes onun ne olduğunu merak ediyordu. Nemerth gece gibi karanlık örtüyü yavaşça açtı. Bu bir insan bebeğiydi. Her şeyden habersiz bir şekilde öylece adamın soğuk beyaz teninin üzerinde uyumaktaydı.

Birkaç Karanlık Gün Önce Kan Göğü'nde...

“Onu başıma sen musallat ettin değil mi Numf?” diye sordu altın sikkeli gözlerin sahibi. Sonsuza kadar sevmekten vazgeçmeyeceği aşkının yattığı beyaz mermer lahidin çevresinde rahatsızca dolanıyordu. Korkmuş ve çaresiz görünüyordu.

“Demek seninle konuşmaya geliyor öyle mi? Hem de her karanlık gün.” İblis Numf şişman ve kırmızı suratında ancak bir düğme büyüklüğündeki kızıl gözleriyle Nemerth’i süzüyordu. “Onun istediğini neden yapmayasın peki?” diye sordu yeniden.

“Beni anlamıyorsun iblis. Ben affedilmeyi bekleyenlerdenim. Zaman gelecek ve yeniden doğmak üzere kapıdan geçeceğim. İzalin’le birlikte. Buna kimse engel olamayacak.”

Numf adama yaklaşımadan onun her adımını, her ilerleyişini takip ediyordu. Eski tanrının oğluna oldum olası güvenmezdi. Ne de olsa o bir insanın rahminden dünyaya gelmişti. İnsanlara güven olmazdı. Loki -eski büyük tanrı- öldüğünde geriye birkaç işe yaramaz çocuğu kalmıştı ama içlerinde bir tek Nemerth ismini sinsice saklamayı başaramıştı. Onca yıl, ondan kimsenin haberi olmamıştı ne de olsa. Şimdi Karanlık İzci diye anılan, artık yüce ışığa ulaşmak için gün sayıyordu; bu bile ona güvenilmemesi için iyi bir sebepti.

“Onu bir süredir görmüyorum bu doğru,” diye tısladı Numf. “Ama bu zamanın çoğunu seni ele geçirmeye çalıştığını göstermez.”

“Anlamıyorsun değil mi eski iblis. O artık sizden biri değil. Onun gözlerindeki karanlık açılıyor. O sizin görmediğiniz ısıltılı patikayı görmeye başladı. Sana bundan söz etmedi değil mi? Neden etsin ki?”

İblis Numf sanki şişman bir vücuda sahip değilmiş gibi atik birkaç adım atarak Nemerth'in yanında bitiverdi. "Yani seni gerçekten korumamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Nemerth. İblis, Karanlık İzci diye anılanın gözlerinin içine bakarak onun aklını okumayı ne de çok isterdi. Numf bu işte oldukça ustaydı. Kefenyırtan gibi çok eski iblisler dışında zihnini ona teslim etmeyecek çok az varlık vardı alt diyarda; ama eski tanrı Loki'nin oğlunun okunacak gözlerinin önü uzun zaman önce eski hüküm verenler tarafından gizlenmişti. Bu da Numf'un Karanlık İzci'nin düşündüklerini okumasına engel oluyordu.

"Onun sana saldıracağını gerçekten düşünmüyorsun değil mi izci?" diye sordu Numf içinde binlerce küçük sivri dişin olduğu ağzını açarak.

"Onun istediğini yapmayacağım ve o da sinirlenecek. O zaman ne kabirlerin içinde ona verilen görevi ne de geleceğini düşünecek. Eğer ona yardım etmezsem biliyorsun ki yukarı çıkma şansı da zamanla yok olabilir."

"Ama," dedi Numf havada yavaşça yükselip Nemerth'le aynı hizaya gelince. "Onun yukarı çıkmasını ben de çok istiyorum."

Karanlık İzci korkuyla geri çekildi. Omzuna astığı lirini eline aldı ve herhangi bir tehlike gelecekmiş gibi etrafa bakındı. Sanki Kefenyırtan onu izliyordu ve birazdan çıkıp yaptığı bu düzenbazlığı ona kan ve acıyla ödetecekti. Numf'un sesi ölgün bir melodi gibi dolanıyordu Nemerth'in etrafında.

"Burada değil," dedi Numf, izcinin sağa sola korkarak baktığını fark edince ve devam etti. "Sana saldıramaz. Burada Kan Göğü'nün altında sana saldırınayı düşünmez. Ona karşı koyacağını, lirine öldüren melodileri çalacağını bilir. Seni öldürürse eline bir şey geçmez. Sen affedilmeyi bekleyensin. Ne bir ifrit ne de iblissin. Senin gibilere iblisler karışamaz. Tabii onlara bir kötülük yapmadıysan."

"Anlamıyor musun iblis, Ölümüfleyen patikaları görmeye başladı. Üst diyardan geldiğim yolda beni bekliyordu. Hayat olan yerde yürüyüp tekrar eve döndüğünde bedeninin toparlanması uzun sürer. Beni orada yakalayıp öldürebilir. Orada bekleyip beni izlerken bunu bilmemi istedi, biliyorum. İstediyini kabul etmezsem beni yok ede-

cek; buna eminim,” dedi izci ve karanlık duvarlara kafasını dayayıp zorlukla nefes alıp vermeye başladı. Numf, izciye doğru süzülür havada.

“Buradan kurtulmayı ne kadar istediğimi bilemezsin izci. O buradan çıkabilirse bizim için de özgürlük...” Fakat Numf henüz sözünü bitirmeden Nemerth gülmeye başladı. Bu korkuyla ve çaresizlikle karışık acı, histerik bir kahkahaydı.

“Demek size de özgürlük getirecek öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun iblis?”

Numf biliyordu ki Kefenyırtan iblislerin en eskilerinden biriydi. İçi ateş ve irinle doluydu. Onun ne yapacağını kim bilebilirdi ki...

“Dilinde beni rahatsız eden bir şeyler var eski tanrının oğlu. Orada bilmem gereken ne var?” diye sordu iblis, Nemerth’in dudaklarına şişmiş boğum boğum olmuş parmağıyla dokunarak. “Bana bilmem gerekeni söyle ki sana yardım edebileyim.”

Karanlık İzci, iblisin elini dudaklarından çekmeye uğraşmadı. Doğruydu dedikleri. Onun bilmesi gereken bir şeyler vardı ve gerekenler dudakları arasındaydı. Fakat onları söylerse ne özgürlük ona yaklaşıacaktı ne de huzur.

“Beş Mühürlü Kristal Tapınağı’nı bulup kristali tekrar canlandırmak istiyor. Onun gücüne tekrar kavuştuktan sonra sizin gibileri bir daha görmek isteyeceğini sanmıyorum iblis,” dedi zorla.

Numf elini yavaşça Nemerth’in dudaklarından çekti. Karanlık mağaranın içinde birkaç adım attı. Sonra izciye bakarak gülümsedi.

“Kapıları açtıktan sonra bizi de üste çıkaracaktır,” dedi sessizce fakat söylediğine kendisi de inanmamıştı. Biliyordu ki o kapıları bulur ve kristali canlandırırsa eski kudret, kurumuş vücuduna akacak ve kapıların efendileri ile birlikte yeni karanlık bir dönem başlatacaktı. Neden alt dünyadaki süprüntülerle ilgilenmek istesindi ki? Numf, Kefenyırtan’ın bu kadar büyük bir adım atmak istediğini hiç düşünmemişti. Üst diyara ulaşınca ışıltılı yolu bulup, alt diyar çocuklarını da üste çıkarmanın yolunu arayacağını düşünmüştü hep. Fakat bu insan kırması eski kan taşıyan oldukça ilginç şeylerden bahsediyordu.

“Demek sana böyle söyledi. Ya beni kandırmaya çalışıyorsan?” diye sordu Numf ve hızla Nemerth’in sevgilisinin yattığı lahide

sokuldu. Jilet gibi keskin tırnaklarıyla kadının soluk yanaklarını okşamaya başladı.

Neden seni kandırmak isteyeyim iblis?” diye sordu Nemerth lahite korkarak yaklaşırken. “Bundan ne çıkarım olabilir?

Numf düşündü. Ne çıkarı olabilirdi gerçekten affedilmeyi bekleyen bu zavallı adamın? Kefenyırtan belli ki isteğine kavuşabilmek için her yolu denemeye başlamıştı. Işıltılı patikalarda avare dolanıp izciyi korkutmaya çalışıyordu.

“Peki ya beni yok ederse?” diye sordu Numf. “O çok eski bir iblis. En eskilerden biri.”

“Yine de sana bulaşmak istemez. Sen de onun kadar eskisin. Hem o akla sayılmayacak kadar uzun süre insan topraklarını eşelemekle uğraşırken sen alt diyarın her girintisi ve çıkıntısını öğrendin. Her türlü varlıkla savaştın ve hep kazandın. Hayır Numf, sen kesinlikle ondan daha üstünsün. Seninle karşılaşmaya cesaret ederse ne kadar yanlış yaptığının farkına varacaktır.”

Numf keyifle Nemerth’e doğru ilerlemeye başladı. Gülümserken ne kadar da korkunç görünüyordu eski iblis. Yavaşça adamın yanına yürürken birden izcinin bile fark edemeyeceği bir atiklikte ona sokuldu ve sivri tırnağıyla adamın sol göğsüne derin bir yara açtı. Nemerth acıyla ve korkuyla geri çekildi. Beyaz elleriyle yarısından akan siyah kanı durdurmaya çalışıyor ama buna engel olamıyordu.

“Seni ondan koruyacağım izci ama sen de istediğim bir şeyi bana getireceksin anlaştık mı?”

Acı içindeki Nemerth zorlukla konuşabildi. “Nedir istediğin?” Kan Göğü’nün çocukları acıyı bedenlerinde değil varlıklarının temelinde hissederdilerdi. Numf bir kere daha anlaştık mı diye sordu Nemerth’e. İzcinin yapacağı bir şey yoktu. Ne istediğini sormadan kafasını aşağı yukarı salladı. Bilinmez isteği kabul etmişti.

Numf’un sevimsiz suratına tekrar derin bir gülümseme yayıldı. Birkaç gıdıkla taçlandırılmış boynunu yana eğdi ve suratının neredeyse yarısını kaplayan ağzının içinde garip bir şeyler geveledi. Sonra Nemerth’in açık yarasına tükürdü. Yara öyle bir sızladı ki izci o an, orada, bin yılları aşkın hayatında yaşadıklarını bir anda gözle-

rinin önünde buluverdi. Nefesi kesildi ve yarası sanki içinde onu parçalayacak bir iblis tohumu varmış gibi sızladı. Nemerth bunun eski bir iblis sözleşmesi olduğunu iyi biliyordu. Numf, karşısına Kefenyırtan'ı boşuna almayacaktı. Nemerth'in sözünü alacak ve ondan ne isteyecekse yerine getirmek için çalışacağından emin olacaktı.

“Bana bir insan bebeği getireceksin,” dedi ağzı sulanarak. Nemerth'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bunu nasıl isteyebilirdi? Bu tüm dengelere ve tüm kurallara ve düsturlara aykırıydı. Bu istek Kan Göğü için bile çok tehlikeliydi. Işık izcileri, melekler, zaman kollayanları ve diğer tüm bilinmez varlıklar üst dünyada kendilerini insanlara göstermeden gezinirlerken masum bir bebeği nasıl alacak ve Kan Göğü'ne getirecekti.

Kefenyırtan konuşmayı baştan sona dinlemiş, duyacağını duymuştu. Numf içeri girdiğinden beri karanlığın içinde saklı durmuş olanlara şahit olmuştu. İstedikini aldıktan sonra karanlık mağaranın yanından uzaklaştı ve Haykırış Denizi'ne doğru yürümeye başladı.

“Anlaşma sağlandı,” dedi Numf sırtarak. Artık seni ona karşı koruyacağım ve sen de bana en kısa zamanda o bebeği getireceksin. Konuşma bitmiştir. Numf mağaradan büyük bir zaferle çıktığını zannediyordu. İnsan tohumunu Kan Göğü'nün altında kurban edecek ve böylece dokunulmayan iblis mertebesine erişecekti. Bunu daha önce sadece efsanevi kızıl efendi yapabilmişti. Herkes ondan korkacak ve boyun eğecekti, kokuşmuş hayatı boyunca istediği tek şey buydu.

Numf, lahitin olduğu izcinin mağarasından çıktığında Nemerth mağarasında kanlar içinde oturuyordu. Nasıl bir belaya bulaştığını düşünüyordu. Aklın almayacağı kadar uzun zamandır af dileniyor ama kimseden bir yanıt bulamıyordu. Kapılar yüzüne kapanıyor ve ilahi ışıktan giderek uzaklaştığını düşünüyordu. Artık bir şeyler yapmalı ve ondan uzun zaman önce alınan hayatını geri kazanmalıydı. Bunun için o tohumu getirecekti.

Birkaç Karanlık Gün Daha Önce Kan Göğü'nde...

Karanlık İzci'nin mağarasının önünde duruyordu Kefenyırtan. Tepesinden damlayan zehirli suların vücuduna düşmesine izin veriyordu onu izlerken. Nemerth, altın sikkelerle gözleri dağlanan eski yarı tanrı şimdilerde ne kadar da yardıma muhtaç ve aciz görünüyordu. Altına giydiği paçavra delik deşik olmuş, çıplak ayakları is ve tozla kaplamıştı. İzci, Kefenyırtan'ın geldiğini biliyordu, gelişinin izci tarafından hissedildiğini... dahası izcinin sessizliğini koruması yaşlı iblisi cesaretlendirmişti.

“Ne için bekliyorsun Ölümüfleyen?” diye sordu Loki'nin oğlu lirin tellerine dokunarak. Kefenyırtan müziğin mide bulandırıcı ve rahatsız edici melodilerini duymazdan gelerek cevapladı.

“Ne için beklediğimi sen benden daha iyi biliyorsun izci,” dedi ölüm kokan sesiyle.

“Sana buraya gel...” fakat Kefenyırtan Loki'nin kayıp oğlunun sözlerini bir çırpıda geldikleri yere geri gönderdi.

“Özgürlüğünü vermek için bekliyorum,” dedi çatallı dilini göstererek.

Nemerth sustu. Ne liri ne de ince ve kemikli parmakları konuştu bir süre. Karanlık İzci ne kadardır o mağaranın içinde beklediğini bilmiyordu. İşlediği suçların cezası için daha ne kadar bekleyeceğinden de emin değildi. Suçlar ışığın diyarında affedilirdi, böyle öğrenmişti eski tanrılardan; fakat o zaman neden hâlâ acılar içindeydi? Hem de üst diyara gidip tek bir suç bile işlemeyen geldiği onca zaman düşünüldüğünde. Kefenyırtan haklı olabilir miydi? Ona özgürlüğünü, önünde durduğu bu karanlık iblis verebilir miydi?

“Git buradan iblis,” dedi Nemerth, zorla konuştuğu her halinden

belli oluyordu. Tekrar İzalin'in yumuşak ve sıcak tenine dokunma düşüncesi onu alıp götürmüştü. Kefenyırtan bunu sezmişti. Karanlık İzci'nin karar veremediğini anlamıştı. Kefenyırtan çok güçlü bir iblis de olsa Loki'nin oğluna zorla bir şey yaptıramazdı. Kaldı ki üst diyarda olacak olan şeyleri göremediğinden onu bağlayıcı bir anlaşma yapmadan kontrol altında da tutamayacağını çok iyi biliyordu.

“Buradan gittiğim zaman başka bir şansın olmayacak Nemerth. Kan Göğü, yeni yaşayanlar kazanacak, kemik ovası dolup taşacak yenmişlerin parçalarıyla, iblisler yeni krallıklar kuracak burada ve yeni gelenler suçsuz olduklarını haykıracaklar devamlı Kan Göğü'nün kalbinde; ama sen de biliyorsun ki sana hak ettiğin özgürlüğün asla verilmeyecek. Eski tanrılar öldü. Senin yaşadığın çağdan kimse kalmadı üst diyarda. Hepsi gitti, yaşlı dünyayı terk etti. Zaman değişti. Artık seni yargılayacak kimse yok. Başına deli bir kan emici yerleştirdiler; seni oyalaması için onu görevlendirdiler. Biliyorlardı ki sen hepsinden üstündün ve onurluydun. Yaktığın onca insan bunu hak etmişti; artık kendini yargılamaktan vazgeç!”

“Ben cezamı çekiyorum,” dedi Nemerth ayağa kalkarken. Sesi bozuk bir çalgı gibi titremişti.

“Senin katliamını kimin üzerine yıgıldılar peki biliyor musun? Işık taşıyanlara, ilahi olanlara... Hem de neden? İnsanlar birbirlerine ahlaksızca sokulmuşlar diye. İnsanlar o kadar aptal ki büyük ışığı taşıyanın hep kendileriyle ilgilendiğini düşünüyorlar. İnsanlar o kadar bencil ve kendini beğenmiş ki nurun kalbinin onların yaptığı günahları ya da sevapları saydığını zannediyor. Hayır izci! İnsanlar iyi bir şeyi asla hak etmiyor!”

Nemerth insanların yaydığı dedikoduları biliyordu. Bunu duyduğunda gülümsemesine engel olamamıştı. O zamanlar izcinin aşağıda vakit geçirmeye başladığı ilk zamanlardı.

“Diyelim ki kabul ettim iblis. Diyelim ki istediğin tohumun önünü kesip yolunu bozдум. Peki ben bunları yaparsam bana özgürlüğümü nasıl vereceksin? Nasıl açacaksın dağlardaki geçidin kapısını? Nasıl kandıracaksın beni bekleyen bekçiyi?”

Kefenyırtan avına ilerleyen bir yırtıcı gibi adamın ruhuna baka-

rak ona doğru yavaşça sokuldu. “Beş Mühürlü Kristal Tapınağı’nın gücünü alacağım,” dedi. Nemerth’in iblisin ne dediğini anlaması biraz vaktini aldı. “Beş Kapılı Kristal,” diye geveledi bir süre. Sonra efsanevi kapı hikayesi aklına geldi ve yüksek sesle kahkaha attı. Kefenyırtan şaşırmıştı, insan pisliğine benzeyen bu varlığın onun karşısında böyle pervasızca kahkaha atması affedilir bir şey değildi. Yine de akıllı davranması gerektiğini biliyordu. Sakinleşti...

“Onu hâlâ bir efsane olarak gören sen Nemerth, Loki’nin oğlu, acınacak haldesin,” dedi kocaman gözlerini adama dikerek. Bu sefer şaşıрма sırası izcideydi.

“Varlığından nasıl bu kadar emin olabilirsin?” dedi izci. “Bana kayıp kapıları bulacağın için mi şansımı terk etmemi söylüyorsun iblis?” diye kükredi Nemerth. Özgürlüğünün saçma bir hikayenin ucunda olduğunu öğrenmek izciyi çileden çıkarmıştı.

“Hangi şans? eski kan?” diye sordu ağzından zehir saçarak Kefenyırtan. “Başiboş dolanan bir varlıktan başka bir şey değilsin sen, bunu anla artık! Kimse senden haberdar değil. Ve evet varlığından haberdarım. Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Kefenyırtan. “Hâlâ şanstı bahsediyorsun ama görmüyorsun ki aslında şansın falan yok. Burada benimle bir pazarlığın ortasındasın! Onlara karşı bir güvenin kalmadığı açık. Güveneceğin varlık Kan Göğü’nün efendisi, yani benim.” Karanlık mağara, Kefenyırtan’ın haykırmasıyla öyle bir titredi ki Nemerth evinin bir an başına yıkılacağını zannetti.

“Bana sadece orayı nasıl bulacağını ve sözünde nasıl duracağını anlat. Beni ikna edersen kabul edeceğim,” dedi Nemerth düşünceli bir halde elini lahdin kenarına koyup sevgilisi, biricik aşkı İzalin’e dokundu.

“Burada, Kan Göğü’nde onu görmüş biri var. Hayattayken onun izini sürmüş ve tapınağın koruyucusuyla karşılaşmış biri. Onun gözlerini okudum Nemerth. Bilirsin biz iblisler gözlerde gerçeği yakalarız. Bunu ne ışık elçileri ne de senin gibi eski kanlar yapabilir. Biz iblisler bunu çok iyi yaparız ve yeni gelen, gerçekten de onu bulmuş. Acı çeken bir ruh.” Kefenyırtan karanlık sesiyle onu ikna etmeye çalışırken Nemerth duyduklarına inanamıyor ve gideceği

yolun önünde yavaş yavaş belirmeye başladığını düşünüyordu. İzalin'e tekrar kavuşabilme düşüncesi her türlü karanlığın ardında ona ışık oluyordu.

“Söz bağlayıcıdır eğer siyah kan anlaşması yapılırsa,” dedi Kefenyırtan. Nemerth o an tatlı hayalinden sıyrıldı ve sorgularcasına Kefenyırtan'a baktı. “Siyah kan anlaşması öyle mi? Bu anlaşmayı yapabilmen için senin kadar güçlü bir iblis dize getirmen gerekir, öyle değil mi? Nereden bulacaksın onu ve dahası onu nasıl yeneceksin? Belki de onu yendikten sonra buraya gelmelisin iblis. Kanı akıtmadan bu anlaşmaya yanaşmam,” dedi Nemerth ve arkasını Kefenyırtan'a döndü. Belli ki iblisin mağarasından çıkmasını bekliyordu fakat anlaşılan iblisin böyle bir düşüncesi yoktu. Eski iblis öyle hızlı bir şekilde izcinin yanında bitti ve onu devasa elleriyle öyle sertçe kavradı ki Nemerth neye uğradığını şaşırды. Bin yıllar boyunca türlü varlığa acı çekirmiş eller o an Loki'nin oğluna hayatının en acı dolu anlarını yaşatıyordu. Kefenyırtan iki eliyle Nemerth'i belinden kavramış ve havaya kaldırıncıydı. Biraz daha sıkarsa adamın ikiye bölüneceğini çok iyi biliyordu. İkiye bölünecek ve ruhu iblisler tarafından yenecekti. İblisin ağzından kara dumanlar süzülüyor, adamın beyaz tenini yakıyor ve çürütüyordu. Nemerth'in acısı dayanılmazdı.

“İnsan kılıfına benzeyen, beni iyi dinle. Eğer biraz özgürlük istiyorsan o zaman sen de benim kadar çabalayacaksın. Artık ne oyun var ne de seçim. Seçimini yaptığını görebiliyorum. İblisi kandırmak da senin işin olacak. Ona, benim seni rahatsız ettiğimi söyleyecek ve ondan yardım dileneceksin. Aklına hangi yalan geliyorsa söylemekten çekinme. Yalnız sakın onu sinirlendireyim deme yoksa gerçek gücünü gösterir ve peşini bırakmaz. Yardımı karşılığında senden ne isteyeceğini biliyorum,” dedi Kefenyırtan kıkırdamaya benzer bir ses çıkararak. “Ona istediğini vereceğini söyleyeceksin ama istediği ilahi ışıkların kabul edemeyeceği bir şey olacak ki sen üst diyara çıktığında bizzat elçileri bulacak ve onlara Numf denilen iblisin aklının saptığını anlatacaksın. Gözlerin mühürlü olduğundan Numf içindeki yalanı göremeyecek ve Kan Göğü'ne hükmetme arzusu onu ele geçirecek. Numf zekidir. Sana görevinden dönme-

men için alt sınıftan bir bağlayıcı söz tılsımı kazıyacak; bu da onun ölüm fermanı olacak. Bu deliliğinin kanıtı olacak. Zaman geldiğinde ise onun kanı bizim siyah kan anlaşmamızı sağlayacak. Böylece ikimiz de birbirimize verilen sözü tutmak zorunda kalacağız. Beni iyice anladın mı izci?" diye tısladı Kefenyırtan ateş gibi sesiyle. Nemerth acı içinde kıvranıyordu. Beli ikiye ayrılacakmış gibi çıtırdıyör, kanı mağaranın zeminine akıyordu. Zorla, "Anladım," diyebildi. İşte o zaman Kefenyırtan adamı bıraktı. Acı içinde yerde kıvranan Nemerth hemen biraz uzağındaki lirine uzanmaya çalıştı fakat Kefenyırtan, adamın elinin üzerine basarak bunu yapmasına engel oldu. Kırılan parmaklarının sesi mağarada yankılandı.

"İzin ver Ölümüfleyen. Anlaşmanı kabul ediyorum ama bu halde sana yardım edemem?" dedi acıyla yerde sürünürken.

"Bana bir oyun yapmayı aklından bile geçirme Loki'nin oğlu."

"Sana yardım etmem için iyileşmem lazım."

"Onunla ne yapacaksın Karanlık İzci?"

"Yaralarım için," diyebildi adam sadece.

Kefenyırtan adamın ne yapabileceğini çok merak etmişti. Daha önce hiç eski kan taşıyan birinin neler yapabileceğini görmemişti. Ayağını adamın elinin üzerinden çekti ve onun lire uzanmasına engel olmadı. Nemerth kırılmış parmaklarıyla lirin tellerine dokunmaya başladığında mağaranın içinde dayanılmaz bir ses oluşmaya başladı. Ses giderek artıyor ve ölümcül hale geliyordu. Kefenyırtan yanlış yaptığını anlamıştı, ona lirini asla vermemeliydi. Bu eski kan taşıyanını belli ki fazlasıyla hafife almıştı. Eski iblis, kendini mağaranın dışına zorlukla atabildi. Ses dışarıdaki ifritleri kaçırana ve mağaranın duvarlarını çatlatana kadar devam etti. Sonunda acı ses kesildiğinde Nemerth dışarıya adımını atmış Kefenyırtan'a bakıyordu. Üzerinde en ufak bir kesik bile yoktu. Eski iblis gördüklerine inanamadı. Bu nasıl olabilirdi?

"Sözüm söz Ölümüfleyen. Şimdi git," dedi ve Kefenyırtan oradan ayrılana kadar mağarasına dönmedi.

Kan Göğü'nde...

Işık saçan Leiru, Nemerth ve Kefenyırtan'ın arasında nur saçan üçüncü gözüyle karanlığın içindeki varlıklara bakıyordu. Nemerth'in elinde tuttuğu insan tohumu ne ağlıyor ne de ses çıkarıyordu. Adamın soğuk ve hissiz ellerinde huzur bulmuş gibiydi. Kül ve tozla kaplı alt diyarda belli ki Karanlık İzci'nin onun üzerine yaptığı tılsımlarla nefes alabiliyordu. Yaşayan hiçbir varlığın alt diyara inmesi düşünülemezdi. Bu birçok kuralı ve hayatı değiştirebilirdi. Kefenyırtan rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanıyordu. Göz ucuyla Leiru'yu ve insan tohumunun çirkin suratını izliyordu. Bu şüphesiz ki kızıl hükümdarın diyardan ayrılışından beri yaşanan en ilginç karanlık gündü.

"Leth'um Annubi Hunnar Numf," dedi Leiru sakince. Ses ilk önce sakin ve huzur dolu bir akarsu gibiydi; içindeki yaşamla mutlu olmayı başarmış; fakat daha sonra bir nehre dönüştü karanlık sokaklarda ilerleyen. Dipsiz uçurumlardan aşağı hırçın bir şelale gibi aktı durdu; ta ki varlıkların zihinlerinde acı vererek dolaşıp sahibini buluncaya kadar. Numf, mağarasındaki ifritlere acı çektirmekle meşguldü o sıra. Öldürdüğü, yaşamlarını diyardan sildiği varlıkların kemikleri ve sert derileriyle inşa ettiği inindeydi. İblis işiyle o kadar meşguldü ki sesin sahibinin oralara ait olmadığını pek sonra fark etti. İçini bir titreme sardı. Kimdi ona gerçek ismiyle seslenen kendini bilmez? Ayaklarına kapanan dişi ifritin boynunu bir hamleyle kırdı ve ayağa kalktı. Gözlerini kapadı ve bedenlen olmasa da ruhuyla oraya gitmeye başladı. Bedenini tehlikeye atmamak için yaşlı iblislerin kullandığı bir yöntemdi bu. Numf'un özü Haykırış Denizi'ni geçti, kemik ovasını ve kanlı bozkırları ardında

bıraktı ve sonunda Orta Alevi denen yerin üzerinde süzölmeye başladı. Alevi hiç bu kadar küçük görmemişti Numf. Sayılamayacak kadar uzun bir zaman geçirmişti alt diyarda ve alev hep içindeki karanlığı ve kızıl efendinin buyruğunu korumayı bilmişti. Peki neden şimdi sönme noktasına gelmişti? Numf alevin etrafında bir karaltı fark etti. Garip olan bir şeyler vardı. Birileri alevin etrafını gözlerinden saklıyor olmalıydı. Gelenin kızıl efendi olduğunu düşündü ilk önce. Uzun zamandır beklediği gün gelmiş olmalıydı. Daha sonra Nemerth geldi aklına. Adam verdiği sözü tutmuş olmalıydı çünkü söz tılsımı kulağına bir şeyler fısıldıyordu belli belirsiz. Nemerth'di gelen gerçekten de ve insan tohumuydu alevin küçölmesine sebep olan. Hiçbir şey görememesinin sebebi de Nemerth'in saklayıcı tılsımlarından biri olmalıydı. Hızla vücuduna döndü ve Orta Alevi'ne doğru hevesle koşmaya başladı.

Kan bozkırını geçerken aklında türlü zafer senaryosu dolanıyordu fakat bozkırı aşip da alevin yanında bekleyenleri görünce yaşlı bedenini soğuk bir üşüme aldı, nice zamandır hissetmediği bir histi bu. Alevin etrafında bir ışık elçisi duruyordu, hem de ismi Leiru olandı gelen. Işık bahçesinin sevilen oğlu gelmişti. İstifini bozmadan yürümeye devam etti yaşlı iblis. Yaklaştıkça ışık azalmaya ve elçinin etrafında bekleyen iki figür de yavaş yavaş belirmeye başlamıştı. Nemerth'e öyle sert bir bakış atmıştı ki adamın açık yarası sızlamış, hatta acıdan bir an elinde tuttuğu bebeği düşürecek gibi olmuştu. Ne olmuş olabilirdi? Kefenyırtan da oradaydı ve pek de rahat görünmüyordu. Bu Kefenyırtan'ın sorgusu olmalıydı, belki de Nemerth, iblisin onu sıkıştırdığını anlatmıştı elçiye. Peki, o zaman insan tohumu neden elindeydi?

“Leth'um Annubi Hunnar Numf, burada bu Orta Alevi denen yerde seni yüksek elçilerden aldığım izinle cezalandırmak için buradayım.”

Numf duyduklarına inanamıyordu. “Cezalandırmak mı?” diye kükredi elçiye. “Neden peki?” diye bağırды ağzından balçık ve irin saçarak.

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedi Leiru sakince. “Buradaki işlere karışmayız bilirsin. Burası sizin krallığınız. Sadece bura-

dan...”

“Evet evet biliyorum,” diye sözünü kesti elçinin, tiksiniş bir ifadeyle. “Buradan sadece af dileyenler çıkabilir. Senin gibi. Sen bir aldatmacasın elçi. Sen...” Bu sefer söz kesme sırası Leiru’daydı.

“Buraya seninle konuşmak için değil, seni cezalandırmak için geldim.”

“Ben... ben...” diye kekeleydi birden Numf. Haykırış Denizi’nde acı çekenler bile sus pus olmuş olanları izliyorlardı. Numf bu yargılamadan sağ çıksa bile otoritesi epey sarsılmış olacak ve onun altında bekleyen yaşlı iblisler onu sıkıştırmaya başlayacaklardı. İblis kendini toparlamaya çalıştı. Sertçe Kefenyırtan’a baktı.

“Senin burada işin ne peki Ölümüfleyen?” diye sordu ateş kadar yakıcı diliyle.

“Senin Karanlık İzci’den ne istediğini duyduğumu ve cezalandırılman gerektiğini söylemeye geldim,” dedi Kefenyırtan. Bunun Numf’u çileden çıkaracağını çok iyi biliyordu. Numf iğrenç bir oyunun içine çekildiğini anlayacak ve öfkeden deliye dönecekti. Öfke onun sonunu hızla getirmeliydi yoksa bazı sırlardan elçinin haberi olur ve işler Kefenyırtan için hiç de iyiye gitmezdi.

“Sen ne diyorsun iblis!” diye bağırdı Numf. Artık ellerinden ateşler çıkmaya başlamış, sadece birkaç iblisin sinirlendiğinde ortaya çıkarabildiği karanlık ruhlar etrafında dolanmaya başlamıştı. Bu karanlık ruhlar Numf’un çaldığı ruhlardı, onun zavallı köleleri... Kefenyırtan, iblisin etrafında bu kadar çok ruh olmasına şaşırdı. Onun gücünü hafife aldığını o an daha iyi anlamıştı. Leiru olanları sakın bir şekilde izliyordu. Numf’un cezası belirlenmişti. İşlediği suç ortadaydı. Karanlık İzci’den bir bebek çalması için onu zorlamış hatta onun vücuduna eski bir söz tılsımı bile yapmıştı. Tılsım okunduğunda her şey açıkça görünüyordu. Kefenyırtan denilen iblisin olayları duymuş ya da duymamış olması bile bu koşullar altında önemsizdi ama yine de görüşü değerlendirilecekti.

Numf sinirinden deliye dönmüş halde Kefenyırtan’ın dibinde bitiverdi bir an. İçinde binlerce küçük sivri dişin olduğu ağzını açtı ve Kefenyırtan’a saldırdı. Tam onu ısıracakken etrafta bir anda gözleri kör eden mavi ışıklar belirdi. Mağaralarında olan biteni zevkle

izleyen iblisler acı dolu çığlıklar atmaya başladılar. İfritler oracıkta af dilemeye ve yakarmaya, bazıları da Haykırışlar Denizi'ne atlamaya başladı. Kimse bir şey görmüyordu. Sadece ışık vardı Kan Göğü'nü kavuran.

“Sen Leth’um Annubi Hunnar Numf, bu insan tohumunu Nemerth’e söz tılsımı yaparak üst dünyadan kaçırtmak istedin mi?” diye sordu Leiru ilahi bir sesle. Kefenyırtan kulaklarını kapamıştı ama ses yine de zihninde yankılanmaya devam ediyordu. İlahi ses Leiru’dan öte bir varlığın sesine dönüşmüştü sanki.

Numf olduğu yerde garip sesler çıkararak kıvrandı bir süre. Keskin tırnaklarıyla tenini parçalıyor, doğruyu söylememek için kollarını ısırıyordu. Ne tür bir yalanın içinde olduğunu düşünmek bile istemiyordu, sadece bu korkunç işkenceden kurtulmak istiyordu.

“Evet,” diye inledi sonunda. Doğruları ortaya çıkaran mavi ışık ve ilahi ses amacına ulaşmıştı. Numf kesin olarak suçluydu.

“Neden peki eski iblis?” diye sordu elçi toz gibi kanatlarını açıp kapatırken.

“O bebek, o be.. be... bebek bana güç verecekti,” diyebildi ağzından kan boşalırken.

“Sen Kefenyırtan, eski suçlu, olanları gördün mü? Numf’un amacını izcinin bedenine kazıdığını ve tohumu çalmak istediğini duydun mu?” diye sordu?

Kefenyırtan acıyla inledi. Uzun yıllardır bu kadar acı çekmemişti iblis. Numf’u izlemiş ve onun tılsımını kazıdığını görmüştü. Planın amacı buydu zaten, işlerin böyle olacağını biliyordu ama o an Leiru’ya direnmek ona karşı koymak geliyordu içinden. Bir iblis yerde acıyla inliyor, elçi ise onlara tepeden bakıyordu. Bu kendini beğenmiş köle varlığının sözünü dinlemek istemiyor, asırlık toprağın kalbini parçalayan elleriyle ışık saçan kalbini parçalamak istiyordu ama yapamadı. Yarı tıslama yarı inlemeyle karışık cevabı verdi.

“Evet.”

“Bu nasıl bir oyun?” diye bağırdı Numf. Kapana sıkışmıştı ve acıyla kavruluyordu. Leiru işaret parmağıyla Numf’un alnına bir sembol çizmeye başladı. İblis hâlâ konuşmaya ve işin içinden kur-

tulmaya çalışıyordu. Muskalarla, aydınlıkla, tohumlarla ilgili bir şeyler geveliyordu fakat sembol tamamlandığında sesi de kesilmişti. Leiru işini bitirdiğinde zavallı varlığa acıyarak baktı bir süre. Numfkırpıdayamıyor hatta konuşamıyordu. Sadece bakıyordu ama onu neyin beklediğini sanki biliyordu gözleri.

Leiru insan tohumunu Nemerth'in ellerinden aldı ve ona tılsımlarla örülü bir şarkı söylemeye başladı. Ses aşağı yaşayanlarını çıldırtmaya yetmiş, etrafı karıştırmıştı ama varlıklar korkularından elçiye yaklaşamıyorlardı.

"Teşekkürler Nemerth ell uth Loki," dedi Leiru. "Yaptıklarını görmediğimizi zannetme. Umarım kısa zamanda hak ettiğin yerde olursun."

Nemerth'in içini bir an şiddetli bir korku kapladı. Ne demekti şimdi tüm bunlar? Hangi yaptıklarını görmüşlerdi? Kefenyırtan ile oynadıkları karanlık oyundan haberdarlar mıydı acaba? Karanlık İzci'yi bir titreme aldı. Eğer bundan haberdar olsalardı mutlaka cezasını çekerdi. O zaman izci ona iyi yolda olduğunu söylemişti ki bu belki de çok daha kötü bir haberdi çünkü az sonra dönemeyeceği karanlık bir anlaşılmaya girecekti.

Leiru, Kefenyırtan'a bir şey söylemeden ışıltılı patikada kayboldu. O gittikten sonra tüm varlıklar çıldırmış gibi Numf'un etrafına üşüşmeye başladılar; hepsi de ondan bir parça almak niyetindeydi.

"Geri çekilin ateş yiyicileri yoksa hepinizi bir anda küle çeviririm," diye tısladı Kefenyırtan. Kül ve ateş dolu havayı içine çekti ve onu zehirli bir duman olarak dışarıya kusmaya başladı. Bu eski iblislerin yaptığı güçlü bir karanlık tılsımdı. İş bitmeden kimsenin içeriye girmesini istemiyordu; o yüzden Numf, izci ve kendisini karanlık bir çemberin içine alıverdi. Dışarıda bağrışlar devam ediyor herkes Numf'u istiyordu.

Kefenyırtan, Nemerth'in düşünceli havasını fark edip onun yanına yaklaştı. Keskin tırnaklı parmaklarını adamın omzuna koydu.

"Yaklaş izci. Bugün bizim kutlama günümüz. Bu karanlık gün bize özgürlüğümüzü verecek olan gün." Fakat Nemerth'in hâlâ dalgın dalgın Numf'a baktığını öfkelenerek fark etti.

"Kendine gel izci!" diye kükredi sona. O kadar korkutucu bir

şekilde bağırıyordu ki dışarıda olanlar bile bir an seslerini kestiler. Nemerth başını yavaşça kaldırıp Kefenyırtan'a baktı altın sikkelerin ardından.

"Bana söz verdiğin gibi özgürlüğümü vermezsen seni öldürürüm," dedi kış kadar soğuk bir tonda. Kefenyırtan adama bakakaldı. İzcinin böyle bir şey söylemeye cesaret edebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti ama ondan etkilenmişti. Bu cesur varlık ona istediğini verecek güce ve hırsla sahipti. Kefenyırtan gittikçe keyifleniyordu.

"Siyah kan anlaşması da işte bunun için," dedi tıslayarak.

Kefenyırtan yerde öylece duran Numf'a doğru eğildi ve hiçbir şey söylemeden, ona tek bir kelime bile etmeden kemikleşmiş tırnaklarıyla yaşlı iblisin kurumuş ve küf bağlamış kalbini yerinden söküp çıkardı. Siyah kan anlaşması yaşlı bir iblisin hayatına mal olmalıydı ki anlaşmayı yapan iki tarafı da derinden bağlayabilsin.

Numf sesini bile çıkaramadan ölüyordu. Ağzından fışkıran her damla kan yere düştüğünde kölesi olduğu bir ruh da içinden çıkıp ona saldırıp uzaklaşıyor ve özgürleşiyordu. Kefenyırtan kalbin yarısını bir çırpıda ısırıp midesine indirdi kalanını da izciye verdi. İzci de daha fazla düşünmeden kalbi yedi. Sonra birbirlerinin vücutlarına yaralar açıp sözlerini fısıldamaya başladılar.

"Ben karanlığın ovasını mesken tutmuş, ölgün bozkırlarda gezinen kül ve tozla nefes alan, ben ki çok ama çok uzun zamandır Kan Göğü'nde sesi duyulan, ben ebedi siyahın ardında parlayan korkulan kızılık sana söz veriyorum ki Beş Kapılı Kristal'in mühürlerini açtığımda özgürlüğü sana ve sevdiğin kadına bağışlayacağım. Sana söz olsun ki izci yukarı çıktığımda mühürlü kapıların efendilerini salacak, kristali kanla besleyecek ve içime dolacak tümün gücüyle bekçiyi yok edip sana istediğin geçidi açacağım," dedi unutulmuş çok eski bir lisanda. Kefenyırtan'ın sözü bittiğinde iblisin izcinin vücuduna açtığı yaralar kapanmaya ve garip bir şekil oluşturmaya başlamışlardı. Sanki ateşle dağlanmış gibi kabarmaya ve belli belirsiz bir resmi oluşturmaya çalışıyordu Karanlık İzci'nin soğuk derisi.

"Ben Loki'nin oğlu Nemerth sana söz olsun ki eski iblis, üst diyarda pervasızca gezinen ve bizzat senin sesinle ve kanınla örül-

müş tilsımı ele geçirmeye çalışan insan tohumunun tilsimden uzaklaşması ve onu unutmaları için çalışacağım. Derin tilsimimla onun hakkından gelecek ve senin kapılara uzanman için çalışacağım,” diye sözlerini tamamladı Karanlık İzci.

Karanlık İzci’nin de sözlerini tamamlamasıyla eski iblis Kefenyırtan’ın sertleşmiş ve kabuklaşmış derisi çatırdamaya ve şekil değiştirmeye başlamıştı. Sözler tamamlandığında izcinin sol göğsünün üzerinde bir şekil oluşmuştu. Sanki ateşin dağlamasıyla oluşan, garip semboller ve yazılarla süslüydü. Kefenyırtan’ın ise sırtına kazınmıştı garip sözcükler. Artık ikisi de biliyordu ki anlaşma sağlanmıştı ve eğer ki birisi sözünden dönecek olursa onu acıların en korkuncu bekliyor olacaktı hem de sonsuza uzanan bir acı. Bu anlaşmayı terk etmek ruhuna sonsuza kadar işkence çektirmek demekti. Kimse bunu göze alamazdı. Bildikleri diğer şey ise mühürlerini saklamak zorunda olduklarıydı. Onu kimseye göstermemeliydiler. Özellikle izci üst diyarda çok dikkatli olmalıydı çünkü o diyarda kimsenin bilmediği garip varlıklar sürekli dolaşmaktaydılar.

Siyah duman, Kefenyırtan ve izcinin etrafında dans etmeyi bıraktığında çemberin dışında merakla bekleyen iblisler Kefenyırtan’ın gözlerinin içine bakıyorlardı. Numf’u parçalara ayırmak ve değerli yerlerini mideye indirmek için adeta ona yalvarıyorlardı. Kefenyırtan ve izci yavaş adımlarla kalabalığı terk ederlerken kalabalık belki de bin yıllar boyunca yaptıkları en güzel ziyafete başlamışlardı.

Tanışma

Fransız dışarıdan gelen müzik sesini duymamak için yorganını üzerine çekti ve bir an karanlığın içinde huzur buldu. Ses etkisini biraz yitirmiş gibiydi ama dikkat verdiğinde hâlâ onu duyabiliyordu. Uzun süren araba yolculuğundan sonra yol üzerinde bir otelde dinlenmeye çekilmişti tılsım arayıcısı. Telefonu kapalıydı ve tüm dertlerini ardında bırakmıştı. Deliler köyünden kaçmayı başarmış ve muskayı almıştı ne de olsa. Fakat müziğin sesi sanki her geçen an daha da artıyordu. Fransız üzerine çektiği yorganın içinde gözlerini yavaşça açtı. Karanlığın içinde bir müddet söylendi. Hâlâ çok yorgundu ve nerden geldiğini kestiremediği ses sinirini bozmaya başlamıştı. Gözlerini tekrar kapayıp onu duymamaya çalıştı. Göz kapakları kapanınca kendini birden yaşlı bir meşe ağacının yanında buldu. Ayaklarının altında yemyeşil çimenler ve üzerinde durduğu tepenin altında ise masmavi okyanusun beslediği bir şehir vardı. Fransız rüyaya daldığından emin o mucizevi anı yaşamaya karar verdi ve ağaca doğru yaklaştı. Meşe ağacı sanki bin yıllardır oradaymış gibi bilge ve dost canlısı göründü adama. Gökyüzü masmaviydi; kollarında bir tek bulut bile yoktu. Fransız derin bir nefes aldı ve yere düşmüş bir yaprağı alıp tepenin ucuna doğru yürüdü. Ayaklarının altında, belki de yüzlerce metre aşağıda iki büyük şehir görüyordu. Simli okyanusun sıkıca sarıldığı sevgi dolu bir şehir gibi görünmüştü adamın gözüne. Hava o kadar temiz ve her şey o kadar berraktı ki Fransız bir an cennette olduğunu düşündü. Sonra bir an müzik sesi tekrar kulağına çalınmaya başladı. Daha önce böyle bir melodi duyduğunu hatırlamıyordu adam. Notalar birbiriyle dans ediyor ve hangi müzik aletinden çıktığını kestiremediği sesi dinler-

ken mest oluyordu. Arkasına döndü ve işte o an müzisyenle karşılaştı. Neşeli ve güler yüzlü bir çobandı müziği yapan. Kızıl saçları omzuna düşmüş, ince ve narin parmaklarıyla lirin tellerine neşeyle vuruyordu delikanlı. Etrafında dolanan keçilere göz kulak olurken bir yandan da testiden şarap içiyordu. Fransız rüyasında eski bir zamana gittiğini düşündü. Adamın kıyafetleri ve müziği ona milattan önceki zamanları çağrıştırmıştı. Uzun zamandır bu kadar rahatlatıcı ve huzur verici bir rüya görmediğini hatırladı ve yere çöküp çobanın çaldığı melodiyi dinlemeye koyuldu. Kendi kendine mırıldanıyor ve ellerini birbirine vurarak tempo tutuyordu.

Fakat asırlık meşe ağacının arkasından birden biri çıkageldi. Uzun boylu ve atletik yapılı bu adam kollarında bir kadın taşıyordu. Kadının vücudunda o kadar ciddi yanıklar açılmıştı ki; çoktan ölmüş olmalıydı. İşte o an müziğin sesi kesildi ve Fransız korkmaya başladı. Simsiyah ve upuzun saçlı adam çobanı yerden bir hışımla kaldırdı ve uçuşuma doğru sürüklemeye başladı. Zavallı çoban acı ve korkuyla bağıyor elini Frederic'e uzatarak ondan yardım diliyordu. Fransız ne yapacağını bilmez bir halde olanları izlemekteydi. Vahşi adam çobanı havaya kaldırdı ve bir an bile düşünmeden onu uçuşumdan aşağı fırlattı. Zavallının sesi azalarak yok oldu gitti. Çobanın liri Frederic'in ayaklarının dibine düşmüştü ama anlaşılan canı adamın onu bırakmaya niyeti yoktu. Frederic'i umursamadan liri yerden aldı ve onu gökyüzüne kaldırarak garip bir dilde korkutucu bir ilahi söylemeye başladı. Adamın sesiyle gökyüzü yarıldı ve aşağıdaki şehrin üzerine alevler yağmaya başladı. Ağlayarak ve kendini kaybetmiş halde bağıarak ilahiler söyleyen adam, şehirler suyun dibine girene kadar devam etti lanetine. Dumanlar gökyüzünü kapladığında ne yerleşim yerleri kalmıştı geriye ne de okyanusun sevecen şarkısı. Fransız korkudan aklını kaybedecekmiş gibi adama bakarken siyah saçlı adam aniden Frederic'e doğru yaklaşıverdi. Fakat olduğundan daha değişik görünüyordu bu sefer. İnsansı teni, yerini kirecin beyazlığına bırakmıştı ve artık gözlerinin önünde parlayan altın sikkeler duruyordu. Yaralarla kaplı vücudu ve altına geçirdiği paçavralarla sanki bir anda yaşayan bir ölüye dönmüştü adam.

“Onu öldürdüler. Ondan korktukları için, ona büyümlü melodileri çalmayı öğrettiğim için onu diri diri yaktılar. Siz böylesiniz işte tohum; evrenin etrafınızda döndüğünü zannedecek kadar bencil, farklılıklara tahammül edemeyecek kadar korkaksınız!”

“Sen... sen de kimsin?” diye sordu Fransız korkarak. Adam gülümsedi. Kemikli parmaklarını Fransız’ın korkudan kızaran yanaklarında gezdirdi.

“Artık tanıştık,” dedi adam. “Neler yapabileceğimi biliyorsun.”

“Kimsin sen?” diye bir kere daha sordu Fransız.

“Yeni günle ondan kurtulacaksın,” dedi adam ve elini şıklatmasıyla aniden her yer karanlığa gömüldü.

Fransız yorganın altından nefes almakta zorlanarak çıktı. Gözleri korkuyla açılmıştı ve kalbi göğüs kafesinden çıkmak ister gibi çarpıyordu. Telaşla etrafına bakındığında etrafında kimseciklerin olmadığını fark etti. Sabah olmak üzereydi ve müzik sesi artık duyulmuyordu. Titreyen elleriyle yanındaki masada duran bir bardak suyu alıp içmeye başladı. Genzine kaçan su nedeniyle bir süre şiddetli bir öksürüğe tutuldu. Korkarak odanın tuvaletine gitti ve yüzünü yıkadı, artık daha rahat hissediyordu. Odasının pencerelerini açtı ve yeni günün havasını içine çekti. Gördüğü kaba lanetler savurdu. “Her şey yolunda,” dedi kendi kendine. Hemen İstanbul’a dönmeli ve keşfi A.B.T.’ye sunmalıydı. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu.

Mösyö Frederic sabah erkenden yola çıkmış ve gördüğü kabusu arkasında bırakarak İstanbul’a doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. Kabusu gördüğünden beri muskaya bakmak istemiyor hatta onun yanında olduğu düşüncesi bile adamı rahatsız ediyordu. Önceki gün koyduğu çantasının içinde güvendeydi ne de olsa. Fransız birkaç saat yol gittikten sonra, iki tarafında heybetli ağaçların eşlik ettiği yolda yavaşladı ve kenara çekip dikkatini çeken mermerden çeşmeye doğru yürümeye başladı. Eline birkaç tane pet şişe almıştı. Yolda mümkün olduğu kadar az durmak istiyordu. Çeşmeyi açtı ve kafasını akan buz gibi suyun altına sokuverdi. Güneş yavaş yavaş yükselmeye başlıyordu ama adamın içinde yer eden karanlık sanki dağılmak istemiyordu. Yüzünü yıkadı, ıslak ellerini boynunda gez-

dirdi ve çeşmenin yanına oturup ağaçları izlemeye koyuldu. Bu onu hep rahatlatırdı, annesi ve babası tartıştıklarında küçük Frederic çiftliklerindeki korulukta gezinir hatta kimi zaman ağaçlarla dertleşirdi. Fakat anlaşılan bu, onu eskisi kadar rahatlatmamıştı o an. Kabusla gelen sinir bozucu rahatsızlık hâlâ devam ediyordu.

Adam arabasına atladı ve gaza basıp yola koyuldu. Sabahın bu saatinde bomboştu yollar, bunu fırsat bilen Fransız da gidebildiği kadar hızla ilerliyordu. Tam o anda telefonu çaldı Fransız'ın. Çantasını karıştırmaya başladı. Bir eli direksiyonda diğer eli ise çantanın içinde titreşen telefonu arıyordu. Fransız bir yola bir çantasına bakıyor, bir yandan da muskanın olduğu torbaya dokunmamak için çaba gösteriyordu. Frederic bakışlarını çantasından çekip de yola baktığında beyninden vurulmuşa döndü. Yolun ortasında rüyasında gördüğü adam elinde liriyle öylece duruyordu. Bembeyaz teni güneşin ışığında parlıyor, simsiyah uzun saçları soğuk rüzgarla dalgalanıyordu. Fransız frene öyle sert asıldı ki arabası aniden yan dönüp birkaç takla atarak yolun dışına sürüklendi. Her şey birkaç saniyede olmuştu. Yaşlı Mustang'in arka camı patlamış, sanki arabanın kemikleri teker teker kırılmıştı. Araba durduğunda Fransız kendine gelmekte epey zorlandı. Başından kan akıyor, vücudu sızlıyordu. Kemerini takmamış olsaydı çoktan ölmüş olabileceğini düşündü. Kemerini çıkarıp arabadan dışarı çıktı ve topallaya topallaya adamı gördüğü yere doğru yürümeye başladı. Ağaçlar sanki karanlık ilahiler söylüyorlardı hep bir ağızdan. Kara bulutlar güneşi çoktan kapatmış, temiz orman havası yerini kesif bir kokuya bırakmıştı. Fransız yolun ortasında ilerledi ama adamı göremiyordu, belki de hepsi göz yanılmasından ibaretti. Geçen gece iyi uyuyamamıştı ve korkunç bir kabus sayesinde çeşitli paranoyalarla boğuşuyordu; akla gelen en mantıklı senaryo buydu.

Fransız, başına gelenlerin zihninin suçu olduğunu düşünürken birden omzuna bir şeyin dokunmasıyla korku dolu bir çılgılık atıp hızla arkasına baktı. Karşısında duran adamı gördüğünde dizlerinin bir anda bağı çözüldü, yolun ortasına çöktü. Midesi ağzına gelmiş elleri zangır zangır titremeye başlamıştı. Rüyasında gördüğü altın sikkeli adam tüm heybetiyle karşısında duruyordu.

“Tanışmamızın seni yolundan döndüreceğini sanıyordum insan,” dedi Karanlık İzci korkunç sesiyle. Fransız, ağzı bir karış açık şekilde adama bakıyordu. Olanlar aklının sınırlarını zorluyordu. Bu imkansızdı, nasıl böyle bir şey olabilirdi?

“Buraya sana yardımcı olmak için geldim. O tılsımdan kurtulacaksın.”

Fransız istemsizce, gelen varlığı inceliyordu. Kireç gibi beyaz ve kaslı vücudu, kırbaç ve çeşitli kesici aletlerin yol açtığı kapanmış yaralarla doluydu. Rüyasında gördüğü lir, adamın omzunda asılıydı. Beline kadar uzanan saçları dümdüzdü ve gece kadar siyahtı. Frederic, adam konuşurken onun gözlerine yerleştirilmiş altın sikkelere hayretle bakıyordu.

“Beni anladın mı insan?” diye sordu Nemerth. Fransız, adamın dediklerini duymamıştı bile ama kafasını yine de aşağı yukarı salladı. Hayatının en ilginç ve korkutucu anını yaşadığından şüphesi yoktu.

“Beni takip et,” dedi adam ve yolun kenarında boylanmış olan koruluğa doğru yürümeye başladı. Fransız yavaş yavaş ve topallayarak adamı takip ediyordu. Yolun dışında yardıma muhtaç bir şekilde duran Mustang’ine baktı. Yara bere içindeydi eski dostu. Yola göz gezdirdi uzun uzun, belki biri gelir de onu bu deli varlığın elinden kurtarır diye ama gelen kimse yoktu. Belki de Nemerth, Karanlık İzci zamanı durdurmuş ya da yolu başka bir zamana taşımıştı bunu kim bilebilirdi. Fransız artık her şeye inanabilirdi. Eğer aklını kaybetmemişse ve gördükleri ona zihninin bir oyunu değilse büyükbabasının ruhunun onu zaferle izlediğine emindi. Babası ise her neredeyse onun çarpan kalp atışlarını duyuyor olmalıydı.

Karanlık İzci, koruluğu hızlı adımlarla geçip dik bir yamacın ucunda durdu. Rüzgar adamın saçlarını savururken diğer diyardan gelen, yamacın aşağısındaki küçük köye bakıyordu. Fransız, vücudunun ağrısını dinlememeye çalışarak yaklaştı adamın yanına. Nemerth parmağıyla köyü gösterdi. “Tılsım buraya gidecek ve sen artık onun önünde durmayacaksın,” dedi soğuk sesiyle ve devam etti. “Zaman geçtikçe insanlar yaşayışlarını zorlaştırmış ve hayatlarını basitleştirmişler. Nerede şehirleri süsleyen heykeller, nerede

ormanın o büyülü kokusu?” diye söylendi kendi kendine. Fransız bu varlığın geçmişin kayıp bir zamanından geldiğine emindi artık ama ne istiyor olabilirdi tılsımdan. Tılsımın can almaya devam etmesi onun ne işine yarayacaktı?

“Nereden geliyorsun bilmiyorum,” dedi Frederic korkudan zorlukla konuşarak, “ama haklısın, dünya her geçen gün daha kötüye gidiyor.”

Nemerth adama doğru döndü ve insanın içine işleyen ve kalbini acıtan altın gözleriyle Fransız’a baktı. Adam hemen bakışlarını onun büyülü gözlerinden çekti, yanlış bir şey söylemiş olmamayı diledi.

“Uzun zaman oldu kalbimin atışının sesini duymayalı ama artık buna bir son verebileceğim,” dedi izci. “Hadi fırlat tılsımı köye, o kendi yolunu bulacak zamanı geldiğinde.”

Fransız nereden geldiğini bilmediği bu varlıkla tartışmak niyetinde değildi. Omzuna astığı çantasından tılsımın içinde olduğu poşeti çıkardı ve onu yamaçtan aşağı doğru fırlattı. Nemerth muska gözden kaybolduğunda neşeyle kıkırdadı. “Başardın insan tohumu, artık gidebilirsin,” dedi ve bir anda adamın bembeyaz sırtından bir karganın kanatlarının şeklini andıran devasa kara kanatlar çıktı, bir iki defa çırpıtığında artık havada süzülüyordu. “Git buradan ve asla geri dönme,” dedi Nemerth ve hızla gökyüzüne doğru yükselip bir anda ortadan kayboldu. Fransız dizlerinin üzerine çökmüş ağzı bir karış açık bir halde gökyüzüne bakakalmıştı.

Kendine geldiğinde arabasının yanında yerde yatıyordu ve başındaki adamın, suratını ıslak bir bezle sildiğini ve bir şeyler gevelediğini fark etti. Gözlerini açmayı başardığında birkaç saat önce olanlar zihninde ışık hızıyla yerlerini aldılar. Adamın gözleri tekrar korkuyla açıldı. Tepesindeki adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

“Sakin ol dostum. Bir kaza geçirmişsin. Seni koruluğun içinde buldum. Hastaneye gitmelisin, iç kanama riskin var,” dedi adam ayağa kalkarken. Frederic gözlerini açmış, adama bakıyordu. Aklında hâlâ havaya süzülen kanatlı adamın korkunç siması vardı.

“Sen... sen de kimsin?” diye sordu zorla.

“Dedim ya seni korulukta buldum,”

“Sen de mi onlardan birisin?”

Fransız ayağa kalkmış, gözlerini şüpheyle adamın üzerine dikmişti. Adam ne olduğunu anlamadığından Fransız’ın haline acıyarak ona yaklaştı. “Hâlâ kazanın şoku üzeri...” fakat Frederic kendinden geçercesine konuşmaya devam etti.

“Eğer bana kim olduğunu söylemezsen seni öldürürüm. Muska artık bende değil. Beni izleyen arayıcı mısın seni pislik?” diye bağırdıktan sonra yerde duran çantasını karıştırmaya başladı; belgeler oldukları yerde duruyordu. Adam korkuyla bir iki adım geri çekildi ve arabasına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. “Dediğim gibi dostum hastaneye gitmelisin. Neden bahsettiğini bilmiyorum ama şokta olduğun kesin.”

Fransız’ın korku ve endişe dolu bakışları arasında adam hızla arabasına bindi ve zavallı adama bir kere daha baktıktan sonra oradan uzaklaştı.

Frederic, içinde olan gücün çekilmekte olduğunu hissetti sırtını hırpalanmış arabaya dayadığında. Derin bir nefes aldı ve Tilki’yi aramaya koyuldu hemen. O sıra Tilki ile Selis konuşuyorlar ve Fransız’ın zaferini değerlendirirken bir yandan da ona gerçekleri nasıl açıklayacaklarını tartışıyorlardı. Fransız olayı başından sonuna kadar Tilki’ye bir bir anlattığında Selis de konuşmayı dinleyebilmişti. Gerçi kadının buna üzüldüğünü söylemek pek mümkün değildi. Gece boyunca işlerin biraz sarpa sarmasını ve olabilecek herhangi kötü bir durumu düzeltmek için hemen işe katılmayı falan hayal etmişti ama olanları duyduğunda şaşkınlığı görülmeye değirdi.

“Şimdi ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Fransız, zihni şiddetli bir depremin sonrasında oluşan yıkıntıların arasından çıkmaya çalışırken.

“Anlattıklarının gerçek olduğuna inanmak çok zor dostum. Bu her şeyin ötesinde bir olay,” diyebilirdi Tilki, Selis’e hayretle bakarken. Kadın sanki ilginç bir olay yaşanmamış gibi hemen giyinmeye ve eşyalarını hazırlamaya başlamıştı. Fransız’ın anlattıkları doğruysa düşündüğünden daha fazla yardıma ihtiyacı olacaktı.

“Onu bulmalısın Fransız. Muskayı bul ve hemen buraya getir.

Oradan öylece çekip gidemezsin.”

“Beni öldürecek,” dedi adam korkuyla.

“Seni...öldürmemeli,” diyebildi adam. “Eğer o muska köye ulaşırsa neler olacağını biliyorsun değil mi?”

Fransız sessizliğini korumuştı. “Belki de ilk defa büyükbaba Ed gibi davranmam gerektiğini hissediyorum. Onu bulmaya çalışacağım ama bu canıma mal olabilir Tilki bunu bil. Eğer geri dönmezsem...”

“Böyle konuşma,” diye sözünü kesti Tilki. “Onu getir ve A.B.T. çatısı altında içinde bulunduğun laneti yok etmenin yollarını arayalım.”

“Hoşçakal dostum,” dedi adam ve telefonu kapattı ve vakit kaybetmeden koruluğa koşturmaya başladı. Ağaçların arasından geçip yamaca ulaştığında yaşadığı o korkunç an bir kere daha aklına geldi ve kusacakmış gibi oldu. Zorla yürüyerek yamaçtan aşağıya baktı. Oldukça yüksek bir yerdin tepesinde durduğu. Kayalıklar aşağı köye kadar uzanıyordu ve büyük ihtimalle attığı muska da metrelerce aşağıda bir yerlerde kaybolup gitmişti. Adamın bakışları kayalıklar arasında kaybolmuşken, çan sesine benzer bir şey duydu Fransız. Ümitsizlik bedenini sarmışken aynı rüyasında gördüğü Ezihio’ya benzer bir çobanın yanık türküsü adamın içine anlaşılabilir bir güven duygusu saldı. Çoban keçilerini otlatıyor ve kayaların içlerinde bir yerlerde Fransız’ın göremediği bir patikadan onun yanına doğru geliyordu. Çobanın arkasında en az elli tane keçi olmalıydı. Fransız, adamın yanına doğru yaklaştı ve ona “Merhaba,” dedi. Genç çoban da aynı şekilde karşılamıştı Fransız’ı. “Ne işin var burada ağabey?” diye sordu adam safça. Fransız mola verdiği gibi birkaç yalan söyleyip geçiştirdi adamı.

“Dik yamaçtan mı geliyorsunuz?” diye sordu sonra. “Evet,” dedi adam.

“Nerede patika, belki köye kadar yürürüm diyorum.” dedi Fransız. Genç çoban Fransız’a sırtıttı. “Ne yapacaksın ağabey bizim köyde?” diye sordu.

“Güzel bir köye benziyor.”

“Git işine be ağabey, hadi beni de meşgul etme,” dedi elindeki

ince sopayla Fransız'ı dürtüp yolundan çekilmesini sağlarken. Fransız, koyunların geldiği yere doğru yürümeye başladı. Son koyun biraz daha arkadan geliyordu ve onun sayesinde patikanın yerini görebilmişti. Oldukça dar ve dik bir yol olmalıydı. Fransız yoldan aşağıya inmeye başlarken hayli hayret verici bir şey dikkatini çekti. Son gelen koyunun ağzında bir poşet vardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan hayvan, cehennemin derinliklerindeki iblislerin, garip varlıkların ve türlü arayıcıların istediği şeyi çiğnemeye çalışıyordu. Tılsım bir kere daha Frederic'e ulaşmayı bilmişti...

Aynalar Salonu

Fransız, yamacın aşağısındaki köye ulaştığında köy insanlarının dikkati uzun süre onun üzerinde olmuştu. Topallayarak yürümesi, üzerindeki yaralar, hırpalanmış ve kirli kıyafetleri sebepti buna kuşkusuz. Köye yabancıların gelmesine alışık olmayan insanlar için garip bir gün olmuştu ama deliler köyünün aksine buradaki insanlar Fransız'a oldukça iyi davranmış, yaralarıyla ilgilenmiş ve ona köylülerinin meşhur keçi peynirinden ikram etmişlerdi. Orman kokusuna hakim köyün insanları Frederic'in taşıdığı lanetten habersiz onun hikayesini dinlemek istemiş, Frederic de yalanlarla dolu bir öykü anlatmıştı gözleri yorgunluktan kapanmaya yakın. Adamın istediği tek şey kendine gelecek kadar dinlenebildikten sonra vakit kaybetmeden İstanbul'a doğru yola koyulmaktı. Geçirdiği kazayı anlattığında köylüler seferber olmuşlar ve yamacın tepesindeki arabayı onarmak için hemen birkaç delikanlı göndermişlerdi bile. Fransız gördüğü ilgiden mutlu olmuş olacak ki Sıddıka Hanım'ın evinde sobanın yanında yaramazlıktan yorgun düşmüş bir çocuk gibi uyuyakalmıştı. Sıddıka Hanım köyün şifacısıydı. O varken ne doktora ne de hastaneye ihtiyaç duyardı köy halkı, o yüzden kadının saygınlığı su götürmezdi. Mehmet Bey ise Sıddıka Hanım'ın kocası; köyün söz sahibi adamlarındandı ve Hüseyin Bey de bu iyiliksever çiftin oğullarıydı.

Fransız uyuyunca köy insanları kahveye dolmuş, adam hakkında asılsız tahminlerde bulunurken, meraklı çocuklar da Sıddıka Hanım'ın evinin pencerelerinden uyuyan adamı izlemeye koyulmuşlardı. Akşam olmaya yakın Sıddıka Hanım, Fransız'ı uyandırdığında hanımın kocası Mehmet Bey de hayli güzel bir haber getir-

mişti laneti taşıyana. Evin oğlu Hüseyin Bey de babasının yanında duruyor, adamın güzel haberi vermesini bekliyordu.

“Araban çalışmaya hazır lakin arka camı eksik yola devam edersin. Eğer Konya yolunu kullanırsan bir saate kalmaz Eşber’in tamirhanesini görür onu da orada sağ salım taktırır yoluna devam edersin delikanlı,” dedi adam gayet babacan bir tavırla. Fransız, geçirdiği hayli ilginç ve karanlık günden sonra ona yardım etmeye çalışan bu iyi insanların gözlerinde sevgi ve dostluk görmüştü. Elinde tuttuğu karanlığı bir an önce köyden uzaklaştırmalı ve pisliği bu iyi ve yardımsever insanlardan uzak tutmalıydı.

Fransız, suratında hayli sevecen bir gülümsemeyle ağaya kalktı ve Hüseyin Bey’in elini sıktı. “Size ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi ikisine de bakarak. Sıddıka Hanım yaşlılığın verdiği duygusallıkla adamın omzunu sıvazladı. “Daha iyisin ya oğul,” dedi adamın kara gözlerine bakarak. Frederic kadına ne kadar teşekkür etse az olacağını biliyordu o yüzden halinden memnun bir şekilde kafasını aşağı yukarı sallayarak karşılık vermekle yetindi.

“Artık gitsem iyi olur. Sizin gibi iyi insanlarla bir daha ne zaman karşılaşırım bilemiyorum.”

“Sen iyi olduktan sonra onlar seni bulur evladım hiç merak etme,” dedi yaşlı kadın.

Fransız pardösüsünü giydi, yuvarlak camlı gözlüğünü taktı ve birbirine girmiş saçlarını eliyle düzelttikten sonra muskanın içinde olduğu çantasını omzuna astı ve tam arkasını dönüp kapıdan çıkacakken içine bir kor gibi düşen şüpheyile aniden irkildi. Her şey belki de gerçek olamayacak kadar iyi gelişmişti son birkaç saattir. Adam bu durumdan hayli tedirgin oldu. Hemen çantasını açıp muskanın orada olup olmadığını kontrol etti. Bıraktığı gibi çantasının içindeydi muska. Ona ne kadar yakın olursa, ne kadar çok yanında bulundurursa korkunun ve şüphenin de o kadar içine işlediğine şahit oldu o an. Bir an önce İstanbul’a ulaşmalı ve bu işkenceye bir son vermeliydi. Bir kez daha ev ahalisine baktı gülümseyerek. Mehmet Bey, Sıddıka Hanım’ın koluna girmiş adamın gidişini izliyordu. Sıddıka Hanım, beyine yaslanmış adam için iyi dualar ediyor, genç Hüseyin ise aşık olduğu köyün en güzel kızı Emine’ye kavuşmanın

hayallerini kuruyordu.

Fransız gördüğü altın gözlü adamın karşısına bir daha çıkmamasını ümit ederek bu sevimli aileye veda edip evi terk etti.

Mösyö Frederic kapıdan çıkmasıyla bir anda ürkütücü bir karanlığın içinde buldu kendini. Uyandığında havanın kararmamış olduğuna emindi fakat o an sanki gece çökmüşçesine karanlıktı gökyüzü. Etrafa baktı bir süre ama ne evler ne de güleryüzlü insanlar vardı. Her şey bir anda kaybolmuş, ormanın kokusu yerini kül ve tozun şarkısına bırakmıştı. Fransız, korkarak elini tekrar geriye, kapının olması gereken yere uzattığında eli boşlukta öylece kalakaldı; ne ev ne de kapı oradaydı. Aklına altın gözlü adamın korkunç siması geldikçe büyükbabası gibi davrandığı için kendine lanet okuyordu. Derin bir nefes aldı rahatlamak için fakat içine giren zehirli hava öksürmesine hatta ağzının içine midesinden gelen suyun dolmasına sebep olmuştu. Yere tükürürken toprağın üzerinin kemiklerle kaplı olduğunu hayretle fark etti. Her yer insan kemikleriyle doluydu. Yanmış, ufalanmış, kırılmış insan kemikleri...

Gökyüzü kızıllaşmaya ve bulutlar hızla hareket etmeye başladığında, zamanının azaldığını söylüyordu adama içindeki ses. Fransız cesaretini topladı ve yürümeye başladı. Altındaki kemikler çıtırdarken ilerledi. Köy yoktu yerinde, sanki her şey bir anda gidivermiş, canlı olan ne varsa bitip tükenmişti. Frederic ilerledikçe kızıl ışık ortalığı aydınlatmaya başladı. Adam gördüklerine inanamamış, olduğu yerde öylece kalakalmıştı. Birkaç yüz metrelik alan tamamen kemiklerle doluydu ve etrafta kazığa geçirilmiş, çarmıha gerilmiş, büyük tahtalara çivilenmiş insanlar vardı. Bazılarının hâlâ hayatta olduğunu çıkardıkları acı dolu iniltilerden anlamıştı. İlerde, çok ilerde simsiyah bir kule yükseliyordu. Bu ona çocukluğunda okuduğu bir romanı anımsatmıştı; Roland'ın ulaşmaya çalıştığı Kara Kule'yi. Şimdi yüz metrelerce önünde yükselen bu kule acaba Roland'a verdiği özgürlüğü ona da verebilecek miydi? Roland kadar cesur olmayı diledi Fransız. Kazıklarda inilleyen insanları görmezden gelerek kuleye doğru yaklaşmaya başladı.

“Kuleye mi gidiyorsun yeni düşen?”

Fransız aniden arkasını döndü ve ona seslenen ilginç adamla yüz

yüze geldi. Siyah silindir şapkasıyla uyumlu gayet şık bir smokin giymişti Fransız’a seslenen adam; ama vücudu çoktan çürümeye başlamış, etleri dökülmüş ve kemikleri görünür olmuştu. Tek gözü yoktu ve diğer gözü yuvasında fıldır fıldır dönüyordu. Fransız korkuyla bir iki adım geriledi. Şık giysili adamın zincire bağlı bir kölesinin olduğunu da o zaman fark etti. Köle aynı bir hayvan gibi ellerinin ve ayaklarının üzerinde ilerliyordu; tamamen çıplak ve derisinin üzeri yaralarla dolu zavallı bir kadındı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Fransız neyin gerçek neyin hayal olduğundan habersiz bir şekilde.

“Ben senin yol göstericim,” dedi adam. Bir yandan zincir tasmanın ucundaki insana tekme savuruyor diğer yandan da kemikli parmaklarıyla tuttuğu ince ve uzun sigarayı emercesine içiyordu. Duman, smokinin içine giydiği gömleğin düğme aralarından ve bilek boşluklarından kızıl havaya karışıyordu.

“Nerdeyim ben?” diye sordu Fransız etraftaki iniltileri duymamaya çalışarak.

“Boşlukta, boşlukta,” dedi yerdeki köle tiz sesiyle. Şık giysili adam bir tekme daha savurdu köleye ve “Boşlukta,” dedi sakince.

Fransız olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Bir süre ikiliyi süzdükten sonra onlarla konuşmadan kuleye doğru ilerlemeye başladı.

“Güzel, zeki adam kuleye gidiyor. Sana eşlik edeyim; zaten işim de bu,” dedi kıkırdayarak. Adam konuştuğu siyaha dönmüş dişleri çene kemiğinden ayrılıp düşüyor, ellerinde sallanan etleri kopup parçalanıveriyordu ama adamın bunu önemseyişini söylemek pek de mümkün değildi.

Bir süre sessizce ilerlemeye devam ettiler. Fransız ne tür bir belanın, nasıl bir lanetin içine bulaştığını anlamaya çalışıyordu. Sonra aklına muska geldi bir anda. Tam çantasına elini atacakken yerdeki köle çantaya asılıp kayışını koparttı ve onu alıp fırlatıverdi. Fransız çantanın karanlıkta birden yok olup gitmesini izlemekten başka bir şey yapamamıştı. Sinirlendi ve yerdeki köleye bir tekme de o attı. “Kimsiniz siz?” diye sordu bağırarak.

Smokinli adam tekrar kıkırdadı ve “Kuleye geldik yabancı,” dedi. Frederic yüz metrelerce uzağında olduğu kulenin birden dibin-

de bitmesine aldırmadan sordu ona eşlik edene. “İçeri mi gireceğim?”

“Evet,” dedi adam sakince. “Tabii buradan çıkmak istiyorsan.”

“Ben çıkamamıştım,” diye araya girdi yerdeki köle iniltiye benzer bir ses çıkarak.

“Neden buradayım peki?” diye sordu Fransız.

“Loki’nin oğluyla olan anlaşmanı bozmuşsun.”

“Kim?” dedi adam kulaklarına inanamayarak.

“Buradan çıkabilirsen Karanlık İzci kısa bir süre daha seni rahat bırakacak ama onun sözünü dinleyene kadar senin kanını emineye devam edecektir,” dedi bir anda kahkahalara boğularak. Yerdeki köle de olduğu yerde taklalar atıyor ve nedendir bilinmez gülmekten kırılıyordu. Fransız garip varlıkları kendi hallerine bıraktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Kulenin büyük kapısı artık karşındaydı. Neredeyse iki katı büyüklüğündeki demir kapı Fransız’ın yaklaşmasıyla gıcırdayarak açıldı ve sanki onun girmesini bekler gibi öylece durdu. İki deli varlık yerlerde kıvranmaya devam ederken içeri girdi. Kule artık memnundu.

Kapı kapandığında kulenin içine aniden karanlık çöktü. Fransız korkuyla izliyordu neler olacağını. Sonsuzlukta kapalı kalmış, varlık aleminde sanki yok olmuş gibi hissediyordu. Kulenin taştan duvarlarına dokunuyor ve onun ölüm kokan soğukluğunu hissedebiliyordu. İçinde bulunduğu cehennemin gerçek olduğundan şüphesi kalmamıştı artık.

Fransız karanlığın içinde adımlarını atmak için cesaret toplarken kulenin içi bir anda aydınlanmaya başladı. Spiral merdivenler dönerek kulenin tepesine doğru gidiyordu. Duvarlarda asılı duran meşaleler ortalığa rahatsız edici bir aydınlık saçıyorlardı. Fransız, merdivenlere doğru yürüdü ve korkarak ilk adımını attı. Değişen bir şey yoktu. Adam derin bir nefes aldı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Merdiven boşluğundan yukarı baktığında gözlerine inanamamıştı. Kule sanki gökyüzüne doğru ilerliyordu. Sonunu görmek bile mümkün değildi.

“Kimse var mı?” diye bağırdı Fransız tedirgin bir şekilde. Sesi

yankılanırken birden büyük bir gürültüyle kulenin şeklini değiştirdiğine şahit oldu. Kule hafif yana yatmış ve duvarlarında küçük pencereler açılmıştı. Açılan pencereler kızıl gökyüzünün ışığıyla beslenen kemik diwarına bakıyordu. Fransız duvarlara tutunarak şaşkınlığını bastırmak için çaba göstererek ilerlemeyi sürdürdü.

“Burası nasıl bir yer böyle?” diye mırıldandı kendi kendine korkuyla. Kule tekrar şeklini değiştirmeye başlamıştı. Merdiven aralıklarının daralmaya ve meşale ışıklarının artmaya başlamasıyla kulenin içine rahatsız edici bir sıcaklık dalgası yayıldı. Fransız eğilmiş, yamulmuş kulenin içinde yürümekte zorlanıyordu. Meşalelerin alevleri öyle artmıştı ki sanki kule içten içe yanıyordu. Adam pardösüsüyle suratını kapadı ve zorla da olsa yürümeye devam etti.

“Yardım edin!” diye bağırdı ilerlerken telaşla. Adamın sesiyle ışıklar azaldı ve kule birden eski formuna döndü. Fransız suratını açtı ve merdivenlere oturarak soluklandı; bir şeyleri doğru yapmış olmalıydı. Tam o sırada her şeyin iyiye gideceğini düşünürken merdivenlerin yukarisından gelen ayak sesleriyle irkildi. Ona doğru koşan birilerinin seslerini duyuyordu. Fransız merdiven boşluğundan yukarı baktığında siyahlara bürünmüş iki kişinin ona doğru koşmakta olduğunu fark etti ve tarif edilmesi güç bir korkuya kapıldı. Ne yapacağını bilemedi, kendini savunacak bir silahı yoktu ve gerçekliğin dışındaki bu kulede kapana sıkışmış bir hayvan gibi hissetmekten alamıyordu kendini.

Siyah cübbeli adamlar merdivenin başında o kadar çabuk belirtiler ki Fransız henüz yeni yeni ayağa kalkabilmişti. Beyaz kemikli ellerini göğüs hizalarında birleştirmişler ve kapüşonlarının içinde parlayan bal rengi gözlerini Fransız’a dikmişlerdi. Fransız bir iki adım geriledi ve merdivenlere takılıp düşecekken zor da olsa duvardan destek alıp ayakta kalabilmeyi başardı. Hızlı bir şekilde nefes alıyor, duvara kenetlenen ellerinin titremesine engel olamıyordu.

“Siz de kimsiniz, neredeyim ben?” diye sordu sesi kesilircesine. Adamın sesi tekrar kulenin duvarlarında yenilip yutulduğunda kule yine oyunlarına başlamıştı. İki siyah figür yavaş yavaş ve birbirleriyle eşzamanlı bir şekilde merdivenlerden aşağı inerlerken kulenin duvarlarından dışarı çıkmak isteyen insanlar belirmeye başlamıştı.

Bellerine kadar kuleye gömülüydü çıplak insanlar ve yardım dileniyorlardı Fransız'dan. Adam duvarlardan uzaklaştı ve bir iki basamak aşağıya indi. İki siyah adam da aynı tempoda yaklaşımaya devam ediyorlardı. Fransız aşağı inerken aklına hayret verici bir fikir geldi. Kuleye girdiği ana kadar olan zamanı düşündü. Her seslenişinde bir şey olmuştu kulenin içinde. Yardım için bağırdığında ya da korkuyla sorular sorduğunda kule sanki onu duyuyormuş gibi yanıt vermişti kendi dilinde. Garip olayların, çıkardığı seslerle bir ilişkisinin olabileceğini düşündü. Yüksek sesle bağırdı birden. Bağırmasıyla kulenin duvarlarında yardım dilenenler korkarak geldikleri yere dönüverdiler hemen ama siyahlar içindeki adamlar koşturmaya başlamışlardı bu sefer Fransız'a doğru. Frederic ne olduğunu anlamaya çalışırken adamların üzerine atlamasıyla birden yerde buluverdi kendini. Uzun ve sert tırnaklarıyla Fransız'ın boğazına sarılmıştı adamlar. Yerde boğuşurlarken kapüşonlarının altındaki yaralarla dolu beyaz, ölgün suratları görünüyordu. Frederic ölümün bu sefer onu almak için geldiğini düşündü gözleri kararırken. Nefesi kesilirken adamlardan birine sert bir tekme atmayı başardı ve onu üzerinden zorlukla atabildi.

"Yeter artık!" diye bir çığlık attı. Çığlığıyla kule tekrar sallandı ve siyah adamlardan bir düzine daha belirdi merdivenin başında. Fransız'ın tüm vücudunu şiddetli bir ölüm korkusu sardı o an. Tepesine çullanmış adamlarla mücadele ederken diğerlerinin de yaklaştığını görebiliyordu. Her çığlığı ve korku dolu bağırisi ona hep daha beterini getirmişti. Belki de yapması gereken sakin olmaktı; tüm korku dolu yaşananlara rağmen sükunetini korumaktı cevap. Ölümün eşliğinde aklına gelen bu düşünceyi deneyecek; eğer başarısız olursa bu bilinmez mekanda ölüp gidecekti.

"Sizinle bir alıp veremediğim yok," dedi adam sakince, tüm korkusuna ve çaresizliğine rağmen. Siyah cübbeli adamın güçlü elleri Fransız'ın boynunu kırmak üzereyken bir anda durakladı. Fransız, üzerinde duran adamın arkasındaki varlıkların artık orada olmadıklarını sevinçle fark etti. Tepesindeki ise garip gözleriyle ona bakıyordu hâlâ; adamın söylediklerinin etkisine girmiş gibi.

"Üzerimden kalk ve bana buradan nasıl çıkacağımı göster," dedi

Fransız hayli sakin ve dostane bir tavırla. Adam bir anda kayboldu ve merdivenlerin başında çürük tahta bir kapı belirdi. Fransız zaferle ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Meşale ışıkları adama yol gösteriyordu. Fransız tam kapıdan içeri girecekken birkaç dakika önce duvardan çıkıp yardım dilenenlerden biri korkarak tekrar duvardan dışarı çıktı ve adamın kolunu sertçe yakaladı. Fransız korkudan bağıracaktı ki hemen kendine engel oldu. Bağırışı, korku dolu çığlığı başına daha bilinmez dertler açabilirdi. Ağzını kapadı ve içine patlayan korku volkanını kuleye belli etmedi.

“Her ayna atan bir kalp aslında,” dedi kadın ve konuşur konuşmaz adamın elini bıraktı ve acıyla kulenin duvarı tarafından yutulup yok oldu. Kulenin içinde zavallı kadının çığlıkları yankılanırken Frederic neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu da kulenin bir oyunu, ona karşı yapılan aldatmacalardan biri olmalıydı. Kadının dediklerini düşünmeden tahta kapıyı açıp tekrar karanlığa bıraktı adımlarını.

Mösyö Frederic gözlerindeki karanlık yok olduğunda kendini aynalarla çevrilmiş bir alanın ortasında buldu. Etrafını sarmış tam on iki insan boyunda ayna vardı ve taş tavan başının yarım metre üzerinde duruyordu. Frederic aynalarla çevrelenmiş olduğunu ve birkaç adımdan başka ilerleyecek yeri olmadığını görüyordu. Yine lanetli bir oyunun içinde olduğunu acıyla fark etti. Belki de karanlık kulenin içinden hiç çıkamayacak, sürekli çıkışı arayıp duracaktı ölene kadar. Kapıdan girmeden önce acı çeken kadının söylediklerini düşündü o an. *Her ayna atan bir kalp aslında*, demişti kadın. Acı içinde yok olan kadın belki de Fransız’a hayatı pahasına önemli bir ipucu vermeye çalışmıştı, belki bu da hain kulenin bir oyunuydu. Artık neye inanacağını, nasıl ilerleyeceğini bilemiyordu.

Fransız, karşısında duran aynaya doğru ilerlemeye başladığında aynada da yavaş yavaş biri belirmeye başladı. Adam aynaya doku-nacak kadar yaklaştığında orta yaşlı bir kadının ona aynadan gülümseyerek baktığını hayretle fark etti. Kendi yansımasının olması gereken yerde kadınınkı duruyordu.

“Hoşgeldin evladım. Umarım iyisindir,” dedi kadın Fransız’ı

baştan aşağı süzerek. Adam iyice afallamıştı; ne diyeceğini bilemiyordu. Yine sükunetini bozmadan iyi olduğunu söyledi, kadın bu durumdan memnun olmuş gibiydi. Neşeyle gülümsedi ve ona nereden geldiğini sordu. Fransız cevapladı kadının sorusunu ama kafasının içinde bambaşka şeyler geçiyordu o an. Aynalarla kapalı kaldığı yerde ne gibi bir şeytanlık döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Kadın bir soru daha soracakken Fransız diğer aynalara da bakması gerektiğini düşündü ve teker teker hepsini gezdi. Her birinde farklı insanlar vardı, hiçbir ayna kendi yansımasını göstermiyordu. Korku ve çaresizlik tekrar kanında akmaya başladığında Fransız aynalı salonun orta yerine doğru ilerledi ve yere çöküp elleriyle kulaklarını kapatarak kendine sessiz bir alan yaratıp düşünmeye başladı. Kızıl diyarda belirişinden o zamana kadar yaşadıklarını düşündü; akıl sınırları çerçevesinde değildi olanlar. Ölüler, iblisler, ruhlar ve daha nice inanılmayacak olay adamın aklını çürütmeye çalışıyordu sanki. Birkaç gün öncesine kadar ölü bir adam bile görmemiş olan Fransız o gün hiç şüphe yok ki hayatının en ilginç gününü yaşıyordu.

Her ayna çarpan bir kalp aslında...

Mösyö Frederic bu cümleyi düşünüyordu aynalar salonunun ortasında. Ne demek istemişti acı çeken kadın? Oradan çıkması için gereken ipucu ne olabilirdi? Fransız ayağa kalktı ve önünde durduğu ilk aynaya doğru yürüdü. Aynaya dokunacak mesafeye geldiğinde orta yaşlı kadın tekrar belirdi. Kızıl kıvrıcık saçları hafif hafif beyazlamaya başlamış, suratında yaşlılığa adım attığını gösteren çizgiler oluşmuştu. Şık siyah bir elbisenin içindeki kadın, Fransız'a gülümsedi.

“Tekrar hoş geldin evladım.”

“Merhaba,” dedi bu sefer adam. Kadının ağzından bir şeyler kapmayı düşünüyordu. Oradan çıkması için herhangi bir ipucu...

“Yorgun ve endişeli görünüyorsun,” dedi kadın elini cama koyarak. Fransız da elini cama doğru uzattı ve iki yabancıнын elleri camın üzerinde buluştu. Onların birbirine dokunmasını engelleyen ayna sıcak ve canlıydı sanki.

“Her ayna çarpan bir kalp aslında,” dedi Frederic. Kadın, elini aynanın üzerinden çekerken gülümsedi. “Her şeyin bir kalbi var

aslında,” dedi. “Attığını göremediğimiz bir kalbin varlığından kuşku duymak cahillikten başka ne olabilir ki?”

Fransız da elini aynadan çekerken düşündü kadının söylediklerini. Haklıydı kadın. Her şeyin kendine göre bir enerjisi vardı ne de olsa. Bu da dolaylı yoldan her şeyin, her cismin bir kalbi olduğunu gösterirdi. Peki ama aynalarla bunun ne ilişkisi olabilirdi?

“Neden buradasınız ve olduğunuz yerde ne var?” diye sordu adam.

“Hep buradaydık ve olduğum yer aslında senin olman gereken yer,” dedi kadın ve arkasına baktı. Kadın arkasını döndüğünde Fransız, köy halkının telaşla koşuşturduğunu ve köyde bir korku havasının hakim olduğunu fark etti.

“Oraya nasıl geçebilirim, yanına nasıl gelebilirim?”

“Her ayna çarpan bir kalp aslında,” dedi kadın gülümseyerek. “Bunu sana kim söylediyse, emin ol ki bu sana verilmiş büyük bir hediye.”

Fransız rahatsızca olduğu yerde kıpırdandı, diğer aynalara baktı. Aynaların içinde olanlar da ona merakla bakıyordu. Sanki adamın ne yapacağını, ne diyeceğini gözlüyorlardı.

“Siz, siz hiçbir şey söylemeyecek misiniz?” diye sordu Fransız. “Nasıl çıkacağım buradan?”

“Her ayna çarpan bir kalp aslında,” dedi her biri hep bir ağızdan.

Fransız, aynalar salonunda aklını yitireceğini düşündü birden. Birkaç adımlık salonda tavan da tepeden baskı uyguluyordu ve etrafını sarmış ayna insanları durumunu daha da güçleştiriyordu. Belki de cesaret edip aynalardan birini kırmalıydı. Eğer kırılırsa karşı tarafa geçebilirdi. Aynalara baktı, içlerinden en zararsız olabileceği aynayı seçti. Küçük bir çocuğun olduğu aynaydı bu. Fransız gerildi çocuğun olduğu aynaya bir tekme savururdu. O kadar sert vurmuştu ki ayağı kırılacak gibi oldu ama aynada herhangi bir değişiklik yoktu. Ayna betondan farksızdı.

Camın ardındaki çocuk gülmeye başladı. “Çok aptal görünüyorsun,” dedi sırtarak. Çocuğun konuşmasıyla her bir ayna insanı da gülüşmeye başladı. Aynalar salonuna insanı öldürecek bir gürültü hakimdi o an. Fransız, kulaklarını kapattı ve düşünmeye çalıştı. Her

ayna nasıl bir kalp olabilirdi. Bunun enerjisi olan her şeyin yaşadığı gerçeğiyle bir alakası olamazdı, daha farklı bir şeydi ölmekte olan kadının söylediği. Ellerini kulaklarından çektiğinde aynalardaki insanların da susmuş olduklarını fark etti ve sanki oradan çıkmışçasına sevindi sessizliğin geri dönmesine. Aynalar salonu en akıllı ve sabırlı insanı bile delirtebilecek bir havaya sahipti. Fransız, kendine ait olan yerde bir süre volta attı. Sürekli kadının ona söylediğini düşünüyor ve ne yapması gerektiğini tasarlıyordu. Fransız bu sefer de başka bir aynanın önüne ilerledi; aynanın sahibi genç bir adamdı. Sarı uzun saçları ve orman yeşili gözleri olan hayli yakışıklı bir geçti.

“Merhaba dostum,” dedi Fransız.

“Merhaba. Nasılsın, daha iyi oldun mu?”

“Buradan çıkabilirsem çok daha iyi olacağım.”

“Belki de buraya alışmalısın. Fena bir yer değildir,” dedi adam sakince. Fransız, adamın ne demek istediğini anlamlandırmaya çabaladı ama kulağa hiç anlamlı gelmiyordu delikanlının söyledikleri.

“İki adımlık yerde sıkıştım kaldım ve siz aynalar ardındaki garip insanların ne olduğunu, burasının nasıl bir cehennem olduğunu bile bilmiyorum. Söyler misin bana genç dostum, burası nasıl fena bir yer olmayabilir?”

“Sabırlı bir insan her yerde mutlu olmayı bilmelidir,” dedi adam gülerek.

“Çok güzel,” dedi Fransız öfkeyle. “Herkes felsefe yapıyor ama siz insan bile değilsiniz!”

Aynalar ardındaki insanların bazıları kahkahayla güldüler. Sesler salonun içinde yankılanmaya ve kulakları tırmalamaya başlamıştı. Fransız başka bir aynanın önüne gitti, aynanın içindeki güzel bir bayandı. Siyah saçları beline kadar iniyor ve mavi gözleri insana huzur veriyordu. Beyaz ve pürüzsüz teniyle kadın saf bir orman perisi gibiydi.

“Bir şeyler söyle. Beni bu yerden çıkar lütfen,” dedi Fransız. Yorgun ve bitkin bir halde; tükenmenin eşiğindeydi.

“Buradan çıkamazsın, sen öyle bir insan değilsin. Sonsuza kadar

burada kalacaksın,” dedi kadın gayet sakin bir tonla. Aynaların içindekiler kızgın bir şekilde kadına baktılar; sanki bir ipucu vermiş ya da önemli bir şey söylemiş gibi. Fakat Fransız kadının söylediklerine o kadar sinirlenmişti ki ne ipucunu anlayabilecek ne de kızgın insanlara dikkat edecek bir hali vardı. Gerildi ve kadının olduğu aynaya sert bir yumruk attı. Yumruğun aynada patlamasıyla adam derin bir inilti çıkardı. Kazadan sonra vücuduna açılan yaralar yeterince acı veriyordu adama ve kırık bir bilek, istediği en son şeydi. Aynadakiler gülüşmeye başladığında Fransız hayli umutsuz ve ağlamaklı bir şekilde salonun ortasına uzanmış, cenin pozisyona girmiş öleceği anı beklemeye koyulmuştu.

Yankıbaba diye anılan bilge yaşlı adam, köylülerin büyük bir telaşla getirdiği Fransız’ı yatağına yatırmış gözkapaklarının içinde fıldır fıldır dönen gözlerini izlemekteydi. Yaşlı adam biliyordu ki adam bir rüyadan daha fazlasını yaşamaktaydı o an. Yankıbaba köyde sözü geçen, her konuda önerisi alınan, hastalıkların özellikle bu dünya ile ilgili olmayanlarında yardımına koşulan biriydi. Yankıbaba, duyduğunda kulaklara huzur veren, türlü yaraları tedavi eden, hatta karanlığı aydınlatan neyi üfleyendi.

Fransız, adamın yatağında iki gündür yatmaktaydı. Hiç uyanmadan, sürekli ter dökerek ve kasılarak uykudaydı zavallı adam. Yankıbaba sadık yardımcısı ve öğrencisi Davud’la adamın kara talihine şifalar aramaktaydı. Davud’un ismini bizzat Yankıbaba vermişti. Delikanlının ismi Davudi neyden geliyordu; onun gibi tok ve ahenkliydi sesi.

Yankıbaba’nın gözlerine bakanlar, içindeki nur parıltısını görebilirlerdi. Gözlerden uzak yaşayan bu garip adamın ışıktan gelenlerle, gökyüzünde yürüyenler; hatta görünmeden dolaşanlarla konuştuğu artık kabullenilmişti köyde. Aslen bir ney zanaatkarı olan adam büyük şehirlerden müşterilerine zaman zaman ney açar, bu sayede geçinirdi. Ne fazlada gözü ne de yokluğa küskünlüğü vardı.

“Abdi’nin ölümünün bu zavallı adamla mı ilgisi var babam?”

diye sordu tok sesiyle Davud.

“Doğrusun Davud. Bu zavallıyı takip eden bir karanlık var. Yolundan sapmış güçlü bir varlık var oğlum; bu adamı çürütmeye ant içmiş gibi.”

Yankıbaba iki gündür neyini elinden bırakmadan eskinin kayıp melodilerini çalıyor ve adamın üzerine yapışan sis perdesini görmeye uğraşıyordu. Yaşlı adamın eskiden kalma bazı bilgileri hatmettiği bilinirdi; işte onlardan biri de neyin büyütlü sesiyle görülme-yeni görme yetisiydi.

“Zavallı Abdi’nin ailesine uğrasam uygun olur mu babam?” diye sordu ahenkli sesiyle Davud.

“Olur tabii olur,” dedi Yankıbaba. “Merhumun üzerinden ne dökülmüşse al oğlum.”

“Olur babam alırım.”

“Dışarıdaki şu meraklıları da dağıt evin önünden. Gören de gösteri yapıyoruz zannedecek,” dedi gülümseyerek. Davud dışında başka biri olsa adamın bu karanlık günde pervasızca gülümsemesine sinirlenir, derhal kötü duruma bir çare bulması için ona baskı yapardı kuşkusuz; ama Davud uzun yıllardır Yankıbaba’nın yanındaydı ve güne gülümsemenin her derde deva olacağını uzun zaman önce öğrenmişti yaşlı adamdan.

Davud, Yankıbaba’ya selam verip uzaklaştıktan sonra yaşlı adam başpareye değdirdi dudaklarını. Mansur neyin söylediği şarkı öyle büyütlü öyle dünya dışı bir ahenkteydi ki yer gök sessizliğe büründü bir an. Yankıbaba’nın kalbinden beslenen ney yaşlı adamla adeta konuşuyor, sanki onunla dertleşiyordu. Ulvi tonlarda gezindi bir süre Yankıbaba. Uzun zamandır kimsenin çalmadığı hatta çok eskiden bestelenip de sonradan unutulmuş tılsımlı notalara dokundu yaşlı kalbi. Sanki odanın içine evrenin ışığı dolmuş, karanlık tamamen dağılmıştı. Davud içeri girdiğinde yaşlı adamı neyine üflerken buldu. Adam belli ki vecd halindeydi ve odanın çok ama çok uzaklarında bir yerlerde dolanıyordu ruhu. Davud ses etmeden yere oturup adamın neyinden çıkan huzur verici melodiyi dinlemeye başladı. Dikkatli baktığında neyin deliklerine basıp çektiği parmaklarının mavi mavi parıldadığını görebiliyordu. Bu yaşlı adamın oldukça

gizemli ve yorucu bir yolculuğa çıktığının göstergesiydi. Eskinin sufileri bu yolculuğa çıkabilenlere *postundan gayri gezenler* derlerdi. Bunu yapabilen o kadar az kişi vardı ki zaman geçtikçe onlar da unutulup gitmiş, bilgiler ve öğretiler yokluğa karışmıştı. Lakin Yankıbaba bu gizemli yolculuğa çıkmayı ustası Hızır Baba'dan öğrenmiş ve Davud'a da öğretmişti. Davud bu yolculuk esnasında kişinin asla rahatsız edilmemesi gerektiğini ustasının ona defalarca tembihlediğini hatırlıyordu. Kazara gezginin şarkısı yarıda kesilirse bunun gezgin için ne kadar tehlikeli olacağından da haberdardı. O yüzden sessizce oturuyor ve kendini rüzgara teslim etmiş bir ağaç gibi sallanıyordu melodilerin içinde.

Yankıbaba kısa süre içinde ülkeleri dolanmış, adamın ruhunun ışığını aramıştı dört bir mekanda fakat nedense göremiyordu onu bir türlü. Daha sonra fark etti ki zavallı adam dünya üzerinde bir yerde değildi. O iki dünyanın arasında, zihni karışmış yüce bir varlığın zihninin içindeydi. Yankıbaba varlığı görünce bir an dehşete düştü. Çok az kişinin bildiği biriydi zavallı adamı ağına düşüren. Eski yazıtlarda geçen kişinin adı Nemerth'di; Altın Sikkeli İzci...

Davud, Yankıbaba'nın notalarının arasında ne kadar ustalıkla dolandığına onu her dinleyişinde hayret ederdi fakat bu sefer eskisinden daha da hayret ederek izliyordu yaşlı adamı. Melodiler odanın içinde yankılanırken adamın parmaklarının üzerinde dans eden mavi ışık şiddetini artırıyor ve yaşlı adam sanki zor ve bilinmez bir yolda ilerliyor gibi terliyor ve sarsılıyordu. Yankıbaba'nın o an daha önce girmediği karanlık bir yolda ilerlediğine kuşku yoktu.

Yaşlı adam zor da olsa Karanlık İzci'nin zihninin içine girmeyi başarmıştı; bulduğu, karanlık ve acı dolu bir yerdi. İnsanın hayal bile edemeyeceği kadar uzun bir zaman varlık acı ve pişmanlık içinde kalmış, tam doğru yola sapmışken yine dipsiz bir kuyunun içinde bulmuştu kendini. Ona acıdı istemeden. Varlık çılgınlık atıyor ve Yankıbaba'nın ilerlemesine engel olmak için çırpınıyordu ama yaşlı adam o kadar değişik bir güç kullanıyordu ki ona direnemiyordu. Yankıbaba, Frederic'i gördüğünde adamın ne kadar tükenmiş olduğunu acıyla fark etti. Aynaların arasında yere uzanmış, acı veren kabuslarla boğuşuyordu.

“Kalk ayağa delikanlı,” dedi Yankıbaba nağmeli sesiyle. Frederic yokluktan gelen sesi duyduğunda merakla tavana, sesin geldiği yere baktı. Hiçbir görüntü yoktu tavanda. Belli ki aynalar yine onunla oyun oynamaya başlamışlardı. Adam gözlerini kapattı ve tekrar uzandı yere.

“Buradan çıkmalısın oğlum,” dedi adam bu sefer.

Fransız hızla ayağa kalktı. Aynalardaki insanlar da şaşkın şaşkın etrafa bakıyorlardı.

“Kimsin sen?” diye sordu Fransız.

“Bedeninin yanındayım ve seni karanlıktan çekip çıkarmak için kara zihninin içinde yol alıyorum,” dedi adam. Frederic, adamın söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu.

“Neredesin?” diye sordu merakla.

“Neden çıkamıyorsun?” diye sordu Yankıbaba. Frederic çaresizce etrafına bakındı bir kez daha. Adamın sesi o kadar huzur verici geliyordu ki, kendisine yardım etmeye çalıştığına şüphesi kalmamıştı yokluktan gelen sesin.

“Etrafım aynalarla çevrili ve içlerinde insanlar var. Aynaları kıramıyorum ve insanlar da bana saldırmıyor ama burada kalırsam birkaç güne kadar ölmüş olurum.”

O sırada aynalardan birisinin içinden biri bağırdı.

“Çık git buradan insan tohumu. Bu senin sınavın değil!” Ses Nemerth’e aitti.

Yankıbaba onu duymamış gibi Fransız’la konuşmaya devam etti. “Onlarla konuşursan sana yalan söyleyecekler çünkü aslında hepsi bir. Aynı varlığın düşünceleri onlar.”

Fransız çaresizce yerinde kıpırdandı. “Ne yapmalıyım peki?” diye sordu sese.

“Bilmiyorum,” dedi adam. Varlığın zihninin karanlıklarında dolandım ama çaresini bulamadım buradan çıkışın. Çok eskiden yaşamış bir ruh ve çoğu kapısı kapalı anılarının.

“Her ayna bir kalp aslında,” dedi birden Frederic.

“Seni bulmaya geliyorum insan tohumu. Geldiğim zaman yaptıkların için af dileyeceksin ama ben seni dinlemeyeceğim!” dedi Nemerth öfkeyle.

“Her ayna bir kalp aslında,” diye tekrarladı Yankıbaba. Çıkışın anahtarı bu sözcüklerde gizliydi demek...

Davud müzikten mest olmuş halde bir sağa bir sola kendinden geçmişçe sallanırken birden önsezileri garip bir şeylerin olmak üzere olduğunu söylemişti ona. Derhal gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Yankıbaba ter içinde kalmış, titreyen parmakları hâlâ deliklerin üzerinde dolanırken, nefesi onu bilinmezliklere sürüklemeye devam ediyordu. Etrafta yanlış bir şey yoktu, belki de müziğin hızlı dansı ona biraz fazla gelmişti. Davud gözlerini tekrar kapatır kapatmaz kapının çalmasıyla bir anda irkildi ve hızla ayağa kalktı. Yankıbaba’yı hiçbir şey rahatsız etmemeliydi. Hemen kapıya doğru ilerledi ve sessizce açtı. Karşısında duranı görünce bayılacak gibi oldu genç öğrenci. Karanlık İzci altın sikkeli gözleriyle adamın ruhuna bakıyordu. Davud kendini toparlamayı başardı ve sırtına astığı neyini çevik bir hamleyle eline alıp, onu her an dudaklarına götürecekmış gibi yakın tuttu kendine.

“Demek kendini bilmez şurada oturan yaşlı tohum,” dedi Karanlık İzci uzun tırnaklı işaret parmağıyla içerde ney üfleyen Yankıbaba’yı göstererek. Davud hemen neyiyle bir melodi üfledi ve kapının üzerinde mavi tılsımlar oynaşmaya başladı.

“Bakın şu işe,” dedi izci alay ederek. “Küçük tohum bana meydan okuyor.” İzci omzuna astığı lirini ellerine aldı ve tellerine dokundu nazikçe. Çıkan sesle kapıdaki tılsım birden yok oldu. Davud korkuyla bir iki adım geri çekildi.

“Teşekkür ederim beni içeri aldığın için,” dedi Nemerth ve evin içine girmeyi başardı.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu Fransız ümitsizce.

“Düşünüyorum oğlum,” dedi adam.

Davud neyine bir kere daha üflediğinde, Yankıbabası öğrencisinin yardım cıglığını duyabilmişti adamın zihnindeki salonun içinde. Acele etmesi gerektiğini biliyordu yoksa ikisi de ölecekti. Melodiler çok uzaklardan gelip bunları fısıldamıştı yaşlı adamın kulağına.

“Neden işimize karışyorsunuz, ona tılsımın izini sürmemesi gerektiği söylemiştim. Bak ne olacak bu tohum yüzünden, anlaşmayı bozup hepinizi öldürmek zorunda kalacağım,” dedi Nemerth, Yankıbabası’ya doğru ilerlerken. Fakat Davud öyle cesur öyle yaşlı bir ruha sahipti ki, varlığa sonuna kadar direnmeye kararlıydı. Hemen yaşlı adam ve varlığın arasına girdi ve tekrar üfledi neyini. Nemerth, neyin çıkardığı sestten rahatsız olmuşçasına bir iki adım geriledi. Soğuk bedeninde akan siyah kanını ateş bastı ve içine öfke doldu aniden.

“İlk önce kimin öleceği belli oldu,” dedi Nemerth keyifle.

Aniden Davud’a doğru süzüldü ve güçlü elleriyle adamın boğazına sarılmak için bir hamle yaptı fakat Davud beklediği kadar kolay lokma çıkmamıştı anlaşılan. Genç adam gayet çevik bir şekilde yana doğru çekildi ve tekrar üfledi neyini. Karanlık İzci kulaklarını tıkadı istemsizce. Tılsımlı melodi varlığın bedenini parçalayacak gibi acı vermişti.

“Çekil önümden tohum!” diye kükredi varlık. Kara kanatları birden açılmış odayı boydan boya kaplamıştı. Karanlık İzci Nemerth, olduğundan çok daha korkutucu görünüyordu o an.

“Karanlığın içinde bir garip varlıksın sen. Işığın sadece gözlerindeki altın paralarda ama onlar da hayatı hissetmeyecek kadar soğuk,” dedi Davud tok sesiyle. Varlığa en fazla birkaç dakika daha dayanacağını biliyordu. Onun gücünü sezmiş, içindeki efsanevi kanın varlığına şahit olmuştu.

“Artık söyleyecek bir şeyim yok,” dedi Nemerth ve beyaz kemikli parmaklarıyla havaya garip semboller çizmeye başladı. Havada uçuşan kızıl yazılar birleşmeye başlarken izci, Davud’a gülümsüyordu.

“Asla buradan çıkamayacağım,” dedi Fransız ve dizlerinin üzerine çöktüverdi.

“Ümit etmez, hayal kurmazsan bir geleceğin olmaz oğlum. Her can gibi sen de çok değerlisin, yoksa ne işin var dünyanın toprağı üzerinde?”

“Burası dünya değil, burası cehennem,” dedi Fransız sesi titreterek.

“İnsan kendi cehennemini kendi yaratır, yoktur ne cennet ne cehennem. Burası ise zavallı varlığın cehennemi. Onun gibi düşünüyorum ve sanırım çıkışın anahtarını buldum,” dedi adam birden. Fransız duyduklarına inanamayarak ayağa fırladı. Tavana sesin geldiği yöne bakıyordu hevesle.

“Kimsenin kalbini kırma da ne yaparsan yap, bizim şeriatımızda bundan başka günah yoktur, demiş Şirazlı Hafız. Sen de dedin ki bana, her ayna atan bir kalptir aslında. O zaman kır onların kalplerini de gerçekten kırılсын aynalar,” dedi adam gayet sakin bir şekilde. Fransız hayretle adamın dediklerini düşündü. Hakkı olmalıydı sesin sahibi. Her ayna bir kalpse, onları kırmanın yolu da gerçekten kalp kırmaktan geçiyor olabilirdi. Hemen önünde duran aynaya ilerledi. Orta yaşlı kadın gülümseyerek Fransız’a bakıyordu.

“Merhaba oğlum, senin için ne yapabilirim?” diye sordu. Fakat Fransız, kadından hiçbir şey istemiyordu. Onun özgürlüğü artık kendi elindeydi ne de olsa.

Nemerth sembolleri çizmeyi bitirdiğinde havada uçuşan garip yazılar birbirine kenetlenmiş ve kızıl bir yılanı dönüşmüşlerdi. Davud telaşla neyini dudaklarına dayadı ve üfledi en güçlü tılsımını ama ses çıkmamıştı neyden. Sanki odanın içindeki tüm sesler kaybolmuş, bir anda yokluğa karışmıştı. Sadece Karanlık İzci’nin sesi duyulmaktaydı.

“Yolun sonu,” dedi Davud’a ve kızıl yılanı doğru elini kaldırdı. Belli ki ona talimatını verecekti. Nemerth zafer dolu bir edayla tam yılanı bir şeyler söyleyecekken birden odanın içinde silah sesi duyuldu. Davud aniden kendini yere atıverdi. Nemerth öfkeyle arkasına baktığında Selis, elindeki 45mm tabancasının namlusunun ucu tüterken varlığa elleri titreyerek bakıyordu. Onu tam göğsünün ortasından vurmuştu. Karanlık İzci göğsünden akan kana elini sürdü ve onu diline götürüp tadına baktı. Bir zamanlar gerçekten yaşadığı zamanları aklına gelmişti. Cezasının biteceği ana kadar ölüm ona yasaklanmıştı bu yüzden asla ölemezdi. Altın sikkeli gözleri Selis’le buluştuğunda kadın korkudan bayılmak üzereydi.

“Defol git nereden geldiysen!” diye bağırdı kadın kalan son cesaret pırıltısıyla.

Nemerth aniden kadına sokuldu ve boğazından tutarak kaldırdı. Kadının ayakları havada sallanıyor, varlığın güçlü elleri nefes almasına mani oluyordu. Davud, havada uçuşan kızıl yılanın kadının kurşunuyla yok olduğunu fark etmişti. Vakit kaybetmeden neyini eline aldı ve başladı üflemeğe. Nemerth neyin sesinin tekrar geldiğini fark edince kadını pencereden dışarı doğru savurdu ve tekrar Davud’un olduğu yere doğru ilerledi. Selis kendinden geçmiş bir halde toz toprağın üzerinde baygın yatıyordu. İzci lirini çıkardı ve ölümcül melodileri çalmaya başladı hevesle. Sesler büyük bir savaş alanında çarpışan askerler gibi çarpıştılar havada. Kan dökülmüyordu belki bu savaşta ama ölüm çok daha sinsî bir şekilde ilerlemektedir.

Fransız, aynanın içindeki kadına o kadar ağır hakaretler yağdırıyor onunla öyle dalga geçiyordu ki kadın bakışlarını yerden kaldıramıyor ve hıçkırık hıçkırık ağlamasına engel olamıyordu. Genç adam, kadının çirkinliği ve yaşlılığı hakkında uzun uzun konuşurken ayna birden çatlamaya başladı. Kırılan kalp gerçekten de aynanın kırılmasına yol açmıştı; Yankıbaba haklı çıkmıştı. Ayna tamamen kırıldığında Fransız aynanın diğer tarafında yatmakta olduğunu görünce sevinçten ağlayacak gibi oldu. Hemen kırılan aynadan

geçti ve her şey bir kere daha karanlığa gömüldü.

Davud neyini çalmakta zorlanıyordu. Sanki vücudunu içten içe parçalayan bir canavar vardı ve ona karşı koymak imkansızdı. Nefesi kesilmeye başladığında neyi de aniden çatırdamaya başladı ve hemen sonra kırılıp parçalara ayrıldı. Davud, Nemerth'in kendisine gülümsediğini görebiliyordu.

“Gerçekten benimle boy ölçülebileceğini düşünüyordun değil mi tohum?” dedi kibirli bir şekilde. Davud yere yığıldığında Yankıbaba bedenine geri dönmüş yorgun gözlerini yavaş yavaş açmaktaydı.

Nemerth, Davud'un üzerinden atladı ve yeni uyanan Yankıbaba'yı tuttuğu gibi odanın bir köşesine fırlatıverdi. Yaşlı adam tahta kapıya çarpıp acıyla yere düştü. Karanlık İzci eğlenmeye yeni başlıyordu anlaşılan. Adamı bir kere daha aldı yerden ve gözlerinin içine baktı bir an. Yankıbaba kendinde görünüyordu fakat Nemerth'e tek bir fiske bile vurmaya niyeti yok gibiydi. Karanlık İzci, adamı boynundan tutarak kaldırdı.

“Ne o çürük tohum, birinin zihnine gizlice girmekten daha mı kötü o kişinin suratına vurmak?” diye sordu alay ederek.

“Hayatım boyunca kimseye bir tokat bile atmadım şimdi sana neden atayım, bu seni önemli kılmak olmaz mı?” diye sordu adam. Nemerth küplere binmişti. Altın sikkeleri parıldadı, beyaz derisinin altındaki kasları gerildi ve damarları belirmeye başladı.

“Ölüm sana bu kadar yakinken neden ona karşı koymuyorsun?” diye sordu karanlık bir sesle.

“Ölümün kime yakın olduğunu ne sen ne de ben bilebiliriz eski varlık. Ne yapmış olursan ol, hangi suçu işlersen işle, her varlık temiz doğar, beceri ise doğduğun gibi ölebilmektir. O yüzden var-sın gelsin ölüm, hoş gelir sefalar getirir,” dedi korkunç varlığa gülümseyerek. Nemerth adamı kendi etrafında bir tur çevirdikten sonra fırlatıverdi bir kez daha. Yaşlı adam kapıyı kırarak dışarı savruldu. O sırada Fransız kendine geldi. Nemerth adamın tepesine

dikilmiş onu ezecekmiş gibi bakıyordu.

“Sana onun peşini bırakmanı söylemiştim. Siz insanlar öyle ben-cil ve kendini beğenmiş yaratıklarsınız ki her şeyi yapabileceğinize inandırmışsınız kendinizi. Beni dinle tohum, uzun yıllar harcadım alt diyarda ve tek suç işlemedim bin yıllar boyunca ama seni bir daha tilsimin etrafında görürsem acımadan öldüreceğim.”

Fransız yerde öylece Nemerth’e bakıyordu. Konuşamayacak kadar korkmuş bir haldeydi.

“Şimdi neden öldürmüyorsun?” diye sordu mırıltı halinde.

“Tohumları öldürmek büyük suçtur bizim anlaşmalarımızda. Seni şimdi öldürürsem asla sona ulaşamam ama tilsim yolunu buluyor ve az süre kaldı benim de özgürlüğüme; o yüzden sakın onun izinden ilerleyeyim deme yoksa o ince boynunu kırarım bir dahaki sefere.”

“Aynalar salonunda ölüp gidecektim ama,” dedi adam zorla.

“Hayır, aksine sonsuza kadar yaşayacaktın,” dedi Nemerth gülümseyerek.

Nemerth kanatlarını açmış parıldayan sikkeleriyle Fransız’a bakıyordu. Selis tarafından göğsüne açılan yara çoktan kapanmış sadece siyah kanının izi kalmıştı derisinin üzerinde.

“Anlaştık mı?” diye sordu adama doğru eğilip.

“Ta..ta..tamam,” dedi Fransız kekeleyerek.

“Güzel,” dedi varlık ve muska tarafından öldürülen Abdi’nin eşyalarını alarak evden çıktı ve koca siyah kanatlarını çırparak uçup gözden kayboldu. Muska bir kere daha ortadan kaybolmuştu. Gökyüzündeki eski varlığın ellerinde bilinmeze doğru kanat çırpıyordu.

Nadage'in Haberi

"İyileşecek mi?" diye sordu Fransız birkaç gündür kendisinin yattığı yatakta uyuyan Selis'e bakarak. Kadının boynunda ve vücudunun çeşitli yerlerinde kesikler ve morluklar vardı.

"Çok cesur biri," dedi Davud kadının alnında oluşan terleri ıslak bir bezle silerken.

"Öyledir," dedi Fransız. "Onun ne yapacağını kim bilebilir ki?"

"O olmasaydı şu an hepimiz ölmüş olabilirdik. Hayatımızı ona borçluyuz," dedi Davud ıslak mendili küçük bir kasenin içine sıkarken. Yankıbaba odanın köşesindeki bir sandalyede konuşmadan oturuyor ve yaşadıklarını düşünüyordu. Uzun sayılabilecek hayatında daha önce de garip olaylar yaşamış, çeşitli varlıklarla yüz yüze gelmişti ama bu denli büyük ve güçlü bir varlığın dünyada böylesine başıboş dolandığını görmemişti hiç. Eski varlığın içten içe acı çektiğini ve kararsızlık uçurumundan kendini sürekli aşağı atıp tekrar öfkeyle tırmandığını görmüştü onun karanlık zihninde. Ne kadar kötü bir varlık olsa da yine de onları öldürmemeyi seçmiş, içinde akan öfkeye engel olmayı bilmişti. Yankıbaba biliyordu ki öfke her varlığın içinde yaşardı ama sadece kendini bilmeyen canlılar öfkeyle birlikte yaşardı.

"Ne düşünürsün babam?" diye sordu Davud, Yankıbaba'nın hayli derin düşüncelere daldığını görünce.

"İnsan kendi kendine vakit ayırınca deli derler ona bu dünyada. Kim ki kendinden uzaklaşır, maddiyatın peşinde köle olur o padişaktır, o kraldır bu topraklarda. Halbuki düşüncelere dalıp, içinin sesini yakalamaya çalışan kendi krallığını yavaş yavaş kurar görünmeyen taşlarla. Bırak biraz daha düşüneyim evladım. Taşlar yerine

oturana kadar derin düşüncelerde kavrulmam lazım,” dedi yaşlı adam. Nemerth ile olan mücadelesinde aldığı yaraların bir kısmını tedavi etmişti ama yine de tenin üzerindeki morluklar ve kızarıklıklar görülebiliyordu.

Davud biraz utanmıştı söylediklerinden. O da biliyordu elbette düşünmenin insanı ne denli olgunlaştırdığını. Yankıbaba’ya saygısını belli etti boynunu bükerek ve tekrar Selis’le ilgilenmeye koyuldu.

“Derin uykudayken biri seni aradı uzun uzun. Dayanamadım açtım telefonu. Nadage adında bir kadını arayan. Çok önemli haberleri varmış sana. Mutlaka araman gerektiğini söyledi. Ben senin durumundan ses etmedim, meraklansın istemedim,” dedi Davud, Fransız’a gülümseyerek. Kadının ismini duyduğunda Fransız’ın kalp atışları hızlanmaya başlanmıştı. Nadage, onun kaybettiği aşkı belki de tekrar onun boynuna sarılmak için geri dönmüştü uzak diyarlardan. Fransız uzun zamandır hiç olmadığı kadar heyecan ve mutluluk duydu haberi aldığı anda. Bir an elinde olmayarak sarıldı Davud’a. Genç adam şaşırmıştı Fransız’ın bu tepkisine ama anladı o da güzel bir şeyler olduğunu ve soru sormadı olanlar hakkında. Fransız sabahdan beri Selis konusu için Tilki’yi aramak istiyor ama istemeyeceği, hoşlanmayacağı bir şeyler duymaktan korktuğu için bir türlü eli gitmiyordu telefona. Fakat Davud’dan aldığı haber ona öyle güçlü bir yaşam sevinci armağan etmişti ki kapıdan sessizce çıkıp aramaya başladı Tilki’yi.

“Seni ne kadar merak ettim anlatamam dostum. Neredesin, neler oluyor?” diye sordu Tilki merhabalaşma faslı bitince.

“Çok fazla şey oldu Tilki. Tılsımın peşinde birçok defa hayatımın ne kadar kolay sonlanacağını anladım ama merak etme yılmayacağım onun izini sürmekten. Fakat konuşmamız gereken daha önemli şeyler var.”

“Ne gibi dostum, sorun nedir?” dedi Tilki. Selis’in oraya gittiğini biliyordu ama yakalanmış ya da Fransız’a görünmüş olabileceğini aklının ucundan bile geçirmiyordu. Selis en profesyonel arayıcılardan biriydi ne de olsa.

“Öncelikle tılsım bir kez daha elimizden kaçtı ve onun peşine düşersem baş edemeyeceğim güçler tarafından öldürüleceğimi

düşünüyorum,” dedi adam sakın bir tavırla. Tilki dilini yutmuş gibi bir süre sessiz kaldı.

“Muska şu an olduğum köyde bir can daha aldı. Şiirin mısraları azalıyor ve Kefenyırtan yaklaşıyor. Bu ilerleyiş artık basit bir tılsım avının ötesine geçti. Sürdüğümüz iz, dünyayı tehdit eden karanlığın savaşına döndü.”

Tilki, adamın anlattıklarıyla o kadar şaşkınlığa düşmüştü ki konuşamıyor sadece dinliyordu.

“Dahası porselen maskenin patronu yani peşimdeki diğer arayıcının kim olduğunu öğrendim. Kimmiş tahmin et bakalım?” diye sordu adam. İşte Tilki o an vücudundaki tüm enerjinin emilip yok olduğunu fark etti. Anlaşılan Selis kendini ele vermişti.

“Selis burada,” dedi Fransız. “Şu anda yaralı ve baygın ama uyanacak.”

“Nasıl yaralı, iyileşecek mi?” diye sordu Tilki merakla.

Fransız o an işin içinde garip bir şeylerin gizlenmekte olduğunu anlamıştı. Selis’in orada olmasına şaşırmayan Tilki öncelikle kadının sağlığı için endişe duymuştu.

“Bana anlatmak istediğin bir şeyler var mı Tilki?” diye sordu Fransız. Tilki içini uzun zamandır kemiren sıkıntıyı anlatmanın zamanının geldiğini anlamıştı. Baştan sona olanları bir bir anlattı Fransız’a. Fransız bir kere bile adamın sözünü kesmeden dinledi eski dostunu. Adamın yaptığı kabul edilebilecek bir şey değildi. En yakın dostuna güvenmeyip türlü dalavere çevirmiş ve tılsımın sırrını başka birisine daha açarak A.B.T.’nin en önemli kuralını çiğnemmişti. Anlattığı kişi ise onu dolandıran eski sevgilisiydi. Fransız olanları kabullenmekte epey zorlandı fakat Selis gelmeseydi ölmüş olabileceğini düşündü bir an. Kendini içkiye verdiği zamanları hatırladı. İşine olan inancını, arayıcı ruhunu kaybettiği zamanları düşündü ve Tilki’nin oyununu bir kere daha gözden geçirdi.

“Tılsımı ele geçirdiğimde bu konuyu bir kere daha konuşuruz Yusuf,” dedi Fransız soğukça. Aslında Selis’in orada olmasının hayatlarını kurtardığından ve kendisine karşı oynanan oyun için az da olsa haklı olduğunu söylemek istemişti adama ama çıkmamıştı ağzından o kelimler.

“Beni affedebilecek misin?” diye sordu Tilki hayli üzgün bir şekilde.

“Her şey yoluna girecek,” diyebildi Fransız sadece ama bu bile Tilki’nin ruhunu çürüten düşüncelerden kurtulmasına yetmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Tilki.

“Uyanınca seni aramasını söylerim. Bu arada siz beraber değilsiniz değil mi?” diye sordu merakla. Tilki yanıt verememişti. Fransız yanıtı bizzat sessizlikten almıştı. Telefonu kapattı ve hemen ardından heyecanını bastırarak Nadage’i aramaya koyuldu.

“Frederic,” diye seslendi kadın telaşla.

“Nadage,” diyebildi sadece Fransız. Onu kaybetmesinin nedenini hiç öğrenememişti. Hayatının aşkının sesini duymak sanki peşindeki tüm iblisleri bir anda uzaklaştırmış, karanlığı aydınlığa çevirmişti. Ne kadar uzun zaman geçmişti onun sesini duymayalı ama sanki ondan hiç uzaklaşmamış gibi hissetmişti o an.

“Seni bulmam epey zor oldu. Sana söylemem gereken çok önemli şeyler var.”

“Sesini duymak çok güzel,” dedi adam büyülenmiş gibi.

“Biliyorum bana hâlâ çok kızgınsın ve seni neden terk edip gittiğimi merak ediyorsun Frederic ama inan öyle olması gerekiyordu.”

“Hangi tılsımın izini sürmek için ayrıldık bilemiyorum ama içimden bir his sanki bu sefer bir tılsımın bizi tekrar birbirimize yaklaştıracakını söylüyor.”

Nadage bir an sessiz kaldı. Onu aramasının nedeni ona olan aşkını haykırmak ya da tekrar bir araya gelmek istediğini fısıldamak değildi.

“Beni neden aradın?” diye sordu Fransız sessizlikten rahatsız olarak.

“Yaşlı Ed şu an yanımda,” dedi sesi titreyerek. Fransız duyduğuna inanamamıştı. Büyükbabası nasıl yanında olabilirdi? Yıllar önce aniden kaybolan adam birden nasıl ortaya çıkmış olabilirdi?

“Ne demek bu Nadage?”

“Frederic o yanımda, sanırım uzun süredir burada ve ...”

“Onun cesedini mi buldun?” diye sordu hayretle.

“Evet. Derhal buraya gelmen lazım Frederic.”

“Neredesin?” diye sordu adam duyduklarına inanmakta zorlanarak.

“Nerede olduğumu kimseye söylememeni istiyorum. Uzun zamandır bir keşif üzerindeyim ve sanırım büyükbaban da aynı keşif üzerinde hayatını kaybetmiş. Bunlarla bir alakan olabilir mi Frederic?”

“Büyükbabamın Beş Kapılı Kristal’i aramaya giderken...” Adamın bir anda sesi kesilir gibi oldu. Durakladı ve derin bir nefes aldıktan sonra devam edebildi.

“Sen yoksa?”

“Evet,” dedi kadın ve devam etti. “Bu her şeyi değiştirecek bir keşif olabilir Frederic ve büyükbaban bunu bizden yıllar önce bulmuş. Elinde sana yazılmış bir mektup var ve onu almalısın... Seni özledim Frederic,” dedi sesi titrerken.

“Ben de seni özledim Nadage. Onca yıl geçmiş olsa da gitmenin üzerinden inan seni her gün daha fazla özledim.”

“Bir gün tekrar karşılaşacağımızı biliyordum ama bu keşke daha aydınlık bir yolda olsaydı,” dedi kadın; sanki başı beladaymış ya da Frederic için endişeleniyormuş gibi.

“Sen de mi karanlığın sınırlarına girdin yoksa?” diye sordu adam gülererek. Nadage sessizliğini korudu. Kadının başı gerçekten belada olmalıydı.

“Yaşlı Ed’in sana bıraktığı mektup işe bizzat seni de dahil ediyor Frederic. Nasıl olduğunu bilemiyorum ama buraya gelip mutlaka onu okumalısın,” dedi kadın gayet düşünceli.

Fransız, kadının Ağrı Dağı’nın doruklarında bir yerlerde olduğunu öğrenince daha fazla şaşırmıştı. Bin yıllardır efsanelere konu olan Atlantis’in kayıp kapıları demek Anadolu topraklarındaydı.

“Benim de elimde seni ilgilendirecek bir şeyler var. Seninki kadar sarsıcı olmasa da yine de oldukça büyük bir keşif. Şu anda onun üzerindeyim.”

Kadın, bunu duyduğuna çok mutlu olmuştu. O gittikten ve İskoçyalı’nın hazinesini kaybettikten sonra adamın ne kadar bedbaht duruma sürüklendiğini öğrenmiş ve bu durum için hep kendini suçlamıştı. Görünüyordu ki her şey eski haline dönmeye başlamıştı.

“Sevindim Frederic,” dedi kadın. “Burada başımızda bir bela

var, ilerleyemiyoruz. Büyükbabanın mektubunda yazılanlar seninle ilgili önemli şeyler içeriyor.”

Fransız, kadının neden bahsettiğini anlamamıştı. Yaşlı Ed nasıl bir mektup bırakmış olabilirdi ki kendisine? Peki ya ilerleyememelerinin sebebi? Yoksa bahsedilen kapıların gardiyanı gerçek miydi? “Gardiyan gerçek mi Nadage?” diye sordu hayretle.

“İlk uçakla Ağrı’ya gel. Seni alıp doruklarda gizlenmiş tapınağa götüreceğim.”

“Şu anda düşünemeyeceğin kadar gizemli ve tehlikeli bir tılsımın peşindeyim Nadage. Bana güvenenen insanlar var ve onları yüzüstü bırakamam. Buradan nasıl ayrılabilirim?” diye sordu Fransız. Aslında ışık hızıyla aşkının yanına gitmek istiyor, onu kollarının arasına alıp bir daha hiç bırakmak istemiyordu ama muskadan uzağa attığı her adımda da karanlığın yaklaşacağına kuşkusu yoktu.

“Yaşlı Ed, senin büyükbaban ve onun sana bıraktığı mektup her şeyden daha önemli Frederic bana güven ve... seni görmeye ihtiyacım var,” dedi kadın sesi titrerken.

“Tamam,” dedi adam bir süre düşündükten sonra. “Duymak istediğini duymuştun. “İlk uçakla oraya geliyorum.”

Fransız neler yaşadığına inanamıyordu. Altın sikkeli varlıktan sonra şimdi de efsanevi gardiyanın gerçekliğiyle yüzleşiyordu. Hatta ve hatta kapıların gerçekliği akıl sınırlarını zorlayacak türdendi. Fransız düşündü. Neler yapabileceğini, neler yapması gerektiğini planladı zihninde. Ağrı’ya gidip Nadage’i görmeli, büyükbabasından ona kalan mektubu okumalıydı. Muskayı Selis izleyecek ve Fransız da kısa süre içinde ona katılacaktı. Belki Yankıbaba altın sikkeli varlıktan korunmak için onlara yardım edebilirdi.

Fransız eve girdiğinde Selis’i yatakta otururken buldu. Kadın yeni yeni kendine geliyor, Davud’un elinden çorbasını yudumluyordu. Kadın, Fransız’ı görünce o kadar heyecanlandı ki genzine kaçan çorba yüzünden öksürmeye başladı. Davud ne olduğunu anlamadan kadının sırtına hafifçe vuruyor ve Fransız’a bakıyordu. Yankıbaba ise olanları sükunetle izlemekteydi.

“Neler olduğunu Tilki’den öğrendim Gölge, lütfen kendini yorma,” dedi adam birden. Selis kızarmış ve biraz sinirlenmişti.

“Olaylar böyle gelişti, üzgünüm,” diyebilirdi sadece.

“Neden özür diliyorsunuz, hepimizin hayatını kurtardınız,” dedi Davud neler döndüğünü anlamayarak.

“Olaylar senin gördüğünden daha karışık Davud oğlum,” dedi Yankıbaba.

“Beni iyi dinle Selis, bir süreliğine gitmem gerekiyor, muskanın peşine bizzat senin düşmen gerekecek. Döndüğüm zaman birlikte hareket edeceğiz. Biliyorum zor olacak ama böyle olması gerekiyor.”

Selis durumdan mutluluk duyduğunu ve kabul ettiğini kafasını öne eğerek gösterdi Fransız’a. Adamın muskanın gizemini kendine saklayacağını ve onu bu görevden uzaklaştırmaya çalışacağını düşünmüştü ama anlaşılan Fransız eskisi kadar öfke duymuyordu artık.

“Nereye gideceksin Fransız, tılsıma bu kadar yakinken neden gidiyorsun, bu kadar önemli olan ne?” diye art arda sordu Selis.

“Her şey küçük ve zararsız bir örümceğin ağı gibi birbirine bağlanıyor. Tılsımlar, varlıklar, kulaktan kulağa fısıldanan kehanetler. Nereye giderseniz gidin yaşadıklarınız birbirine bağlı evlatlarım. Çok ama çok tehlikeli bir yolda ilerliyorsunuz ve her bastığınızda yerden ateş ve kül saçılıyor ortalığa. Zavallılar ölüyor, zavalılar yaşıyor... Şans ve kader el ele ilerliyorsunuz. Peşinde olduğunuz tılsım düşündüğünüzden daha karanlık ve tehlikeli. Onun peşinde ilerlerseniz altın gözlü varlık sizi öldürmek için an kollayacak ama peşini bırakırsanız tılsımın, bu sefer de karanlık ayyuka çıkacak. Hayatlar kararabilir hayatlar parlayabilir... Her şey sizin adımlarınıza bakacak,” dedi Yankıbaba yerinden kalkarken. Uzun uzun neyini üflemiş, bilinmeyenlerle konuşup onlardan gizemleri açığa çıkarmasını istemişti.

“Bunlar da ne demek oluyor?” diye sordu Selis. “Bilmediğim nedir?”

“Gökyüzünde dolaştığımda bana dünya hakkında önemli şeyler fısıldadı görünmez olanlar. Ne olacaksa olur iyi veya kötü yoktur toprağın kaderinde ama bu, yerlerimizde oturup olabilecekleri beklememiz gerektiği anlamına da gelmiyor tabii ki.”

Odada olanlar meraklı gözlerle Yankıbaba'ya bakıyor, onun ağzından dökülen her bir kelimeyi anında yutuyorlardı.

“Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm, bedenim alevin korudur, yalanın özü, ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm, yazıyordu zavallı Abdi'nin evinin duvarlarında. Nasıl öldüğünü anlatmak çok zor benim için. O muskanın içindeki iblis çıkacak üç mısra da bittiğinde ve tabii ki bu da üç ruhun yok olması ile olacak. Fakat daha da karanlık olan, iblisin zihninde bundan daha fazlasını istiyor olması. Yaşayanlar diyarında bir ölümsüz olmak için değerli bir şeyin peşinde ama göremiyorum ne olduğunu. Kimse bilmiyor altın sikkelinin ne yapmaya çalıştığını.”

“Bunlar doğru mu Fransız?” diye sordu hayretle Selis. O, muskanın gizemini tam olarak çözememişti, onu sadece A.B.T. için değerli bir keşif olduğundan almak istiyordu. Gerçeği öğrendiğinde sarsıldı ve içinde beslenen korku büyüdü.

“Bunlar doğru,” dedi Yankıbaba. “Sen düşeceksen peşine karanlığın, o zaman içinde olan ışığı hiç olmadığı kadar aydınlık tutmalısın, yoksa karanlık senin ışığını söndürür ve bir daha hiç aydınlatamazsın.”

Selis çaresizce Fransız'a bakıyordu. Fransız bunu hiç düşünmezdi ama kadının korku dolu gözlerini fark ettiğinde ona acımişti.

“Elimden geldiği kadar çabuk bir şekilde sana katılacağım Gölge. Sen tanıdığım en cesur kadınsın, öyle kal ve tilsimin peşini bırakma,” dedi Fransız ve o sıra Yankıbaba'nın cebinden bir şeyler çıkardığını fark etti. Bunlar silindir şeklinde muskalardı. Adam bir an korkuyla geriledi; artık muskalara karşı bir çekingenliği vardı ne de olsa.

“Bunlar bazı koruma tilsimleri,” dedi adam. “Bunları yapan kimse kalmadı artık. İhtiyaç olmasa ben de yapmazdım ama bu savaşta dengelerin eşit olmaması beni bunları işlemeye itti. Takın ve çok fazla bir şey beklemeyin. Bunlar yaşlı bir adamın karaladığı sözcükler.”

“Son zamanlarda karalanan sözcüklerin neler yapabildiğini gördük,” dedi Fransız hâlâ emin olamayarak.

“Bunlar karanlık gözler tarafından görülmemenizi sağlayacak,

en azından böyle umut ediyorum zira daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı böle bir şey yapmaya. Bunları takın ve iyi düşünmeyi ihmal etmeyin yoksa hiçbir tılsımın size yararı olamaz,” dedi adam ve tılsımları teker teker dağıttı. Fakat ilginç olan üç tane tılsım hazırlamış olmasıydı. Üçüncüyü Davud’un ellerine verdi.

“Nerden bildin babam?” diye sordu delikanlı.

“Kalbin benimkine o kadar yakın ki oğlum senden önce ben düşünür oldum senin düşündüklerini. Davud’un genç olduğuna bakmayın; O, neyine üflediği nefesle dünyayı değiştirebilir,” dedi adam gülümseyerek. Fransız ve Selis yirmili yaşlarının ortalarında olan adama merakla bakıyorlardı.

“Bir süredir size yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Yankıbabam hep zamanı gelince adımlarımı atmaktan çekinmemem gerektiğini söyler dururdu. Gerçi bu adım benim için biraz büyük ama çekinmeden atacağım,” dedi Selis’e ve Fransız’a bakarak.

“Buna izin veremem,” dedi Fransız. Adamın hayatını tehlikeye atmasını istemiyordu.

“Özgür irade izin istemez genç adam. O bir akarsu gibi gideceği yeri bulur ve ilerler. Aynı bu genç kadının seni izlemesi ve canını kurtarması, aynı Davud’un tercihi gibi,” dedi Yankıbaba. Fransız bir şey söylemedi.

“Ben sizinle yola çıkacak ve tılsımın izini süreceğim,” dedi Davud. Selis adamı güler yüzle onayladı. Bu karanlık yolda yalnız yürümek ona göre bile değildi. Kararlar verildi ve arayıcılar yollarını ayırıp bilinmeze doğru ilerlemeye başladılar...

Nemerth, nam-ı diğer Karanlık İzci her insan gününde yaptığı gibi yine Kaz Dağları’nın bulutlara ulaşan doruğunu mesken tutmuş bekçi Arguh’a doğru ilerliyordu. İzcinin artık başka hedefleri vardı kuşkusuz. Kefenyırtan ile yaptığı anlaşma ona özgürlüğünü verecekti; sadece karanlık tılsımın daha hızlı olmasını umut ediyordu. Uzun yıllar Kan Göğü’nün altında yaşayan varlık artık özgürlüğü tatmak, biricik aşkı İzalin’le birlikte sonsuza doğru yelken açmak

istiyordu. Nemerth insanlara görünmeden dağın tepesine doğru çırpıma başladı kara kanatlarını.

Varlık doruğa ulaştığında gördüklerine inanamadı. Ne bekçi vardı onu bekleyen, ne de beyaz mermerden geçit. Karanlık İzci telaşa seslendi bekçiye ama yoktu ne gelen ne de giden. Bir an çıldıracakmış gibi oldu. Neredeydi eskinin yargılayanı?

“Neden Nemerth?” dedi bir çocuk sesi birden. Küçük kızın sesi sevgi doluydu. Karanlık İzci hızla arkasını döndüğünde bir çocuk olduğunu gördü orada. Çıplak ayakları çimenlerin içinde kaybolmuş küçük bir kız çocuğu duruyordu karşısında...

“Sen de kimsin, beni nasıl görüyorsun tohum?” diye sordu öfkeyle. Vahşi bir hayvan, düşmanına nasıl gözdağı verirse öyle korkutmaya çalışıyordu koca ve karanlık kanatlarını bir açıp bir kapatarak. Çocuğun, Nemerth’in gösterisinden etkilenmediği açıktı.

“Bir kere daha soruyorum Nemerth. Neden?”

Karanlık İzci o an karşısında duranın çocuk kılığına bürünmüş bir elçi ya da diyar gezenlerden biri olduğunu anlamıştı. Bunlar aynı birer insan gibi hayat sürerek yaşayanlara hissettirmeden onlara yardımcı olur, zamanı geldiğinde ise ölüp insan dünyasını bir ölümlü gibi terk ederlerdi. Nemerth çaresizce diz çöktü kocaman kara kanatları yavaş yavaş yok olurken.

“Özgür olamayacak mıyım?” diye sordu varlığa. “Geçit ve bekçi olmadan özgür olmamın bir yolu yok mu?”

“Neden bunca yıl iyiliği seçtikten sonra birden insanlara korku salmaya başladın Nemerth?”

“Bu seni ilgilendirmez!” diye öfkeyle bağırdı izci. “Bin yıllardır bekledim kapının açılmasını ama bekçi hep reddetti beni. Neden elçi, neden kabul edilmedim binlerce insan yılı?”

“Nedenini sen bulamazsan benim sana söylememin ne faydası olur. Şimdi söyle bana Nemerth nedir seni değiştiren?”

Nemerth ayağa kalktı. Kanatları tekrar belirdi; öfkeden delirmek üzereydi.

“Asla gidemeyecek miyim huzura?” diye sordu çocuğa. Küçüğün uzun sarı saçları rüzgar estikçe dalgalanıyor, üzerindeki beyaz elbisesi çimenlerle oynasıyordu.

“Bana nedenini söyle Nemerth. Aklında ne var?”

“Asla gidemeyeceğim,” dedi izci, olanlar yavaşça atan kalbini parçalarken. “Kandırıldım!”

“Kim kandırdı seni Nemerth?” diye sordu çocuk ona doğru yaklaşırken. Nemerth kanatlarını çırpmaya başladı. Ayakları artık yere basmıyordu. Öylece süzülüyordu yerden birkaç santim yukarıda.

“Ben affedilmeyenim,” dedi biraz daha yükselirken. O sırada bazı sesler dolanıyordu etrafta. Evlatlarını arayan kişilerdi bunlar. Kızlarının isimlerini haykırıyorlardı.

Kız elini havaya kaldırdı ve tüm vücudu ışı saçarken eski lisan da konuşmaya başladı. “Artık Kan Göğü’nün kapıları sana kapandı...” Fakat çocuğun anne ve babası birden belirince yamacın başında kız hemen ışığını yok etti, sadece Nemerth’e bakıyordu acı duyarak. Aile, kızlarının ellerini yavaş yavaş indirdiğini fark ettiğinde neler olduğunu anlayamadı, anlamak istemediler daha doğrusu. İnsanlar böyleydi, hayal etmekten ve gerçeği görmekten uzak yaratıklardı. Nemerth kızın gözlerine son bir kez daha baktı ve bir anda havaya yükseldi ve gökyüzünde kayboldu.

“Seni ne kadar uzun bir süre aradık haberin var mı küçük hanım?” diye kızmaya başladı babası çocuğun. Çocuk son bir kez daha izcinin gittiği yere baktıktan sonra rolünü oynamaya başladı; Ağlıyor ve babasından af diliyordu...

Gerçekler Günişığına Çıkıyor

Fransız köyden ayrılıp yüzünü İstanbul yerine Ağrı'nın yükseklerine çevirdiğinde Selis ve Davud, köyün yakınlarında tılsımın peşine düşmüşlerdi. Fransız'ın uygun uçağı bulması ve Ağrı'ya ulaşması ertesi günün gece saatlerini bulmuştu. Nadage'in bahsettiği karlarla kaplı yüksek yerleşim yerine ulaşması epey zor olmuş ama üstesinden gelmişti. Beş Mühürlü Kristal Tapınağı ise Ağrı Dağı'nın doruklarında bir yerlerde gizliydi. Fransız hem Nadage'i göreceğı hem de efsanelerde yer bulan ünlü kristal tapınağı yaklaşıcağı için oldukça heyecanlıydı. Yükseklerde, karlarla kaplı bir kasabadaki kahvede çayını yudumlarken insanların ona karşı olan meraklı bakışlarını görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Karanlık hava soğuk rüzgarlarla birlikte gelmişti o gece. Eğer yanında durduğu büyük soba olmasaydı kahvenin içinde oturmak ölümle dans etmekle eş anlama gelebilirdi. Nadage yerleşim yerine gece çöktüğünde orada olacağını söylemiş ama gece olalı birkaç saat geçmesine rağmen kadından henüz haber çıkmamıştı. Fransız, kahveye gelen tek tük dağcı turistin oranın insanlarıyla alıhap gibi olduğunu, onlardan çok kendisinin bir turist gibi göründüğünü fark etmiş ve bundan bir hayli rahatsızlık duymuştu. Mekan, dağcılarının doruklara tırmanmak için hareket noktası olmalıydı. Fransız da küçükken dağcılığa merak sarmış ama daha sonraları tırmanmanın, oksijensiz kalmanın ve dondurucu soğukların zorluklarıyla karşılaşmıştı bu sevdasından çabucak vazgeçmişti. Nadage ise o zamanlar bile iyi bir dağcı sayılırdı. Fransız anılara dalmışken kahvenin kapısı yavaşça açıldı ve içeri kalın dağ kıyafetlerine sarılı biri girdi. Kar kıyafetlerine sarmalanmış kişiyi tanımak imkansızdı zira her

tarafı kapalıydı ama köylüler gelene merhaba deyip hemen ona bir sandalye ve sıcak bir çay ikram ettiklerinde Fransız, gelenin maceraperest turistlerden biri olduğunu düşünmüştü. Dağcı, ikramları nazikçe geri çevirdi ve kar gözlüğünü çıkarıp etrafa göz gezdirdi. Fransız gelenin Nadage olduğunu hayretle fark etti. Elindeki çay bardağını yavaşça masanın üzerine koyarken ellerinin heyecandan titremesine ve kalbinin çarpmasına engel olamıyordu.

“Bir ihtiyacınız yok mu tepede?” diye sordu çayları getiren adam. Belli ki dağcı turistlere ve maceraperestlere yardımcı oluyor, hayatını böyle idame ettiriyordu. “Hayır,” dedi kadın usulca. “Geçen gelişimizde senden epey şey almıştık. Hâlâ yeterli erzağımız mevcut,” dedi çarpık Türkçesi’yle. Nadage bir Fransız’dı ama küçüklüğünden beri zamanının çoğunu Frederic ve onun annesiyle geçirdiği için neredeyse bir Türk gibi konuşmaya başlamıştı. Daha sonraları A.B.T.’de ve Fransa’daki D.S.A. (Découvreurs des Savoirs Antiques) ile arasında bilgi alışverişleri de yapınca kusursuz bir Türkçe’ye kavuşmuştu; tek eksiği telaffuzundaki hafif yanlışlardı.

“Hâlâ bulamadınız mı Nuh’un Gemisi’ni?” diye sordu çaycı gülerek. Kalabalık bir anda kendi arasında konuşmaya, Nuh hakkında bildiklerini paylaşmaya başlamıştı. “Hayır henüz değil,” dedi kadın sakince ve insanlara veda edip Frederic’i kolundan çekerek dışarı çıkardı. Dedikodular ve türlü varsayımlar havada uçuşurken çift çoktan doğunun dondurucu soğuğunun kalbindeydi. Hafif hafif yağan kar eski sevgililerin etrafında dans ediyordu. Kadın, adamın elini bırakmamış ona öylece bakıyordu. Adamın da konuşmaya pek niyeti yok gibiydi. Kahveden aşağı doğru yürümeye başladılar sessizliklerini koruyarak. Karla kaplı yolun başında oldukça büyük bir jeep duruyordu. Tekerlekleri zincirlerle kaplı, karlı arazide ilerlemeyi kolaylaştıracak türden bir araçtı. Arabanın yanına kadar yürüdüler çıt çıkarmadan.

“Bir sonraki durağımıza kadar bununla gideceğiz, sonrası bir saatlik kar yürüyüşüne kalıyor. Umarım tırmanmayı unutmamışsındır. Burada sana uygun kıyafetler var meraklanma,” dedi kadın arabanın kendi tarafındaki kapıyı açarken.

“Sorun değil,” dedi Fransız, suratı buz tutmak üzereyken.

“Eskiden de iyi bir tırmanıcıydım.”

“On iki yaşında oldukça iyiydin,” dedi kadın gülerek. Fransız o an kadının ne kadar güzel güldüğünü unutmuş olduğunu hatırladı. Kar tanecikleri kadının uzun kirpiklerine tutunmak için birbirleriyle yarışırken koyu mavi gözleri kuzey okyanusu gibi pırıl pırıldı. Bembeyaz teni soğukla tanışınca hafifçe kızarmış, dudakları eski çiftlik evinde beraber topladıkları yaban çilekleri gibi kırmızılaşmıştı. Fransız o an kadına olan aşkıdan hiçbir şey kaybetmediğine emin oldu. Kapıyı yavaşça kapattı, arabanın etrafından dolaşıp kadının ellerini sıkıca tuttu ve onu birden öptü. Sanki kadın da bunu bekliyormuş gibi ona karşılık verdi. Nadage, Fransız’ı terk ettiği için adamın onu asla affetmeyeceğini düşünmüştü hep, o yüzden yıllarca, onu korkudan arayamamış, sesini duyamamıştı ama anlaşıyordu ki adam onu hiç unutmamıştı.

“Seni daima sevdim Frederic,” dedi kadın gözyaşları yanaklarından süzülürken.

“Ben de seni,” dedi adam ve kadına sıkıca sarıldı. Onu terk ettiğinde aklından bir türlü gitmeyen kokusu üzerindeydi. Bilmiyordu o kadar güzel bir koku başka bir bahçede olabilir miydi? Dünyanın birçok yerini dolaşmış ama koklamamıştı onun gibi bir teni.

O an ikisi de bir daha ayrılmayacakları ya da hep beraber olacakları gibi sözleri vermek için yanlış bir zamanda olduklarını çok iyi biliyordu. Başları dünya dışı olaylarla sarılıydı ve kaderleri onların ellerinde olmayan bir ipin ucundaydı sanki. O an sadece birbirlerini görmenin tadını çıkardılar ve geçmişi bir kenara bırakıp anın büyüsunü yaşadılar. Sonunda birbirlerine tekrar kavuşmuşlardı ne de olsa. Önemli olan buydu...

Karlı yolları geçip nice düzlüğü aştıktan sonra arabayı neredeyse buz tutmuş büyük bir kulübenin sahibine teslim ettiler. Nadage bu adamın güvenilir biri ve kat etmeleri gereken yerlerde onlara çok yardımcı olduğunu söyledi. Kar Adamı lakaplı adam arabayı onlara bulan ve karlı patikanın haritasını onlara sağlıyordu. Buz tutmuş kulübeden sonrası zor yürüyüş yoluna kalıyordu. O gece Kar Adamı’nın yanında kaldılar çünkü gece vahşi kar hayvanları olduk-

ça fazla tehlike yaratıyordu ve soğuk öldürücüydü. Kar Adamı'nın ısıttığı sıcak çorbayı içip, üzerine sert konyaklarını şöminenin ateşi etrafında yudumladılar. Kar Adamı, Nadage'in aradığı şeyden bi haberdirdi. O da kadının ve yardımcısının, aynı zamanda çok da iyi dostu olan Kızıl Simon'un, Nuh'un gemisini aradığını zannediyordu. Kızıl Simon eski bir lejyonerdirdi ve sert topraklarda nasıl hayatta kalınacağına dair bir uzmandı. Kırklı yaşlarının sonlarına yaklaşan adam birçok defa Nadage'in hayatını kurtarmış ve ona aşılmayacak kadar zor olan yerleri aşmasında yardımcı olmuştu. Kızıl Simon aynı zamanda Fransız'ın babasının da yakın bir dostuydu. Fransız, Simon'un dorukta onları beklediğini öğrendiğinde epey şaşırmıştı. Adamı en son altı ya da yedi yıl önce görmüştu. Babası zor dönemler geçirirken adam ona destek olmaya çalışmış hep adamın yanında olmuştu; o yüzden Simon'un ayrı bir yeri vardı Fransız'ın kalbinde. Onun da aralarında olduğunu bilmek adama ayrı bir cesaret vermişti.

O gece Nadage ve Fransız birbirlerine sarılarak uyudular. Lanetli tılsımlardan ve iblislerden uzak bir şekilde tatlı rüyalara daldılar. Ertesi sabah Kar Adamı'nın kalın sesi onları kaldırdığında güneş Ağrı Dağı'nın yamaçlarında onları selamlıyordu.

Fransız, Nadage'in ona getirdiği kar kıyafetlerini giydikten sonra dik yamaçları tırmanmaya, karlarla kaplı yolarlı aşmaya hazırdu. Hava çok açık ve şaşırtıcı derecede iyiydi o gün. Fransız tırmanışta Nadage kadar hızlı değildi o yüzden bir saatlik yolu tam iki buçuk saatte almışlar ve garip yamaçlardan ilerleyip, mağaralardan girip çıkarak sonunda Kızıl Simon'un olduğu mağaraya ulaşmışlardı. O yükseklikte nefes almak bazen çok zorlaşıyordu, o yüzden oksijen tüpleri onlara zor zamanlarda epey yardımcı oluyordu. Frederic mağaranın olduğu yere birkaç metre yükseklikte göz gezdirdi ve bakışları -şüphe yok ki- Beş Mühürlü Hüküm Kapısı'nı arıyordu. Karşısında oldukça dik bir yamaç vardı ve tepesi bulutların içinde kayboluyordu. Mağaranın karşısındaki geniş düzlük alan karlarla kaplıydı ama bazı yerlerinden çıkıp güne merhaba diyen bitkiler görülmekteydi. Geniş düzlük bir süre sonra şaşırtıcı bir şekilde yoğun bir sise bırakıyordu kendini. Nadage kapının orada

olduğunu düşündüğünü söylemişti Fransız'a. Sise yaklaşınca ise kapıların koruyucusu tehditkar bir şekilde görüldüğünden daha fazla ileri gitmeleri mümkün olmamıştı. Sonunda efsanenin kalbine yaklaştıklarını bilmek adama sıradışı bir heyecan veriyordu.

Nadage ve Fransız mağaraya girdiklerinde Kızıl Simon'u iki büyük ısıtıcının ortasında kitap okurken buldular. Adam kar gözlüklerini takmış, sanki güney sahillerinde güneşlenen bir turist gibi görünüyordu. Onların gelişiyle kitabını elinden bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı.

"Frederic," dedi. Sesinde hem üzgün bir taraf hem de onu görmüş olmanın verdiği sevinç vardı. Frederic adama yaklaştı ve ona sıkıca sarıldı. "Eski bir dostun sıcaklığı kadar mutlu eden bir şey yoktur beni," dedi neşeyle. Simon, Fransız'ın yüzüne şöyle bir göz attı sonra yanaklarına hafifçe vurarak, "Eskisinden daha iyi görünüyorsun," dedi. Nadage ve Simon karanlığa doğru uzayıp giden mağaranın içine neredeyse küçük bir kulübe inşa etmişlerdi. Güneş enerjisiyle çalışan ısıtıcıları, kamp malzemeleri, hatta kağıtların ve bazı aletlerin üzerinde durduğu bir masaları bile vardı. Simon o masayı bizzat kendisi yapmıştı. Elleri kolları bir süredir bağlı olduğundan oldukça boş zamanları oluyordu. Fransız mağarayı dolaştıktan sonra Simon'a baktı sessizce. Kızıl Simon, genç adamın bir an evvel büyükbabasını görmek istediğini biliyordu. Eline büyük bir fener aldı ve mağaranın içlerine doğru yürümeye başladı. Mağara derine inmiyordu, neredeyse kamp alanından on metre içerde sona eriyordu. Orayı temizlemeleri oldukça vakitlerini almıştı; hayvan pislikleri ve zamanın yaramazlığı sayesinde geldiklerinde girilme-yecek kadar kötü durumdaydı mağara.

Kızıl Simon, mağaranın ucundaki cesedi feneriyle gösterip oradan ayrıldı. Ünlü hazine arayıcısı, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan büyükbaba Ed karanlığın ortasında yerde uzanıyordu. Fransız gözleri sulanarak adamın yanına ulaştığında ondan geriye pek de bir şey kalmadığını fark etti. Belki de sert hava koşulları simasının kaybolmasını engellemişti ama anlaşılan onca yıl boyunca yırtıcı canlılar ve zor koşullar adamın cansız bedeniyle yakından ilgilenmişti. Cesedin üzerindeki kıyafet parça parça olmuş, sırt çantası yırtılıp

içinden bazı şeyler alınmıştı. Ed Krelunberg'in ün ve başarı dolu hikayesi karanlık bir mağaranın ürkütücü koşullarında son bulmuştu ne yazık ki.

Fransız, dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. Nadage ve Simon, adamın hıçkırık seslerini duyabiliyorlardı, bir süre kendiyile baş başa kalmasının uygun olacağını düşündüklerinden adamı yalnız bırakmışlardı. Adam son bir kez daha çocukluğunun kahramanına baktıktan sonra mağaranın girişine geri döndü. Hiçbir şey söylemeden soğuk duvara sırtını dayayarak tabakasından bir sigara çıkardı ve içmeye başladı. Kızıl Simon adamın yanına doğru yürüdü ve elini adamın sırtına koyarak ona matarasını uzattı. Matara sert İskoç viskisiyle doluydu.

Bir süre konuşmadan ve birbirlerine bakmadan geçirdiler zamanı ama yapılacak o kadar önemli işler vardı ki vakit kaybetmek yapmaları gereken en son şey olmalıydı.

"Maalesef sana daha kötü haberlerim var Fransız," dedi Simon adamın yanına yaklaşırken. Simon'un kızıl sakalları çenesinin altından adem elmasına gelecek kadar uzundu. Sol kaşı nasıl olduğunu hiçbir zaman anlatmadığı derin yara izini barındırıyordu. Adam elinde tuttuğu şeffaf poşetin içindeki mektubu Fransız'a uzattı. Fransız gözyaşlarını sildi ve okumaya başladı.

Sevgili torunum, benim küçük kahramanım Frederic,

Çok fazla zamanımın kaldığını düşünmüyorum zira dün çok şiddetli bir kalp krizi geçirdim ve koruyucunun gazabına uğradım. Aziz yanımda olmasaydı çoktan ölüp gitmiş olurum. Oğlum, aylardır mühürlü kapılara bir giriş yolu bulmak için uğraşıyoruz ama koruyucuyu bir türlü geçmeyi başaramadık. O kadar güçlü ve inanılmaz bir varlık ki sadece onu görebilmek bile bana hayatımın en harika anlarını yaşattı diyebilirim. Fakat bazıları kendini o kadar kaybetmişti ki amaç, arayıcı ruhundan çıkıp kişisel bir yıkıma dönüştü. Bilmiyorum biliyor musun Frederic, baban son birkaç yılda çok değişti. Annenin ölümü onu yiyip bitirdi. Artık eski sağlıklı ve iyi Aziz değil. Ona ismini yüce bir varlık vermişti ama sanırım onun

azizliği seni dünyaya bağışlamak oldu.

On dokuz kişilik bir ekiple buraya geldik oğlum ve dün sadece birkaç kişi kaldık. Baban anneni tekrar görebilmek için kapıları açması gerektiğini kafasına koydu. Kapıların diğer dünya ile bir şekilde bağlantıda olduğunu öğrendik. Kapıları ancak ve ancak güçlü bir iblis açabilir; bunu sana daha önce de anlatmıştım ama baban beni dinlemedi ve koruyucuya savaş açtı. Yeryüzüne bir iblis gelemeyeceğinden kapılar sonsuza kadar saklı kalacak. Neredeyse tüm ekibi kaybettik... Ben de çok yakında öleceğim. Baban her gün gelip bana bakıyor ama onun koruyucuyla olan karanlık konuşmalarını duyabiliyorum geceleri. Bu çok korkutucu... Diğer tarafa geçip o iblisi bu diyara getirmeyi kafasını koymuş. Oğlum Frederic, baban tam anlamıyla kendini kaybetmiş bir halde.

Hatırlar mısın oğlum, babanı kurtaran o yüce varlığı sana anlatmıştım, hani ona ismini koyanı, işte onun dedikleri aklımda birkaç gündür.

"Oğlunun bir oğlu olacak. Onun, ikinizden de aziz bir ruhu olacak. Dünya kararırken o dünyanın kalbini elinde tutacak."

Benim ve babanın burayı bulması, ikimizin de birer arayıcı olmamız ve yüce varlığın seni işaret etmesi bana bu kapıların üzerinde bir hükmünün olduğunu söylüyor. Baban karanlıkla anlaşmalar yapıyor; umarım sonu ışıktadır ama birkaç gündür sesini duymuyorum. Belki de çoktan annenin yanına gitmiştir. Sen dünyanın kalbini elinde tutacaksan dünyanın kaderi senin ellerinin arasında demektir. Bu mektup sana ulaşır mı bilemem ama bir şekilde bu izbe ve bulunmaz yere gelersen ve benim çürümüş suratıma bakarsan haklı çıktım demektir.

Ne olursa olsun ışığı elinde tut ve asla ama asla her zaman yanında olduğumu unutma.

*Büyükbaban
Ed Krelunberg*

Fransız, büyükbabasının ona yıllar önce yazmış olduğu mektuba gözlerinden yaşlar süzülerek bakıyordu. Babasından uzun yıllardır

haber almadığı doğrudu. Demek ki adam o süre zarfında karısını diğer dünyadan geri almanın yollarını aramaya koyulmuştu. Fransız, annesi öldükten sonra babasının bir hayli içmeye başladığını ve sık sık uzun yolculuklara çıktığını biliyordu ama mühürlü kapıları aradığından ya da Melis'i geri getirmenin yollarını aradığından haberdar değildi. Babası deliliğin patikalarında koşmuş ve o yolda hayatını kaybetmişti belli ki. Öfke adamın içine ateşten sıcak bir kor gibi oturdu.

Peki büyükbabasının yazdığı mektuba ne demeliydi? Adam mühürlü kapıların açılması için eski bir iblisin gelmesi gerektiğinden bahsediyordu; bu pekala Kefenyırtan olabilirdi. Nemerth, Karanlık İzci de ona yardım ediyordu. Demek ki onun da bu işten bir çıkarı vardı. Dünyanın karanlık dönemlerine tanıklık etme düşüncesi adamı hayrete düşürdü. Peki büyükbabasının dedikleri gerçek olabilir miydi? Dünyanın kalbini elinde tutmak da ne demekti?

“Haydi bir yudum daha iç Frederic, buna ihtiyacın var,” dedi Simon. Nadage adamı kolundan tuttu ve kafasını kalbinin üzerine yasladı. Adam kesik kesik solup alıp veriyordu; hâlâ okuduklarının etkisi altındaydı.

“Tüm bunlar ne demek oluyor?” diye sordu adam olanlara bir anlam vermeye çalışarak.

“Anlaşılan Yaşlı Ed haklıymış dostum,” dedi Kızıl Simon. “Mektubu eline aldın.”

Fransız, kafasını kadının göğsünden yavaşça çekip onun gözlerinin içine baktı. “Sen de mi böyle düşünüyorsun Nadage?”

“Yaşlı Ed'in yanıldığını hiç görmedim,” dedi kadın adamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra. Fransız, Simon'un verdiği içkiden birkaç yudum daha aldı. Biraz daha rahatlamıştı.

Üç arayıcı elindeki belgelerden, buldukları eski yazılardan ve yaşadıkları gizemli olaylardan konuştular uzun uzun. Nadage ve Kızıl Simon, Fransız'ın anlattığı şeyleri duyduklarında kulaklarına inanmamışlardı. Tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmıştı adam yaşadıklarını. Özellikle de Nemerth ve Yankıbaba ile ilgili olanlar ikiliyi heyecandan sersemletmişti. Fransız'ın anlattığı olaylar tek

bir sonuca götürmüştü onları. Kefenyırtan denilen eski iblis dünyaya adım atmak için, bir muskanın içindeki kanlı sözcükleri kullanıyor ve bu topraklara adım attıktan sonra da mühürlü kapıları kullanarak erişilmez bir güce kavuşmayı arzuluyordu. Fransız yaşadıklarını bir bir anlattı, hiçbir eksik parça kalmayınca dek her ayrıntıyı söyledi ikiliye. Anlatma sırası ikiliye geldiğinde bu sefer şaşırma sırası Fransız'daydı.

Simon oraya gelene kadar dünyada gezmedik yer bırakmadıklarını anlatıyordu Fransız'a. Her ipucunu, her eski metni itina ile izlemişler ve sonunda Ağrı'nın doruklarına ulaşmışlardı. Her antik belge birbirine benzer şeyler söylüyordu. Kayıp kıta Atlantis zamanında, büyük imparatorluğun yıkılması esnasında, gök insanlarını besleyen devasa mor kristal parçalanmış ve ortaya çıkan enerjinin bir kısmı Atlantis rahibinin vücuduna girerek ona akıl almaz şeyler yaptırmıştı. Atlantis'ten kaçmayı başaran ve Yeni Dünya'yı kuran rahipler, güneyde Aztek ve Mısır uygarlığından Orta Asya'da Sümer'e kadar, birçok yeni uygarlığın başlamasına sebep olmuşlar ve eski öğretileri onlara aktarmışlardı. İşte bu gizli öğretilerden biri de Beş Mühürlü Kristal Tapınağı efsanesiydi.

Efsaneye göre kırık mor kristalin çevresindeki kapılar dünya üzerinde yaşamış beş tane azılı katili besliyordu. Gardiyan sadece o beş katilin girmesine izin vermişti içeri, onların ruhlarını görmüş ve kapıların mühürleri olmalarını kabul etmişti. Hatta efsanenin bilindiği çok ama çok eski zamanlarda karanlık ruha sahip ölümsüzlük arayıcıları bizzat koruyucunun karşısına çıkar, hayatları pahasına kabul edilmeyi beklerlerdi. Binlerce yıl önce ziyaret edilen yeri artık çok az kişi biliyordu.

Beş kapının içinde beş tane katil uyumaktaydı ve iblisin yeryüzüne ayak basmasıyla onlar da uyanacak ve efendileri için dünyayı küle ve toza çevireceklerdi. Beş kapının uyuyanları zamanın herhangi bir aşamasından gelmiş olabilirdi. Ne Nadage ne Simon ne de bir başkası bilebilirdi onların kim olduğunu ve ancak koruyucu yok olduğunda görebileceklerdi onların kim olduklarını. Beş koruyucu sonsuz hayat için kendi ruhlarını kristale teslim ettikten sonra iblis efendinin gelişine kadar sessizce uyuyarak onu beklemeye başla-

mişlardı. İblisin geldiği gün onların da doğum günü olacaktı.

Fakat efsane bununla da sınırlı kalmıyordu. Kapılar açıldıktan ve katiller uyandıktan sonra en büyük olay gerçekleşmeliydi. Masum bir can bizzat gelen iblis tarafından kurban edilecek ve kanı kırık mor kristalin içine dökülecek, bu sayede iblis erişilmez bir güce sahip olacaktı. Bununla birlikte yazıtlar başka bir durumdan daha bahsetmekteydi. Eğer iblis geldiğinde masum bir can dünyanın kalbini temsil eden mor kristale dokunursa kapılar yok olacak ve iblis güce asla kavuşamayacaktı. İşte en önemli ve en son bulunan yazılar böyle söylüyordu. Mor kristal dünyanın bilgilerine sahip olduğu gibi taşıdığı enerji de ölümcüldü.

Fransız, Nadage'in anlattıklarını dinlerken kalbi sıkışır gibi oldu. Büyükbabasının anlattığı hikaye gerçek olabilir miydi? Çölde yıllar önce gerçekleşen olayda gizemli bedevi aynen bu hikayedeki gibi bir olay anlatıyordu ve olayın başkahramanı Fransız'dan başkası değildi.

"Oğlunun bir oğlu olacak. Onun ikinizden de aziz bir ruhu olacak. Dünya kararırken o dünyanın kalbini elinde tutacak."

Fransız aynı bir çocuğun saflığına ve masumiyetine sahip bakışlarını Nadage'e çevirdi.

"Kendimi feda edeceğim öyle mi?"

Beş Mühürlü Kristal Tapınağı

Fransız, Nadage ve Kızıl Simon olanlar hakkında uzun uzun konuştuılar sislerin ardındaki mağarada. Kefenyırtan dünyaya her gün bir adım daha yaklaşıırken, kapıların koruyucusu sislerin ardında bir yerlerde ebedi bekleyişini sürdürüyordu. Yaşlı Ed'in söyledikleri doğruysa kapıların açılması halinde Fransız, dünyanın kalbi denilen mor kristali yakalayacak, bu sayede eğer anlatılanlar doğruysa lanetin dünyayı terk etmesini umacaklardı. Her şey bir yana, üç arayıcı hâlâ bir şansları olduğunu, muskanın ruhları yok ederek gerçekleşen ilerleyişini durdurabileceklerini biliyorlardı. Eğer muska başka can almazsa Kefenyırtan cehenneminden asla gün yüzüne çıkamayacak, Fransız da sislerin ardına geçmek zorunda kalmayacaktı. Her şey Selis ve Davud'un tılsımı bulmasına bağlıydı.

Fransız bütün gün Selis'i aramış ama kadına bir türlü ulaşamamıştı. İşin ilginç yanı Tilki'yle konuştuğunda onun da kadına birkaç gündür ulaşamadığını öğrenmişti. Onlar için endişeleniyordu fakat her şeyin yolunda olmasını ummaktan başka çareleri yoktu. Gece sakin olan hava güneş doğmaya yakın bozmaya, kar yağışı hızlanmaya başlamıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla Yaşlı Ed'in sonsuza dek huzurla uyuması için bir mezar açmışlar ve değer verdiği eşyalarla birlikte onu Ağrı'nın doruklarına gömmüşlerdi. Fransız biliyordu ki Yaşlı Ed kesinlikle rahatsız edilmeyeceği ve kimsenin bilmediği bir yere gömülmek isterdi. Adamın mezarı yer ile gök arasında, sessizliğin hüküm sürdüğü topraklardaydı artık; onu kimse rahatsız edemezdi. Daha sonra kamp alanını toparlamak için oldukça uzun süre geçirmişler ve her şeyi ayarladıktan sonra yola çıkmak için karın dinmesini beklemeye başlamışlardı. Fakat fırtına her geçen an ara-

yıcıları mağaraya hapsedmek istemişçesine daha da sertleşiyordu. Derken Fransız'ın telefonu çalmaya başladı. Arayan Selis'ti.

"Frederic," dedi kadın hayli yorgun ve bitkin bir şekilde.

"Selis, neredesin?"

"Üç günde... iki can... daha aldı... Frederic. Mısralar... Azaldıkça güçleniyor," dedi kesik kesik. Fransız duyduklarına inanmıyordu. İki mısra daha gittiyse geriye sadece bir mısra kalmış demektir. Bu da demek oluyordu ki Kefenyırtan'ın özgürlüğüne kavuşmasına sadece bir ruh kalmıştı. Şiirdeki son ve lanet kokan mısra şöyleydi... *Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm...*

"Onu buldun mu Selis, onu ele geçirdin mi?" dedi adam merakla.

"Bi...bilmiyorum," dedi kadın zorla. Fransız, kadının ne demek istediğini anlamamıştı. "Davud yanında mı, onu telefona verebilir misin?" diye sordu adeta yalvarırcasına. Sadece hırıltılı sesi duyuldu uzun uzun.

"Korkuyorum Frederic. Burası çok karanlık..."

"Sakin ol Selis. Derin bir nefes al. Her şey yoluna girecek. Şimdi bana nerde olduğunu söyle?"

"Sen neredesin, hani gelecektin?" diye sordu kadın.

"Selis neler oluğuna inanamazsın. Çok önemli gelişmeler yaşandı ve şu an önemli olan senin muskayı bulabilmen," dedi adam sesini yükselterek.

"Neredesin peki?" diye sordu kadın bir kere daha. Adam hayli sinirli bir şekilde cevap verdi. "Ağrı Dağı'nın doruklarındayım Selis. Büyükbabamın cesediyle karşılaştım ve mühürlü kapılara çok yakıным. Her şey doğruymuş! Şimdi nerede olduğunu söyle ki seni bulabilelim!"

Kadının sesi tekrar hastalıklı bir hırıltıya dönüştü ve ardından birkaç defa ciğerleri yırtılırcasına öksürdü. Sanki gizli bir mahzen-de uzun süredir tutsak olan biri gibi bitkin geldi sesi. "Köyün yakınlarındayım. Davud öldü ve ben.. ben..."

"Davud öldü mü?" diye sordu adam hayretle. "Selis beni iyi dinle. Hemen Yankıbabası'nın evine git. O seni iyileştirecektir, biz de oraya geleceğiz. Beni anladın mı?"

"Tamam," dedi kadın zorla ve telefon kapandı.

Fransız ne yapacağını bilmez bir şekilde mağaranın içini arşınıyor, muskanın son mısrasına geldiğini tekrarlıyordu. Hemen köye ulaşmak ve Selis'i içinde bulunduğu karanlıktan kurtarmak zorunda olduklarını haykırıyordu ama dışarıyı kasıp kavuran fırtına mağaradan çıkmalarını engelliyordu. Kısa süre sonra telefonlar da çekmemeye başlamış ve karanlık mağaranın içinde baş başa kalmışlardı. Koca bir gün etkisinden hiçbir şey kaybetmeyen fırtına gece de devam etmekteydi. Isıtıcılarının gücü azalırken sabırları çoktan tükenmişti.

“Bir an önce buradan çıkıp gitmeliyiz,” dedi Fransız birden ayağa fırlarken. Kızıl Simon da, Nadage de dışarıdaki fırtınada bir saat hatta Fransız’la birlikte giderlerse Kar Adamı’nın yanına kadar en az iki saat harcayacaklarını biliyorlardı. Sert fırtınada böyle bir yürüyüşe kalkışmak delilik olurdu. En iyisi fırtınanın dinmesini beklemektir; başka çarelerinin olduğunu düşünmüyorlardı. “Hadi bir şeyler söyleyin,” diye bağırdı adam; dostlarından yanıt bekliyordu.

“Fırtınanın dinmesini beklemeliyiz,” dedi Simon. “Şu an elimiz kolumuz bağlı Frederic,” dedi kadın. “Beklemekten başka çaremiz yok,” diye ekledi.

Fransız bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu ama sert fırtınada zorlu yolları aşmaya çalışmak ölümün kollarına atılmaktan çok da farklı olmazdı. Ne yapabileceğini düşünüyordu sürekli; zihni bulanmış, gücü vücudundan çekilmişti. Birkaç saat daha bekledikten sonra nihayet gece yarısını birkaç saat geçe fırtına yavaşlamaya başladı. Kar yağmayı kesti ve aydınlık bir gece çıktı ortaya; berrak ve tertemiz. Artık yola koyulabilirlerdi.

Fransız ve diğerleri fırtınanın bitişini neşeyle karşılarken, adamın telefonunun çalmasıyla birden dikkatleri arayana yoğunlaştı. Arayanın Davud olması merakları daha da arttırmıştı. Fransız hayli şaşırarak telefonunu açtı, korkarak ona kim olduğunu sordu. Karşı taraftan gelen ses gerçekten de Davud’a aitti. Simon ve Nadage dikkatle konuşmayı dinliyorlardı.

“Ner..sin..sız..” Ses kesilerek geliyor karşı taraftaki kişinin söylediklerini anlamak zorlaşıyordu. “Senin öldüğünü söylemişti,” dedi Fransız bir anda adamı sorgularcasına. Nadage ve Simon

bunun Fransız'ın bahsettiği korkunç Nemerth'in bir oyunu olabileceğini fısıldıyorlardı birbirlerine.

"Ne...İmesi...ben...nu...bettim. Peşin...ştüm...Karlarla kap...yeryim..."

"Dediklerin anlaşılmıyor Davud. Selis nerede, sen neredesin?" diye sordu Frederic.

"Onu ...kip ettim," dedi adam. Ses bu sefer çok kesilmeden gelmişti. "Ağ... Dağı'nda bir ... lerdeyim." Genç adamın sesi hayli korkmuş ve bitkin geliyordu ve eğer Fransız yanlış anlamadıysa adam Ağrı Dağı'nda bir yerlerde olduğunu söylüyordu. Bu nasıl olabilirdi?

"Neredesiniz?" diye sordu Davud tekrar.

"Ona yardım etmeliyiz. Bizim için hayatını tehlikeye attı. Selis'in başı dertte olmalı," dedi adam Kızıl Simon'a bakarak. Simon her ne kadar Nadage'in bu teklife sıcak bakmadığını ve kadının, sesin iblislerden birinin oyunu olduğunu düşündüğünü bilse de Fransız'ı onayladı. "Ona tam olarak nerede olduğunu sor. Buralar çok geniş ve ıssız yerler," dedi eski lejyoner Nadage'in gelişen olaylar yüzünden memnuniyetsiz ifadesini görmezden gelerek.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dağcı...dayım. Kırmızı... bayra...geçit..." Fransız adamın dediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Davud doğru anlatmış olsa bile Fransız bölgeye hakim olmadığı için anlam verememişti dediklerine. Telefonu Simon'a verdi ve Davud bir kere daha söyledi nerede olduğunu. Kızıl Simon hemen anlamıştı adamın yerini. Dağcı yolundaydı genç adam. Kırmızı bayraklı geçidin oralardaydı. Simon kırmızı bayrağın dağcılar için bir sınır bölgesi, bir sonraki kamp alanı için son basamağı temsil ettiğini biliyordu. Kırmızı bayraklı alan mağaraya yarım saatlik bir yürüyüş yolunda güney batıdaydı.

"Ben burada kalacağım," dedi Fransız, Nadage ve Simon'a. "Süreyi uzatmak, daha fazla zarar vermek demek."

Kızıl Simon, Davud'a olduğu yerde kalmasını ve kısa bir süre sonra yanında olacaklarını söyleyip hazırlanmaya başladı ve Nadage de hazırlıklarını tamamladığında mağarayı terk ettiler.

Fransız mağarada artık yalnızdı. Karanlık ve soğuk, adamı hırpalarken işler daha da karışmaktan öteye gitmiyordu.

Neredeyse bir buçuk saat geçmesine rağmen Nadage ve Simon ortalarda yoktu. Fransız, mağaradan birkaç adım dışarı çıktı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Dondurucu soğuk etkisini yitirmiş olmasa bile fırtınanın dinmesiyle görüş alanı açılmış, önlerinde uzanan sisli açıklık ayyuka çıkmıştı. Sislerin ardında Ağrı Dağı'nın en yüksek yerleri görülebiliyordu. Birden babası geldi aklına. Ailesinin parçalanmasına neden olmuş ve belki de... Fransız aklına gelenleri uzaklaştırdı kafasından. Babasının annesini aramak için karanlıkla anlaşma yaptığı ya da onu getirmek için Kefenyırtan'ı bulmaya cehenneme girdiğini düşünmek istemiyordu. Ölüm sessizliği doruklarda gezinirken Kızıl Simon'un sesi duyuldu uzaklarda. Sanki adamın sesinin duyulmasıyla sisler rahatsızca hareket etmiş, karanlığın içlerinde bir şeyler kıpırdanmıştı. Fransız, sesin geldiği yöne baktığında dostlarının geldiği fark etti. Davud gerçekten yaşıyordu...

Kızıl Simon, genç adamı sırtında taşıyarak getirdi mağaraya. Davud bir mermer kadar beyazlamış ve esir düşmüş bir asker gibi bitap görünüyordu. Nadage genç adamın sırtında duran, neyinin içinde olduğu siyah kutuyu alıp yere koydu. Adamın yanında sadece neyi vardı; sanki çabucak bir yolculuğa çıkmış, ardındaki her şeyi geride bırakmıştı. Kızıl Simon bir süre ölümün eşğine gelmiş adama masaj yaptı ve kan akışını düzenlemeye çalıştı. Sert viski zavallı adamı kendine getirmişti. Fransız hemen neler olduğunu sordu Davud'a. Adamın söyledikleri ise anı karartmaya yetmişti.

"Selis'i kaybettim Frederic. Benzer iki ölümle civar köyde karıştık ve hemen izine düşmeye başladık. Köyden ayrıldıktan bir gün sonra, cinayetlerin yaşandığı köyde dinlenirken bir de baktım odada yok, hemen onu aramaya koyuldum. Bir gün boyunca aradım durdum ama izine rastlamadım. Sonunda beni aradı ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Yanına gittiğimde gördüklerime inanmadım. Kadın sanki bir şeyle mücadele ediyor, onu içten içe kemiren bir canavarı çıkarıp atmak istiyordu kalbinden. Bana ağlamaklı bir şekilde bakıyor, af diliyor ardından ağza alınmayacak küfürler

savuruyor ve yumruklar atıyordu. Ona o kadar acıdım ki anlata-mam. Yankıbabam'ın öğrettiği tılsımlı ezgileri üfledim sürekli; ben üfledikçe düzelir gibi oluyor üflemeyi kesince yine eski haline dönüyordu. Bilmiyorum ne kadar üflediğimi ama sonunda yorgun düşüp bayılıp kalmışım. Uyandığımda yoktu yerinde. Neyimi tekrar üflediğimde gördüm kadının acı çeken ruhunu; bir yere yetişmek için koşuyordu. Bu sefer ona fark ettirmeden takıldım peşine. Buraya kadar sürüklendim ama dağlarda karla kaplı arazide o kadar çabuk ilerliyor, o kadar iyi hamleler yapıyordu ki..." Davud birden sustu. Gözlerinde yaşlar belirdi. Sanki onlara karşı bir kusur işlemiş gibi eğdi boynunu. Fransız, adamın yanına giti ve onu gayet içten bir şekilde kucakladı. "Elinden gelenin en iyisini yapmışsın Davud. Hayatını tehlikeye attın günlerce. Sen çok cesur birisin," dedi omuzlarını sıkarak. Davud zor da olsa gülümsedi. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu kendini toparlamaya çalışırken. Nadage, Fransız'a sıkıca sarılmış yaşadıkları korkunç anların geride kalması için yalvarıyordu tanrıya. Büyükbaba Ed'in yazdıkları sanki bir bir olmaya başlamıştı ve önüne kimse geçemiyordu.

"Ne yapacağımızı ben de bilmiyorum," dedi adam hayli üzgün ve ağlamaklı.

"Eğer Selis adındaki kadın muskayla bir olduysa ya da onunla bir şekilde bağlantıdaysa ve bu karlar ovasında yılmadan ilerliyorsa mutlaka sislerin koruyucusuna gelecektir; amacı bu ne de olsa," dedi Simon sigarasını tüttürürken.

"Peki, koruyucu onu içeri alacak mı?" diye sordu Fransız.

"Koruyucu, Beş Mühürlü Kristal Tapınağı'nı koruyor. Bildiğimiz tek şey bu ama beş kapının katillerini içeri aldığını biliyoruz. Demek ki iblis'i bekliyor," dedi Nadage gözlerindeki yaşları kimseye fark ettirmeden çabucak silerek.

"Kefenyırtan dünyaya gelirse nerede var olacak?" diye sordu Davud.

"İşte bunu kimse bilmiyor," dedi Fransız. "Ama bence son ölümün yaşandığı yerde var olmalı," dedi sonra.

"Burayı, mor kristalin gizli mabedini bulması gerekecek," dedi Kızıl Simon.

“Onun için zor olacağını düşünmüyorum,” dedi Davud.

“Aslına bakarsan burası herkesten, yaratılan en üst ve en düşük varlıktan da eşit derecede saklanmıştı. Burayı sadece ruhlarında en büyük karanlığı taşıyan beş katil bulabilir. İblisin bile buranın yerini bilmesine izin verilmemiştir. Yani burayı bulması onun için zor olacak. Belki de bulamadan başka güçler tarafından yok edilir,” dedi Nadage gayet iyimser bir şekilde.

“Bilmediğimiz çok fazla güç var bizimle yaşayan ve hayata denge getirmeye çalışan,” dedi Davud, viskiden yanakları al al olmuş halde. “Yankıbabam bir şeyler düşünmüş birileriyle konuşmuş olmalı.”

“Hayata denge getiremedikleri açık,” dedi Kızıl Simon. “Denge getirmiş olsalar her gün binlerce kişinin ölümünü izlemezdik öyle değil mi genç dostum?” diye sordu Davud’a. Davud’un yanıtı çabuk oldu. “Dengeden anladığın buysa, haklısın...”

Akşamın kızılığı aniden dağın üzerine çöktüğünde arayıcılar da karların üzerinde Selis’in izini sürmeye başlamışlardı. Davud’un kadını kaybettiği yerden başlayarak beş kilometrelik bir alanı taramışlardı. Kadının ayak izlerine ve hatta bazı kan izlerine bile rastladılar ama yine de onu bulamamışlardı. Karanlık çökmeye yakın yine mağaraya dönmüşlerdi ve elleri kolları bağlı neler olacağını bekliyorlardı. İşte tam da o anda, umutsuzluk ve karamsarlık üzerlerine çökmüşken dışarıdan gelen bazı seslerle bir anda irkildiler ve hemen mağaranın girişine koştular. Karanlığın kalbinde tılsımlı bir şekilde parıltıyan sislerin içinde biri duruyordu. Ellerini havaya kaldırmış garip ve korkutucu bir lisanda sözcükler haykırıyordu. Selis’ti bunları yapan kişi. Fransız şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi oldu; rahatsızca yutkundu. Kızıl Simon ayaklarına kar botlarını geçirmeye başlamıştı bile; kısa süre sonra geceye karışmayı planlıyordu. Davud ince ve uzun kutudan neyini çıkardı ve onu kalbine yakın tuttu. Fransız, kadına yardım etmek için tam adımlarını dışarı atacaktı ki Nadage onu kolundan yakaladı.

“Şimdi değil, neler olacağına bir bakalım,” dedi sessizce. Fransız Selis’in başına kötü şeyler geldiğini, muskanın onu ele

geçirmiş olabileceğini düşünüyordu ve ona hemen yardım etmek istiyordu. “Ölebilir,” dedi korkuyla. O sırada sislerin arasında biri belirdi. Kapıların koruyucusu sonunda görünmüştü. Tılsımlı sislerin içinde gece kadar karanlık bir varlıktı. En az iki buçuk metre boyunda olmalıydı. Sırtından çıkmış altı üstlü iki çift kanadı vardı. Kanatlar neredeyse büyük birer otobüs kadardı ve kocaman siyah tüylerle kaplıydı. Fransız oldukları yerden koruyucunun insan formunda olduğunu görebiliyordu ama yine de kanatlardan başka değişik bir şeyler daha vardı yapısında. Kafasından çıkmış, solucana benzeyen ve hareket halinde olan birçok ince ve uzun şey görüyordu. Bu uzaklıktan onların ne olduğunu göremiyordu ama her birinin sanki canlı bir varlıkmiş gibi hareket ettiklerini görebiliyorlardı. Zavallı Selis varlığın karşısında ufaldıkça ufalmıştı. Koruyucunun gelmesiyle söylediği garip sözcükleri kesildi ve birbirlerine sessizce bakmaya başladılar. Selis, her zaman güçlü olmayı başarmış kadın o an çürümekte olan bir ceset gibiydi; rüzgar estiğinde bedeni sallanıyor, çıplak ayaklarından akan kan aç toprağın çatlamış dudakları arasında kaybolup gidiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Fransız. “Daha fazla beklemenin bir anlamı yok.”

Herkes aynı fikirdeydi, bir şeyler yapılacaksa en uygun an gibi görünüyordu. Dört arkadaş karanlığa adımlarını attılar nihayet. Onların yaklaşmasıyla koruyucunun kafasında oynaşan solucanlar da birden geldikleri yöne doğru sallanmaya başladı. Selis beş on metre ötedeydi ve arkası dostlarına dönüktü; ama koruyucunun vücudu onlara dönüktü. Dört yolcu, aralarında mesafe bırakarak Selis’e birkaç metre kala durdular. Artık koruyucuyu yakından görebiliyorlardı. Varlığın simsiyah kafasında, hareket eden canlılardan başka bir şey yoktu; ne ağız, ne göz ne başka bir şey. Kanatlarını açıp kapatıyor ve sert bir hava dalgası yaratıyordu. Arayıcılar ne yapacaklarını, Selis’i nasıl kurtaracaklarını düşünürken, zihinlerinin içinde konuşan bir ses duydular. Ses, duyanı korkunun uçurumlarından aşağı atacak kadar güçlüydü. “Burada size yer yok,” diyordu devamlı.

Fransız sese kulak vermemeye çalıştı ve Selis’e seslendi. Sisin

sınırında oldukları ve içeri adım atmadıkları için koruyucunun onlara zarar vermeyeceğini umuyorlardı. Selis yavaşça adama doğru döndü. Kadının suratının her yerinde lanetli şiirin son mısrası yazılıydı. Selis, Kefenyırtan'la uzun süre mücadele etmek zorunda kalmış olmalıydı.

“Beni kurtarımanız için buralara kadar gelmeyi başardım,” dedi kendi sesiyle ama sonra bir anda gözleri beyazladı ve suratındaki o yardıma muhtaç ifade kayboldu.

“Sen,” dedi tıslamaya benzer bir sesle. “Seni artık daha net görebiliyorum tohum.” Fransız, Selis'in ağzından konuşan kişinin Kefenyırtan olduğuna emindi. Kadının boynunda asılı duran muska her şeyi anlatıyordu.

“Seni uzun zaman önce yok etmeliydik!” diye bağırdı adam. Gözyaşları yanaklarından süzülürken zavallı kadına bakıyor, ölümün kıyısında olduğunu kabul etmekte zorlanıyordu.

“Beni yok edemezsiniz kanlarında kibir akanlar. Sizin yüzünüzden akıl almayacak kadar uzun zaman kaldım aşağı diyarda, sizin suç işlemenizden vazgeçmenizi bekledim ama siz kan akıtmaktan o kadar hoşlanıyorsunuz ki sonunda anladım bana verilen görevin sonsuza kadar süreceğini!”

Selis bir anda iki büküm oldu. Saçlarını yolup çıgliklar atmaya başladı. Tekrar dostlarına baktığında kendi gözlerine sahipti. “Üzgünüm,” dedi ve cebinden silahını çıkardı. Arayıcılar bir iki adım geri çekildiler, o sırada Davud başladı tılsımlı neyini üfleme-ye. Huzur verici notalar karanlığın içine ışık saçarken Selis acı içinde bağırmaya başladı. Fransız tam Selis'in üzerine atlayıp onun elinden silahı almaya çalışacakken kadın silahı adama doğrulttu ve adam da yerinde kalmak zorunda kaldı. Koruyucu bir kere daha kanatlarını çırpı ve eliyle Davud'u işaret etti. Kafasındaki uzuvlar genç adama doğru hareketlendi. İşte tam da o anda genç adam olduğu yerden büyük bir hızla fırladı ve mağaranın olduğu yere doğru savruluverdi. Bu o kadar güçlü ve inanılmaz bir hızda olmuştu ki orada olanlar ancak birkaç saniye sonra anlayabilmişlerdi neler olduğunu. Kızıl Simon, ekibi orada bırakıp delikanlıya doğru koşmaya başladı ve bir süre sonra karanlıkta kayboldu.

“Her şey bitti,” dedi Selis kendi sesiyle. “Ona karşı koyamıyorum Fransız. Son ruh benim ve o artık dünyaya çok yakın.” Frederic kadına dayanması için yalvarıyor ve ona ne kadar güçlü biri olduğunu ve onu seven adamın tüm aşkıyla onu beklediğini anlatıyordu. Koruyucu ses çıkarmadan olanları izlerken Nadage de sislerin ardında çok küçük bir kısmı görünen yapılara hayretle bakıyordu; mühürlü kapılar gerçekten de oradaydı.

“Ona onu se...” fakat kadının sesi aniden kesiliverdi. Gözleri vahşi bir canlı gibi bakmaya başladı tekrar. Karanlık ses tekrar konuştuğunda Fransız her şey için çok geç kaldığını alıyordu.

“Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm,” dedi, elindeki silahı kafasına dayadı ve tetiği çekti. Silah büyük bir gürültüyle patladı ve Selis kanlar içinde yere yuvarlandı. O sırada, Selis dünyadan göçerken havada ani bir parlayış gerçekleşti. Sanki güneş aniden belirmiş ve bir anda öğlen oluvermişti. Aydınlık, saniyeler içinde kayboldu ve etraf tekrar karanlığa gömüldü. Dört dost zihinlerinin içindeki sesle irkildi ışık yok olduğunda. “O yeniden doğdu!”

Fransız ve Nadage sislerin sınırında ışığın belirmesiyle bir anda gözlerini kapamışlar ve yakıcı tılsımlı ışıktan korunmak için elleriyle suratlarına siper oluşturmuşlardı. Karanlık tekrar döndüğünde ise koruyucu orada değildi. Sisler ayaklarının altında dolanıyor, zavalı Selis’in bedeni kanlar içinde öylece uzanıyordu karların içinde. Fransız, Nadage’i kaldırdı ve zor da olsa Selis’in ne durumda olduğuna bakmak için onun yanına gitti. Onu kanlar içinde gördüğünde bayılacakmış gibi oldu. Kadının boynundaki muska ise kül yığınının dönüşmüş haldeydi. Tek bir parçası bile elle tutulacak halde değildi. Mühür kırılmıştı.

Nadage, Fransız’a sıkıca sarıldı kar yavaş yavaş yağmaya başlarken. “Seni her zaman sevdim Frederic. Bu lanetten kurtulmayı başararsak bir daha senden ayrılmak istemiyorum,” dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. Muskanın kırılması Kefenyırtan’ın serbest kalması demekti. Yaşlı iblis serbest kalınca mühürlü kapıları arayacak ve ne olursa olsun ona insan dünyasında ölümsüzlük bahşedecek tapınağı bulacaktı. Eğer Yaşlı Ed’in dedikleri doğruysa Fransız bu savaşta kendini feda edecekti. İşte o an Nadage, ilk defa

Fransız'ı kaybedeceğini düşündü acıyla. Yıllardır ayrı olmalarına rağmen, o an ilk defa kilometrelerce uzakmış gibi gelmişti adam ona. Sevdiği adamı sonsuza kadar kaybetme korkusu daha önce hiç duymadığı bir acının tohumunu bırakmıştı o an içine.

Fransız, kadına sarıldı ve onu öptü. "Senden ayrılmayı hiç düşünmedim," dedi sadece. O an, o da Kefenyırtan'ın artık dünyaya adım attığını biliyordu. Fransız'ı mutlu eden tek şey muskanın toza döndüğü yerde belirmemiş olmasıydı yaşlı iblisin. Kefenyırtan o an dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi ve orayı ne kadar zamanda bulacağını kimse bilmiyordu.

O sırada Kızıl Simon'un sesini duydular. Onları mağaranın girişine çağırıyordu adam. Zavallı Selis'in hareketsiz bedenine bir kere daha baktıktan sonra orayı terk ettiler. Mağaranın girişine ulaştıklarında Davud'un yerde acı içinde yatmakta olduğunu fark ettiler. Genç adamın bacağı kan içindeydi ve ayak bileğinden çıkan bir kemik parçası görülebiliyordu. "Onu acilen köye götürmeliyiz," dedi Nadage. Fransız ve Kızıl Simon birbirlerine baktılar. Bu iyi bir fikir olmayabilirdi. İstedikleri tek şey kayıp tapınağın iblis tarafından bulunamamasıydı fakat oradan ayrılırlarsa ve Kefenyırtan bir şekilde orayı bulursa o zaman dünyanın kaderi karanlığa teslim olmak zorunda kalacaktı. Bu da yaptıkları her şeyin, verdikleri her canın anlamını yitirecekti.

"Yaramı biraz olsun iyileştirebilirim," dedi Davud. Fransız'dan koruyucunun onu fırlattığında elinden düşürdüğü neyini istedi. Fransız hemen aramaya koyuldu aleti. Ararken şans eseri sislere yaklaştığında koruyucunun garip silüetini fark etti. O hâlâ sislerin içinde bir yerlerde iblisi bekliyordu. Sonunda neyi buldu ve koşmaya başladı Davud'un yanına. Neyini alan genç adam zor da olsa doğrulmayı başardı. Kızıl Simon adamın sırtına destek oluyor, neyi biraz olsun rahat çalabilmesi için onu sıkıca tutuyordu. Davud dudaklarını neye dokundurduğunda birden insanın içini huzurla ve aşka dolduran bir melodi yayıldı ortalığa. Orada olanlar sanki laneti unutmuşlar, ne koruyucuyu ne de iblisi düşünür olmuşlardı. Kısa süren melodi bittiğinde Davud'un ayağından çıkan kemik parçası görünmüyordu, sadece açık yarası ve her tarafına bulaşan kan vardı.

“Sen nasıl bir gençsin böyle?” diye sordu Kızıl Simon hayretle. Adamın pantolonunu sıvamış yarasına bakıyordu büyük bir şaşkınlıkla. “Eğer bu işin içine girmeseydik dünyada olup biten bunca garip şeyden asla haberimiz olmayacak mıydı?”

Davud gülümsedi. “Etrafınızda dolanan aşkı fark etseniz yeter, gerisi boş ve önemsiz,” dedi. “İnsanlığın ihtiyacı olan tek şey bu...”

Bu belli ki Simon için yeterli bir cevap değildi ama bunu daha fazla sorgulamayı da düşünmüyordu elbette. Davud’un gözleri bir anda karanlığın içinde karlar üzerinde yatan Selis’e kaydığında delikanlının çaresizliği ve üzüntüsü iç burkucuydu. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığını ve Yankıbabası’nı hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. “Onu kurtaramazdık,” dedi Fransız elini delikanlının sırtına koyduktan sonra. Delikanlının gözlerinden bir iki damla yaş süzüldü. “İşğe doğru yürüsün,” diyebildi sadece.

Dört dost, mağaranın karanlığı içinde neler olacağını beklerken birden bir gümbürtü duyuldu. Dışarı çıkıp sislerin olduğu yere baktıklarında vücutlarını o kadar şiddetli bir korku sardı ki ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini bilemediler. Kefenyırtan gelmişti, tüm ihtişamı ile orada, sislerin koruyucu efendisiyle yüz yüze. İblis o kadar büyük ve korkutucuydu ki ona bakanlar nefeslerinin kesilecekmiş gibi olduğunu hissettiler uzun bir süre. Karanlığın içinde sisler önünde eğilirken yaşlı iblis canlı toprağın üzerinde duruyordu.

Nasıl bu kadar kolay bulabilmişti saklı tapınağın yerini. Nadage, Fransız’ın elini acıttırcasına sıkıyordu korkudan. Kızıl Simon ağzı bir karış açık halde gelenlere bakıyordu. Davud ise Selis’i kaybettiğini ama karanlığa başka bir can daha vermek istemediğini düşünüyordu. Fransız, Kefenyırtan’ın yanında siyah cübbeli bir figür olduğunu fark etti. Anlaşılan iblis yalnız gelmemişti. Yaşlı iblis yanındaki siyah cübbeli figürün sırtına onu takdir edermiş gibi birkaç defa dokundu. Sanki orada olması onun çabalarıyla olmuştu. Daha sonra havaya bir şeyler çizmeye başladı. Uzun ve keskin tırnakları havayı her yarışında sanki gökyüzü ağıyor, bulutlar acı içinde uzaklaşıyorlardı oradan. İblis havayı yararken garip kızıl yazılar oluştu boşlukta süzülen ve koruyucu birden ışık hızıyla havaya yükselip göz-

den kayboldu. Artık mühürlü kapılara giriş serbestti.

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Kızıl Simon. Hiçbiri ne yapmaları gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Simon’un elinde birbirinden farklı silahlar vardı ama silahların iblise zarar vereceğini düşünmüyordu hiçbiri. Yine de silahla dolu çantadan herkes birkaç silah aldı. Bir tek Davud almayı reddetmişti, delikanlının dediğine göre onu koruyacak tek şey neyinin tılsımlarıydı.

Kefenyrtan ayaklarının dibinde yatan Selis’i ona dokunmadan sadece eliyle işaret ederek havaya kaldırdı ve savurup attı karanlığın içine. Ardından sislerin içine girdiler ve bir süre sonra kayboldular eski ve kutsal mekanda.

“Onları durdurmalıyız,” dedi Nadage. “Buraya kadar boşuna gelmedik öyle değil mi?”

“Sislerin içinde ayrılalım ve sonra benim işaretimle hızla üstlerine koşalım ve onları çapraz ateşe tutalım,” dedi Simon. “Davud da neyiyle yapabildiğini yapsın.”

“Kulağa hiç mantıklı gelmiyor ama yapacak başka bir şeyimiz olduğunu da düşünmüyorum” dedi Fransız, Simon’dan aldığı şarjörü tabancasına yerleştirirken. O sırada sislerin içinde bir haykırış duyuldu. Eğer yanılmadıysa korkutucu ses “Nemerth,” diye bağırıyordu. Fransız, Karanlık İzci’nin nerede olduğunu ne yaptığını bilmiyordu ama şüphe yok ki karanlık işler çevirmekle meşguldü.

“Siz doğu, batı ve kuzeyden girin ben güneyden yavaş yavaş geleceğim. Bacağım hâlâ çok acı veriyor bana,” dedi Davud.

“Olur,” dedi Simon.

“Peki ne zaman ateş etmeye başlayacağız?” diye sordu Nadage.

“İşaret fişegini patlatacağım ve dikkatlerini gökyüzüne çekmeye çalışacağım. Onu gördüğünüz an başlayın ateşe. Şansımız olup olmadığını göreceğiz.”

Karar verilmişti, ölüm yakınlarında, korku damarlarında dolaırken sislerin içine girip gözden kayboldular.

Binlerce yıldır sislerin içinde ayakta durmayı başaran tapınağın kalbine doğru ilerlerken ayaklarının altındaki kar örtüsünün kaybolduğunu hayretle fark etmişlerdi. Sanki kar, sislerin içinde hayat

bulan tapınağın zeminine hiç düşmemişti. Sisler, binlerce yıl boyunca insanların tapınağı bulmasını engellemiş, kristalin kapılarını ise zamanın yok eden nefesinden korumuştur. Taşlarla kaplı zeminde garip yazılar ve hiyerogliflerle bezenmiş bir tablo vardı sanki. Bu güzelliğın bin yıllar boyunca bir iblisi, bir katili, karanlık bir kalbi beklediğini düşünmek acı vermişti Fransız'a. Adam ses çıkarmadan yavaşça ilerliyor, sislerin merkezinden gelen seslere doğru yaklaşıyordu. Kapı denilen şeyleri görebiliyordu artık. Bunlar, siyah parlak mermer benzeri taşlardan yapılmış geçitleri andırıyordu daha çok ve her geçidin içinde buzdan bir kütlenin içine yerleştirilmiş birileri olduğunu fark etti adam. Bunlar mühürlü kapıların efendileri olmalıydılar. Hangi zamandan geldikleri belli olmayan ama yaşadıkları zamanda kalpleri karanlıkla yürümüş en büyük katillerdi. Kapılar beşgen oluşturacak şekilde sarmalıyordu merkezde duran büyük kırık mor kristali. Fransız sislerin ardından baktığında Kefenyırtan ve o garip figürü görebildi. Onlar merkezdeki büyük kristalin etrafında hareketsiz duruyorlardı; sanki bir şey bekliyorlardı. Kızıl Simon da en az Fransız kadar yakındı merkeze. Siyah cübbeli figür başı öne eğik bir şekilde kıpırdamadan duruyor, Kefenyırtan ise sanki bir şey beklemiş gibi yıldızlara bakıyordu. Nadage, Kefenyırtan'ın baktığı yere göz attığında birden korkudan çığlık atacakmış gibi oldu; çünkü kapıların merkezine doğru hızla biri düşüyordu gökyüzünden. Tüm bunlar olurken Davud yavaş yavaş bacağını sürüyerek sislerin içinde ilerliyordu. Ne kapıları, ne de iblis ve uşağını görebilmiştı henüz.

Karanlık gökyüzünden düşen kar tanelerini yarararak bir figür indi birden kristalin yanına. O kadar sert bir inişti ki bu, eğer bir insan olsaydı inen, pek çok parçaya ayrılabilirdi. Nemerth, Karanlık İzci koca siyah kanatlarını çırparak inmiş ve dizleri üzerinde bir süre kaldıktan sonra kanatları sırtında birleşmiş ve aniden yok olmuştu. Kefenyırtan rahatsız edici bir sesle kıkırdadı. Nemerth'in gelmesinden mutluluk duyduğu açıktı. Ona doğru yaklaştı.

"Görevini başarıyla tamamladın Nemerth," dedi ona sokulurken. "Şimdi bana temiz bir tohum bul ki tükenmeyecek gücüme kavuşabileyim." Nemerth bir iki adım geri çekildi. Altın gözleri

ayın ışığında parıldadı. “Bekçi ve geçit yok olmuş,” dedi sert esen rüzgarlardan daha soğuk bir tonda. Kefenyırtan’ın karşısında dimdik duruyor, uzun siyah saçları esen rüzgarla savruluyordu.

“Bunu bilemezdim,” dedi Kefenyırtan. Aslında Kan Göğü’nde anlaşma yaparlarken, elçiler tarafından görevlendirilen Nemerth’in dünyada herhangi bir insana zarar verirse eğer, bin yıllardır beklediği geçidin ve bekçinin yok olacağını biliyordu ama yaşlı iblis kendinden başkasını düşünmemiştii yaratıldığından beri.

“Yine de sana dünyanın karanlık prensi unvanını vereceğim. Bir daha asla elçilerle ya da meleklerle uğraşmayacaksın, bu seni memnun eder mi?”

Nemerth öfkeden sertleşen, boğum boğum olan vücudunu sakinleştirmeye çalıştı.

“İzalin,” dedi sesi titreyerek. Kefenyırtan sinirlenmeye başlıyordu ama kor gibi sıcak vücuduna engel oldu. “Onu da alacağız,” dedi fakat Nemerth biliyordu ki onu alsa bile asla huzura kavuşamayacaklardı. Sevdiği kadınla onu huzura ulaştıracak kapı sonsuza kadar kapanmış, bekçi çoktan yitip gitmişti. İzalin’in sevgi dolu siması geldi aklına birden. Kule dönmüş bir yerde, Kefenyırtan’a boyun eğerek mi yaşayacaktı sonsuza kadar? Bunun için beklememişti asırlar boyunca karanlığın içinde. Kefenyırtan’ın kendisini kandırıldığını düşünüyordu. Anlaşmada İzalin’le birlikte huzurlu geçitten geçeceği yazılıydı ama geçit yok olmuştu ve artık kalbinde huzura yer kalmamıştı.

“Eğer beni dünyaya çıkarırsan ben de senin için kapının bekçisini öldürecek ve geçidi açacaktım,” dedi Kefenyırtan zevkle. “Ama ne kapı ne de bekçi var ortada. Onları yaratmamı bekleyemezsin benden, huzuru istiyorsan hâlâ, bil ki o bende!”

“Sen ölmüşleri huzura kavuşturacak tilsima asla sahip olamazsın ki!” dedi Nemerth. “Sadece onları diriltebilirsin ama onların içine hayatın ışığını veremezsin. Karanlıktan başka ne var sende? Ben senden bezden bir bebek istemedim, kar yağdığında yanakları al al olan, şarkı söylediğinde insanın içini titreten, dokunduğunda kalbinin tekrar çarpmasını sağlayacak olan kadını, aşkım İzalin’i huzurla kapıdan geçirirmeni istedim. Asla bunu yapamayacaksın!”

dedi sert bir şekilde. Siyah cübbeli figür yaşlı iblisin yanında kıpırdamadan bekliyor ama Kefenyırtan'ın sabrı taşmaya başlıyordu.

“Seni öldürmediğim için dua et. Demek kalbini tekrar çarptıracak bir tohum! Sen insandan daha insan olmuşsun Nemerth, bunu o köhne evinde seni ilk anda gördüğümde anlamıştım. Sende insanlara hükmedecek bir parça bile kutsal kan kalmamış. Ben sana ne yapabilirim ki?” diye sordu Kefenyırtan alayla.

Nemerth koca kara kanatlarını açtı birden. İşte o an oluşan rüzgarla siyah cübbeli figürün kapüşonu açıldı. Fransız istemsiz bir şekilde bağırdı figürün yüzünü görünce. Siyah cübbeli figür babasından başkası değildi.

“Bul hemen onları!” diye kükredi Kefenyırtan. İblisin ağzından çıkan zehirli duman bir anda Nemerth'in etrafını sarmış, adamın kireç kadar beyaz vücudunda yaralar açmıştı. Nemerth bir anda havaya yükseldi. Kefenyırtan kadar büyük bir iblisle başa çıkamayacağını biliyordu.

“Emredersiniz efendim,” dedi ve sesin geldiği yere doğru sisin içine girip gözden kayboldu. Fransız, babasına hayretle bakıyor, hareket edemiyor, ses çıkaramıyordu. O sırada Kızıl Simon cesaretini toplayıp işaret fişliğini ateşledi, bunu gören Nadage sislerden çıkıp Kefenyırtan'ı otomatik silahıyla taramaya başladı. Bir anda büyük bir gürültü kaplamıştı dört bir yanı. Kurşunların çılgınlıkları çok uzun zamandır sessiz olan tapınağı kavuruyordu. Kızıl Simon işaret fişğini fırlatıp silahını çekerek katıldı saldırıya. Art arda ateş ediyordu Kefenyırtan'a. Eski iblis çapraz ateşin ortasında kalmış vücudundan çıkan parçaların havaya savrulmasını izliyordu. İnsanların kalbinde çarpan öfkeye ve hayatta kalma arzusuna bayılıyordu. İrin ve kanla kaplı kafasını gökyüzüne kaldırdı yüksek sesle bir şeyler söyledi karanlığa doğru. Yaşlı iblisin haykırmasıyla kapılardan biri kırıldı. Kızıl Simon arkasındaki kapıya baktığında içinden birinin çıkıp ona doğru yürüdüğünü fark etti. Adam gözlerine inanamayarak bakıyordu kapının katiline. Suratı o kadar yamulmuş ve birbirine girmişti ki gelenin bir insan olduğunu bile söylemek mümkün değildi. Belli ki laneti kabul ettiğinde ödediği bedellerden biri de buydu; asla eski simasına kavuşamayacaktı.

Adam bir anda ateş etmeyi kesti ve gelene bakakaldı. Aksak aksak yürüyor ve ilerlerken sanki bir şeyler geveliyordu. Gelenin üzerinde parçalanmış bir üniforma vardı. Kimi yerleri yanmış, kimi yeri de yırtılmıştı. Hangi zamana aitti tanımlamak zordu ama Birinci ya da İkinci Dünya Savaşı zamanlarından kaldığı düşünülebilirdi. Kızıl Simon şaşkınlığını bir kenara atıp adama ateş etmeye başladı. Kurşunlar adamın ölü vücuduna giriyor ve sanki orada durmak istemezmişçesine bedeni delip geçiyordu. Kapının efendisinin bu kurşunlardan etkilenmediğini korkuyla fark etti Simon. Yapacak bir şeyi olmadığını anladığında efendi artık karşısındaydı.

Nadage, Kefenyırtan'a o kadar odaklanmıştı ki etrafındaki kapıları görmüyordu bile. Kadın, kurşunları iblisin lanetli vücuduna boşaltırken Kefenyırtan bir kere daha bağırды ve bir mühür daha kırdı. Nadage'in arkasındaki kapıdan kızıl saçları beline kadar inen uzun sakallı biri çıkmıştı. Onun da yüzü lanetten yamulmuş ve birbirine girmişti. Ağzı yanaklarına kadar çıkmış, gözleri birbirine yaklaşmış ve alnı neredeyse yok olmuştu. Bir savaş narası patlattı, kocaman eğimli kılıcını havayı yararak sallarken. Nadage korkuyla arkasını döndüğünde adamla birden karşı karşıya geldi. İki metreye yakın ve hayli iri adamın üzeri postlar ve çeşitli hayvanların kemikleriyle doluydu. Kim bilir hangi zamanda kavimleri yok etmiş, insanları elinde tuttuğu kılıcıyla parçalara ayırmış bir katildi. Karanlıktan daha siyah bir kalbi olmasaydı kapılara girmesine koruyucu asla izin vermezdi ne de olsa. Nadage korkudan dilini yutmuş ve bakakalmıştı kapının efendisine.

Nemerth sislerin arasında ilerledi ve Fransız'a doğru yaklaşıp adamın önünde durdu. Kanatları iki yana açık, sisler etrafında gezinirken adamın gözlerine baktı. Babası için duyduğu hayreti ve Nadage için duyduğu sevgiyi okumuştı gözlerinden. Fransız, karşısında duran Nemerth'e aldırmadan bakıyordu babasına.

"Pişmanlık en büyük günahınız insan tohumu. O da buna yenik düşmüş," dedi ve adamı göğsünden sertçe tutup Kefenyırtan'a doğru fırlattı. Havada taklalar atan adam babasının ayakları dibine düşüverdi sertçe. Babasının zamanında yemyeşil bakan gözleri artık karanlık, dipsiz bir kırmızı tonundaydı.

Kefenyırtan zarar gören vücudunu bir sözle eski haline geri getirdi. Tohumlar ona asla zarar veremezdi. Artık önünde kimse duramayacaktı. İlk çıkan efendi Kızıl Simon'un suratına öyle sert bir yumruk patlattı ki adamın birkaç dişi ağzından fırlayıverdi. Bir insanın yumruğuyla kıyaslanamayacak güçteydi efendinininki. Kendinden geçen adamı yerden kaldırdı ve ellerini arkasına getirerek sıkıca tuttu. Kızıl Simon ele geçen ilk insan olmuştu.

Eğimli kılıcı taşıyan da aynı şeyi yapmıştı Nadage'e. Kadın acıyla inlemiş ve kapının efendisinin kollarında kendinden geçmişti. Fransız ise yattığı yerden babasına bakıyordu hâlâ, ne iblis ne de Karanlık İzci umurundaydı. Yıllardır görmediği babasıyla bu şekilde karşılaşacağı aklının ucuna bile gelemezdi zavallı adamın.

"Baba sen misin?" diye sordu dizlerinin üzerinde oturarak. Siyah cübbenin içinde duran adam babasıydı buna kuşku yoktu. Adamın suratı sanki uzun zamandır soğuk bir yerde tutulmuş gibi sert ve mimiksizdi. Gözlerinin içinde korkutucu bir kızılık vardı ve bir yere sabitlenmişti bakışları; Fransız'ın gözlerine.

"Onu geri getireceğim," dedi Aziz birden çatallı sesiyle. "Onu ancak Kefenyırtan geri getirebilir. O aşağının hakimi ve az süre sonra buranın da efendisi olacak."

"Sen babam olamazsın. Onu sen mi getirdin buraya baba, buranın yerini senden başka birisi biliyor muydu orada?" diye sordu Fransız duyduklarına inanamayarak.

"Ben getirdim evet. Aşağıya düşmek için... Kan akıtmam gerekti."

"Sen yaşadığın zaman kaybetmişsin aklını baba, ölüm ise ruhunu daha da karartmış."

Aziz güldü. "Onu tekrar yaşatacağım ve ben de burada kalıp yaşamaya devam edeceğim." Fransız birden ayağa kalktı ve adamı omuzlarından sıkıca kavradı. Vücudu mermer gibi sertti Aziz'in. "Uyan baba, karanlık hiçbir zaman sana huzur getiremez. Uyan lütfen," dedi adamı sarsarak. Kefenyırtan karanlık sesiyle bir kez daha uludu. Üçüncü kapının efendisi de artık dışarıdaydı. Çıplak vücudu tüyler ve boyalarla kaplıydı çıkanın. Beline bağladığı kurukafalar ve sallanan kemikler vardı sağında solunda. Yanık teninin üzerinde kartala benzer kuşların dövmeleri vardı. Suratı diğerlerinden pek de

farklı değildi. Adam sakince Fransız'a doğru gelirken Kefenyırtan da olacakları izliyordu keyifle. Fransız beş kapının merkezindeki devasa kırık mor kristale baktı. Büyükbabasının dedikleri doğruysa ona dokunması, onu kucaklaması yetecekti iblisin güce kavuşmasına engel olmak için fakat Kefenyırtan kristalin önünde duruyor ve geçit vermez bir edayla olacakları izliyordu.

"Beni öldürmelerini mi izleyeceksin?" diye sordu babasına soğukça. O sırada yeni çıkan kapı efendisi elindeki paslı kasaturayı Fransız'a doğru fırlattı ve bıçak adamın omzuna saplanıverdi. Adamdan çıkan kan babasının suratını kırmızıya boyamıştı bir anda. Aziz o an karanlıktan çıktı ve aniden kendine geldi. Neler olduğunu anlayamadı bir süre. Koruyucuyla konuştuğu anları hatırladı hızla. Ona yalvarışını, diğer taraftan bir ruhu tekrar dünyaya getirmenin yollarını öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağını söylediğini hatırladı. Koruyucu ona yardım edecek birinin olduğunu ama oraya gitmesi için herhangi birinin canını almasının gerektiğini söylemişti. Aziz neler yaptığını düşündü acıyla. Yanındaki adamın canını aldığını düşündü. Eğer hâlâ atan bir kalbi olsaydı göğsünün içinde mutlaka pişmanlıktan duruverir ve oracıkta ölürdü ama uzun zaman önce ölmüştü Aziz. Buna rağmen hâlâ pişmanlık duyabiliyordu. Adamı öldürdükten sonra koruyucunun kafasında hareket eden solucan benzeri yaratıkların ona doğru yaklaştığını ve aniden ışıkların söndüğünü hatırlıyordu. Alt diyarda gözlerini açtığında günlerce gözlerinin yandığını ve acı içinde kör bir adam gibi sıcak kumun üzerinde dolandığını hatırladı. Tüm o çılgınlıklar ve yalvarışlar aklından çıkmıyordu. Yine de Izdırap Krallığı'na girdiğinde aklından çıkmamıştı Melis'in onun yüzünden öldüğü fikri. Koruyucunun dediği kişiyi bulacak ve ondan yardım dilenecekti. Fakat Kefenyırtan'ın kim olduğunu öğrendiğinde ve onunla yüz yüze geldiğinde artık zihni sadece onunla konuşacaktı.

Aziz bir anda kendine geldi. Oğlu ayaklarının dibinde acı içinde kıvranırken kapının efendisi onu kaldırdı ve aynı Nadage ve Simon'a yapılan gibi ellerini arkasından tutarak adamın çırpınmamasını sağladı. Fransız'ın omzundaki yara, ellerinin geriye götürülmesiyle daha da açılmış, acısı artmıştı. Konuşamayacak kadar acı-

lar içindeydi o an.

Nemerth sislerin içinde ilerleyen son adamın, yani neyzen Davud'un yanında bittiğinde genç adam da artık olanları görebilecek bir yere ulaşmıştı. Davud, Nemerth'i gördüğünde hemen neyi ni dudaklarına götürdü ve aşk dolu bir melodi üfledi. Karanlık iblisin sevgiyle işlenmiş melodiyi duyduğunda acı çekeceğini, lanetli ruhunun aşkı yaşatan bu melodiyi işittiğinde bitip tükeneceğini hatta bir anda çıldırıp uzaklaşacağını düşünmüştü ama beklediği gibi olmadı. Melodinin büyülu ezgileri Nemerth'in anladığı dildendi. Karanlık İzci her ne kadar masumiyeti ve iyiliği bir kenara bırakmış ve Kefenyırtan'ın lanetini takip etmek için bir anlaşma yapmış olsa bile bunların hepsini biricik aşkı İzalin'le huzura yolculuk için yaptığını Davud bilemezdi. Uzun yıllardır aşkı için yaşama tutunan ve onunla geçireceği her büyülu anın hayalini kuran varlık belki de içlerinde aşkı en fazla arzulayandı. Davud dudaklarını neyinden çekip bir iki adım geriledi birden. İlahi müziğin neden işe yaramadığını merak ediyordu.

“Yankıbababa burada olsaydı,” diye düşündü korkarak.

“Ama burada değil,” dedi Nemerth aniden.

“Kalbinde karanlıktan başka bir şey olmayanlar ve benim tılsımını yutacak güçte olanlar, üflediğim bu ezgiyi duyduklarında kaçacak yer ararlar. Sen ya çok kudretlisin varlık ya da içinde bir yerlerde hâlâ sevgi parçaları var.”

Nemerth çocuk kılığındaki elçiyle olan konuşmasından sonra artık alt diyara inemeyeceğini ve güçlerinin neredeyse tümünün elinden alındığını biliyordu. Genç adamın melodisinden etkilenmesinin sebebi kudretli olması değil, aşkı içinde hissedebilmesiydi.

“Senin yaşamın gibi yüzlerce yaşam geçti benim var olmamdan bu yana ama ben affedilmeyen ruh, bir türlü kavuşamadım aşkıma. Bilirim aşkı, merak etme tohum. Senin gibiler yüzünden buradayım. Senin ırkın, eskiden cennet olarak adlandırılan mekanları cehenneme çevirdikleri için buradayım. İrkin, sevdiğim kadını diri diri yaktığı için buradayım. Aşkı bildiğim kadar nefreti de bilirim,” dedi koca kanatlarını tehditkar biçimde açarak. Davud zavallı ruhun acı çektiğini görebiliyordu. Altın sikkeli adam istese hemen

Kefenyırtan'a Davud'un orada olduğunu söyler ve keyfine bakardı ama yapmamıştı. Bunun bir nedeni olmalıydı. Belki de aradığı şey birisinin ona bahşetmesini beklediği huzurdu.

“Demek her şey benim ırkımın suçu öyle mi?” diye sordu Davud neyi dudaklarına yakın tutarken. “Peki neden lanetlendin varlık, sen de bana bunu söyle?”

Nemerth sislerin içinde Davud'un etrafında dolandı bir süre. Genç adam varlığı dikkatlice izliyor yapacağı herhangi bir saldırıya karşılık tılsımlarını üfleme bekliyordu.

“Sizin ırkınızın öfkesi, anlayışsızlığı ve gaddarlığı yüzünden öldü sevdiğim kadın. Ben de onlara hak ettiklerini verdim. Öfkeydi istedikleri, onlara öfke verdim. Kan ve ölümdü istedikleri, onlara kan ve ölüm verdim. Ne istediler, ne hak ettilerse onlara onu verdim; fazlasını değil.”

“İnsanlık kendini tanrı gibi gördü yaratıldığından beri ama gerçeği gibi değil. Yıkıcı, kan dökücü ve öldüren bir tanrı gibi... En büyük günahı buydu insanoğlunun eski varlık. Acımasızlığını indirmek zor benim ırkımın, doğrusun ama zannetme ki onları aynı şekilde cezalandırırsan düzelecekler. İnsanoğlu kolay kanar, acı çekmeyi ve vermeyi sever. Biz öyle garip bir ırkız ki dünyanın sonunun geleceğini bile bile yine dünyayı yavaş yavaş ve acı çekti-rerek öldürmeyi seçenleriz. Biz tanrıyı korkarak severiz, onunla konuşmaya, dertleşmeye hatta ondan geldiğimizi kabullenmeye bile korkarız. Onu severek, hissederek kabullenmeyi, ona ulaşmayı istemeyiz nedense. Bizim kamil insan olma yolunda uzun adımlarımız var, peki ya sen? Sen ki eskinin yaşayanı, her üzüldüğün ölümden alsaydın bin bir can, o zaman kalır mıydı dünyada yaşayan?”

Nemerth öfkeyle lirini eline aldı. Onun tellerine dokunmamak için kendini zor tuttu.

“Sen kendini affetmedikten sonra başka birisinden bin yıllar boyu af dile, o zaman düşünüyor musun ki gerçekten affedilebilesin?”

Nemerth karşısında duran zavallı tohumu kavurmak istedi birden. Yıllarca insanları suçlamış, onların kibirinden ve öfkesinden yakınmıştı ama delikanlının söylediklerini düşününce gördü kendi

özünü birden. Yakıp kavurduğu şehirlerdeki insanlardan daha insan olmuştur seneler geçtikçe. Aşkı için öldürmüş ama ölen insanların da sevdikleri olduğunu düşünmemişti hiç. Oysa dünyada gezindiği ilk yıllarda ne kadar sevgi doluydu... Şimdi anlıyordu Nemerth. Cezası ancak ve ancak İzzalın'e karşı duyduğu saplantılı sevgi, insanlara duyduğu öfke ve en önemlisi kendine duyduğu öfke bittiği zaman sona erecekti; o yüzden o kadar uzun zaman beklemişti. Mağarasında saklı tuttuğu sevdiği kadının cesedi ona her gün yaşananları canını yakarak anlatmıştı. Ona huzurun kapılarını açacak olan bekiyi ve geçidi kaybetmişti belki ama o an hafiflediğini ve bin yıllardan sonra tekrar özgür olduğunu hissetti. İzzalın için de mutlu oldu o an. Zihninde onun bir bebek gibi ağladığını duyabiliyordu. Onca yıl duyduğu saplantı kadının yeni bir hayata gözlerini açmasına engel olmuştu anlaşılan ama genç adamın söyledikleri aniden aydınlanmasına sebep olmuş ve tüm vücuduna yayılan huzur kadını serbest bırakmıştı. Belki de bunca yıl birilerinin gelip ona düşündüklerini söylemesi gerekiyordu ama kapılarını öyle sert kapatmış ve kendini öyle güçlü zincirlere vurmuştu ki içindeki öfke ve huzursuzluktan başka bir şey duyamaz olmuştu. Bunca yıl aslında kendi kendini hapsedtiğini, dahası her şeyden çok sevdiği kadını kendi zindanında tuttuğunu acıyla fark etti. Nemerth'in gözlerindeki sikkeler bir anda yok oldu. Karanlık İzzalın bin yıllardan sonra ilk defa ağlıyordu. Gözyaşlarını ellerine alıp onlara uzun uzun baktı. Davud neler olduğunu bilemiyordu ama varlığın huzura kavuştuğunu görebiliyordu. Ona gülümsedi ve kafasını yavaşça eğerek selamını sundu. Karanlık İzzalın genç adama yanaştı ve "Teşekkür ederim," dedi. O sırada Kefenyırtan tekrar bağırdı ve bir mühür daha kırıldı. Son mühür de kırıldığında mor kristale adak sunulacak ve Kefenyırtan hükmeden olarak çağrılacaktı.

"Sözünü yerine getir iblis ve oğlumu serbest bırak," dedi kendine gelen Aziz. Kefenyırtan arkasını döndü ve kısa süre önce Kan Göğü'ne düşen insan tohumunun kendine geldiğini fark etti. Onu kayıp tapınağa getirdiği için müteşekkirdi ama bu küstahlık cezasız kalmayacaktı elbette. Yeni çıkan kırılmış mührün efendisi on doku-

zuncu yüzyıl kıyafetlerine bürünmüş, gayet ince yapılı biriydi. Silindir şapkası ve belinde taşıdığı revolverleriyle çıkagelmişti kapıdan. Suratı diğerleri gibi birbirine girmiş efendi, Kefenyırtan'ın buyruğuyla silahlarını hızla ateşlemeye başladı. Mermiler o kadar hızlı saplanıyordu ki Aziz'in vücuduna adam hareket etmekte zorlanıyordu. Acı duymuyordu Aziz ama her kurşun vücuduna girerken garip bir his oluşuyordu zihninde. Adamın mermisi bitince Aziz siyah cübbesindeki deliklere baktı. Ondan fazla delik vardı ve hepsi de kalbinin etrafında kümelenmişti. Gelen efendi çok ama çok iyi bir silahşordu.

“Bana söz vermiştin,” diye haykırdı adam tekrar. Ölülerin diyarından gelenin sesi insaninkinden çok farklıydı. Sesi sanki yokluktan, ebedi boşluktan geliyordu. Karanlık bir çığlık veya dondurucu bir kış gecesinde kopan fırtına gibiydi. Aziz, Kefenyırtan'a öfkeyle bakarken yaşlı iblisin tek bir sözüyle ağzının bir anda kapandığını fark etti. Derisi ağız boşluğunu kapatmıştı. Aziz kendi kendine çırpınırken silahşor adamın ellerini arkasına getirdi ve onu sıkıca tuttu. Son bir kapı ve son bir efendi kalmıştı geriye artık.

Kefenyırtan bir kere daha bağırdı ama bu son kapının efendisini çağırmak için değildi. Sislerin içinde kaybolan izcinin ortaya çıkması içindi haykırışı. Nemerth yaşlı iblisin kendisini çağırdığını fark etti ama bu halde onun karşısına nasıl çıkabilirdi ki? Kefenyırtan Nemerth'in gözlerinin açıldığını görecektiyorsa bir şeylerin ters gittiğini hemen anlardı. Nemerth acı dolu haykırdı sis perdesinin içinde; sanki birisi ona sertçe vurmuş gibi ve ardından da Kefenyırtan'a güçlü bir tohumla çarpıştığını uzaktan haykırdı. Bu Kefenyırtan'ın hoşuna gitmişti. Ne de olsa onu durdurmalarının bir yolu yoktu; o yüzden Nemerth'in bir tohum tarafından yenilişini izlemek ona keyif verebilirdi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun varlık?” diye sordu Davud.

“Onu ne sen ne de ben yok edebiliriz,” dedi Nemerth. Davud da bunu biliyordu. Tılsımları o kadar güçlü değildi henüz. “Onu sadece tılsımın içinde var olmasını sağlayan üstat yok edebilir,” dedi varlık. Davud merakla varlığa doğru yaklaştı. “Bu da demek oluyor ki hepimiz kaybettik,” dedi Nemerth ümitsizce. Davud

Yankıbaba'yla geçirdiği günleri ondan öğrendiği tılsımları, öğütleri ve yasakları hatırladı birden.

“Ben o kadar ümitsiz değilim,” dedi genç adam. Karanlık İzci merakla Davud’a baktı. Yeni yeni görmeye başlayan gözleri delikanlının söylediklerinde bir anlam arıyordu.

“Dünyadan göçen ruhlar geri dönemez bir daha,” dedi ümitsizce. Eğer Kan Göğü’nde olsaydı açılan kapıdan belki onu çağırabilirdik ama Kefenyırtan’ın bahsettiğine göre o güneş kadar aydınlık bir canmış.”

“Bir yolu var onu çağırmanın. Yankıbabam Fas’ta *Ahengli Vaha* adı verilen yerde öğrenmiş bu tılsımı yapmayı. Ahengli Vaha’nın tarikatına *Çöl Güneşi* derler ve kimsenin bilmediği tılsımları yapar bu dervişler. Ölen bir ruhu çağırabilirim elbet ama onun ismini bilmem gerek önce ve...” bir süre sessiz kaldı genç adam.

“Demek onu yok edebilecek bir tılsım var elinde,” dedi varlık. “Sorun nedir o zaman?” diye sordu merakla.

“Bu tılsım yasak bir tılsımdır ve sadece kader belirleyen anlarda kullanılabilir ki şu an da o anlardan biri. Tılsımı yapan bir daha asla uyanamaz dünyada. Ölümle sonuçlanan ender tılsımlardandır,” dedi kederle.

Nemerth delikanlıya yaklaştı ve diz çöküp onun bilge bir okyanusu andıran gözlerine baktı uzun uzun. Bin yıllarca yaşadım alt diyarda ve üstte. Hep korktum ölümden ve yok olmaktan. O yüzden bir esir gibi yaşadım zindanlarda; ölmek ve huzura kavuşmak için ama şimdi senin gözlerinde ölümün korkusunun olmadığını görüyorum hayretle. Sen nasıl bir ruhsun ey varlık?” diye sordu Karanlık İzci.

Davud elini varlığın başına koydu ve gülümsedi kendi kendine. “Ben de çoğu zaman ölümden korktum ondan çekindim fakat bu sefer ölüm, gelebileceği en onurlu şekilde geldi benim yanıma. Onu reddetmek büyük hakaret olur,” dedi.

Nemerth delikanlının gözlerine bir kere daha baktı uzun uzun. “İzalin öldükten sonra bir insanı tekrar sevebileceğim aklıma gelmemiştii hiç,” dedi mırıldanarak. “Sen beni tekrar var ettin. Önünde eğiliyorum tohum ve bu gece kurtuluşumuz için kan akacaksa eğer,

emin ol ilk kan benimki olacak!” dedi ve ayağa kalktı tekrar. Davud hiç olmadığı kadar onurlanmış ve cesaretlenmişti. “Tılsım üstadının ismini öğren,” dedi Nemerth’e. O zaman onu çağırabilirim. Karanlık İzci bir anda sislerin içinde yükseldi ve gökyüzüne ok gibi fırladı. Karanlıkta kayboldu ilk önce sonra adeta bir mermi gibi Kefenyırtan’ın üzerine atıldı. Son savaş başlamıştı artık.

Nemerth, Davud’dan aldığı güçle Kefenyırtan’ı öyle bir kavramış ve savurup fırlatmıştı ki o bile kendisine hayret etmişti. Aslında Loki’nin oğlu çok güçlü ve yüce bir varlıktı ama elçinin, güçlerinin önemli bir kısmını elinden almasıyla neredeyse normal bir varlığa dönüşmüştü. Liri artık sihirli melodiler yaymıyordu. Kapıların efendileri yerlerinden kıpırdamadan duruyor tutsakları sıkıca tutuyorlardı. Kefenyırtan’ın emirlerini bekliyorlardı. Kefenyırtan, Nemerth’in ani saldırısıyla afallamış halde sislerin içinde sürüklendi. Neyse ki Davud’un olduğu yere düşmemişti. Tekrar ayağa kalktı ve birden havaya yükselen Nemerth zaferini kutlarken onun yanına konuverdi büyük bir gürültüyle. Yerdeki taşlar çatırdamış, etrafa kaya parçaları savrulmuştu.

“Demek artık görüyorsun izci,” dedi tiksintiyle. Oluşan gürültüyle Simon da kendine gelmişti. Efendi ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki kıpırdamıyordu bile adam. Etrafında olanlara baktığında tamamen esir alındıklarını fark etti. Sadece Davud kendini kurtarabilmişti anlaşılan. Nemerth ve Kefenyırtan’ın neden birbirine düşüğünü anlamamıştı ama dikkatle izliyordu onları.

Fransız acı içinde kendine geldi. Omzundaki yaradan kan akıyor ellerini arkada tutan efendi sanki bileklerini kırmak için her an daha fazla bastırıyordu. Nadage’in kendinden geçmiş halde kızıl saçlı iri efendinin ellerinde olduğunu gördü. Simon da çaresiz bir şekilde duruyordu. Davud ortalarda yoktu ve babası da bir başka efendinin ellerindeydi. Korku ve umutsuzluk sardı dört bir yanını. Nemerth’in Kefenyırtan’ın önünde, ona meydan okurken gördüğünde, umudun onun tarafından geldiğini hayretle fark etti.

“Hiç olmadığı kadar iyi görüyorum,” dedi Nemerth ve iki eski varlık gözlerini birbirlerinden ayırmadan bir daire oluşturacak

şekilde yürümeye başladılar.

“Bana meydan okuyabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Kefenyırtan neredeyse kükrete benzer bir sesle.

“Neden olmasın?”

“Anlaşmayı bozduğunun farkında mısın peki?”

“Anlaşma sen dünyaya gelince sona erdi, tamamlandı. Üzerine bak, semboller yok olmuş. Sen istediğini aldın ama geçit yok olduğu için bana istediğimi vermedin. Böylece anlaşma bitti. Artık senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece yok olup bir daha var olmamamı diliyorum,” dedi Karanlık İzci nefretle. Kefenyırtan o kadar öfkelen-di ki bir anda öne atılıp pençeye dönüşmüş eliyle Nemerth’in vücuduna bir kesik attı. İzcinin sağ omzundan kasıklarına kadar inen derin bir yara oluşmuştu bir anda. Nemerth acıyla irkildi. O kadar uzun zaman yara almadığı ki acının ne demek olduğunu unutmuştu. Elçinin buyruğuyla güçleri elinden alınınca ölümsüzlüğü de kaybolmuş ve vücudu bir insanınki gibi narinleşmiş ve kırıl-ganlaşmıştı.

“Demek artık acı çeken bir et yığının-dan farksız-sın Nemerth,” dedi Kefenyırtan keyifle. Bu zavallı yaratığın nasıl oluyor da kendisine meydan okumaya cesaret ettiğini anlayamıyordu. O anda Nemerth, Fransız’a seslendi.

“Kim getirdi bu iblisi hayata, kim yazdı muskayı?”

Kefenyırtan onu yok edebilecek tek gücün tılsımı var eden kişi olduğunu biliyordu ama o tohum yüzyıllar önce ölüp toprağa dönüşmüş-tü, o zaman neydi izcinin yapmak istediği?

“Bunun ne önemi var izci, o kadar acizsin ki, ölüm korkusu bedenini öyle sarmalamış ki ağzından çıkan kelimeler artık hiçbir anlam taşımıyor!”

Fransız, Nemerth’in bizzat ona baktığını görebiliyordu. İzcinin ne yapmaya çalıştığını o da anlamamıştı. Yoksa bu da başka bir oyun muydu?

“Söyle tohum!” diye bağırdı bir kere daha. O sırada Kefenyırtan’ın ağzından öyle siyah ve lanet dolu bir duman çıktı ki Nemerth zamanın azaldığını dumanı görünce anlamıştı. Kara duman adamın ağzından ve burnundan içine hızla girip kayboldu.

Kefenyırtan keyifle kıkırdarken göz bebekleri tamamen siyaha dönen Nemerth hâlâ bir umutla Fransız'a bakıyordu. Kızıl Simon işte o zaman bağırdı.

“Söylesene Fransız, bize yardım etmeye çalışıyor.” Simon’un efendisi adamın bileklerini öyle sert sıktı ki zavallı adamın bileklerinden biri o an kırılıverdi. Acıyla inleyen adam kendinden geçmemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Nemerth dizlerinin üzerine çökmüş, ruhuna yapışan dumanı çıkarmaya çalışıyordu. Fransız, Kefenyırtan’a baktığında yaşlı iblisin onu izlediğini fark etti ve korkuyla serbest bıraktı hocanın ismini. “İbn-i Reşad,” diye bağırdı. Kefenyırtan, hocanın ismini duyduğunda vücuduna ateşin yayıldığını, ruhunun içinde rahatsızca titrediğini hissetti ve birden öfke kapladı vücudunu. Hızla Fransız’ın yanına yaklaştı ve adamın omzuna saplı duran bıçağı sertçe çekerek fırlattı sislerin içine. Bıçağın çıkmasıyla yoğun bir kan öbeği de fışkırıvermişti adamın vücudundan. Fransız bayılabilirdi ama Kefenyırtan’ın ateş gibi nefesi suratına çarparken bu mümkün olmamıştı.

“Ne olacak şimdi tohum?” diye sordu adamın suratına solurken. Fransız, iblisin gözlerinde çırpınan, kaybolan ve af dileyen insanların simalarını görmüştü o an. Çok korkunçtu şahit oldukları. Kefenyırtan’ın sorusu ise gayet mantıklıydı; ne olacaktı gerçekten?

Davud saklandığı sislerin içinde neyini dudaklarına götürmeden evvel gökyüzüne, son bir defa da yıldızlara baktı. Delikanlı küçükken dünyaya hep gökyüzündeki bir yıldızdan geldiğini düşünürdü. Zor zamanlarında o yıldıza bakarak yardım isterdi yıldızda yaşayan dostlarından. Böyle düşünmek rahatlatırdı onu. Sislerin içinde küçüklüğünden beri konuştuğu yıldızla baktı; orada sanki Davud’un eve dönmesini bekler gibi ışıltıyordu yıldız. Delikanlı gülümsedi geceye ve götürdü neyini dudaklarına. Yasak ezgiler dökülürken gecenin koynuna, umut genç Davud ile birlikte geliyordu eski tapınağa.

Kefenyırtan kapının efendisine Fransız’ı bırakmasını söylemiş ardından da adamı tek eliyle tutarak kırık mor kristale doğru sürük-

lemeye başlamıştı. Hareket bile edemeyecek kadar acı içinde olan adam yerde sürüklenirken Nemerth'in acı içinde kıvrandığını görmüştü soğuk zeminde. Nadage baygın halde, Simon ise acı içinde direniyordu efendiye. Mor kristalin yanına yaklaştıklarında Kefenyırtan sislerin içinden gelen ezgiyi fark etti birden. Bu ezginin eski bir ruhu tekrar dünyaya getirecek bir tılsım olduğundan habersizdi kuşkusuz ama yine de sislerin içinde başıboş dolanan bir tohumun varlığına göz yumamazdı. Bir kere daha haykırdı ve son mühür de böylece açılmış oldu. Son kapıdan çıkan efendi bir kadındı. Hiçbir zamana ve hiçbir diyara ait gibi durmuyordu. Üzerinde yırtıklarla dolu kırmızı bir elbise vardı, saçları ayaklarına kadar iniyor ve gümüşü ten rengi onu diğer insanlardan hemen ayırıyordu. Yüzü diğer efendilerden farksızdı. Kefenyırtan bir kere daha bağırdı ve kadın sislerin içinde kayboldu.

Davud, neyinden çıkan ezgilerle ölmüşlerin arasında dolanıyordu o an. Vücudu tapınakta sislerin içinde ney üflüyor, ruhu ölmüşlerin diyarında tılsım üstadını arıyordu. Nemerth'in dediği gibi ruhu güneş kadar aydınlık olan eski ruhların yanında ilerliyor ve devamlı İbn-i Reşad'ın ismini haykırıyordu. Ona bakan ruhlar bu yabancı ruhun ne yapmaya çalıştığını merakla izliyorlardı; zira ölümler kapısından geçip diğer diyara geçmek akıl kârı bir iş değildi. Davud inanılmayacak kadar güzel asma bahçelerinin arasından ilerledi, ayaklarının dibinde akan berrak derenin içinden geçti ona selamını sunarak ve her defasında İbn-i Reşad'ın ismini tekrarladı, fakat onu karışılacak kimse olmamıştı.

Son kapının efendisi olan kadın sislerin içinde dolanıyor ve Davud'u arıyordu. Onu bulacak ve Kefenyırtan'a teslim edecekti; yaşlı iblisin emri bu olmuştu. Kefenyırtan kırık mor kristalin yanında bekliyor, yerde kıvranan Fransız'ı ikiye bölüp kristali kanla bulamak için sabırsızlanıyordu. Sonunda kadının sesi geldi karanlığın içinde; onu bulmuştu.

Davud büyük bir meşe ağacının altında oturan yaşlı bir adama doğru ilerledi. Adamın ak bulutlar gibi beyaz sakalları dizlerinin üzerine düşmüş, okyanus mavisi gözleri ufka bakıyordu. Yanına

doğru yavaşça yaklaştı.

“İbn-i Reşad,” dedi korkuyla. Yaşlı adam yavaşça ufuk çizgisinden çıktı gözlerini ve delikanlıya baktı. Sakalını okşadı ve gülümsemedi.

“Uzun bir yoldan gelmişsin,” dedi. Davud, adamın sevgi dolu seslenişiyle rahatladı ve boynunu eğerek selamını sundu.

“Sizin için geldim,” dedi. Adam meşe ağacının gövdesine dokundu ve onu nazıkçe okşadı. Ağacın yerden fışkıran kökleri yavaşça toprağa girdi ve böylece Davud için yer açılmış oldu. “Otur,” dedi İbn-i Reşad. Delikanlı oturdu ve bir kere daha selamını sundu eski yaşayana.

“Buraya geldim çünkü...” Fakat bir anda acıyla sesi kesildi adamın. Beyni kafasından çekilmiş gibi oldu. Ruhü büyük bir girdap tarafından emildi ve temiz gökyüzü karanlıkla doldu. Acı içinde uyandı. Son kapının efendisi, Davud’un suratına öyle bir tokat atmıştı ki, kadının pençeye dönüşen tırnakları zavallı adamın suratını kan içinde bırakmıştı. Davud, zorla nefes alarak yerde yaşadığı şokla titrerken aklını kaçırmamayı diledi çünkü bu güçlü tılsımı yaparken oluşacak herhangi bir hareket, yapanın aklını kaybetmesine hatta ölmesine yol açabilirdi. Davud acıyla inledi bir kere daha, işte o sırada Nemerth vücudundaki karanlığı atmayı başardı. Genç adamın yardım dolu çılgılığı onu kendine getirmeyi başarmıştı.

Son kapının efendisi, genç adamı saçlarından sürükleyerek Kefenyırtan’a doğru getirirken Nemerth koca kanatlarını açtı ve tekrar uçup karanlıkta kayboldu. Çok geçmemişti ki son kapının efendisinin üzerine çöktü. Davud tekrar serbestti.

Kefenyırtan, Fransız’ın kafasını yere bastırdı ve birkaç sözle onu toprağa kenetledi; adam artık kıpırdayamıyordu. Kefenyırtan bir zıplayışta Nemerth’in karşısına çıkıverdi. O sırada Karanlık İzci, kadını saçlarından yakalayıp sislerin içine bir yere fırlatıvermişti.

“Üfle Davud, her şey senin elinde,” dedi adama ve kalan son gücüyle Kefenyırtan’ın üzerine atıldı. Yaşlı iblis ve izci yerlerde yuvarlanırken Davud neyini buldu ve tekrar üflemeye başladı ezgisini. Suratı acı içinde yanan adam zor da olsa başardı tılsımı harekete geçirmeyi. Tekrar İbn-i Reşad’ın yanında belirdi. Şimdi tek

sorun onu tekrar dünyaya getirmeye ikna etmekte.

Kefenyırtan, Nemerth'in boğazını sıkmaya ve onu nefessiz bırakmaya başladı. Varlığın kafasını taş zemine bastırmış, boynunu kıracak gibi sıkmaya başlamıştı. Nemerth'in ağzından köpükler çıkmaya başlamış, suratındaki tüm damarlar ayyuka çıkmıştı. Zavallı varlığın yeni gören gözleri kapanmak üzereydi ve açık yaralarından kan akıyordu.

Davud, tekrar İbn-i Reşad'ın yanında belirlediğinde adamın eskisi gibi gözlerinin ufukta kilitlendiğini fark etti. Genç adam bir an yeterli vakti olmadığını düşündü. Çok acele etmeliydi.

"İbn-i Reşad," dedi yeniden.

"Benden istediğini söyle," dedi yaşlı adam.

"Bedenim dünyada sizin için bekliyor. *Birleşme tılsımını* yaptım," dedi korkarak. İbn-i Reşad aniden delikanlının gözlerine baktı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu keyfi kaçmışçasına. "Neden çok ama çok uzun zaman önce terk ettiğim yere döneyim?"

"Kefenyırtan denilen geri döndü," dedi adam korkarak. İbn-i Reşad'ın gözleri açıldı, nefes alıp verişleri hızlandı. Yerinden kalktı ve ellerini göğze açarak, "Teşekkürler ışığın hükümdarı," dedi birden. "Çok uzun zamandır onunla tekrar karşı karşıya geleceğim anı hayal ediyordum. Sebep olduğum hatayı telafi edebilmek için sen geldin büyük ruh," dedi Davud'a. Delikanlı öyle utanmıştı ki tekrar boynunu eğdi.

"Zamanımız yok," dedi hemen ve tam o anda yine büyük bir acı duydu vücudunda. Bu sefer bu acıyı atlabileceğini düşünmüyordu. Tüm vücudunu garip bir soğukluk hissi kaplamaya başladı. İbn-i Reşad'ın görüntüsü yavaşça silinip gidiyor, adamın hareket eden dudaklarından nedense hiçbir ses çıkmıyordu. Davud acı içinde kapadı gözlerini.

Son kapının efendisi delikanlının boğazını kavramış, adama lanetler savuruyordu. Buna rağmen Davud dudaklarından uzaklaştırmamıştı neyini. Ezgi, kadının hamleleri sayesinde aksıyor, gidip geliyordu ama hâlâ hayattaydı adam.

Kefenyırtan, Nemerth'in boğazını kırmak üzereyken izci birden

büyük bir güçle iblisi üzerinden atmayı başardı. Yerde savrulan Kefenyırtan, ayağa öyle bir öfkeyle kalktı ki etrafında dolanan siyah ruhlar onun ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu adeta. Nemerth göz ucuyla Davud'a baktığında adamın ölmek üzere olduğunu ama yine de savaştığını fark etti. O da savaşıyordu. Birden Kefenyırtan'ın üzerine koşmaya başladı. Kanatlarını açmış yeni görmeye başlayan gözlerini yaşlı iblisin üzerine dikmişti. Kefenyırtan yerinden bir adım bile kıpırdamadı. Nemerth tam iblisin üzerine atılacaktı ki yaşlı iblis bir anda ortadan kayboldu. Karanlığın içine karışmış aniden yok olmuştu. Nemerth şaşkınlıkla iblisin kaybolduğu yere bakarken Kefenyırtan bir anda adamın arkasından belirdi ve izcinin boynunu ısırıp büyük bir parçayı kopardı. Nemerth'ın boğazından fışkıran kan yaşlı toprağı beslerken izci yere düştü ve kan içinde titremeye başladı. Kireç kadar beyaz elleri kanla kaplı boynunu tutuyor, oradan fışkıran kanı durdurmaya çalışıyor, beyaz vücudu kırmızıya boyanıyordu. Binlerce yıllık varlığın gücü yavaş yavaş vücudundan çekilirken son gördüğü şey ona doğru yaklaşan aşkının görüntüsüydü. Nemerth kanlar içinde yatarken son gücüyle elini havaya kaldırdı ve İzzet'in elini tutmaya çalıştı. İzzet, sevdiği adamın yanına diz çöktü ve aşkının dudaklarına binlerce yıldır hevesle beklediği öpücüğü armağan etti. Nemerth dünyayı terk ederken özgür ve mutluydu...

Kefenyırtan varlığın tepesinde ona acıyarak bakıyordu. Nemerth'ın eli yavaşça havaya kalkmış bir süre sonra suratına mutluluk dolu bir ifade yayıldıktan sonra hızla düşmüş ve varlık son nefesini vermişti. Artık Kefenyırtan'a karşı koyacak kimse kalmamıştı ortada. Kefenyırtan zafer dolu bir çığlık attı ve Davud'un yanına gitti. Son kapının efendisi genç adamın boynunu kırmak üzereyken Kefenyırtan onu bir anda geri çekti. Bu zevki kendisi tatmak istiyordu belli ki. Kadının elinden kurtulan Davud'un nefesi bir anda neyinin içine doldu ve aniden kendisini yine Reşad'ın yanında buldu. Yaşlı adam delikanlıya sarıldığında tılsım da böylece tamamlanmış oldu.

Kefenyırtan, Davud'un boynuna elini uzatırken İbn-i Reşad'ın

nur saçan eli bir anda Davud'un göğsünden fırladı ve iblisin elini yakaladı. Kefenyırtan sonsuzluğa uzanan ömründe hiç olmadığı kadar şaşırdı ve ışık saçan İbn-i Reşad'ın Davud'un içinden çıkışını izledi. İblisin karşısında güneş kadar parlak bir tılsım ustası duruyordu artık.

“Yine karşılaştık,” dedi İbn-i Reşad gülümseyerek. “Ama bu sefer öğrendiklerim iki alemin de ötesinde.”

Kefenyırtan bir iki adım geriledi. Son kapının efendisine yerine geçmesi için bağırdı. Fransız'ı kristalde öldürürse hiçbir şeyin ona karışamayacağını biliyordu. Tek yapması gereken bir zamanlar zavallı bir tohum olan hocayı yok etmektir. Kefenyırtan'ın etrafında dolanan siyah ruhların sayısı arttı. O kadar fazlaydılar ki sislerin içini doldurmuştu ruhlar. İbn-i Reşad kimsenin bilmediği bir lisan-da sözcükler haykırmaya başladı bir anda. Sesler kapıların efendilerinin suratına çarptıkça acı ile inlemelerine neden oluyordu. Adamdan yayılan ışık Kefenyırtan'ı yutmak için harekete geçmişti. Kefenyırtan ise ölüm lisanını kullanıyor ve havaya garip semboller çizerek hocayı geldiği yere göndermeye çalışıyordu.

Ağrı'nın doruklarında karanlık ve aydınlığın karşılaşması o kadar büyük bir güç alanı yaratmıştı ki yer sallanmaya, tepedeki bulutlar iki tılsım efendisinin üzerinde dönmeye başlamıştı. Şimşekler çakıyor, rüzgar çılgınlık atıyor, hayvanlar korkuyla köylere doğru kaçışırken iki varlığın haykırışları her geçen an daha da yükseliyordu. Yıldızlar bile sallanmaya, ay çatırdamaya başlamışken İbn-i Reşad öyle bir tonda haykırdı ki bir an her şeyi ışık kapladı. Öyle bir parlaklıktı ki bu, yakın şehirlerden bile görülmüş olmalıydı. Büyük bir patlama gibi bir anda tüm sesleri kesmiş ve ardından hocanın yakıp kavuran sesi duyulmuştu. Kefenyırtan acı içinde gözlerini kapadı ve kısa bir an sustu. İşte o an Fransız'ı yere bağlayan tılsım kırıldı ve adam özgür oldu.

Parlaklık gittiğinde Kefenyırtan anlık bir öfkeyle bildiği ve tanıdığı tüm karanlığı çağırınıştı alt diyardan. Yer inanılmaz bir gürültüyle sallanmaya başlamış ve bir anda yarılmıştı. Petrolün yarıktan fışkırması gibi iblis fışkırıyordu açılan delikten ve kısa sürede İbn-i Reşad'ın nur saçan ışığı kaybolmuş, üzeri karanlıkla dolmuştu.

Onu saran iblisler yüzünden adam görünmüyordu. Kefenyırtan bir kere daha zaferle haykırdı ve arkasını döndü kırık mor kristale doğru. Artık mor kristale gidecek ve Fransız'ı orada öldürerek güçlerin en büyüğüne nail olacaktı. Fakat mor kristale doğru ilerlerken az evvel yayılan ışıkla efendilerin insanları bir an serbest bıraktığına şahit oldu Kefenyırtan. Nadage baygın bir şekilde toprağın üzerine düşmüştü, Simon acı içinde diz çökmüş kusuyordu. Aziz oğluna doğru ilerliyor, Fransız acı içinde kristale doğru sürünüyordu. Kefenyırtan acı dolu bir çığlık atıp bir anda havaya yükseldi ve büyük bir hızla adamın üzerine düşmeye başladı. O sırada Aziz, oğlunu kavradı ve onu büyük bir güçle kristale doğru fırlatıverdi. Belli ki adam kehanetin nasıl yok olacağını biliyordu. Saf ve temiz bir ruhun kristali ellerinin arasında tutması ve onu sevgiyle karşılaması her şeyin sonu olacaktı. Fransız kristalin içine düştüğünde ve ona dokunmayı başardığında Kefenyırtan yerden birkaç metre yukarıda acı içinde çığlıklar attı uzun uzun. Fransız, etrafında dolağan mor ışıkların içinde babasının eski halini gördü bir anda. Siyah cübbesi yok olmuş, ışık parçacıklarına ayrılarak savrulup gitmişti esen rüzgarda.

Bir anda çok büyük bir gürültü koptu. Sıra dışı bir ses her yeri kapladı. Mor kristalden öyle bir ışık yükseldi ki havaya, her yer bir anda aydınlandı. Kristalden çıkan ışık huzmesi uzayın derinliklerine doğru gidiyor, sanki sonsuzuğa ulaşmaya çalışıyordu. Karanlığın içinde yükselen ışık etrafına bulutları sarmış her tarafı aydınlatıyordu. Fransız, dünyanın kalbini ellerinin arasına almış, ışığın arasında kaybolmuştu.

Adam, yaradılıştan o ana kadar olan olayların hepsine tanık oldu kristale dokunduğu an. Aklının alamayacağı bilgilerle, öğretilerle tanıştı ve sonsuz sayıdaki insanla yüzyüze geldi; sanki hepsiyle tanışmış ve her birinin hayatlarını öğrenmişti. Dünyanın ruhunu elinde tutuyor sanki onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Dünyayla birlikte yaşadığını hissetti bir an. Her canlının, evrenin bir parçası olduğunu, tümün içinde koşturan ışık parçacıkları olduğunu anladı. Her şey ışığın içinden gelip tekrar ona dönüyordu. En küçükten en

büyüğe, en zayıftan en güçlüye her şey aslında tek ve birdi. Her şeyin anlamı buydu...

Fransız'ın cansız bedeni krisrtalin içine bir yere düştüğünde gökyüzünü yaran ışık da yavaş yavaş azalmaya başladı. Kapıların efendileri çığlıklar atıp haykırıırken ve ışığa lanetler yağdırırken birden toza dönüşüp yok olup gittiler. Derin bir nefesin dumanı içine çekmesi gibi yarık bir anda tüm iblisleri içine alıp kapandı. Sadece Kefenyırtan kalmıştı geriye. Yok olan hayalinin ardında, dünyada tek ve yalnız bir iblis olarak duruyordu. Her şeyin farkındaydı. Kehanetin diğer yüzü kazanmış, karanlık son bulmuştu. Kefenyırtan havada süzülen, nur saçan İbn-i Reşad'a baktı bir süre. Adam eski dilde son bir kez daha haykırdığında Kefenyırtan ona karşı koymadı; her şeyini yok olan kehanetle kaybetmişti ne de olsa. Adamın ağzından çıkan ışık topu Kefenyırtan'ı içine alıp uçup uzaklaştı gecenin içinde. Karanlık tılsımla gelen yok olmuş, İbn-i Reşad yüz yıllar önce kaybettiği savaşı kazanmıştı. Kızıl Simon'un ve Nadage'in bakışları arasında adam geldiği gibi Davud'un içine girdi ve genç adamın cansız bedeni kuru bir dal parçası gibi yere düşerken İbn-i Reşad bir kez daha hissedilen ve bilinen alemini terk etti.

Nadage ağlayarak ve çığlıklar atarak Fransız'ın yanına koşup onu paramparça olmuş kristalin içinden çıkardı ve soğuk toprağa yatırdı. Adam nefes alınıyordu. Kadın hıçkırıklara boğularak kafasını adamın kalbinin üzerine koyup kalbinin sesini bir kere daha duyabilmek için yalvarıyordu. Kızıl Simon adamın öldüğünden emindi. Davud'un yanına gittiğinde onun da ölmüş olduğunu acıyla fark etti.

Karanlık aydınlandı ve ışıktaki birileri görüldü. Davud ve Fransız yan yana bir patikanın üzerinde yürüyorlardı. Leiru, ışık elçisi onları ağaçlı yolun başında karşıladı. Varlığın sadece kafası, göğsünün üst kısmı ve elleri görünüyordu; diğer tarafları ışıkla kaplıydı. Alnında küçük bir kristali andıran göze benzeyen bir cisim vardı ve ışık saçıyordu. Kanatları parıldayan tozlar gibi sırtının iki yanından çıkmış havada uçuşuyordu. Ellerini açtı ışık elçisi ve onları tutma-

ları için iki adamı bekledi. Davud hiç kuşku duymadan tuttu varlığın elini. Fransız bir an durdu ve geriye baktı. Nadage'in hıçkırıklarını duyabiliyordu hâlâ. Bu ona şiddetli bir acı verdi. Leiru adama gülümsedi ve Davud'la birlikte patikadan yukarı yürümeye başladılar. Fransız hâlâ onlarla gidebilme ihtimalinin olduğunu biliyordu ama seçimini dünyadan yana kullanmıştı. Leiru ve Davud patikanın sonunda kaybolduğunda Fransız öksürerek bir anda kendine geldi. Nadage şaşkınlıkla geri çekildi birden. Adam doğrulmuş öksürüyor, onu şaşkın şaşkın izleyen Nadage'e bakıyordu. Nadage'in Fransız'ın ölmediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Kızıl Simon Davud'un yanına diz çökmüş halde hayretle Fransız'a bakarken, Nadage adama sıkı sıkı sarılmış bir daha onu asla bırakmayacağını haykırıyordu.

Kızıl Simon kırık bileğini tutarak Davud'un yanına eğildi. "Hayatlarımızı sana borçluyuz genç dostum. Huzur içinde yat. Sana daha önce de dediğim gibi, hayat adil değil," dedi. O sırada beynin içinde bir ses duydu Kızıl Simon.

"Neresinden baktığına bağlı..."

Fransız o gece kristalin içinde yaşadıklarını ve kimsenin bilmediği bilgileri düşündü. O bilgilerle yaşayamayacağını fark etmesi uzun sürmedi. İnsanlığın aslında hiçbir şey bilmediğini acıyla fark etti. Var oluştan o güne kadar olan bilgiler adamın onları geri çevirmesiyle yavaş yavaş zihninden kaybolup gitti. Leiru ile olan karşılaşması ise zaman geçtikçe ona bir masal gibi gelmeye başlayacaktı.

A.B.T., değerli arayıcıları yani Frederic, Nadage, Tilki ve Kızıl Simon'u en yüksek madalya olan *Kutsal Arayıcı* madalyasıyla onurlandırdı ve tahmin bile edemeyecekleri bir zenginliği onlara bağışladı. A.B.T. Atlantis'le ilişkisi olan keşfi, tarihin en büyük keşfi olarak kabul etti ama asla Kefenyırtan'dan, kapıların efendilerinden veya İbn-i Reşad'ın tekrar hayat bulmasından haberdar olmadı. Ağrı'nın doruklarını mesken tutan ve ne zaman yapıldığı belli olmayan kutsal tapınak kısa sürede dünyanın en çok görülen

yerleri arasında ilk sıraya oturdu. Nadage, Fransız, Tilki ve Simon hayal bile edemeyecekleri bir ünün sahibi oldular. O gün oluşan ve gökyüzüne yükselen ıskık ise kimse tarafından açıklanamadı...

Fransız, Nadage ve Kızıl Simon A.B.T.'de en üst yetkililer olarak tılsımların ve maceraların peşinden koşmaya devam ettiler. Nadage ve Fransız'ın yıllar sonra bir çocukları olacak ve ismini Davud koyacaklardı.

Tilki, aşkı Selis'i kaybetmenin acısını hafifletmek için kendini çocukların gelişimiyle ilgilenmeye ve dünya çapında hayır işlerine verdi. Dükkanını kapattı ve A.B.T. ile olan ilişkisini tamamen bitirdi. Yıllar sonra bir kadının gözlerinde Selis'in ışığını yakaladığında Fransız'ı arayacak ve elinde yeni bir tılsımın ipuçları olduğunu heyecanla söyleyecekti...

FRPNET

www.FRPNET.net

*B*u topraklarda; cesur savaşçılar, yetenekli büyücüleri, inatçı cüceler, kibirli elfler, pek de hoş kokmayan orklar, kadim ejderhalar, onurlu şövalyeler, gecenin avcıları, ölümsüz vampirler ve dünyanın kaderini belirlemek için çekişen Tanrılar hüküm sürmektedir.

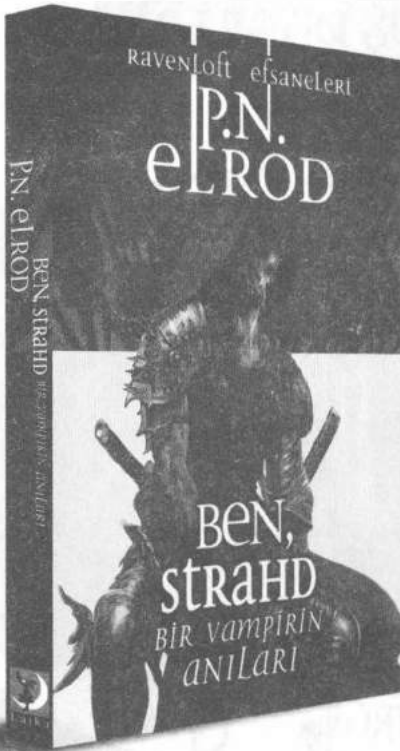
*B*u sitede, yeni başlayanlar için yol gösterici bilgileri, Fantastik dünya ile ilgili haberleri, makaleleri, röportajları, öyküleri; Rol Yapma Oyunları ve diyarlar hakkında kapsamlı kaynakları, fantastik kurgu ve bilimkurgu kitaplarını ve hatta sizlerle heyecanlı maceralara atılabilecek yol arkadaşlarını bulabilirsiniz.

*E*ğer fantastik kurgu seviyorsanız, bu siteye bayılacaksınız!

Türkiye'nin fantastik kurgu ve FRP sitesi
FRPNET'e davetlisiniz!

ravenLoft efsaneLeri

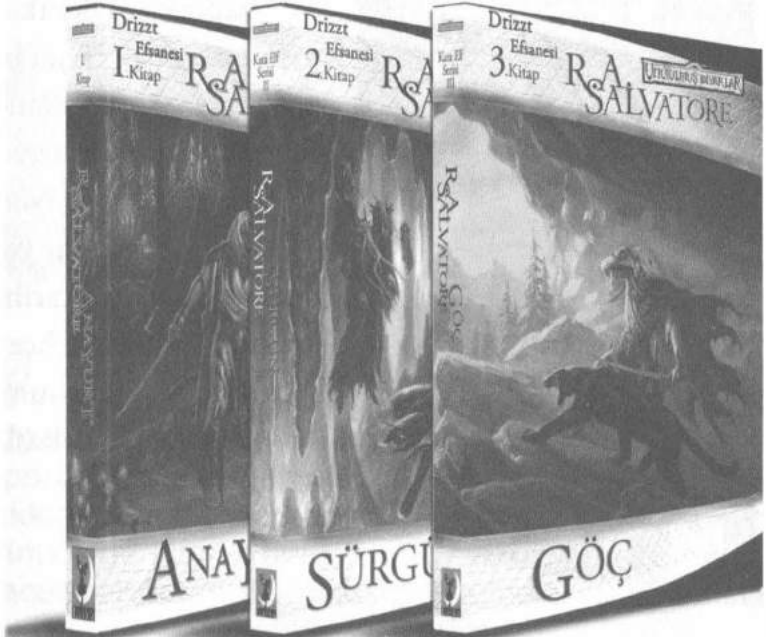

Sararmış parşömen yapraklardaki akıcı el yazısını okumak başta biraz güçtü; yazarın kullandığı kaligrafi tarzı üç yüzyıldır pek kullanılmıyordu. İçindekiler kısmı yoktu ama atılmış olan tarihlere bakılırsa bu bir tarihçeydi. İlk sayfayı açtı ve okumaya başladı:

"...Ben, Strahd, Barovia Lordu... iyi biliyorum ki hükümdarlığım sırasında gelişen olaylar, tarihi kaydetmek yerine çarpıtmakta usta olanlar tarafından korkunç bir şekilde yanlış anlatılmıştır. Bu yüzden olayların bir kaydını tutmaya karar verdim ki sonunda gerçekler anlaşılsın..."

Sislerin, kuzgunların diyarından tutkunun, ölümsüzlüğün, lanetin destanı...

UNUTULMUŞ DİYARLAR

**Unutulmuş Diyarlar'ın en büyük
destanına tanıklık edin...**

**Karanlık Diyarlar'ın Soylu Savaşçı
Drizzt Do'Urden ile tanışın...**

Mezopotamya insanların tanrılarla konuştuğu zamanlarda doğmuş bir efsane, Osmanlı'nın büyü sokaklarında tekrar hayat buluyor. Baharat Tüneli'nin ozanları, eski tılsım üstatları ve hatta bizzat saray ahalisi fısıldıyor efsunlu hikayeyi kulaktan kulağa. Zaman, insanoğlunun avuçlarından kayıp giderken Tılsım-ı Kudret efsanesi de yaşadığımız çağa ulaşıyor; fakat İstanbul'un kadim sokakları, tüm bunların bir efsaneden çok daha fazlası olduğunu anlatıyor...

"Üğultuların arasında bir ses duydum,
Öte diyardan bir haykırış.
Araladım bin zincirli kapıyı ardına dek,
Korkuyla kavrulan birini buldum.
Kıl gibi ince bir ipin üzerinde yürüdüm,
Kanım yere damlarken insan tohumlarını gördüm,
Bedenim alevin korudur, yalanın özü,
Ateşten toprağa, hiçlikten varlığa döndüm."

9 789758 904679 >

